
O, hayatım boyunca istediğim;
ancak sahip olacağımı asla
düşünmediğim tek şeydi.
çaresiz
CHESTNUT SPRINGS SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTAP
ELSIE SILVER

İki çocukluk arkadaşı.
İki kırık kalp.
Her şeyden uzaklaşmak için yapılan bir yolculuk.

Hayranlarına göre **Jasper Gervais**, hem yakışıklı hem de yetenekli bir hokey oyuncusudur. Hep nazik ama çokça gizemli... Çocukluk arkadaşı Sloane içinse o her zaman hüzünlü gözleri ve altın kalbiyle ilk aşkı olarak kalacaktır.

Şehrin en iyi bale ekibinde başbalerin olan **Sloane Winthrop**, son derece [illegible] bu nedenle babasının gelecek planl[illegible] bu planların bir basamağı olan düğün gününd[illegible] olduğunda Jasper'ın gelip onu kurtarması, yani [illegible]den kaçırması sürpriz olmaz. Fakat Jasper, sert kış koşullarında yaptıkları yolculuğun süresi uzadıkça gerilir, sadece arkadaş rolü yapmak genç adam için gittikçe zorlaşır. Yıllar boyunca hep istediği, ancak sahip olacağını asla düşünmediği kadına bu kadar yakınken, geri çekilmek her zamankinden daha zordur. Jasper'ın geçmişinin acısını ve Sloane'un şimdiki zamanının gerçekliğini görmezden gelmek de öyle...

Jasper, genç kadının aşkını istiyordur;
ancak önce, yıllarca görmezden geldiği kendi aşkını
kanıtlaması gerekecektir.

nemesiskitap.com f nemesiskitap | nara | masalperest

9 786256 755147

çaresiz

CHESTNUT SPRINGS SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

ELSIE SILVER

NEMESİS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 763

Çaresiz Elsie Silver

Kitabın Özgün Adı: Powerless
Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu
Editör: Fatma Aktaş
Kapak İllüstrasyonu: Usagi Doodles
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2024 © Elsie Silver, 2023

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN: 978-625-6755-14-7
Baskı: Ocak 2024

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1
34295 Küçükçekmece/İstanbul
Tel : (0212) 463 71 25
Sertifika No: 41707

çaresiz

CHESTNUT SPRINGS SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

ELSIE SILVER

Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

NEMESİS
KİTAP

Elsie Silver

Kanadalı yazar Elsie Silver, iyi kurgulanmış erkek arkadaşları ve onlara diz çöktüren güçlü kadın kahramanları seviyor. Küstah ve seksi karakterlerin yaşadığı küçük kasabalarda geçen romantizm kitapları yazıyor.
Kocası, oğlu ve üç köpeğiyle birlikte Vancouver, Britanya Kolumbiyası'nın hemen dışında yaşıyor ve muhtemelen okuması gereken yaşın çok öncesinden beri doymak bilmez şekilde aşk kitapları okuyor.

Yemek yapmayı, yeni yiyecekler denemeyi, seyahat etmeyi, eşi ve oğluyla vakit geçirmeyi seviyor; özellikle dışarıda. Elsie aynı zamanda, kurgularının çoğunu kaleme aldığı sabahın beşindeki o sakin anların büyük bir hayranı. Bu süre zarfında bir fincan sıcak kahve yudumlayabilir ve okurlarıyla paylaşmak için romantik hikâyelerle dolu hayali bir dünya hayal edebilir.
www.elsiesilver.com

Yeşim Öksüzoğlu

Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi mezunudur. 2011 yılında, İstanbul'da öğretmenlik hayatına atıldı. Birkaç sene sonra çevirmenliğe başladı ve "Sevdiğin mesleği yaparsan hiç çalışmıyorsun demektir" sözünün izinden gitti. Çeviriye aşk romanlarıyla başladı, ancak kişisel gelişim ve psikoloji kitaplarının yanı sıra çeşitli alanlarda da çevirileri mevcuttur.

*Hayatlarını sadece birazcık *fazla* uysal*
olarak geçiren insanlara.
Kendinizi hayal kırıklığına uğratmaktan
kaçınmak için başkalarını hayal kırıklığına uğratmak
konusunda rahat olmanın şerefine.

Gerçek şu ki,
hayatta sınırlı sayıda şey üzerinde kontrolümüz vardır.
Gerisi lanet olası bir şans eseridir.
– Kandi Steiner

Okuyucu Notu

Bu kitap çocukluk travması, bir aile üyesinin ölümü ve anksiyete gibi yetişkinlere yönelik içerikleri barındırmaktadır. Bu konuları layık oldukları dikkatle ele almış olmayı umut ediyorum.

Önsöz

Sloane

Geçmiş...

Ailem Bentley'i parka sokmadan önce arabanın kapısını açtım. Daha onlar arabadan inemeden ayaklarım çakıllı araba yoluna çarptı. Bir nefeslik sürede kollarım kuzenim Violet'e dolanmıştı. Kucaklaşmamızın kuvvetiyle neredeyse birbirimizi toprak araba yoluna düşürecektik.

Violet yeşil çimen, at ve yazın tatlı özgürlüğü gibi kokuyordu.

"Seni özledim!" diye ciyakladım ve Violet geri çekilerek bana haylaz bir tavırla sırıttı.

"Ben de seni özledim."

Annemin bize bakışını yakaladım; hem hüzünlü hem mutluydu. Ben anneme benzerdim, Violet de kendi annesine. Ama Violet'in annesi ölmüştü ve annem de kız kardeşini kaybetmişti. Beni buraya getirmekten hep hoşlandığını düşünürdüm, çünkü çiftlikteyken kendini kız kardeşine yakın hissediyordu.

Üstelik bu durum, annemle babamın Avrupa'da en sevdikleri yerlere seyahat etmelerini de kolaylaştırıyordu. Babam ayrıca

"öteki yarının nasıl yaşadığını görmenin" benim için iyi olduğuna dair bir şeyler söylemişti. Bunun tam olarak ne demek olduğunu bilmiyordum, ama o bunu söylediğinde annemin dudaklarının düz bir çizgi halini aldığını görmüştüm.

Her halükârda hiç şikâyetçi değildim, çünkü Eaton ailesiyle Dilek Kuyusu Çiftliği'nde geçecek koca bir ay, kuzenlerimle takılmak ve eğlenmek demekti. Burada kurallar gevşekti. Akşam eve gelme saati yoktu. Her yaz tam dört hafta dibine vuruyordum.

"Robert, Cordelia." Harvey Enişte elini uzatıp babamla tokalaştıktan sonra anneme sıkıca sarıldı, annem düz çiftlik arazilerine ve arkalarındaki sarp dağlara bakarken gözlerini biraz fazla hızlı kırpıştırıyordu. "İkinizi de görmek güzel."

Sıkıcı yetişkin mevzularından konuşmaya başladılar ama ben onları duymuyordum, çünkü diğer kuzenlerim büyük çiftlik evinden dışarı çıktılar. Cade, Beau ve Rhett ön basamaklardan aşağı koştururken şakalaşıyor, itişiyor ve sürü gibi ortalıkta dolaşıyorlardı.

Ve sonra arkalarından başka bir çocuk geldi. Tanımıyordum. Anında dikkatimi çekti. Uzun ince uzuvları, karamel rengi saçları vardı ve gördüğüm en mavi gözlere sahipti.

Gördüğüm *en hüzünlü* gözlerdi.

Çocuğun bakışları bana doğru kaydığında, yüzünde meraktan başka bir şey yoktu. Yine de başımı kaldırdım, yanaklarımda sıcak kızarıklıkların belirdiğini hissettim.

Annem yanıma gelip başımın arkasını okşadı. "Sloane, güneş koruyucu kremini unutmaman lazım. Şimdiden sıcaklamış gibisin, dans stüdyosunda çok vakit geçiriyorsun ve cildin güneşe böyle maruz kalmaya alışık değil."

Annemin bu telaşı daha da kızarmama neden oldu. Neredeyse on bir yaşındaydım ve herkesin içinde bana kendimi bebek gibi hissettiriyordu.

Gözlerimi huysuz bir tavırla devirdim, "Biliyorum. Süreceğim," diye mırıldandıktan sonra Violet'in elini tutup hızla oradan uzaklaştım.

İçeri girip üst kattaki misafir odasına çıktık, herkes dışarıda durup havadan sudan muhabbet ederken biraz yalnız kalmak istiyorduk.

Violet yatağın üstüne atlayıp, "Bana her şeyi anlat!" dedi heyecanla.

Kıkırdayarak saçlarımı kulağımın arkasına ittim ve araba yoluna bakan pencereye doğru ilerledim. "Ne hakkında?"

"Okul? Şehir? Bu yaz yapmak istediklerin? İşte... her şey. Burada bir kızın olmasına çok mutluyum. Burası *sürekli* oğlan çocukları gibi kokuyor."

Pencereden, gizemli çocuğun ailemle el sıkıştığını gördüm. Babamın yüzündeki memnuniyetsizliği fark ettim. Annemin yüzündeki acımayı da.

"Şu öteki çocuk kim?" diye sordum, gözlerimi ondan alamıyordum.

"Ah." Violet'in sesi biraz alçaldı. "O Jasper. Artık bizden biri."

Tek kaşımı kaldırarak Violet'e dönüm, ellerim belimdeydi ve *çok* ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyor ama bunu nasıl başaracağımı da gerçekten bilmiyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Yatakta doğrulup bağdaş kurarak oturdu ve omuz silkti. "Bir aileye ihtiyacı vardı, bu yüzden onu yanımıza aldık. Bütün detayları bilmiyorum. Bir kaza olmuş. Beau geçen sonbaharda bir gün onu eve getirdi. Jasper'ı başka bir kokuşmuş abi gibi düşünmek hoşuma gidiyor. Sen de onu yeni bir kuzen gibi düşünebilirsin."

Kalbim beynimle bir savaşa girerken başımı eğdim. Kalbim tekrar pencereden bakmamı istiyordu, çünkü Jasper *çok* şirindi ve ona bakmak kalbime, göğsümde teklediği şu garip ve aptalca şeyi yaptırıyordu.

Beynim ise bunun aptalca olduğunu biliyordu çünkü eğer Beau'nun arkadaşıysa, en az on beş yaşında olması gerekirdi.

Ama kendime engel olamadım.

Yine de baktım.

Farkında olmadığım şey, önümüzdeki yıllar boyunca Jasper Gervais'e bakma dürtümle mücadele edeceğimdi.

1

Jasper

Günümüz...

Sloane Winthrop'un nişanlısı muazzam bir denyoydu.

Bu tipleri iyi bilirdim. Bunlardan payınıza düşenden fazlasıyla karşılaşmadan NHL'ye giremezdiniz.

Ve bu herif işin raconunu yazıyordu.

*Sterling Woodcock*** adı yeterince ipucu değilmiş gibi, şimdi de kendisinin ve babasının esaret altında doğup büyüyen aslanları öldürmek için yüz binlerce dolar harcadıkları av gezisiyle övünüyordu, sanki bu bir şekilde onların çüklerini daha büyük kılacaktı da.

Bileğindeki Rolex saatten manikürlü tırnaklarına kadar her şeyinden zenginlik akıyordu ve Sloane'un onun gibi bir adamla olmasının sadece bu açıdan mantıklı olduğunu düşünüyordum. Ne de olsa Winthroplar telekomünikasyon sektöründe tekele yakın durumlarıyla ülkenin en güçlü ailelerinden biriydiler.

---

* (Kıs.) Ulusal Hokey Ligi (ç.n.)

** (İng.) Çulluk (ç.n.)

Adam laf kalabalığı yaparken, masanın karşısındaki Sloane'a bir bakış attım. Gök mavisi gözlerini indirmişti ve belli ki kucağındaki peçeteyle oynuyordu. Loş bir şekilde aydınlatılmış bu şatafatlı et lokantasından başka herhangi bir yerde olmak istiyor gibi görünüyordu.

Ve ben de aynı şekilde hissediyordum.

Onun küçük çüklü müstakbel kocasının, benim hiç tanımadığım ailesi ve arkadaşlarıyla dolu bir masada gerçekten utanç verici –ve acıklı– bir şey hakkında övünüp durmasını dinlemek, geceyi geçirmek için tercih edeceğim bir şey değildi.

Ama Sloane için buradaydım ve kendime bunu söyleyip duruyordum.

Çünkü düğününe sadece geceler kalmışken onu böyle mahzun görmek... Burada onu gerçekten tanıyan birine ihtiyacı olduğunu düşündürüyordu. Eaton ekibinin geri kalanı bu akşam şehre gelememişti, ama ben geleceğime dair ona söz vermiştim.

Ve Sloane için verdiğim her sözü tutardım, ne kadar acı verici olduğunun bir önemi yoktu.

Onun gülümsemesini bekliyordum. Işıldamasını. Onun adına mutlu olmayı bekliyordum ama değildim.

"Sen avlanır mısın Jasper?" diye sordu Sterling, kibirli ve kasıntı görünüyordu.

Kareli takım gömleğimin yakası, üst düğmeleri açık olmasına rağmen anında beni boğuyormuş gibi gelmeye başladı. Boğazımı temizleyip omuzlarımı geriye attım. "Evet."

Sterling önündeki büyük kristal bardağı kaldırdı ve arkasına yaslanıp kusursuz tıraşlı yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beni ölçüp tarttı. "Büyük bir av filan? Böyle bir gezi hoşuna giderdi." Beni tanımayan insanlar başlarını salladılar ve mırıldanarak onayladılar.

"Sanmam bu..." diye Sloane söze başladı ama nişanlısı, onun sohbete daha fazla katkıda bulunma girişimini ezip geçti.

"Son kontratının ne anlama geldiğini hepimiz gördük. Bir kaleci için fena sayılmaz. Yani paranı idareli kullanabilirsen, bu kesinlikle karşılayabileceğin bir şey."

Dediğim gibi: denyo.

Yanağımı ısırdım, paramı korkunç derecede sorumsuzca savurduğumu ve kenarda bir dolarımın bile olmadığını söylemek için can atıyordum. Ancak yetiştirilme tarzım ne kadar basit olsa da, mali durumların kibar bir akşam yemeğine uygun sohbet konusu olmadığını bilecek kadar bilgim vardı.

"Hayır, dostum. Ben yiyebileceğim şeyleri avlarım ve aslan nasıl pişirilir hiç bilmem."

Masada birkaç kıkırdama koptu, Slone da buna dahildi. Kısa bir an için Sterling'in gözlerinin kısıldığı, dişlerinin kenetlendiği ve çenesinin gerildiği dikkatimden kaçmadı.

Sloane hızla müdahale edip, yatıştırılması gereken bir köpekmiş gibi onun kolunu okşadı. Zarif parmaklarını neredeyse kendi kolumda hissedebiliyordum ve fark etmeden kendimi, onun dokunduğu kişinin ben olmasını dilerken buldum. "Ben de eskiden kuzenlerimle Chestnut Springs'te avlanırdım, biliyor musun?"

Zamanda geriye yolculuk yaparak küçük Sloane'un bütün yaz çocuklara ayak uydurmasını hatırladım. Tırnaklarının arasında kir, dizlerinde yara bereler olan ve güneşten açılmış saçları karmakarışık halde sırtından aşağı serbest bırakılmış Sloane.

"Daha çok heyecanla ilgili bir şey, biliyor musun? Güçle." Sterling, Sloane'un sözlerini tamamen görmezden gelmişti.

Bana bir rakipmişim gibi bakıyordu, ama şu an hokey oynamıyorduk. Oynuyor olsaydık, yüzünün ortasına sopamla hızlı bir defans vuruşu yapardım.

"Sloane'un az önce söylediğini duymadın mı?" Rahat davranmaya çalışıyordum, ama yemek boyunca bu adamın ona davranış şeklinden nefret etmiştim. Bu kızın nasıl bu duruma geldiğini bilmiyordum. O benim en iyi arkadaşımdı. Ağzı iyi laf yapardı, akıllıydı, komikti ve bu herif bunların hiçbirini görmüyor muydu? *Onu* görmüyor muydu?

Sterling elini şöyle bir sallayıp güldü. "Ah evet. Dilek Kuyusu Çiftliği'ni sürekli duyuyorum." Aşağılayıcı bir ses tonuyla ve alaycı bir gülümsemeyle ona döndü. "Pekâlâ, artık her ne Erkek Fatma aşamasından geçtiysen, Tanrı'ya şükür ki atlatmışsın bebeğim. Balerin olma fırsatını kaçırırdın."

Onun boktan tepkisi, Sloane'un söylediklerini tam olarak duyduğunu ve onu görmezden gelmeyi seçtiğini fark etmemle daha da kötüleşti.

"Senin bir silah kullandığını hayal bile edemiyorum Sloane!" diye haykırdı uzun masanın daha ilerisinde oturan bir adam, çok fazla viski içmekten burnu kızarmıştı.

"Gayet iyiydim aslında. Sanırım canlı bir şeyi sadece bir kez vurdum." Hafif bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. Parlak sarı saçları yüzünün önüne düşünce, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve yüzü hafifçe kızarırken bakışlarını indirdi. "Ardından teselli edilemez şekilde ağladım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve büyülendim. Anında hayal etmemem gereken şeyleri hayal etmeye başladım.

"O günü hatırlıyorum." Masanın karşısından ona baktım. "O gece akşam yemeğinde av etini bile yememiştin. Hepimiz seni teselli etmeye çalıştık ama işe yaramadı." Anılar sokağındaki bu canlı gezinti üzerine başımı salladım.

"Ve işte bu yüzden..." Sterling ona bakış bile atmadan Sloane'u işaret etti. "...kadınlar dışarıda avlanmaya ait değildir. Fazla üzücü."

Sterling'in aşırı gelişmiş kolej arkadaşları, onun bu rezil yorumuna nahoş kahkahalar attılar ve bu da onu bütün adiliğini sergilemeye sevk etti. Bardağını yukarı kaldırıp masaya baktı. "Kadınları mutfakta tutmaya!"

Kahkahalarla birlikte tek tük insanlardan "Şerefe!" ve "Yaşa!" bağırışları duyuldu.

Sloane ciddi bir gülümsemeyle beyaz kumaş peçeteyle dolgun dudaklarını sildi, ama gözlerini önündeki boş yere sabitlemişti. Sterling, diğer konuklarla keyif yapmaya ve yanında oturan kadını yok saymaya devam ediyordu.

Onunla bir şeyler paylaşmaya çalışan tarafını yok saydı. Onu az önce nasıl utandırdığını yok saydı.

Bu geceye olan sabrım hızla tükeniyordu. Geri planda kaybolma dürtüsü epey baskındı.

Sloane masanın karşısından gözlerime baktı ve çalışılmış gülümsemelerinden birini sundu. Sahte olduğunu biliyordum, çünkü gerçek gülümsemesini görmüştüm.

Ve bu, o değildi.

Mezuniyet balosuna kavalyesi olarak gidemeyeceğimi söylediğim zamanki gülümsemesiyle aynıydı. Yirmi dört yaşındaki bir NHL oyuncusunu götürmesi ikimiz için de münasip olmazdı ve ona bunu söylemek zorunda kalan pislik ben olmuştum.

Ben de ona gülümsedim; ona bir aksesuarmış gibi davranan, onu dinlemeyen birine kendini bağlamak üzere olduğu gerçeğinin içimde bir hayal kırıklığı yarattığını hissediyordum. Ya da onun yalnızca ailesi tarafından şekillendirilmiş bir prenses değil, derinlikli ve karmaşık olduğunu takdir etmeyen birine...

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve yanakları pembeleşmeye başladı. Omuzlarını geriye atınca bakışlarım köprücükkemiğine takıldı. Aniden kafamın içinde, dilimi orada gezdirdiğim bir görüntü canlandı. Onu kıvrandırdığım...

Gözlerim hızla tekrar yüzüne döndü. Belki de yakalanmıştım. Bir şekilde kafamdan geçenleri duyabilecekmiş gibi. Çünkü ona bu şekilde bakmamam gerektiğini ikimiz de biliyorduk. O, aileden sayılırdı. Daha da kötüsü o, resmi olarak başka bir adama aitti.

Sterling bu bakışmayı fark ederek dikkatini tekrar bana çevirdi. Bu, tenimin karıncalanmasına neden oldu. "Sloane bana uzun süredir arkadaş olduğunuzu söyledi. Kafa karışıklığımı mazur gör, ama kaba bir hokey oyuncusunun bir başbalerinle arkadaş olması pek olası değil gibi. Tabii biz birlikte olmaya başladığımızdan beri seni etrafta çok görmedim. Geri durmana neden olan bir şey mi var?" Bir sahiplenme gösterisiyle kolunu onun omuzlarının üzerine attı ve bu harekete odaklanmamaya çalıştım.

"Açık konuşmak gerekirse, ben de senin hakkında pek bir şey duymadım." Bunu yeterince esprili bir tonla söylemiştim, böylece gözlerimizi birbirimize dikişimizi görmeyen biri bu iğnelemeyi anlamayabilirdi bile. Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ama evet. Sanırım arkadaşımın sivri ayakkabılarla dans etmekten ayakları yürüyemeyecek kadar yaralandığında, ona Polysporin ve ağrı kesici getirmeyecek kadar da kaba değilim."

"Sana bunu anlatmıştım." Sloane'un sesi yatıştırıcıydı. "Yeni daireme taşınmama yardım etti. Bazen kahve içiyoruz. Böyle basit şeyler."

"Aslında bir şeye ihtiyacı olduğunda orada olacağımı biliyor," diye hiç düşünmeden ekledim.

Sloane bana bir bakış fırlattı, muhtemelen neden sahiplenici bir pislik gibi davrandığımı merak ediyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de aynı şeyi merak ediyordum.

"Neyse ki artık böyle şeyler için yanında ben varım." Sterling şimdi Sloane'a karşılık veriyordu ama gözlerini bana dikmişti. Sonra aniden Sloane'un kucağında birleştirdiği ellerinin üzerine

avucunu koydu. Kızın elleri hâlâ gergin bir tavırla peçetesiyle oynuyordu. Ama herifin ona dokunuşu yatıştırıcı veya destekleyici değildi. Bir tür eziş, huzursuz hareketine karşı bir azardı.

Bu, öfkenin damarlarımda patlamasına neden oldu. Gerçekten pişman olacağım bir şey yapmadan önce buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Pekâlâ, ben kalkayım artık," diye aniden ilan ederek sandalyemi geriye ittim, üstüme gelen karanlık duvarlar ve kadife perdelerden kurtulup temiz hava almaya umutsuzca ihtiyacım vardı.

"Uykunu alman iyi olur Gervais. Bu sezon Grizzlies'te işlerin yolunda gitmesi için buna ihtiyacın olacak. Geçen sezondan sonra pamuk ipliğine bağlı olmalısın."

Gömleğimin kol ağızlarını çekerek bu iğnelemeyi yok saymaya çalıştım. "Beni davet ettiğin için teşekkürler, *Woodcock*. Yemek enfesti."

"Seni Sloane davet etti," diye aksi bir yanıt vererek benden –ya da varlığımdan– hoşlanmadığını net bir şekilde ortaya koydu.

Ona düz bir şekilde gözlerimi dikerek ağzımın bir kenarını yukarı kıvırdım. Onun ne kadar sıradışı bir pislik olduğuna inanamıyormuşum gibi. Artık üzerimizdeki gözleri hissedebiliyordum, aramızdaki bu dile gelmemiş gerilim her neyse insanlar fark etmeye başlamıştı. "Şey, arkadaşlar bunun içindir."

"Dur biraz, ama siz kuzensiniz, değil mi?" Sarhoş adam beni işaret ederken viskisi parmağına ve eline döküldü.

Sloane ile kuzen değil arkadaş olduğumuz konusunda ikimizin de neden bu kadar dediğim dedik olduğumuzu bilmiyordum. Eğer biri bana Beau, Rhett ya da Cade'in kardeşim olmadığını söylese, anında o kişinin üzerini çizerdim. O adamlar benim *kardeşlerimdi*.

Ama Sloane? O benim arkadaşımdı.

"Aslında o benim arkadaşım, kuzenim *değil*." Sloane peçetesini beyaz keten örtülü masaya gerekenden daha büyük güçle fırlattı.

Düğünü için toplanan insanlar dikkatle bakıyorlardı.

Düğünü *bu hafta sonuydu.*

Midem burkuldu.

"Yarınki bekârlığa veda partisine gelecek misin Gervais?" diye devam etti sarhoş adam. Hıçkırdı ve aptalca sırıttığı zaman bana Çılgın Şapkacı'nın olmayan doğum günü partisindeki sarhoş fareyi hatırlattı. "Hokey süperstarı Jasper Gervais ile partilediğimi söylemek hoşuma giderdi."

Böyle bir adamın beni etrafta istemesinin tek nedeninin, durumu hakkında böbürlenmek olması şaşırtıcıydı.

"Maalesef. Bir maçım var." Gülümsemem gergindi ama sandalyemden kalkarken yoğun bir rahatlama hissettim.

"Seni geçireyim," dedi Sloane, Sterling'in ona doğru attığı keskin bakışı kaçırdığı belliydi. Ya da belki sadece görmemiş gibi yapıyordu.

Her halükârda, elimi uzatarak Sloane'a önden gitmesini işaret ettim ve restoranda sessizce ilerlemeye başladık.

Yolda onu yönlendirmek için elimi beline koydum, ama o gerildi ve parmak uçlarımı yakan pürüzsüz çıplak tenini hissederek elimi hızla geri çektim. Gözlerimi yere indirirken karıncalanan elimi de ait olduğu yere, cebime soktum.

Çünkü nişanlı bir kadının çıplak sırtına ait olmadığı gün gibi açıktı.

O sadece arkadaşım olsa da.

Ancak restoranın çıkışına yaklaştığımızda başımı tekrar kaldırdım. Sloane restoranda hızlı adımlarla yürürken ince bedeni

salınıyordu. Her hareketinden doğal bir zarafet akıyordu; yıllar süren eğitimin getirdiği bir zarafet. Yıllar süren çalışmanın.

Şef garsona kibarca gülümsedikten sonra, o ağır kapının arkasında özgürlüğü görebiliyor ve çaresizce istiyormuş gibi daha hızlı yürümeye başladı. Omuzları düştü ve neredeyse rahatlamış bir şekilde, iki elini de koyu renk tahta levhaya yaslayarak duraksadı.

Bir an onu seyrettikten sonra arkasına geçtim, vücudunun sıcaklığı bana kadar ulaşıyordu. Sonra minyon bedeninin tepesinden kolumu uzatarak kapıyı itip açtım ve ikimizi de soğuk kasım gecesine çıkardım.

Omuzlarını kavrayıp onu sarsmamak ve kendisine Sterling Woodcock gibi davranan bir adamla evlenerek ne halt ettiğini sormamak için ellerimi pantolonumun ceplerine sıkıca soktum. Çünkü gerçekten benim üstüme vazife değildi.

Biçimli çıplak sırtı bana dönüktü ve yüzünü şehrin işlek caddesine çevirmişti, arabaların ışıkları onun hemen arkasında beyaz ve kırmızı bulanıklık şeklindeydi. Nefesini düzenlemeye çalışıyormuş gibi belli belirsiz bir hava omzunun üzerinden esiyordu.

"Sen iyi misin?"

Hararetle başını salladıktan sonra döndüğünde, narin yüzüne o tuhaf Stepford ev kadını gülümsemesini yapıştırmıştı.

"İyi görünmüyorsun." Parmaklarımı cebimdeki anahtarlarıma sarıp gergin bir tavırla zıplattım.

"Kahretsin, teşekkürler Jas."

"Demek istediğim, güzel görünüyorsun," dedim aceleyle ve gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görünce yüzümü buruşturdum. "Her zaman öylesin. Sadece şey... mutlu görünmüyorsun?"

Yavaşça gözlerini kırpıştırırken dudakları hafif bir somurtmayla aşağı büküldü. "Bunun daha iyi mi olması gerekiyor? Güzel ve mutsuz?"

Tanrım. Gerçekten batırıyordum. Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Mutlu musun? O seni mutlu ediyor mu?"

Şaşkınlıkla ağzı açık kaldı; haddimi aştığımın, müdahale ettiğimin ya da onun gibi bir şey yaptığımın farkındaydım. Ama birinin ona sorması gerekiyordu ve kimsenin sormadığından şüpheleniyordum.

Onun ağzından duymam gerekiyordu.

Solgun yanakları kızardı ve gözlerini kısarak bana doğru bir adım attı, çenesi kasılmıştı. "Bunu bana *şimdi* mi soruyorsun?"

Bir nefes verdim ve üst dişlerimi neredeyse acı verici bir şekilde altdudağımın üzerinde gezdirdim, gözlerim tamamen onun bebek mavisi gözlerine odaklanmıştı; o kadar iri, soluk ve öfkeyle parlıyorlardı ki. "Evet. Sana bunu soran başkası oldu mu?"

Bakışlarını kaçırdı, ellerini yanaklarının üzerine koyduktan sonra omuz hizasındaki sarı saçlarını geriye itti. "Kimse sormadı."

Arabamın anahtarının tırtıkları avucuma batıyordu. "Sterling ile nasıl tanıştınız?"

"Bizi babam tanıştırdı." Gözlerini karanlık gökyüzüne sabitledi. Hiç yıldız yoktu, her bir ışık noktasının görülebildiği çiftliğe benzemiyordu. Chestnut Springs ile kıyaslandığında şehirdeki her şey kirli görünüyordu. Sterling Woodcock'la aynı havayı soluyarak bir gece daha geçirmektense, taşradaki evime gitmeye hemen oracıkta karar verdim.

"Baban onu nereden tanıyor?"

Gözleri gözlerimle buluştu. "Sterling'in babası onun yeni iş ortağı. Artık şehre döndüğü için yeni bağlantılar kurmaya odaklandı."

"Ve sen bu adamı ne kadar süredir tanıyorsun?"

Dili dudaklarının arasından fırladı. "Haziranda tanıştık."

"*Beş ay mı?*" Kaşımı kaldırarak geri çekildim. Çılgınca âşık görünseler, bunu yerdim ama...

"Beni yargılama Jasper!" Gözleri parladı ve bana tekrar yaklaştı. Boy açısından yanımda cüce gibi kalıyordu, ama zerre gözü korkmamıştı. Şu an tükürükler saçacak kadar öfkeliydi. Bana öfkeliydi. Ama sanırım bunun nedeni, öfkesini salacak kadar bana güveniyor olmasıydı ve ona müsaade etmek benim için sorun değildi. Onun için bu kişi olmaktan dolayı mutluydum.

Sesi titreyerek ekledi: "Yaşadığım baskılar konusunda hiçbir fikrin yok."

İkinci kez düşünmeden onu göğsüme çekerek kollarımı narin omuzlarına doladım. Tamamen gergin ve sinirliydi. Yemin ederim, onun öfkeden titrediğini hissedebiliyordum. "Seni yargılamıyorum Sunny."

Görünüşe göre, çocukluk lakapları için uygun bir zaman değildi.

"Bana öyle deme." Sesi çatlarken, her zaman yaptığı gibi alnını göğsüme yasladı, ben de avucumu saçlarından kaydırarak başının arkasını kavradım.

Her zaman yaptığım gibi.

Dalgınlıkla Sterling'in, şu an buraya gelse ne düşüneceğini merak ettim. İçimde adi bir yan, gelmesini *istiyordu*.

"Ben sadece işlerin nasıl bu kadar hızlı ilerlediğini merak ediyorum. Neden onunla şu ana kadar tanışmadığımı merak ediyorum." Sesim alçak, tamamen hırıltılıydı ve yanımızdan geçen arabalar yüzünden neredeyse duyulmuyordu.

"Şey, baleden pek boş vaktimin kaldığı söylenemez. Ayrıca sen de son zamanlarda pek iletişim halinde sayılmazdın."

Suçluluk duygusu canımı yaktı ve göğsümün burkulmasına neden oldu. Bizim takım kötü bir sezon geçirmişti ve sezon dışı dönemde her zamankinden daha fazla antrenman yapacağıma dair kendime söz vermiştim. "Antrenman yapıyor ve şehir dışında, Chestnut Springs'te yaşıyordum." Bu yalan değildi. Kardeşimin nişanlısı orada acayip bir spor salonu açmıştı ve yazı şehirde geçirecek bir neden görmemiştim. "Sonra antrenman kampı oldu ve kapılıp gittim."

Bu da doğruydu.

Buradaki yalan, ona zaman ayıramayacak kadar meşgul olduğumdu. Ona zaman ayırabilirdim. Ama yapmamıştım. Çünkü babasının şehre döndüğünü biliyordum ve ne pahasına olursa olsun o adamdan uzak duruyordum. Ve onun nişan duyurusu hiç tahmin etmediğim bir şekilde beni harap etmişti.

"Sana anlatmalıydım, öyle damdan düşer gibi söylememem gerekirdi," diye mırıldandı ve sadece aylar önce Violet'in çiftlikteyken Sloane'un nişan haberini yumurtladığı anı hatırladım. Aniden içimin buza kesişini. Kalbimin yüksek bir pat sesiyle karnıma düşüşünü.

Bir elimi başının üzerine koydum ve omuzlarını sıktım, hâlâ sırtının sıcak ve çıplak kısmından uzak durarak karşılık verdim: "Sana sormalıydım. Ben sadece... meşguldüm. Hayatının böylesine... hızlı olacağını düşünmemiştim." Ve bu kısım doğruydu.

Vücudu kollarımda gevşedi, parmakları sırtıma batarken yumuşak göğüsleri kaburgalarıma yaslandı. Ama sadece bir an sürdü, sonra hemen geri çekildi. Sarılmamız sadece bir kucaklaşma olamayacak kadar uzun sürmüştü. Sınırları zorluyordu.

Ama yine de kendimi, onu geri çekmek isterken buldum.

"Şey, öyle oldu..." Aşağı bakarak loş ışıkta parlayan ipeksi soluk yeşil elbisesinin kollarını silkeledi. "Babamla düğünü ertelemek yerine, harekete geçip sonbaharda yapmanın en iyisi olduğuna karar verdik."

Bu cümle dişlerimi sıkmama neden oldu, çünkü Richard Winthrop'tan sadece bahsedilmesi bile sinirlerimi bozuyordu. Ve kızın evlenme kararında rol almış olması bütün alarm zillerinin çalmasına yeterdi.

"Neden?" Alnım kırıştı. Daha akıllıca davranmalıydım. Uzaklaşıp gitmeliydim. Onun mutlu olmasına izin vermeliydim.

Bu kadar dert etmemeliydim. Gerçekten mutlu görünseydi belki. O zaman etmezdim.

Ya da belki ederdim.

Elini şöyle bir salladı ve dönüp omzunun üzerinden restorana bir bakış attı, bunu yaparken zarif boynunu sergilemişti. "Pek çok etkenden," diye yanıtlarken, mağlup bir tavırla omuz silkti. Benimle olan zamanının azaldığını biliyordu sanki. Sterling, onunla arkadaş olmamızı sorun etmeyecek tipte bir koca gibi görünmemişti bana.

"Etken mi? Bayan *Woodcock* olmak için sabırsızlanıyor olman gibi mi? Çünkü kimse böyle bir soyadı istemez. Yoksa baban mı sana baskı yapıyor?"

Babasından bahsedilince mavi gözleri parladı, çünkü Sloane onu bir yılan gibi görmüyordu. Hiç görmemişti. Kusursuz bir kız evlat –şimdi de nişanlı– olmakla fazlasıyla meşguldü. Kâğıt üzerinde iyi görünen ve ava çıkmayan türden. "Yapıyorsa ne olacak? Ben yirmi sekiz yaşındayım. Danstaki en iyi yıllarım bitmek üzere. Yerleşmem lazım, bir hayat planı oluşturmalıyım. O beni kolluyor."

Huzursuz bir kahkaha atarak başımı iki yana salladım. "Hatırladığım vahşi kız nerede? Yağmurda dans eden ve kötü gecelerde yalnız kalmayayım diye çatıya tırmanan o kız?"

O kızı bir piyona dönüştürmüşlerdi. Ve ona bunun olmasından nefret ediyordum. Hiç kavga etmezdik ama şimdi onun *için* kavga etme dürtüm akıllıca düşüncelerimi tüketiyordu.

"Baban pisliğin teki. O kendini düşünüyor. İşini. *Görüntüyü.* Senin mutluluğunu değil... Daha iyisini hak ediyorsun."

Ben daha iyi iş çıkarırdım. Gerçekten söylemek istediğim şey buydu. Bu gece orada otururken farkına vardığım şey buydu.

Düşünmemem gereken şeyler düşünüyordum.

Sahip olamayacağım şeyler istiyordum.

Çünkü çok geç kalmıştım.

Ona vurmuşum gibi geri çekildi, dudakları öfkeyle incecik bir çizgi halini alırken göğsüne kadar kızardı. "Hayır Jasper. *Senin* baban pisliğin teki. Benimki beni seviyor. Sadece bunun neye benzediğini bilmiyorsun."

Topuğunun üzerinde dönerek restoran kapısını, onun gibi narin görünümlü birine uymayacak seviyede bir şiddetle çekip açtı.

Kayıtsızlıktansa şiddet göstermesini yeğlerdim. Bu, o vahşi kızın oralarda bir yerde olduğu anlamına gelirdi.

Bana savurduğu sözler canımı *yakmalıydı.* Ama canım sadece onun için yanıyordu. Çünkü biyolojik babam *tam* bir pislikti. Ama gerçekte beni büyüten adam? Harvey Eaton? O en iyilerin de iyisiydi. Bana sevginin neye benzediğini göstermişti ve ben de sevgiyi nerede görsem tanırdım.

Ayrıca Sloane'un bir adamı gerçekten istediğinde ona nasıl baktığını hatırlıyordum. Ve nişanlısına eskiden bana baktığı gibi bakmıyordu.

Buna olmam gerekenden daha çok memnundum.

2
Sloane

Sloane: Burada mısın?

Jasper: Başka nerede olacağım ki?

Sloane: Bana kızgın olabileceğini düşündüm. Lütfen benden nefret etme.

Jasper: Senden asla nefret edemem Sunny.

* * *

Hasta gibi hissediyordum.

Küçüklüğümden beri düşlediğim gün nihayet gelip çatmıştı, ama hiç de hayal ettiğim gibi değildi.

Kar yağıyordu. Ve ben her zaman bir bahar düğünü istemiştim.

Şehirde şatafatlı bir kilisedeydi. Ve ben rahat taşra eğlencesi istemiştim.

Yüzlerce insanın katılacağı bir törendi. Ve benim tek istediğim, küçük ve samimi bir şeydi.

Hepsinden kötüsü ise mihraba yürüyeceğim adam, gözlerimi kapatınca gördüğüm kişi değildi. Hayatımın büyük bir kısmında istediğim adam değildi.

O kadar vazgeçmiştim ki, sevmediğim bir adamla bir hayat kuruyordum. Hoşlandığımdan bile emin olmadığım ve midemi bulandıran bir adamla.

Hayır, bugün *hiç* de hayal ettiğim gibi değildi.

Kuzenim Violet saçımdaki tel tokalarla uğraşırken, ben cilalı ahşap bir tuvalet masasında oturuyordum; ellerimi parmağımdaki devasa pırlanta yüzüğü kapatacak şekilde birbirine kenetlemiştim. Ellerimi orada tutup acıyana kadar sıkarsam beni ağlamaktan alıkoyabilirdi.

Ya da kaçmak gibi aptalca bir şey yapmaktan.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Her şeyi büküp tepede topladıklarından hiçbir şey göremiyorum."

"Orada. Saçımı çektiğini hissedebiliyorum. Çok sıkı. Acıtıyor."

İç çekerek aynadan gözlerime baktı. "Sorunun saçın olduğundan emin misin Sloane?"

Çenemi kaldırarak boynumu uzattım ve bunu yaparken boğazımın hareketini izledim. "Evet." Sesimi hissettiğimden daha emin çıkmaya zorladım ve performans sergilediğim zamanlarda olduğu gibi zihnimin boşalmasına izin verdim. Atlayıp döndüğüm, ışıkların parlak ve seyircilerin karanlıkta, benim ise rahat olduğum zamanlar gibi.

Derin bir iç çekiş ve endişeli bir bakışla Violet, varlığına şüpheyle yaklaştığı saç tokasını görev bilinciyle aramaya döndü. Az önce rahatsız topuzumun hayatıma paralellik gösterdiğini ima etmişti.

Satır aralarını okuyabiliyordum.

Sterling hakkında pek bir şey söylememişti. Kimse söylememişti... Jasper hariç.

Jasper.

Onun adını bir mide bulantısı dalgası bana çarpmadan düşünemiyordum bile. Geçen akşam ona sıraladığım sözler yüzünden hissettiğim suçluluk beni yiyip bitiriyordu. Ve onunla zaten olmayan şansımın, başka biriyle evlendiğim için hepten sona ereceğini biliyor olmak göğsümü sürekli olarak parçalara ayırıyordu.

Jasper Gervais ile arkadaştık. *İyi arkadaşlar.* Şimdiye kadar pek çok kez bunu açıkça göstermişti. Ve *hat-trick** deneyecek kadar mazoşist değildim.

Eminim herkes onu unuttuğumu düşünse de bunun tek nedeni, hislerimi saklamakta uzmanlaşmış olmamdı. Onu gördüğüm andan beri her köşemi yakıp kül ediyordu, ama o bana asla küçük bir kız kardeşten ötesi gibi bakmamıştı.

Ellerime bir sıvı damlayınca yüzümü buruşturdum. Ellerimi çevirip oraya baktım. Aşağı bakarken içimden manik bir kahkaha koptu. Kan, avucumun ortasında mükemmel, parlak bir damlacık halinde yavaşça birikiyor; sanki varlığıyla yerçekimine direniyordu.

Nişan yüzüğümün sivri tarafının battığı küçük delik benimle alay eder gibiydi. Bu evliliğin, beni başka kimsenin bilmediği veya görmediği şekillerde kanatacağını evren biliyordu sanki.

Sterling bana elini bile süremezdi, ama onunla –hayatıyla– ilgili diğer her şey kanımı *kurutacaktı.*

---

* Aralarında hokeyin de bulunduğu spor dallarında, art arda üç gol atılması durumudur. Burada da art arda hamle yapmakla eşdeğer kullanılmıştır. (ç.n.)

"Ah siktir! Sloane! Elbisene damlamasın!" Violet panikle ellerini geri çektikten sonra aceleyle ebeveyn banyosuna giderken siyah saten elbisesi dalgalanıyordu.

Siyah. Bir kez daha güldüm. Düğünüm için asla siyah elbiseler seçmezdim. Ben açık ve uçarı bir şey seçerdim. Şenlikli bir renk.

Ama zaten bu aslında benim düğünüm değildi ve haliyle bir kutlama da sayılmazdı. Belki de cenaze renkleri son derece mantıklıydı.

İstemediğim şeylerden yakınacak enerjiyi bile toplayamamıştım. Ve şimdi, avucumun ortasına biriken küçük kan damlacığını izlerken, bunun nedeninin bu düğünü aslında hiç istememem olduğunu fark ediyordum.

"İşte." Violet bir tomar tuvalet kâğıdını kehanet niteliğindeki kesiğin üzerine bastırdı, gözlerini bana diktiğinde düpedüz dehşete düşmüş görünüyordu. "Sen iyi misin?"

Sakin bir nefes verdim. "Evet evet. Elim kopmadı sonuçta."

Bir tuzaktan kurtulmak için uzuvlarını çiğneyerek koparan hayvanların görüntüsü aklımda beliriverdi.

Violet'in alnı kırıştı. "Dinle. Bunu yanlış anlamanı istemem, ama bir kez olsun teklif etmeliyim, yoksa kendimi asla affetmem."

Ciddi ses tonu karşısında dudaklarım kıvrıldı. "Tamam. Dinliyorum."

Dramatik bir tavırla omuzlarını geriye atarak gözlerini bana dikti. *Gerçekten* dikti. Yoğun bir şekilde. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapmadım.

"Eğer bunu istemiyorsan..." Boştaki eliyle etrafımızı işaret etti. "Bir kurtuluşa ihtiyacın varsa. Kaçmak için araba lazımsa. Ben buradayım. Hiçbir şey söylemem. Seni yargılamam. Ama bu doğru değilse? Kaçman gerekiyorsa? Yani..." Bir an için bakış-

larını kaçırdı, dudaklarını birbirine bastırarak sonraki sözlerini dikkatle seçti. "Bir iki kez göz filan kırp. Tamam mı?"

Gözlerimi kırpmadım ama bir damla yaş yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Siktir," dedi kuzenim nefes nefese. "Seni ağlattım. Özür dilerim. Sadece bir kez olsun söylemem gerekiyordu."

"Seni seviyorum Violet. Sana bunu hiç söyledim mi bilmiyorum. Ama sen? Ailen? Her yaz çiftlikte geçirdiğim günler, hayatımın en güzel günleriydi."

Gözleri yaşardı ve hızla gözlerini kırpıştırarak ellerimi ellerine aldı. "Ama bugün daha güzel, değil mi?"

Gözleri ciddiyetle gözlerimi araştırıyordu, maviye karşı mavi. Yapabildiğim tek şey hüzünlü bir gülümseme oldu. Bugün hayatımın en güzel günü olmalıydı ama değildi ve ona yalan söylemek istemiyordum.

Ne söyleyeceğimi bilmeden ağzımı açsam da önümüzdeki makyaj masasının üstünde duran telefonumun ışığı yandı ve gürültüyle bipledi. *Son anda kurtuldum.*

Gözlerimi ondan çekerek telefonuma baktım, kurtulduğum için rahatlamıştım. Özel bir numaradan mesaj gelmişti ve üzerine tıkladığımda eklenmiş tek mesaj vardı: *Bunu görmen gerektiğini düşündüm.*

Altında bir video vardı. Videonun önizleme görseli şaşırtıcı bir şekilde tanıdıktı.

Oynat tuşuna bastım.

"Bu da ne yahu?" Violet elini dizime koydu ve ekranı daha iyi görebilmek için öne eğildi.

Ekranda çözünürlüğü düşük bir video belirdi. Gümbür gümbür müzik duyuluyordu. Önde ve ortada olan şeyin beni üzmesi gerekirdi. Ne de olsa tanıdık gelen şey nişanlımdı ve üzerinde bekârlığa veda partisindeki polo tişört vardı.

"Violet, gidip Sterling'i buraya getirebilir misin lütfen?"

Harap olmam gerekirdi. Ama Sterling'in aleti üzerinde hoplayan çıplak kadını izlerken tek düşünebildiğim, sonunda kendi uzvumu çiğnemek zorunda kalmayacağımdı.

3

Jasper

Jasper: Vi, Harvey'den haber aldın mı? Henüz onu da Beau'yu da görmedim.

Violet: Hayır. Ama burada işler fena karıştı.

Jasper: Sorun ne?

Violet: Sterling Woodcock bok herifin teki. Sorun bu.

Jasper: Ona ne halt etti?

* * *

"Kravatları kim icat etmiş ki zaten?" dedi Cade hemen yanımdan. "Fena halde rahatsız bir şey." Eaton delikanlılarının en büyüğü ve en huysuzu, aynı zamanda en büyük destekçilerimden biriydi.

"Sen de kravat takınca bir tuhaf görünüyorsun." Rhett başını iki yana sallayarak güldü, abisine her zaman sataşırdı.

Ama benim aradığım ortanca kardeş Beau'ydu; en yakın olduğum oydu. Hâlâ burada olmaması bana evham yaptırıyordu.

Düğüne yetişmek için izin almaya çalışmıştı. Gemiye binip tekrar gitmeden önce birkaç hafta izinli olacaktı. Ama henüz görünmemişti, babamız Harvey de yoktu.

"Siktir git Fabio!" diye Cade aksi bir karşılık verirken boynundaki kravatı çekiştirdi. Rhett'in saçlarıyla dalga geçmek yeni bir şey değildi. Bu muhabbeti yıllardır izliyordum.

"Kızlar nerede?" diye sorarak onları doğru tarafa yönlendirmeye çalıştım. Arp çalıyordu. Görkemli kilisenin önünde insanlar toplanıyordu. Dışarısı gri, soğuk ve kasvetliydi. Ve tek yapmak istediğim kaçıp gitmekti.

"Willa'ya *kız* dersen seni hadım eder," diye homurdandı Cade ve kravatı çekip çıkardıktan sonra takım ceketinin cebine koydu.

"Seçtiği kravatı takmadığın için asıl seni hadım edecek," diye kıkırdadı Rhett.

"Daha sonra bununla onu bağladığımda atlatır." Cade kilisenin ön kapılarını incelerken –radarı epey keskindi– Willa kapıyı açtı, bir eli korumacı bir tavırla hamile karnının üzerindeydi. Gözleri bu insan denizinin içinde Cade'i arıyordu. Onu görünce yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ama hemen silindi.

Sonra Willa'nın en iyi arkadaşı ve Rhett'in nişanlısı Summer göründü. Bize doğru yürümeye başladılar, ikisi de biraz üzgün görünüyordu.

Bizi duyacak kadar yaklaştıklarında Rhett, "Bu uzun bir tuvalet molası oldu," diye duyurdu.

Summer onun kolunun altına sokulurken, Willa bize temkinli bir ifadeyle bakıyordu.

"Sorun ne?" diye sorarken bakışlarım kadınların arasında dolaşıyordu. Çünkü yolunda gitmeyen bir şey olduğunu biliyordum ve söylemiyorlardı.

"Willa her şeye burnunu sokan küçük bir kapı dinleyici," dedi Summer. "Sorun bu."

"Kapa çeneni Sum. Bir insanın bağırışını kapalı bir kapının arkasından duyabiliyorsan, bu kapı dinlemek olmaz."

"Sanırım teknik olarak buna yine de kapı dinlemek diyebiliriz," diyen Cade, Willa'yı kendine çekti.

Beynim tek bir kelimede takılıp kalmıştı. "Pardon. Kim bağırıyor?"

Summer dudaklarını birbirine bastırdı, koyu renk gözleri kocaman açılmıştı ve endişeliydi. "Görünüşe göre gelin ve damat bir fikir ayrılığı yaşıyorlar. Ve damadın ses kontrolü yok."

"O iğrenç ve aşağılık bir herif," diye ekledi Willa. "Sırf ona bakarak anlayabiliyorum."

Kimse daha fazla bir şey diyemeden harekete geçerek ağır kapılardan içeri girdim; yönümü bulmak için sağı solu kontrol ettikten sonra, oraya açılan bir sürü kapı varmış gibi görünen koridoru seçtim. Yükselen sesi duyana kadar o yöne uzun adımlarla ilerledim.

Violet kapının önünde durmuştu ve far görmüş tavşan ifadesinin mükemmel bir kopyası yüzündeydi. Bu arada dev gibi kocası Cole, onun arkasında dağ gibi duruyor ve cinayet işlemeye hazır görünüyordu. Gerçi o her zaman öyle görünürdü.

"Benden çok kendini utandıracaksın!" Sterling'in azarlayan ses tonu, kapının diğer tarafından kulaklarıma hücum etti.

Violet ve kocasına bir bakış attım. Cole'un dudakları ince bir çizgi halindeydi ama bana, *oraya girecek misin, yoksa ben mi gireyim?* der gibi başını yana eğdi.

Sterling'in haddini bildirmesine mutlulukla izin verebilirdim. Ama bizzat yaparsam daha da mutlu olurdum.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Sloane'un sesinden hayret yankılanıyordu. "Düğünümüzden sadece geceler önce bir striptizciyi becerdin ama utandıran taraf *ben* miyim?"

Kilisedeki diğer insanlar bakmaya başladı. Her şeyi dinliyorlardı. Bu yüzden içeride hangi kargaşanın hüküm sürdüğüne aldırmadan kapıyı açtım. Sloane'un takviye kuvvete ihtiyacı vardı. Ve şu an, onların bütün kirli çamaşırlarına herkesin kulak misafiri olduğunu bilmesi gerekiyordu.

En azından kendime, odaya habersiz dalma nedenimin bu olduğunu söylüyordum. Sterling'in, etrafı öfkeden kırmızı görmeme neden olmasıyla hiçbir alakası yoktu.

"Bekârlığa veda partimdi! Son bir âlem!" Sterling'in sırtını gördüm, kolları genişçe iki yana açılmıştı; Sloane zarif bir antik taburede oturuyor ve herif tepesinde dikilmiş ona bağırırken inanılmaz ufak görünüyordu.

Korumacı bir duygu beni ele geçirdi.

"Defol ve kes sesini!" diye bağırarak kapıyı arkamdan çarptım. "Dışarıda herkes sizi dinliyor."

Sterling bana doğru döndü, gözleri kısılmıştı ve zehir saçıyordu. "Siktir git Gervais! Aptal bir sporcunun tavsiyesine ihtiyacım yok. Bu karımla benim aramda."

Kollarımı göğsümde bağlayıp duruşumu dikleştirdim. Sterling Woodcock'a karşı kibar olmak resmen canıma tak etmişti. "O senin karın değil. Ve ben bir yere gitmiyorum."

Boyu benim kadar uzun değildi ve ağırlığının bana rakip olmasının tek nedeni, göbek çevresindeki hafif fazla kilolarıydı. Bütün gün masa başında çalışıyor ve bütün gece içiyormuş gibi yumuşaktı.

"Affedersin?" Artık tamamen dönmüştü ve bana doğru agresif adımlar atıyordu. Yumuşak, sinekkaydı yanakları şişmiş ve kızarmıştı; siyah beyaz smokinine tezat oluşturuyordu.

"Gitmiyorum dedim. Ama senin gitmen gerek."

Onun arkasından Sloane fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyordu. Ağlayıp ağlamadığını görmek için onu inceledim ama kusursuz makyajlı yüzünde tek bir gözyaşı yoktu.

Sterling bana doğru atıldı, kollarını öne uzatmış halde itişmeye hazırdı. Öfke nöbeti geçiren lanet bir çocuk gibiydi. Ama o daha bana tek bir parmağını bile süremeden, kolumu uzatıp avucumu nemli alnına bastırdım. Kollarıma birkaç ezik darbe vurdu, ama ne yaptığını bilemeyecek kadar yumuşaktı. Çok kısaydı. Çok zayıftı.

"O kadına sesini bir daha yükselt de seni yere yapıştırayım Woodcock."

"Siktir git! Dene de görelim." Artık sakinliğini tamamen kaybediyordu. İpeksi küçük papyonundan yakalayıp kapıya doğru yürütürken ona hokey sopamla hızlı bir darbe vurabilmeyi diledim. Ayrıca bu ilk değildi. Yine de bu asabiyeti uzun zaman önce dizginlemiştim ve *Sterling Woodcock* gibi önemsiz birinin o dizginleri kaldıracak kişi olmasına izin vermeyecektim.

Sol elimle kapıyı hızla çekip açtım, tüm gücümle onu odanın dışına savurdum ve biraz bekleyip geriye doğru tökezlemesini, yerçekimine mağlup olarak koridordaki bordo halıya düşmesini izledim. Kollar ve bacaklardan oluşan inceliksiz bir yığın halinde çöktü. Bu görüntünün anısını zihnime kazıdım çünkü unutulmayacak kadar iyiydi.

Kapıyı kapatıp kilitledim.

Birkaç dakika sonra kapıya vurmalar, küfürler ve tamamen boş ölüm tehditleri duydum ama görmezden geldim. Çünkü dikkatim dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü ellerine eğmiş, omuzları titreyen Sloane'daydı.

Odada emin adımlarla ilerleyerek oturduğu tuvalet masasına gittim, teselliye hazırdım... ancak nefesinin kesildiğini duydum.

Bunu önce hıçkırık sandım. Ama sonra kahkaha olduğunu fark ettim.

Sloane kontrolsüzce gülerken ne yapacağımı bilemeyerek orada öylece durdum, o dar kolalı saten elbisenin vücuduna nasıl oturduğuna baktım. Saçının geriye taranıp acı verici bir topuza dönüştürülmüş haline... Zaten yaralı olan ayaklarına batan sandaletlerinin ince kristal çivili kayışlarına...

Baştan ayağa rahatsızdı.

Ve şimdi ben de rahatsızdım, çünkü düğün gününde nişanlısını odadan dışarı fırlatmıştım ve o gülmeyi kesemiyordu.

"Sen... iyi misin?" diye sordum tam bir geri zekâlı gibi, iki yanımda parmaklarımı sıkıp açıyordum.

"Daha iyi olmamıştım," diye hırıldadı ve daha şiddetle gülmeye başladı. "Onu bir bez bebek gibi fırlattın!" Kucağına doğru çöktü, başı dizlerinin arasına girdi ve soluk pembe manikürlü tırnaklarını halı kaplı zeminde bir süre gezdirirken nefes almaya çalışarak doğruldu.

"Seni *aldattı*," dedim öfkeyle.

"Evet. Her şeyi gösteren bir video var. Biri isimsiz olarak bana yolladı. Tam son anda." Gözlerinin kenarında biriken yaşları zarafetle sildi.

"Neden gülüyorsun?"

Tekrar kıkırdadı ve omuz silkerek bana güçlü bir ifadeyle baktı, ama gözlerindeki hüznü görebiliyordum. O bakışı aynada da görüyordum. "Yapılacak başka ne var?"

"Onunla evlenmiyorsun." Bir elimi ağzımın üstünden geçirip bakışlarımı şatafatlı odada gezdirdim. Kartonpiyerler. Abartılı avizeler. Çılgına döndüğümü hissettim. Kafamda dönüp duran tek şeyi tekrarladım: "Onunla evlenmek için cesedimi çiğnemen gerek."

Yutkundu ve zarif boğazının hareket edişini izledim. "Geçen gece söylediğim şey için özür dilerim." Sesi daha yumuşak, beden dili daha az histerik ve daha yıkıktı. "Restoranın dışında."

Ona doğru elimi salladım. "Önemi yok."

"Hayır." Başını iki yana sallayarak gözlerini ayaklarına dikti. "Önemi var. Öfkemi senden çıkardım. Benim yanımda olduğun onca zamandan sonra bunu hak etmedin. Sadece beni kolladığını biliyorum. Sen..." Şimdi başını kaldırmış bana bakıyordu, gözlerinin kenarları hafifçe kırışmıştı. "Sen iyi bir arkadaş gibi davranıyordun."

Yanağımın içini ısırdım, yüzündeki o çaresiz ifadeden nefret ediyordum. Başına gelen tüm bu lanet şeyden nefret ediyordum.

O kelimeden nefret ediyordum.

Arkadaş.

O kadar uzun süredir arkadaştık ki...

...Arkamdaki pencerede küçük bir sarı kafa belirince irkildim.

"Sen iyi misin?"

Beau'nun küçük kuzeniydi, bu sabah pencereden bana bakan kız. Gözleri iriydi ve yüzündeki endişeli ifade yüreğimi sızlattı. Bana neredeyse Jenny'yi hatırlatıyordu. İyi değildim, ama bunu ona söylemeyecektim. "Evet. İyiyim."

Başımı çevirip gölgeler içindeki çiftliğe baktım. Sessiz, karanlık gecelerde bu çatıda oturmayı seviyordum. Huzurluydu. Sadece ben ve şeytanlarım vardık.

"Eşlik edecek birini ister misin?"

İç çekerek başımı eğdim. Hiç kimseyi istemiyordum. Ama ona bunu da söylemedim.

Ben daha cevap veremeden o çoktan pencereden çıkıyordu, ama yine de ona, "Tabii," dedim.

Çatı hâlâ karanlıktı ama artık sessiz değildi. Pek tanımadığım bir kız, hayatı hakkında monologa girişti ve ben de sadece dinledim. O kadar çok konuşuyordu ki, şeytanlarım bile baş edemedi.

Bu gece ve bundan sonraki her yaz gecesi benimle oturdu. Onu davet etmedim. Sadece oradaydı.

Ve onunla oturmak huzurluydu...

Boğazımı temizleyerek oraya oturan duyguyu itmeye çalıştım. "Eğer şu an sana iyi bir arkadaş gibi davransaydım, ne yapardım?"

Sloane iç çekti, vücudunun her parçasından rahatlama okunuyordu. Birinin sormasını umutsuzca beklediği o tek soruyu sormuştum sanki.

"Jas. Beni buradan götür. Çiftliğe gitmek istiyorum."

Ellerim ceplerimde, şu an istediği her şeyi yapacağımı düşünerek bir an ona baktım.

Sonra sert bir baş onayıyla elimi ona uzattım. "Hadi gidelim Sunny."

4

Sloane

Jasper: Koridorun diğer tarafından çıkmanın bir yolu var mı?

Cade: Acil bir çıkış var.

Rhett: Siktiiiiiiiir. Kuzenimizi boktan ve aşırı resmi düğününden kaçırıyor musun?

Jasper: Evet. Dikkat dağıtacak bir şeyler bulun ve kaçmak güvenli olduğunda bana mesaj atın.

Rhett: Yangın alarmına basabilir miyim?

Cade: Ben bir şeyler bulurum.

Rhett: Yangın alarmına basmayı hep istemişimdir.

Cade: Basmıştın. Haftalarca disiplinde cezaya kaldığında senin o aptal kıçını beklemek zorunda kaldım.

Jasper: Beyler?

Cade: Willa'nın bir planı var. Bu aslında daha kötü olabilir. Ama gidin dediğimde... gidin. Koşmanız lazım.

* * *

Sunny.

Bu lakabın bana ne yaptığını biliyor muydu acaba? Midemi nasıl hoplattığını?

Biliyorsa bile hiç çaktırmıyordu. Çünkü şu an önümde duran adamı tanıyamıyordum. Jasper neredeyse yirmi yıldır hayatımdaydı ve onu hiç bu kadar... amansız görmemiştim.

Buzun üzerindeyken bile.

Beni odanın diğer ucuna götürdü, ama gelen sesler yüzünden aniden durdu. Sterling. Annemle babam.

Tanrım. Bugün söylenen sözleri kaç kişi duymuştu?

Göğsünden gelen derin bir hırıltıyla, takım elbisesinin ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Uzun parmakları ekranda uçarcasına hareket ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum sırtına doğru, çünkü kapıya yaklaşacak cesareti henüz toplayamamıştım.

Buradan gitmek istiyordum, ama insanların gözlerine bakmak istemiyordum. Beni kalmaya ikna etmek için uğraşacaklardı ve küçükken her zaman kendimi en güvende hissettiğim yere geri dönmek istiyordum. O yere ve orayla gelen hayatın basitliğine hasrettim. Göğsümde öyle derin bir sızıydı ki görmezden gelemiyordum.

"Kardeşlerime mesaj atıyorum."

"Niçin?" Öne doğru bir adım atıp pazısının kıvrımından başımı uzatarak ekrana baktım. Onunla kuzenlerim arasında dönen mesajları kendimden geçercesine okumaya giriştim.

"Yardım için," diye homurtulu bir karşılık verdi. Bir an sonra bana döndü, yakışıklı yüz hatlarının altından hâlâ bir parça sertlik sızıyordu. "O ayakkabılardan kurtulman lazım."

Başımı eğerek eteğimi kaldırdım. "Ayakkabılar mı?"

"Evet. Onlarla koşman zor olur."

Ayak parmaklarımı kıpırdattım, pembe ojeler ucuz floresan lambaların ışığında parlıyordu. Jasper'a bunlarla çok rahat koşabileceğimi söylemek istedim. Bir çift güzel topuklu ayakkabıyı severdim ve bütün gün onlarla acı çekerdim. Ama bunları müstakbel kayınvalidem seçmişti ve hiç *benlik* değillerdi.

Bunlardan kurtulma fikri çok cazipti.

Acele bir baş onayıyla eteği yumruğumun içine alarak kavradım ve birkaç santim yukarı çekip eğilmeye davrandım. Ama daha ben eğilemeden Jasper önümde diz çöktü. Becerikli parmakları zarif gümüş tokaları hızla çözerken, ağzım bir karış açık öylece durup bu adamın sırf ayakkabılarımı çıkarmak için tek dizinin üzerine çökmesini, ayaklarımı kurtarırken nasırlı avuçlarını saygıyla ayak bileğimin etrafında gezdirmesini izledim.

Başını kaldırmadan ışıltılı ayakkabıyı bana uzatıp diğer ayağa hafifçe vurdu. Ve Jasper Gervais yaptığı şeye dünyanm en sıradan işiymiş gibi devam ederken, kalbim hızla çarparak ona bakakalışım ilk kez olmuyordu.

"İşte," diyerek başını kaldırıp bana baktı, uzattığı parmağınm üzerinde bilek kayışı sallanıyordu.

Dizlerinin üzerindeyken ona hayran olmamak elde değildi, ama nefesimi kesen başparmağıydı. Bana masaj yapmadan duramıyormuş gibi ayağımın kemerine bastıran o parmak.

"Acıyor mu?" Yutkunurken âdemelması hareket etti; bir dizi yerdeydi, diğerini de bükmüştü ve bu durum pantolonunu, kaslı bacakları üzerinde olabilecek en harika şekilde geriyordu.

Ne tür bir adam, yapmacık düğünümden beni kaçırma işinin ortasında durup ağrıyan ayağıma masaj yapardı?

Kahrolası iyi bir adam.

Düğün günüm olması gereken bir zamanda ona ağzımın suyu akmamalıydı. Ama Jasper Gervais'e ağzımın sulanması artık karakterimin bir parçası haline gelmişti.

"Hayır, ben iyiyim," dedim aceleyle ve ayağımı çekerek yere indirdim. Çıplak ayakla daha sağlam bastığımı hissediyordum.

Öne doğru bir adım attım ve ayağa kalkan Jasper'ın etrafından dolaşıp kulağımı kapıya dayadım. Babamın sesi olduğunu fark ettiğim derin baritonun ve fısıltılı seslerin söylediklerini çıkaramadım.

"Hazır mısın Sloane?"

"Neye?" diye fısıldadım ve birkaç kelime anlamama faydası olacakmış gibi kapıya yaslandım.

"Koşmaya."

Başım ona doğru döndü. "Kelimenin tam anlamıyla kaçak gelin olmama yardım edeceksin, değil mi?"

Jasper gülümseyince gözleri yumuşadı ve etraflarında kırışıklıklar belirdi. O her zaman benim nazik devimdi. Uzun, sessiz ve iliklerine kadar *iyi.* "Arkadaşlar bunun içindir."

Arkadaşlar.

Bu sözcük yıllardır peşimi bırakmamıştı. Çocukken bana *arkadaşım* dediğinde kendimi özel hissederdim ama bir yetişkin olarak? Bir kadın olarak? Ben arkadaş olarak anılırken, farklı etkinliklerde başka kadınlar onun kolunda salındığında?

Bu beni *öldürüyordu.*

Ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar ödlektim hep. Zamanlama hep kötüydü. Mezuniyet balom için beni geri çevirdiğinde kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım, sonra yine daha şakacı bir şekilde bunu yapmıştı.

Beraber yaşasaydık sana böyle zahmet vermek zorunda kalmazdım.

O, yeni dairemin duvarına bir televizyon monte etmeye yardım ederken, dilimin ucundan fazla kolay dökülen düşüncesizce bir yorumdu bu. Düz ekranı tutucuya doğru kaldırırken, derin

bir kıkırdamayla zahmetsizce bunu savuşturdu; başının etrafında dolanan bir sivrisineği savuşturuyordu sanki.

Böyle bir şey olabilirmiş gibi.

Bu sözleri bana bir yıl önce söylemişti ve ben de mesajı almıştım. Aramızın tamamen bozulmasındansa Jasper'la arkadaş olmanın daha iyi olduğuna karar vermiştim. Ve duygularımı yumurtlamak aramızı açacaktı. Bu yüzden vazgeçmiştim. Adamı salaklık derecesinde takıntı haline getirmiş olabilirdim, ama biraz olsun kendimi koruma güdüm vardı. Biraz haysiyetim olduğunu düşünmek isterdim. Ancak son zamanlarda bunu bile sorgular olmuştum.

Epey uzun bir süredir ona boş boş baktığımı fark edince, "Bunu nasıl yapacağız?" diye sordum.

Başparmağıyla kilisenin ön girişinin ters istikametini işaret etti. "Acil çıkış bu tarafta. Cade ve Willa dikkat dağıtacak bir şeyler planladılar. Ondan sonra biz de..." Omuz silkti, bunu yaparken fazlasıyla çocuksu görünüyordu. "Yardıracağız."

"Yardıracağız?"

Gülüşü derin ve keyifli bir hırıltı şeklindeydi. Ona doğru çekilmeme ve yanaklarımın kocaman bir sırıtmayla yukarı kıvrılmasına neden oldu; varlığı beni açıklayamayacağım bir şekilde yatıştırmıştı.

Başıyla onayladı ve çok emindi. Kararlı. Onun her zaman arkamı kollayacağını, kontrolden çıkan bir durumu göğüsleyebileceğimi ve bir şekilde kontrol altında olduğunu hissettirebileceğini bilmenin güven verici bir yanı vardı. "Evet. Yani... sağlam gideceğiz. Fena yardıracağız."

Başımı yana eğdim. "Bu bir hokey deyimi mi?"

"Üstüne düşünecek olursak, muhtemelen. Evet."

"Tamam. Hadi *yardıralım*," diye kabul ederken hafif bir kahkaha attım.

Ama yüzünden ciddi bir ifade geçti. "Bundan emin misin Sunny?"

Sunny. Bu defa irkilmeme engel olamadım. Sanırım bunu fark etti; çünkü yontulmuş bir heykel gibi keskin olan yüzünde bir kafa karışıklığı ifadesi parladı. Yapabildiğim tek şey başımı sallamak oldu. Kararlı bir şekilde.

Telefonu bipleyince dikkatimiz dağıldı. Ardından elime uzanarak parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve kapıdaki sürgüyü dikkatle çevirdi.

Daha koridora adım atamadan acı dolu bir feryat duydum. "Ah! Bebeğim!"

Saniyeler sonra koridoru kolaçan ettiğimizde, bütün sırtlar bize dönüktü. Willa girişte dört ayak üstüne çökmüş, dramatik bir şekilde karnını tutuyordu ve bu arada Cade yanında dikiliyordu, gözlerini devirmemeye çalışırken homurdanarak ona iyi olup olmadığını sordu.

Bir anlığına kafam karıştı. Çünkü Cade'i tanıyorsam, ölümüne korumacı biriydi ve çocuğunun annesini acılar içinde yerde kıvranırken görmek onu delirtirdi.

Willa yüzünü hafifçe bize doğru kaldırdı ve göz kırptıktan sonra yeni bir inleme korosuna giriş yaptı: "Lütfen! Bana bir doktor lazım!"

Bu planın komikliği karşısında gülmemek için elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım. Jasper'ın tek yaptığı, başını iki yana sallayarak elinin içindeki elimi güven verircesine sıkmak ve arka kapıya yönelmek oldu.

Halı kaplamalı zeminde yalınayak koştum, göğsümde patlamak üzere olan kahkahayı bastırmaya çalışırken elimden gelen en büyük adımları atıyordum.

Özgürleştirici bir şeydi. Bir rahatlamaydı. Ve kapıya ulaşmadan önce elimdeki ışıltılı topuklu ayakkabılara sardığım parmaklarım gevşedi.

Bir avucum sıkıca Jasper'ın avucunda, Sindirella gibi ayakkabıları düşürerek kasvetli kasım akşamına adım attım.

* * *

"Ne kadar uzakta?" dedim puflayarak, damarlarımda dolaşan yüksek dozda adrenalinle dolu büyük, ağır bir elbiseyle birkaç blok koştuktan sonra nefesim kesilmişti.

Jasper yavaşlayarak bana doğru hafifçe yüzünü buruşturdu. "Pardon. Stadyuma park ettim. Senin kaçış aracın olmayı planlamamıştım." Beni daha yakınına çekerken parmakları benimkilerin üzerinde titredi. Ve sonra ses tonu değişti. "Gerçi belki de planlamalıydım."

Söylediği şeyden utanmış gibi bakışlarını yere çevirdi ve aniden durdu. "Tanrım Sloane. Ayakların. Seni o kapıdan çıkarmaktan sonrasını düşünmedim bile." Gözleri yere sabitlenmiş halde arkasında beni işaret etti ve ayaklarıma baktığını fark ettim. Çıplak ayaklarım kış soğuğunda kaldırımın üzerindeydi. "Neden bir şey söylemedin? Ayaklarına garezin mi var? Onları koruyan tek kişi benmişim gibi hissediyorum."

"Ayaklarımı merak etme. Beni öldüren şu lanet topuz." Saçlarımın kafa derimden çekildiğini hissettiğim yeri elimle yokladım.

Aksi bir somurtmayla dudakları aşağı büküldü ve ardından çömeldi. "Atla."

"Beni sırtında mı taşımak istiyorsun?"

Omzunun üzerinden bana oyunbaz bir bakış attı. Bu bakış beni nehirde yüzerek, su sıçratarak ve on yedi yaşında bile bana erkek gibi görünen Jasper Gervais'e bakarak geçirdiğim uzun, sıcak yazlara götürüyordu.

Keşke zamanda geriye gidip, genç Sloane'u onun büyüyüp nasıl görüneceğine dair uyarabilseydim.

Ve söylemek gerekirse kesinlikle harap ediciydi.

"İlk defa olmuyor. Hadi gidelim. *Woodcock*'un bizi yakalayıp bir öfke nöbeti geçirmesini istemem."

Benden kurtulan ufak kahkahaya engel olamadım. Jasper'a ağaç gibi tırmanmak üzere eteklerimi toplayan parmaklarıma da... Yeterince yakma geldiğimde beni kolayca kaldırdı ve ağırlığımın ona göre hiçbir şey olduğunu fark ettim.

İriyarı bir hokey oyuncusu tarafından taşınan minyon bir balerin.

Lanet olası gelinliğiyle.

Kıkırtılar beni ele geçirdi ve kollarımı Jasper'ın boynuna dolayarak vücudunun sıcaklığına sokuldum. Kahkahasının titreşimlerini göğsümde hissettim, göğüs uçlarım gelinliğin korsajına sürtünüyordu.

"Bu delilik." Başımı ensesine yaslayınca saçlarının uçları alnımı sıyırdı.

"Hayır." Beni sırtında daha yükseğe kaldırırken hokey arenasının otoparkına girdik, bacaklarımı geniş sırtının etrafına dolanmış halde tutabilmek için dar elbiseyle mücadele halindeydim. "Woodcock'u soyadı olarak almak delilik."

"Jasper." Omzuna vurdum. "Kibar ol."

"Hayır, teşekkürler. O'herife karşı kibar olmak yetti," diye homurdandı, o geceki yemek konusunda hâlâ huysuzdu. Onu suçlayamazdım.

"İki soyadı kullanmayı planlıyordum?"

"Winthrop-Woodcock da daha iyi değil bebek."

Bir homurtu çıkardım ve ona sataşacak bir karşılık vermek üzereyken onu duydum. Bir yırtılma sesi.

Aman Tanrım.

Jasper bir an donakaldı. "Bu şey miydi..."

Sessiz bir kahkahayla tüm vücudum sarsıldı. "Elbisem mi? Evet."

"Yoksa senin..."

"Kıçım hâlâ örtük sanırım. Henüz esinti yok." Ne olur ne olmaz diye bir elimi arkaya atıp popomu yokladım. "Hâlâ acıtan şey saçım," diye itiraf ettim.

Sadece homurdanarak hızını artırdı ve açıkta bile olmayan şeyi birilerinin görmesi fikrinden rahatsız olmuş gibi etrafına bakındı. Saçımın çok sıkı olmasından rahatsız olmuş gibi.

Jasper'ın ne ara bu kadar... aşırı korumacı hale geldiğini bilmiyordum.

"İşte orada."

Gümüş Volvo SUV'un farları yanınca rahatlayarak iç çektim. Elbette o ayakkabılar tam bir işkenceydi, ama yalınayak soğuk betonun üzerinde koşmak da rahatsızlık kategorisinde kesinlikle hemen ikinci sıradaydı.

Yolcu tarafına gelince beni sırtından indirdi ama elleri vücudumdan ayrılmadı. Kapıyı açıp beni koltuğa oturturken avucu kalçamın üzerine yayılmıştı. Kendine engel olamadan uzanıp emniyet kemerimi bile bağladı.

Lacivert gözler bir anlığına gözlerime kilitlendikten sonra dudaklarıma indi. Başını iki yana salladı, uzun figürü benden uzaklaşarak arabadan çıktı.

Kapıyı çarpmak üzereydi ama durdu ve tekrar hızla açıp dibime girerek sertçe, "Biliyor musun?" deyince irkildim. Saçıma doğru uzandı, nazik elleri saç buklelerimin üzerindeydi. "Bu lanet şeyin gitmesi gerek."

Nasıl becerdi bilmiyorum, ama tek bir sağlam çekişle kristalle süslü tarağı kafamdan çekip yere attı. O sessiz anda tarağın asfalta düştüğü yerde metalik bir çarpma sesi duyuldu. Bunda sembolik bir şeyler vardı.

Hissettiğim rahatlama çok aniydi. Acıyan yer artık acımıyordu.

Saçlarım serbest bir şekilde yanaklarıma döküldü ve Jasper saçlarımın salınışını izledi. Bir an için gözleri alev aldı ve dudaklarıma inince beni şaşırttı.

"Daha iyi mi?" diye mırıldandı.

Kalp atışlarım kulaklarımda uğuldarken sessiz bir baş onayıyla karşılık verdim. Ne diyeceğimden emin değildim. Arkadaşımın bu versiyonuna anlam vermeye çalışıyordum. Korumacı ve sahiplenici ydi, yaptığı her hareketten bağlılık akıyordu.

Tek kelime etmeden benim baş onayımı taklit etti, sonra geri çekilip kapıyı kapattı.

Saniyeler içinde sürücü koltuğuna yerleşti ve sessizce tesisten çıktık. Öncesinde rahatlama ve özgürlük olarak hissettiğim şey, yavaşça şok ve daimi bir mide bulantısı hissine dönüştü.

"O saç şeyi de neydi?" dedirten gergin bir an.

Ve ağır bir doz *"Ben ne yaptım?"*

Yapmam gerekecek konuşmaları düşündüm. Gerçekleşmemiş bir düğün için ödememiz gereken kontratları. Sterling'in çatı katından taşımam gereken eşyaları.

Dehşet, koca bir yumru gibi karnıma çöreklendi.

"Sikeyim böyle hayatı," diye mırıldandım, şehrin caddelerinin Chestnut Springs'e giden otoyola doğru ilerleyişini izlerken.

"Hâlâ iyi miyiz?" Jasper'ın gergin bakışlarını hissettim. Onu, şu an stres olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Endişeliydi. Endişelenmek konusunda hep çok iyiydi, bu yüzden anksiyetesi muhtemelen hararetli bir şekilde baş gösteriyordu.

"Evet. Ama bir içki iyi gelebilir."

Başını salladı ve dakikalar içinde bir içki dükkânının önünde durduk.

"Ben alırım," diye söze başladı ama ben arabadan inip susamış, afallamış ve yalınayak bir gelin-zombi gibi dükkâna yürüdüm.

Uzun adımlarla peşimden koşturup bana kapıyı açtı. Eşikten içeri girerken göz teması kurmadım, ama bana her an dağılabileceğimi düşünüyormuş gibi baktığını hissediyordum. Sanırım çoktan dağılmıştım.

İçerisi bayat bira ve limonlu yüzey temizleyici kokuyordu.

Jasper dönerek küçük dükkâna bakındı. Burası daha çok geniş bir koridor gibiydi ve biraz fazla sıkışık doldurulmuştu. Tezgâhın arkasındaki, gömleğine sığmayan adama benziyordu.

"Hoş geldiniz," diye homurdandı adam, telefonunun ekranını kaydırıyordu, başını kaldırıp bize bakmadı.

"Sen... şampanya ister misin?" Jasper raftaki en iyi şampanyalardan birini kaldırdı, ki bu kötü yer için pek bir şey ifade etmiyordu. "Kutlamak için?"

Buna bir homurtu çıkardım. "Hayır." Dudaklarımı birbirine bastırıp arkalara doğru ilerlemeye devam ettim. "Kilo yapan ve kalitesiz bir şey istiyorum. Sterling ile babamın asla onaylamayacağı bir şey."

Arkamda Jasper'ın kıkırdamasını duyduğumda soğuk bira bölümüne doğru gidiyordum. Tamamen yumuşak ve derin gülüşü beni daima sıcak bir banyoya giriyormuşum gibi hissettirirdi. Bazen o kadar ciddiydi ki, güldüğünde bu çok kıymetli oluyordu.

Çıplak ayaklarımda hissettiğim sert zemin gülümsememe neden oldu. Sterling ile babam bunu kesinlikle onaylamazlardı, bu yüzden ayak tabanlarımı daha da sertçe basarak bütün ayağımı yerde sürüdüm, alışveriş yaparken ayaklarımın altının kapkara

olmasını umuyordum. Kesinlikle manasız bir isyandı ama yine de tatmin ediciydi.

Durup soğuk içecek rafını inceledim. Ve işte oradaydı. İşaret feneri gibi karşımda duruyordu.

Buddyz Best Bira.

Benim için meseleyi bitiren son eleman buydu. Çok gereksizdi. Çok uygunsuzdu. Önünde kötü çizilmiş av köpeği olan teneke kutusu çok ince –ucuz– görünüyordu.

"Mükemmel," diye saygıyla mırıldanarak altılı paketini aldım.

Arkamı döndüğümde Jasper bana sırıtıyordu. "Buddyz Best mi mükemmel?"

"Evet." Kutuları yüzüme doğru kaldırıp sarkık yüzlü, üzgün görünen köpeğe baktım. Şu an içten içe kendimi av köpeği gibi hissediyordum. "Buddy benim için kusursuz erkek. Ucuz. Alkolik. Ve daha da önemlisi, insan cinsinden bir erkek değil."

Arkadaşıma gönderdiğim sırıtış en iyi ihtimalle çatlak gibi görünmeme neden olmuştu. Kasaya doğru hızla ilerleyip biraları tezgâha koydum. Nihayet adam başını, belli ki epey rekabetçi geçen bir bovling maçını izlediği telefonundan kaldırdı.

Gözleri beni değerlendirdikten sonra biralara kaydı, oradan da Jasper'a baktı. Bu adam epey *boktan şeyler* görmüşe benziyordu. Sorular sormasını bekliyordum ama tek yaptığı, "Siz ikinize tebrikler," demek oldu, biraları okuttu ve bıkkın bir ses tonuyla toplam fiyatı söyledi.

Çantama uzandım ama kaçarken onu arkada bıraktığımı fark ettim.

Uzun bir kol üstümden uzanarak on dolar bıraktı. "Üstü kalsın," dedi Jasper. Nazik bir tutuşla dirseğimi kavrayarak beni çıkışa yönlendirdi, gözleri çıplak ayaklarıma odaklanmıştı. "Sunny, çiftliğe gittiğimizde bir banyoya ihtiyacın olacak."

"Eğer bunlardan yeterince içersem..." Hafiften çakırkeyif gibi hissederek altılı birayı kaldırdım. "...belki seni de bana katılman için davet ederim."

Jasper bana bakakaldı, onu kızdırmışım gibi ağzı bir karış açık kalmıştı. Dudaklarından tek bir kelime çıkmadı, yanaklarında hiçbir kıvrılma olmadı.

Tuhaf sessizliği doldurmak için, "Sadece şaka yapıyorum!" dedikten sonra dönüp hızla konforlu SUV'a koşturdum. Emniyet kemerimi bağladım, ucuz biradan bir tane açıp bir yudum aldım; alkolle problemlerimden kurtulmak ve az önce yumurtladığım neşesiz şakayı unutmak için acıklı bir girişimdi bu.

Jasper ile tam bir sessizlik içinde yol aldık. Ben içmeye devam ettim, o da bu konuda yorum yapmadı. Yoğun bakan gözlerini yolda tutarken, direksiyonu boğmaya çalışıyormuş gibi kavramıştı.

Ve aç karnına üçüncü biramdan sonra biraz daha iyi hissediyordum. Ayrıca biraz da sarhoştum.

Bu yüzden Jasper'layken sık sık yaptığım gibi monologa başladım. "Biliyorsun, ben çirkin bir sonbahar düğünü istememiştim. Ben bir bahar düğünü istedim. Hoş ve kadınsı bir gelinlik ve kır düğünü istedim. Ne o tutucu smokinleri ne de kesinlikle o siyah nedime elbiselerini." Elimi kaldırıp *Titanik*'i batıran buzdağı ebatlarındaki taşa baktım. "Ve bu yüzükten *nefret* ediyorum. On Altıncı Cadde'deki küçük bir butikte bir tane gördüm; o garip bölgeyi biliyor musun? Mor oval safirdi. Mor safir ne kadar havalı, öyle değil mi? Ve taşı yanlamasına mat sarı altının arasına yerleştirmişlerdi. Sterling bana onun 'tuhaf' olduğunu söyleyip ertesi hafta bu yüzüğü verdi. Yemin ederim, istediğim her şeyin tam tersini seçti."

"Romantik," dedi Jasper, çenesindeki kas gerginlikle atıyordu.

Sessizce içerken, yüzüğü bana verdiğinde kimseyi incitmemek için beğenmiş gibi yaptığımı düşünerek sinirlendim.

Dilek Kuyusu Çiftliği'nde durduğumuzda, Harvey'in kamyoneti araba yolundaydı ama biz onun Beau'yla düğüne gittiğini sanıyorduk. Birbirimize şaşkın bir bakış attık; Jasper, aracını park ettiği an basamakları üçer beşer çıkarak ön kapıya ilerledi. Ben de peşinden gittim, kalbim göğsümde gümbürdüyordu, kötü bir şeylerin olduğu belliydi.

Harvey avuçlarının arasında kocaman bir kadeh burbonla geniş mutfak masasmda oturuyordu. Benzi tuhaf bir yeşil tonuna bürünmüştü.

"Sorun ne?" diye sordum anında, çünkü bu öylece *anlayabileceğiniz* tür anlardan biriydi.

Ev çok karanlık, çok sessizdi.

Her zaman gülümseyen ve sıcak bakışları olan enişte tamamen ümitsiz görünüyordu.

Harvey çıplak ayaklarıma bir yorum yapmadı ya da neden burada olduğumu sormadı. Onun yerine gözlerini Jasper'ın gözlerine dikti ve "Beau kayıp," dedi.

5
Jasper

Sloane'un kutu birasının yere çarpma sesini duydum, ama başka her şey sadece uğultuydu. Kanım çağlıyordu. Kalbim sancıyordu.

Mutfak masasından bana bakan Harvey'in acı dolu yüzü hiç aklımdan çıkmayacaktı. Hafızama kazındı, küçük kız kardeşimin öldüğü günün hemen yanma.

"Bunu bana tekrar söylemen gerekecek." Kendimi konuşurken duydum ama vücut dışı bir durumdu; bedenimden ayrılmış, kendimi yukarıdan izliyordum sanki. Sloane'un sallandığını gördüm; zarif ellerinden birini ağzına bastırdı, diğerini de kapı çerçevesine bastırarak destek aldı.

"Beau kayıp," dedi Harvey tekrar.

"Ne demek *kayıp*?" Duymak istemediğim şeylerden tamamen kopmuş gibiydim.

Boğazını temizleyip kadehindeki amber renkli sıvıdan bir yudum daha içti. Bu gece herkes endişe yüzünden içiyordu. "Gel otur oğlum."

Kaygı göğsümde patladı ve kontrol edilemez vahşi bir ateş gibi damarlarımda yayılarak kör bir paniğe dönüştü. Kendimi köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyordum.

"Oturmak istemiyorum." Kollarım iki yanımda gevşekçe duruyordu. Parmaklarım uyuşmuştu. Beau en iyi arkadaşımdı. Onunla yıllardır etle tırnak gibiydik. Beni kurtarıp buraya getiren çocuk oydu; hiç soru sormadan... Olabilecek her açıdan o benim *kardeşimdi.*

Onunki gibi karaktere sahip bir özel kuvvetler askeri öylece *kaybolmazdı.*

"Neler olduğunu bilmek istiyorum." Sesim kendi kulaklarıma hem çökmüş hem de robotik geldi.

Kolumun etrafında hafif bir zonklama... Ve Sloane'un bedeninin benimkine yaklaştığını hissettim. Parmakları yavaş, sabit bir ritimle kolumu sıkıyor olmalıydı. Etrafımda her şey dönerken, yavaşlayıp donuk bir sese dönüşen kalp atışım gibiydi. Onun sıkışı kalbimin atmasını sağlayan tek şeydi.

"Dün gece, planlanan uçuşunu kaçırdığına dair bir telefon aldım, ki bu onun için alışılmadık bir durumdu. Ama bu sabah ikinci bir telefon geldi ve görevlerinde bir şeyin ters gittiğini... ve onun kaybolduğunu söylediler."

"*Kayboldu* ile ne demek istiyorlar?" Sözlerim niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı, kesinlikle Harvey'in hak ettiğinden daha sertti. Kaybolan onun oğluydu.

Harvey gözlerini kırpıştırdı. "O birimin nasıl çalıştığını biliyorsun. Kimseye bir şey söylemezler. Bana tek söyledikleri; onun bir görevde olduğu, bir şeylerin ters gittiği ve dönüş aracına binmediği oldu. Şimdi araştırıyorlar."

Hava çok az, ciğerlerim çok dardı. Dünya çok ağırdı. Aniden tekrar o güne dönmüştüm. Altımda sıcak kaldırım, babamın bağırışlarını ve annemin ağıtını dinliyordum.

Tamamen çaresiz hissediyordum.

"Su içmem lazım."

Sloane sıçrayarak harekete geçti, elbisesi hışırdayarak mutfakta ilerledi ve başka bir kadehe içki koydu. Ve ben orada öylece durup Harvey'in elindeki kadehe bakıyordum. Bana Beau'nun gözlerini, onunla dışarı çıkıp aşırı içtiğimiz zamanları, kaba şakalar yapıp gürültülü kahkahalar atışını dinlediğim vakitleri hatırlatıyordu.

"İşte." Sloane, ben bir sebze filanmışım gibi kolumu kaldırıp parmaklarımı kadehin etrafına sardı. "Hadi gidelim." Ellerini tekrar koluma sardı ve beni masaya doğru yönlendirdi.

Onunla gittim, başka ne yapacağımı bilemeyecek kadar afallamıştım. Bir sandalye çekip beni oturttu. Ardından Harvey'e gitti.

Harvey başını kaldırıp ona bakarken zorla gülümsedi. "Düğününü kaçırdığım için üzgünüm Sloaney."

Küçük elini onun omzuna koyarken gözlerinde akıtmadığı yaşlar parlıyordu. "Kaçırdığın bir düğün yok Harvey Enişte. Düğün olmadı."

Harvey başını hafifçe iki yana sallayarak bakışlarını ikimizin arasında dolaştırdı. "Galiba... galiba bu mantıklı, ne de olsa burada kocanla değil Jasper'la birliktesin. Sadece siz ikiniz yan yana çok doğal duruyorsunuz. Ben... ben özür dilerim." Geniş avucunu yüzüne kapattı. "Şu an doğru dürüst düşünemiyorum."

Göğsünden boğuk bir hıçkırık kurtuldu. Hemen ardından Sloane'dan da benzer bir ses çıktı.

Ve işte orada, kollarını babam olan adama sarıyordu. Bir babaya ihtiyacım olan her şekilde, Harvey benim için o insan olmuştu. Hayatında çok acı görmüştü. Çok fazla kayıp ve zorluk.

Tıpkı benim gibi.

Ve başımıza böyle bir şeyin gelmesi, insanı çileden çıkaracak kadar büyük bir haksızlıktı.

Sloane ona teselli sözleri söylemedi. Ona *her şey yoluna girecek* demedi. Tek söylediği, "Seni seviyorum Harvey Enişte," oldu ve kollarını boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı. Omzuna dayalı halde hıçkırmasına izin verdi, kendi yanağından da bir damla yaş süzüldü.

Yine.

Sloane bugün çok fazla gözyaşı dökmüştü.

Ve yine de buradaydı. Sarhoş. Ve üzgün. Ve kayıp. Ayakları kirliydi. Gerçekleşmeyen bir düğünün pahalı ve yırtık gelinliğini giyiyordu. Hayatı tam bir keşmekeş halindeydi, yine de o burada başka insanları teselli ediyordu.

Sloane fedakârdı.

Öyle görünmüyor olabilirdi ama güçlüydü.

Büyük bir kalbi, cömert bir ruhu vardı.

Ve şu an Harvey'i teselli edişini izlerken, kendime Sloane'a olan sevgimin, bir arkadaşın arkadaşına hissettiği sevgiyle hiç alakası olmadığını itiraf etme izni verdim.

* * *

...Omzuma bir yumruk indi ama ben sadece güldüm. Bu bok kafalı, tıpkı bebek gibi yumruk atıyordu. Ve az önce kendini bana karşı açık hale getirmişti.

Yumruğum Tristan'ın yüzüne indiğinde eklemlerim çatırdadı ve burnundan kan fışkırdı; bu da tüm köpekbalığı arkadaşlarının bana saldırması için bir çeşit sinyal işlevi görmüştü belli ki.

"Siktir, sen şimdi öldün Gervais! Arka araziye gidip içinde yaşadığın o rezil arabayı yakacağım. Seni ait olduğun gibi sokağa düşüreceğim."

Sözleri yumruklarından katbekat fazla can yakıcıydı. Etrafımı yeni insanların kuşattığını hissederek ortalığa bakındım.

Herkes hokey oyuncularının popüler olduğunu zannederdi, ama bunun her zaman doğru olmadığının kanıtıydım. Olan biten her şeyin ardından kasabanın pisliğine dönüşmüştüm ve bunlar da hiyerarşilerinde nereye ait olduğumu bana hatırlatmaktan keyif alan okuldaki çocuklardı.

Bugün kontrolden çıkmıştım.

Tristan'a tekrar baktığımda dikkatimi çeken kişi, onun arkasında duran çocuk oldu. Beau Eaton. Okulun oyun kurucusu, onur listesinde, temelde herkesin sevdiği kasabanın prensi. Onu hiç de böyle bir şeye dahil olacak bir tip olarak görmemiştim.

"Tristan, siktir git." Onu itip öne çıktı ve toplanan kalabalığa karşı önüme geçti. "Herkes siktirsin! Gösteri sona erdi!" diye ilan ederek kollarını göğsünde kavuşturdu ve sınıf arkadaşlarımız dağılırken hepsine dik dik baktı.

Utançla sarsıldım. Sadece ailesinin arkasında bıraktığı, tuhaf evsiz çocuk değildim... artık bir de en popüler çocuğun hayır işi olmuştum.

Ne yaptığımı bile düşünmeden, dönüp okul bahçesini çalılık arka araziden ayıran ağaçlık alana doğru koştum. Doğruca, o adına ev dediğim bozuk eski Honda'ya doğru.

"Hey! Beklesene!" Beau'nun seslendiğini duydum ama dönüp bakmadım. Aşağılanma beni ilerlemeye teşvik etti ve dakikalar içinde beyaz metal parçasına yaslanıp nefes almaya çalışıyordum. Yaşamak için boktan bir yerdi. Ama kuruydu ve hokey sahasına yakındı. Ve önem verdiğim tek şey buydu.

"Gerçekten burada mı yaşıyorsun?"

İnledim. Tabii ya, beni takip etmek zorundaydı. "Evet."

Aramızda uzayan bir sessizlik oldu. Dönüp onunla yüzleşemeyecek kadar utanmıştım.

"Benim evime gel." Sessizliği bu sözlerle bozdu. Dönüp bu parlayan, ışıltılı altın çocuğa bakmama neden olan şey buydu.

"Evine mi?"

"Evet." Emin bir şekilde başıyla onaylarken kollarını göğsünde kavuşturdu, içinde yaşadığım sefalete değil de bana bakmaya çalışıyordu. "Bir sürü oda var. Bir sürü de yiyecek."

"Ben..."

"Hayır cevabını kabul etmiyorum. Toplan..." Şimdi arkama bakıyordu ve yüz hatları buruştu. "Neye ihtiyacın varsa işte. Rhett disiplinden çıkınca abim Cade bizi götürür."

"Emin misin?" İçimde küçük ve kırılgan bir umut kıvılcımı çaktı. "Ya ailen beni orada istemezse?"

Sadece dudak büktü. "Sana garanti ederim, ailem senin burada yaşamanı istemez."

Ve işte böyle, Beau Eaton hayatımdaki en iyi şeylerden biri olduğunu gösterdi...

* * *

"Merhaba." Sloane'un sesi arkamda alçak ve kararsızdı.

"Burada olduğumu nereden bildin?" Başını pencereden çıkardığını görmek için dönüp bakmadım. Hâlâ donuktum ve bunun şu an dışarısının ne kadar soğuk olduğuyla bir alakası yoktu.

"Dürüst olmak gerekirse, buradaki gecelerimizi unutmak zor."

Haksız sayılmazdı. Çatıda geçirdiğimiz geceler hayatımın en iyi zamanları arasındaydı. Genellikle en kötü geceler olarak başlardı ama sonra o gelip bana katılınca anında iyiye giderdi.

"Ayrıca soğuk havayı koridordan bile hissettim."

Homurdandım, gerçekten konuşacak ruh halinde değildim. Aslında içim tamamen boşalmış gibi hissediyordum.

"Üşüdün mü Jas?"

Omuz silktim, üşüyüp üşümemek umurumda değildi. Kardeşimin başına gelmiş olabilecek tüm berbat şeyleri kafamda canlandırmakla meşguldüm.

Bana yakında ordudan ayrılacağını söylemişti. Tabii bunu hep söylerdi. Ve her seferinde ona inanmak istiyordum.

Onun göreve gitmesinden hepimiz nefret ediyorduk, istatistikler artık onun lehine değilmiş gibi geliyordu. Pek çok defa zarar görmeden gelmişti. Sanki o fazla neşeli ve sersemdi de, evren bir gün ondan bunu alacaktı.

Sloane'un, kaldığı misafir odasının penceresinden dışarı tırmandığını duydum. Odası, benim ergenlik yıllarımı geçirdiğim odanın hemen yanındaydı.

Ona yalnız kalmak istediğimi söylemek üzereydim. Ama o omuzlarıma bir battaniye sarıp yanıma çökerek dibime sıkışınca, tuttuğumdan bile haberimin olmadığı nefesimi saldım. Tamamen yumuşacık ve rahatlatıcı bir tavırla yanıma sokuldu. Tatlı kokusu burnuma doldu. Hindistancevizi ve pastanın üzerindeki krema gibi kokuyordu.

Gözlerimi karanlık araziye dikmiş halde kalmaya zorlayarak onun varlığını yok saydım. Çirkin çizim av köpeği burnumun dibine sokulana kadar.

"İç." Bu bir teklif değil, emirdi.

Başımı iki yana salladım, yıllardır hiç olmadığı kadar o travmatize olmuş ergen halim gibi hissediyordum.

"Hadi ama. Duşta ağlamaktan bünyemde su kalmadı. Lütfen yalnız içmeme müsaade etme. Beau onaylamazdı."

Bir homurtuyla güldüm, ama onu acı dolu ağlamaklı bir ses takip etti. Tek karşılık, Sloane'un burnunu çekmesi oldu. Birbirimize bakmıyorduk.

"BONY," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak.

"Pardon?"

"Beau Olsaydı Ne Yapardı? İkimiz de biliyoruz ki birayı içerdi."

Ona sadece baksam bile dağılacağımı biliyordum, bu yüzden aptal Buddyz Best'i açıp büyük bir yudum aldım.

"Tadı bok gibi."

O da içti ve gözümün ucuyla başını salladığını gördüm. "Güne uygun. Bok bugünün teması."

Homurdanarak onayladım. "Haksız değilsin."

Omzu omzuma çarptı ama geri çekilmedi. Daha da yaklaşarak, çocukken etrafımıza sardığımız yama işi yorganı çekti. Ve tıpkı küçüklüğümüzde olduğu gibi dürtüklemedi ve ısrarcı olmadı. Ya da hiç istemediğim bir terapist gibi beni duygularım hakkında konuşmaya zorlamadı.

Sadece *oradaydı.*

"Sence ölmüş müdür?" deyiverip daha çok bira yuvarlayarak korkumu bastırmaya çalıştım. Son birkaç saattir kafamda dönüp dolaşan soru buydu. Dillendirmek istemediğim bir soruydu ama yine de ağzımdan çıkmıştı.

Karanlık soruma nasıl tepki gösterebileceğini görmek için Sloane'a bakma riskine girdim. Ama her zamanki gibi karanlığım karşısında sinmedi, ne de olsa o benim Sunny'mdi. Sadece kendisi olarak karanlığı kovalıyordu.

"Bence..." Teneke kutuyu ellerinin arasında çevirerek sessiz gecede gürültülü çatırtı sesi çıkardı. "Bence bu, benim evrene onun adına yüklemek istemediğim türden bir enerji."

Göğsümden boğuk bir kıkırdama çıkınca dirseğiyle böğrümü dürttü. "Ben ciddiyim! Sen bir maça kaybedeceğini düşünerek çıkar mısın? Yoksa kendini kazanırken mi hayal edersin? Ben bir performanstan önce dansı takıntılı bir şekilde kafamda can-

landırırım, ama kendime asla takılma veya düşme izni vermem. Ve bu duruma da aynı şekilde yaklaşacağım."

Başını salladı, minik zarif yüz hatlarına kararlı bir ifade kazınmıştı. "Eğer Beau orada bir yerlerdeyse, iyi enerjimize ihtiyacı vardır. O çok..." Kelimeyi ararken bir elini önünde salladı. "Bilmiyorum. O gerçeküstü biri. Mücadele etmeden yıkılmaz. Ona inancım tam."

Dökülmeyen yaşlar gözlerime doldu. *Gerçeküstü.* O gerçekten de buydu. Kararlı. Amansız. O şerefsiz, hayır cevabını kabul etmezdi. Ve her nerdeyse, şu anda da kabul etmemesini umuyordum.

Sloane'a yaslandım ve o da başını omzuma dayadı. Bu samimi sessizliğin içinde, gözlerimizi uzaklara dikerek ne kadar oturduk bilmiyordum. Bir baykuşun aralıklı ötüşleri, bir ineğin tuhaf soluması ve bir atın alçak sesli kişnemesi dışında ses yoktu.

"Böyle gecelerde ayı seviyorum," diye mırıldandı. "Her şeyin gümüş gibi görünmesine neden oluyor neredeyse. Her şeyi parlatıyor."

Çenemi yukarı kaldırıp neredeyse bir battaniyeye benzeyen yoğun noktalarla dolu kremsi beyaz yıldızlı gökyüzüne baktım. Bu bana, et lokantasının önünde olduğumuz ve berrak bir gecede tek bir yıldız bile göremediğim zamanı hatırlattı.

Tartışmamızın ardından arabayı Chestnut Springs'e sürmüş ve geceyi kasabada aldığım küçük evlerden birinde geçirmiştim. Bu gece hiçbir yere gidemeyecek kadar boku yemiş durumdaydım, ama çocukluk yatağımda uyumak istemeyen bir parça vardı içimde.

Şu an bu çok doğru geliyordu. Çok gerçek geliyordu.

Sloane'un vücudu derin bir iç çekişle yükselip alçaldı ve yaşadığı bu boktan günden sonra nasıl hissettiğini merak ettim.

"Sterling konusunda üzgünüm," dedim ama samimi değildim.

"Bana palavra sıkma Jas."

Dudaklarımdan sessiz bir kıkırdama kopuverdi. "Tamam. Düğünün konusunda üzgünüm."

Tekrar iç geçirdi, minyon omuzları büyük bir yorgunlukla yükselip alçaldı. "Ben değilim."

Dobra yanıtı beni şaşırttı.

"Değil misin?"

"Değilim. Hayatımı Bayan Woodcock olarak yalınayak mutfakta geçirmek kulağa berbat geliyor. Seninle yalınayak pis bir içki dükkânında olmayı tercih ederim."

Gülmek istedim ama kıskançlık beni mızrak gibi deldi. Ardından rahatlık geldi. O yolu seçmediği için hissettiğim rahatlık.

Onun yerine burada benimle oturduğu için hissettiğim rahatlık. Çünkü beynim bu kadar karmakarışıkken, bu haberin ardından birlikte olmayı tercih edeceğim başka tek bir kişi aklıma gelmiyordu.

Yanımda titrediğini hissedince, dönüp başının tepesine bir öpücük kondurdum ama saçları ıslak ve soğuktu.

"Saçın ıslak."

Omuz silkti. "Evet. Duş aldıktan sonra doğruca buraya geldim."

Göğsümün ortasına bir sızı saplanırken başımı iki yana salladım, bundan olması gerekenden fazla bir anlam çıkarmak istemiyordum. Ne de olsa bugün neredeyse başka biriyle evlenecekti.

"Hadi gidelim Sunny. Islak saçla burada donacaksın." Ayağa kalkıp elini tuttum; onu kaldırırken eli elimin içinde küçük ve serindi. Bir kez sıkıp bırakmaya çalıştım.

Ama yapamadım. Onu yakınımda istiyordum. Sadece oraya nasıl varacağımı bilmiyordum.

Ama o, benimle aynı kafa karışıklığından mustarip değildi. Hiç düşünmeden bana doğru bir adım attı. Elleri kaburgalarımın üzerinde kayarken, kollarım omuzlarına uzanan kalın battaniyeyle birlikte ona dolandı. Alnını göğsüme yasladı, ben de başının arkasını kavradım.

Belki de boy farkımızdandı. Belki de alışkanlık. Ama ben ona her zaman böyle sarılırdım, o da bana hep izin verirdi. Bunda bir tür rahatlık vardı. Bir aşinalık.

"Sabah burada olacak mısın?" Kötü gecelerde bana hep bunu sorardı. Hüznümün çok derinlerine düşmediğimden emin olmak istiyordu sanki. Dönüşü olmayacak kadar derinlere.

"Başka nerede olabilirim?" diye bu soruya her zamanki cevabımı verirken elimi ıslak saçlarından kaydırdım. Çünkü burada olacaktım.

Çünkü o, beni bırakmasını istediğimde bile bırakmayan bir zincirdi. Eaton'lara katılmadan önce, ölsem beni kimsenin özlemeyeceğini hissederdim. Ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyordum. Onlar özlerdi. Sloane özlerdi. Ve yas tutan bir ergenken, bu bana çaresizce ihtiyacım olan bir şekilde sağlam durma gücü vermişti.

Sessizce burnunu çekerek geri çekildi ve gözlerini aşağı indirdi. "İyi geceler Jas. Bana ihtiyacın olursa kapımı çal yeter."

"İyi geceler Sunny." Saçını karıştırdıktan sonra döndüm.

Kendi odalarımıza doğru ilerledik. Çocukken kullandığımız yolla.

Penceremden sığmak için iki büklüm oldum ve yatağıma kıvrıldım. Göğsümdeki inatçı baskı çözüldü ve gözyaşları geldi.

Tıpkı çocukken olduğu gibi.

Tek fark, Sloane'un hâlâ bana yaslanmasını istiyordum ve o zamanlar bunu hiç istememiştim.

6
Sloane

ıterling'den 27 cevapsız arama

Baba'dan 12 cevapsız arama

Sterling: Nereye gittin? Geri dön. Bu konuda konuşmamız lazım.

Sterling: Sloane, bu küçük düşürücü. Herkes bekliyor. Öfke nöbetini sonra geçirebilir misin?

Sterling: Baban küplere bindi. Bütün yemek ayarlamalarını iptal edeceğiz. Her şeyi. Bu bokla ben uğraşmayacağım.

Sterling: Bu lanet bir zırvalık. O kıçını buraya getir ve belgeleri imzala ki devam edebilelim.

Sterling: Grand Cayman'a kendim gideceğim.

Sloane: Striptizciyi de götür. Bir geceliğine bile olsa sana katlandıktan sonra tatili hak ediyor.

***

Jasper'ın SUV'unun yolcu kapısını hızla çekip açtım. Onu *neredeyse* kaçıracaktım.

"Ne yapıyorsun?" Vişne çürüğü Calgary Grizzlies şapkasının aşağı doğru çektiği siperliğinin altında gözleri irileşti.

Sorusunu yok sayarak çantamı arka koltuğa attım ve yan koltuğa oturdum. Naneli ve temiz kokuyordu, ama gözlerinin altındaki halkalar koyuydu ve yakışıklı yüzü süzülmüş gibiydi. Üzgün görünüyordu, yine de yırtık kot pantolon ve tüylü ekose ceketinin içinde ağızlara layıktı. Başımı eğerek üstümdeki gri eşofman üstüne baktım, içine benden iki tane sığardı.

Dün gece ben duştayken Harvey bunu yatağımın üstüne bırakmıştı. Onun olduğuna emindim ama tekrar gelinliğimi giyecek de değildim. Yani bu yeterince iyiydi.

Havalandırma deliklerinden gelen sıcak havayı artırmak için öne uzandım. "Bu sabah dışarısı buz gibi," diye mırıldanırken gözüm dikiz aynasından görünüşüme takıldı; saçlarım dalgalanmış ve darmadağın, gözlerim tamamen şişmişti.

"Sloane. Ne yapıyorsun?"

Avuçlarımı birbirine sürtüp birleştirdiğim ellerime doğru nefesimi üfledikten sonra omzumun üzerinden uzanıp emniyet kemerini taktım. Kemer beni tutarken, orta konsolun üzerinden atlayıp yanımdaki adama sarılma ihtimalim daha düşüktü. "Seninle geliyorum Jas. Nasıl görünüyor ki?"

Bana hayretle baktı. "Bu gece bir maçım var."

"Olduğunu biliyorum." Deri koltuğa daha da gömüldüm. "Bu şeyde ısıtmalı koltuklar mı var?"

Dudak büktü. "Tabii ki var." Elini uzatıp koltuğu tamamen ısıtan düğmeye bastı.

"Mükemmel." Kocaman açtığım gözlerimi ona çevirerek yola çıkması gerektiğinin sinyalini verdim ama o, gözlerini bana dikmiş öylece bakıyordu.

"Saat sabahın altısı."

Bisiklet yaka eşofman üstümün fazla uzun koluna sarılı elimi ağzıma doğru tutarak esnedim. "Bilmem mi? Kahve için durabilir miyiz?"

Rahat SUV'unu vitese taktı, hâlâ gözlerinde dans eden soruları görebiliyordum. Aracın ön kısmı sadece gösterge paneliyle aydınlatılıyordu. Saat epey erkendi ve yılın bu zamanında hâlâ tamamen karanlıktı, koltuğun sıcaklığı içime sızdıkça iç geçiriyordum.

"Bu konforlu bir araba." Gözlerim yavaşça kapandı. "Neredeyse uyuyakalacak gibi hissediyorum." Tanrı biliyor, dün gece gözümü bile kırpmamıştım.

Kimsenin ulaşamadığı kaçak gelin olmak beni strese sokmuştu. Ve bizi ayıran incecik duvarın ardından Jasper'ın sessizce ağladığını duymak beni de ağlatmıştı. Düşünecek çok fazla şey –rahatlatmak gereken çok fazla acı– vardı, bu yüzden orada öylece uzanıp dijital saatte saatlerin ilerlemesini izlemiştim. Bir plan oluşturmaya çalışmış, sahnede en sevdiğim anları gözümde canlandırmış, çatıdan geçip odasına süzülmek ve Jasper'a sarılmamak için kendimi zor tutmuştum.

Çünkü bunu istemezdi. Ağlayışını dinlemek bile ihlal gibi geliyordu.

"Paranın satın alabileceği en güvenli araba," dedi, parmakları direksiyonun üzerinde seğirirken, karanlık taşra yolunun her iki tarafına da baktı. Sonra yine baktı.

Kıyas götürmez şekilde güvenli bir şey alması mantıklıydı.

"Çantan sende," diye duyurdu, nihayet araba yoluna çıktığında.

"Evet. Alt kata indiğimde masanın üzerinde duruyordu, yanında da Violet'ten *bebeklerine kavuşmak için eve döndüğünü* söyleyen bir not vardı. Herkesin bu... haber karşısında kendi köşesine çekildiğine dair bir izlenim edindim."

"Bu, sen de eve dönüyorsun mu demek oluyor? Sterling'e?" Sesi kalındı ve kabullenmiş bir tavrı vardı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi ön camdan dışarı bakmaya zorladım. "Hayır Jasper. Bu, seninle geliyorum demek oluyor."

Cevabım karşısında vücudunun tüm hatları kaskatı kesildi. Az önce söylediğim şey düpedüz fazla savunmasız hissettirince konuyu değiştirdim: "Üstüme olan bir şeyler alabilmem için Walmart'ta filan durabilir miyiz?"

Sorduğum soru ağzının kenarlarının yukarı kıvrılmasına neden oldu. "Manşetleri şimdiden görebiliyorum..." Geniş avucunu dramatik bir hareketle konsol boyunca kaydırdı. "...Kanada'nın Telekomünikasyon Vârisi Sloane Winthrop, düğününden kaçtı ve Walmart'tan alışveriş yaparken görüntülendi."

Bir homurtu çıkardım. "Bana uyar. Sterling köylülerle birlikte alışveriş yaptığımı görürse telefonumu bombardımana uğratmayı keser." *Köylüler* derken ellerimle tırnak işareti yaptım ve eşzamanlı olarak gözlerimi devirdim.

Jasper başını iki yana salladı ama başka bir şey söylemedi.

Felakete dönen düğün günüm konusunda daha harap olmam gerektiğini fark ettim ama değildim.

Aşk için değil, görev icabı ayarlanmış bir evlilik yapacaktım. Küçüklüğümden beri düğünümü planlıyordum. Ve babamın bir anlaşma yapmasına yardım etmek için, hayatımın geri kalanını beni hiç umursamayan bir adama yasal açıdan bağlı olarak geçirmeyi kabul edecek kadar bu hayalden vazgeçmiştim.

Kulağa ilkel geliyordu. *Delice* geliyordu.

Babamı seviyordum. Bana karşı her zaman iyiydi ve tek çocuğuna düşkündü. Ama kafamda huzursuz edici bir ses, *onu sevdiğim kadar o da beni sevseydi, sırf ekonomik çıkarlarını ilerletmek için bir adamla evlenmemi istemeyeceğini* söylüyordu.

Bu Jasper'a söyleyeceğim bir şey değildi. Zaten babamdan hoşlanmıyordu ve bu savunmaya geçmeme neden oluyordu; onu savunmamı hak etse de etmese de.

Sessizlik içinde ilerledik ve pazar günü bu kadar erken saatte açık olup arabaya servis veren en yakın dükkânda kahve almak için durduk. Şehre daha yaklaşınca arabayı Walmart'a çektik, Jasper'a çabucak gidip ihtiyaçlarımı alacağımı söyledim. Ama beni dikkate almadan sürücü koltuğundan indi ve tek başıma gitmeme izin vermemekle ilgili bir şeyler homurdandı.

Otoparkta paytak paytak yürüyordum, geride kalmıştım; çünkü üstümdeki eşofman altı belimden kayıp da altında kalanları ona sergilemesin diye lastiğinden tutmam gerekiyordu. Jasper'la çıplak kalmak hep istediğim bir şeydi ama bu şekilde değil.

Elimde kahve, birkaç basit kıyafet aldım. Tayt. Kot pantolon. Ve sonra onu gördüm. Gözlerim parladı ve marka giyim bölümünde paytak adımlarımı hızlandırarak ihtiyacım olan şeye doğru ilerledim.

"Hayır," dedi Jasper arkamdan, ben ileri uzanırken.

"Evet," diye karşılık verip sırıtarak ona döndüm, elimde onun formalarmdan biri vardı. Arkasına 1 rakamı işlenmişti.

Gözleri kısıldı ve şapkasının siperliğinin altından bana düz bir bakış attı. "Hem sen bunu nerede giyeceksin ki?"

Ona gözlerimi devirdim, çünkü yanaklarının üstündeki kızarıklığı ve kulaklarının uçlarının hafiften kızardığını görebiliyordum. Jasper, şöhreti konusunda hiçbir zaman rahat olmamıştı. Bu onu hep kıvrandırırdı. "Bu geceki maçında elbette."

"Maçıma mı geliyorsun?" Başını yana eğdi, çok çocuksu görünüyordu.

"Herhalde." Formayı kolumdaki kıyafet yığınına ekledim ve ürkütücü bir şekilde sessiz olan mağazada soyunma kabininin

yolunu tuttum. O kadar erkendi ki henüz müzik bile çalmıyordu. Tek duyduğum, kıyafetlerimi denerken yüzüme berbat bir sarı ışıltı veren tepe lambalarının uğultusuydu.

Bitkin görünüyordum.

Bitkindim. Devam etmemi sağlayan tek şey, Jasper'ın yanında duracak birine ihtiyacı olmasıydı. Ve o kişi olmaya kararlıydım. Özellikle de beni düğünümden çıkardıktan sonra.

Sadece iyiliğinin karşılığını veriyordum. Kendime söylediğim buydu. Çünkü alternatifi, onunla baş başa zaman geçirmekten zevk almam demekti ve ben onun peşinden ayrılmayan, gözleri tabak gibi açılmış karasevdalı kız olmak istemiyordum artık. Güçlü ve bağımsız olmak istiyordum. Ve iyi bir arkadaş. Çünkü şu anda gerçekten ihtiyacı olan buydu.

"Vay canına. Bu forma bana çok yakıştı," diye soyunma kabininin içinden ilan ederek onu biraz gıcık ettim, çünkü o uzun bacaklarıyla karşı duvara yaslandığını, lacivert gözlerini kapıya odakladığını biliyordum. Ona bu kadar yakın halde üstümü değiştirmek bile her nedense yoğun bir mahremiyet hissettiriyordu.

Kendime gözlerimi devirdim. Ama inlediğinde gülümsedim.

"Maçtan sonra nereye gideceksin?" sorusu bana verdiği karşılık oldu.

"Yani..." Aynada kendimi değerlendirirken sesim kesildi ve formanın üstümde kalmasına karar verdim. Büyük ve rahattı, ayrıca Jasper'ın tüm o homurdanmalarının altında aslında bunu eğlenceli bulduğunu biliyordum. "Çiftliğe geri döneriz diye düşünüyordum. Galiba sana planının ne olduğunu sormalıydım. Programına baktım. Kendi sahanızda çok sayıda maçınız var."

"Evet. Dört tane."

Dramatik bir gösterişle kapıyı savurarak yeni taytım ve formamla poz verdim. "Nasıl görünüyorum?"

Gözlerini devirerek şapkasının siperliğini çekti. Ama dudaklarının seğirdiği ya da gözlerini vücudumda gezdirerek bacaklarımı süzerkenki bakışı gözümden kaçmadı.

"Onca yolu geri dönersek saat çok geç olur." Bir kolunu ileri uzatarak önünden gitmemi işaret etti ve ben de artık onun önünde pantolonumun düşeceği korkusu olmadan ilerledim.

"Sorun değil."

"Her zaman şehirdeki evimde kalabiliriz." Sözleri gergindi.

Olduğum yerde durup ona döndüm ve boynumu iyice uzatarak gözlerine baktım. "İstediğin bu mu? Ben, gerçeklerle yüzleşmemek dışında ne istediğimi bilmiyorum henüz. En azından bir gün daha kafam kuma gömülü kalsın isterim. Yani sen nereye gideceksen, ben de gelirim."

Gözleri bir an dudaklarıma indikten sonra tekrar yukarı çıktı. "Hayır. Herkesle birlikte çiftlikte kalmayı tercih ederim. Her ihtimale karşı."

Her ihtimale karşı. Herhangi bir haber gelmesi ihtimaline karşı, diye varsaydım.

"Takımına bir gecelik izin istediğini söyleyebilirsin."

Başını iki yana salladı ve sıcak elini omzuma koyarak bizi döndürdü. "Hayır. Oynamak iyi hissettirecektir. Normal gibi. Ayrıca takımın bana ihtiyacı var."

Başımı salladım çünkü bu duyguyu biliyordum. Vücudum sızlayana ve sırtımdan ter akana kadar dans etmek şu an bana rahatlık verirdi.

"Bunlar üzerimde kalabilir mi?" diye sordum soyunma kabinindeki görevliye, platforma yaklaştığımız sırada.

Beni dikkatle inceledi. "Elbette canım. Dur etiketleri keseyim, sonra kasada onları okutman gerekecek."

Ona en güven verici gülümsememi sundum, suçlu gibi görünmemek için gerçekten çok çabalıyordum. Formayı inceledikten sonra Jasper'a bir bakış attı ve parçaları birleştirdiğinde gözleri büyüdü. "Siz Jasper Gervais misiniz?" Bakışları Jasper ile üstümdeki forma arasında gidip gelirken gümüş rengi küt saçları sallandı.

"Evet hanımefendi." Jasper gülümsedi, hayranlarına karşı hep nazik davranırdı. Onu tanımayan hiç kimse rahatsızlığını fark etmezdi. Boğazının hafifçe daralışını. Başparmağını parmak uçlarına bastırışını.

"Torunlarım sizin en büyük hayranlarınız. Acaba bir imza..." Kadın bir şey bulmaya çalışarak etrafına bakındı. "Hay aksi! Bilmem ki. Bir şeyi imzalasanız? Post-it notu? Noel'de çocuklar buna bayılır."

Kadın torunlarmdan bahsetmeye başlayınca Jasper'ın vücudunun gevşediğini gördüm. Jasper'ın risk altındaki gençlik spor programlarında gönüllü çalıştığını ve çocuklara karşı büyük bir zaafı olduğunu biliyordum. "Elbette. Ben burada beklerim. Neden bedenlerine uygun iki tişört getirmiyorsunuz? Etiketlerini kesip onları da öderim."

Kadın ellerini göğsünün önünde kavuşturdu. "Ah, sen tatlı bir çocuksun," dedi coşkuyla, ona gözlerinde kalplerle bakıyordu.

Ve onu suçlayamazdım. Ben de öyle bakıyordum.

"Hemen dönerim! Sizi tutmasınlar diye başkasına da söylemem. Ama Tanrım, buna bayılacaklar. Çok teşekkürler!"

Dakikalar içinde elinde bir keçeli kalem ve iki küçük tişörtle döndü, dünyadaki en mutlu kadın gibi görünüyordu. Jasper'ın iri bedeninin platformun üzerinde eğilerek her tişörtü dikkatle kişiselleştirdiğini, doğru şekilde yazabilmek için isimlerinin yazılışını kontrol ettiğini gördüm. Kadının *tatlı çocuk* sözleri kafamda dönüp duruyordu. Jasper her zaman tatlı bir çocuktu.

Ama Tanrım, büyüyüp fena halde iyi bir adam olmuştu.

Dakikalar sonra bütün etiketler kesilmişti ve Jasper öncekinden daha sakin görünerek beni mağazanın çıkışına doğru yönlendiriyordu.

"Sadece birkaç şey daha."

Bir şey söylemedi; genellikle bunu, onun onayı olarak alırdım. Bu yüzden ilerleyerek makyaj reyonuna döndüm. Kendimi bu neon lambaların altında gördükten sonra, o gözaltı torbalarını ve yüzümdeki genel zombi görünümünü kapatacak ufak bir şeye çaresizce ihtiyacım vardı.

Kapatıcı ilk durağım oldu. Bir marka seçmeye çalışsam da hiçbirini bilmediğimi fark ettim. Daha önce Walmart'a çamaşır deterjanı için gelmiştim, makyaj ürünleri için değil. Birini alıp inceledim. Markası yüzünden değildi, tam olarak benim sevdiğim kapatıcıma benziyordu.

Jasper'a döndüm. "Sence bunların içindekiler o kadar farklı mı gerçekten? Yani genellikle aynı boyuttaki bir tüp için ben elli dolar ödüyorum. Sence bunlara aynı fabrikada farklı etiketler yapıştırıp zengin insanların aynı halt için daha fazla ödemesine gülüyorlar mıdır?"

Beni yakından izlerken dudakları seğirdi. "Beyninin çalışma şekline bayılıyorum Sunny."

"Ben ciddiyim! Bu *beş* dolar Jas! Yani yüzde doksanlık indirim!"

"Eh, üstün özel okul eğitiminde kusur bulamazsın."

Bir homurtu çıkararak başımı salladım. "Bunu deneyeceğim. Hayat değiştiren bir şey olabilir."

"Hı hı."

Sesi bana inanmıyormuş gibi çıkmıştı. "Jas. Sen bu yarı saydam teni gördün mü? Gözümün altından geçen hoş mavi damarı? Kapatıcı benim en iyi arkadaşımdır."

"En iyi arkadaşının ben olduğumu sanıyordum." İfade çok sade olmasına rağmen nefesimi kesti.

Korkutucu derecede uygun fiyatlı kapatıcılarla dolu duvara dönüp dudak büktüm. "İkiniz de olabilirsiniz. Gerçekten karşılıklı olarak faydalı bir şey. Beni kapatıcısız çok fazla görmek istemezsin."

"Bana her zaman iyi görünüyorsun. Kapatıcı olsun, olmasın. Süslü elbise, Harvey'in eşofman üstü. Düz saçlı..." Sessiz bir kıkırtıyla elini bana doğru salladı. "...ve *bu* her neyse. Hiç önemi yok. Sen sensin."

Yutkundum ve eriyip yerde yumuşak bir lapa yığınına dönüşmemek için elimden geleni yaptım. "Bu muhtemelen bütün kızlara söylediğin bir şey Gervais."

"Hayır Sunny. Benim tek kızım sensin."

Boğazımdan tiz ve garip bir kahkaha çıkarken, yeterince yakın bir renk eşleşmesi olduğunu düşündüğüm şeyi aldım. Aynı şeyi yumuşak, ışıltılı pembe bir allık ve sade simsiyah bir maskara için de yaptım.

Sonra Jasper'ın peşimden geleceğini ve bu rahatsız edici konuşmayı geride bırakacağını umarak reyondan hızla çıktım.

Ama faka basmıştım, çünkü bir sonraki durak iç çamaşırı reyonuydu ve dileğim gerçekleşti. Jasper peşimden geldi. Hemen arkamdaydı.

Farklı kesimlerde siyah külotların olduğu rafa dikkatle baktım. "Slip şort, bikini kesim ya da tanga? Yoksa senin şu 'her şey sende iyi görünüyor' kuralın burada da geçerli mi?" deyiverdim, durumu şu anda kafamda olduğundan daha az garip hale getirmek istemiştim.

Başarısız oldum. Durumlar resmen daha az garip değildi.

Jasper alçak bir inleme sesi çıkardı, göz temasından kaçınıyordu. "Geçerli," diye boğuk bir cevap geldi.

Ona dönüp baktığımda yanaklarındaki pembelik gözümden kaçmadı. Tiz bir sesle ve zorla güldüm, ona yüksek sesle sorduğum şeyden sonra gerçekten kendimi kurtarmaya çalışıyordum.

Sonra bir paket tanga ve uyumlu sutyen aldım, kasa sıralarına doğru ilerlerken Jasper'ın gözlerinden kaçınıyordum. Dakikalar içinde ödemeyi yaptık, SUV'una bindik ve tek kelime etmeden şehre doğru ilerledik; ikimizin de aslında olmak istemediği yere.

* * *

Jasper'ın pistin köşesine yerleştirilmiş devasa, ateş püskürten bir ayının kafasının ağzından kayarak çıkmasını izledim. Heybetli bir görüntü sergiliyordu, koruyucu yastıkları zaten dağ gibi yükselen boyuna hacim katmıştı.

Yanıp sönen ışıkların altında buzun üzerinden kalesine doğru süzüldü, her hareketi bir şekilde hoparlörlerden yükselen Metallica şarkısının ritmiyle eşleşiyordu. Başı eğikti ve kalabalık çıldırdı.

The Grizzlies kötü bir sezon geçiriyordu. Gerçekten kötü bir sezon. Bazı oyuncular takımdan ayrılmıştı; Jasper hariç. O kalmıştı. Zaten kemerinde bir olimpiyat altın madalyası vardı ve ne şekilde olursa olsun bir şampiyonluk kazanma peşinde koşan biri değildi. O burada kazanmak istiyordu.

Jasper'ın "hareket etmeme" hükmünden feragat edeceğini sanmıyordum. Muhtemelen hayatının sonuna kadar ailesinden –çiftlikten– uzak kalmamak için uzun vadeli bir kontrat imzalamıştı.

Hangi küçük çocuk kendi memleketinin takımında oynamayı hayal etmezdi ki?

Kale direklerinin arasında, çizgisinin bir ucundan başlayıp patenlerini sistemli bir şekilde alan boyunca sürterek, kendine ekstra kavrama sağlamak için buz yüzeyini çizdi.

Bu anda beni her zaman etkileyecek bir yan vardı. Jasper o kadar akıcı, o kadar ritmik ve o kadar doğal görünüyordu ki, kendimi asla başka tarafa bakmaya ikna edemedim.

Jasper'da sevdiğim çok şey vardı, ama bir şeyde bu kadar fazla iyi olmasının da cazibesine zararı dokunmuyordu.

Hem benim için hem de başka kadınlar için.

Kıskançlığımı bastırarak aile ve arkadaşlar locasında etrafıma bakındım. Birkaç kez burada bulunmuştum ama hepsinde yanımda kuzenlerim vardı.

Asla tek başıma gelmemiştim.

Atmosfer eğlenceli ve neşeliydi, ama kesinlikle bazı bakışları üzerime çekiyordum. Özellikle de büyük beden bir Gervais formasını giydiğim için; çünkü bu şehirde yeterince tanınır bir yüzdüm.

"Burada Jasper'la mı berabersin?" Mükemmel şekilde derli toplu esmer bir kadın yanımda belirdi, kollarında bir bebek sallıyordu.

"Evet." Gülümsedim.

Beni süzdü ama düşmanca bir tavrı yoktu. "Adın ne?"

"Sloane. Senin?"

"Callie." Bebeğini kaldırıp tek elini bana doğru uzattı.

Tokalaştık ve kadından hoşlandığımı fark ettim. El sıkışması sertti, ama tuhaf bir öfke gösterisiyle elimi kırmaya da çalışmıyordu.

"Jasper genelde buraya kimseyi getirmez."

Gözlerim buza kaydı, Jasper yüzündeki kaskın kafesinden açık ağzına şişeyle su fışkırtıyordu. "Öyle mi?" diye sessizce sordum, çünkü her zaman onun özel hayatı hakkında soru sormamaya özen göstermiştim.

Bilmenin çok acı vereceğini düşünmüştüm hep.

Onca yıldır kıskançlık denen yılanı bastırmaya çalışıyordum, ama aşağıda kalmıyordu. Beklenmedik anlarda beliriveriyordu.

Büyük bir güçle.

"Kızlar hep bundan bahsediyor. Onun özel hayatı hepimiz için gerçek bir gizem," diye devam etti Callie, omzunun üzerinden çenesiyle arkayı işaret ederken pak* bırakılıp maç başladı.

"Ah." Gösterdiği yöne bir bakış attığımda bir sürü kafanın hızla döndüğünü gördüm, gözünü dikip bakarken yakalanan çocuklar gibiydiler. "Bu bir teselli olacaksa, ben Jasper'ı on yaşımdan beri tanırım ve benim için bile o hâlâ biraz gizemlidir."

"On!" Gözleri komik bir şekilde yuvalarından fırladı ve sonra iç geçirdi. "Şey, bu çok şirin."

Gülümsedim ama gergin bir gülümsemeydi. *Şirin.* Daha çok *acı vericiydi.*

Ve bu acı geçen her dakika daha da artıyordu. Çünkü koşullar daha baştan bu maçı yenilgiye mahkûm etmişti. Jasper'ın haklı olarak dikkati dağılmıştı. Kafası kesinlikle hızla kendisine doğru gelen pakların üzerinde değildi.

Önce karşı takım sayı yaptı, maç başlayalı daha bir dakika bile olmamıştı. Güzel bir gol de değildi. Jasper'ın geri almak isteyeceğini bildiğim türden bir goldü.

Beş dakika sonra tekrar sayı yaptılar.

Tırnaklarımı kemirmeye başladım, düğünde sürülen pembe ojemi sıyırıyordum.

Üç dakika sonra üçüncü şut da ağlarda yerini buldu.

İnledim ve altdudağımı içini kanatacak kadar sertçe ısırdım.

Ve maçın ilk yirmi dakikası geçmeden Jasper beşinci golü yiyince gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırpıştırdım. Kaybettikleri için değil, onun maçtan alındıktan sonra kayarak

* Hokey oynanan disk. (ç.n.)

gidişini –başı aşağıda, omuzları çökmüş– izlemek göğsümü ağrıttığı için...

Kendisini sorumlu tutacağını biliyordum.

Tüm o yıllar öncesinde tanıştığım çocuğa benziyordu, yıkılmıştı.

Ve sonraki birkaç maçta da durum iyiye gitmedi.

7

Jasper

Sloane: Sana dünyadaki favori kalecimin sen olduğunu söylemiş miydim?

Jasper: Kötü bir zevkin var.

Sloane: Yine de favorim sensin.

Jasper: Bu gece böyle düşünen tek kişi sen olabilirsin.

Sloane: Düzeltme. Favori hokey oyuncusu. Bir numaralı hayranın burada.

Jasper: Bir sürü hokey oyuncusu tanıyorsun, öyle mi?

Sloane: Sadece en iyisini. Oyuncu çıkışında olacağım.

* * *

Mağlubiyet asla iyi hissettirmezdi ama bu gece bir nedenden daha kötüydü. Arka arkaya dört maça başlamıştım çünkü bu kuruluş bana güveniyordu. Koçum bana gü-

veniyordu. Ve arka arkaya dört maçı kaybetmiştik. Sahamızdaki tüm maçlar çöpe gitmişti.

Ağırlığı omuzlarımdaydı.

Takım arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmıştım. Koçlarımı... Takımın başarısma bu kadar gönül vermiş tüm şehri...

Bir şekilde Beau'yu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum. Onun için bile kazanamamıştım sanki. Ayrıca etrafımdaki herkese perişan bir pislik gibi davranıyordum. Beau'yu bu konuda da hayal kırıklığına uğratmıştım, çünkü o adam ne olursa olsun yüzüne bir gülümseme yapıştırır ve kibar davranırdı.

Sonra bir de her gece locada durup beni destekleyen, yürek hoplatan sarışın vardı. Yedek kulübesinde oturup kendimi hırpalarken, maçları ona bakmamaya çalışarak geçiriyordum. Onu oradan görebilecektim sanki.

Bu gece duş alıp üstümü değiştirmiştim ama hayal kırıklığı içindeydim. Üzgündüm ama ayrıca öfkeliydim. Arka tünelden basın locasına doğru yürüdüm. İyi maçlardan sonra bile gecenin bu kısmından nefret ederdim. Şimdi ise arkaya dört boktan oyunu bir araya getirmenin ve ardından kameralara bunun hakkında konuşmaya zorlanmanın nasıl bir his olduğunu anlatan bir kelime olduğunu bile düşünmüyordum.

İşkence, belki.

Kötü oynadığımı ben biliyordum. Takımım biliyordu. Muhabirler biliyordu. Ve şimdi hep beraber oturup alenen bundan bahsedecektik. Muhteşem.

Üzerinde uzun bir masa bulunan alana adım attığım anda kameraların döndüğünü duydum. Tanıdığım birkaç gazeteci selam verdi, ben de onlara kısa bir baş selamı verdim ve şapkamın siperliğini çektim. Sonra bir sandalye çekip koçumun yanına oturdum ve derin bir nefes aldım.

İlk soru daha önce gördüğüm bir muhabirden geldi, bu adam hep en uygunsuz sorular sorardı. Sanki kasıtlı olarak çarpıcı bir ses kaydı için bizi tuzağa düşürmeye çalışıyordu. "Merhaba. *Calgary Tribune*'den Mike Holloway. Jasper, neden bu gece orada neler olduğunu bize anlatmıyorsun?"

Gözlerimi devirme dürtüme direndim. Bu bir soru değildi ve bu gece ne olduğunu biliyordu. Görmüştü. Bunu ona tekrar sayıp dökmemi istemesi hıyarlıktı.

"Pekâlâ Mike. Gördüğün üzere, bu gece en iyi halimde değildim. Yakınından bile geçmedim. Takımın benden ne beklediğini biliyorum ve bunu karşılayamadım. Geri almak istediğim birkaç gol vardı, sonra birkaç iyi şans yakaladılar ve bana galip geldiler. Açıkçası, eğer bu sene başarılı olacaksak bunlar yapmam gereken kurtarışlar."

"Evet," diye karşılık verdi hafif toplu, orta yaşlı adam. "Teşekkürler. Bunun peşini bırakma. Görünüşe göre yeni normalin bu. İşleri değiştirmek için ne yapıyorsun acaba? Bu yıl takım için ölüm kalım meselesi gibi. Pek çok insan, kendini mücadele şekline geri döndürmek için antrenman planların hakkında biraz bilgi edinmek isteyecektir."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım; saçlarımın ucundan enseme, oradan da aşağıya doğru akan bir su damlası hissettim. Koçum Roman bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. En iyi zamanlarda bile bu saçmalıktan nefret ettiğimi biliyordu ve gerekirse devreye girmeye hazırdı.

"Detaylar, ben ve antrenman ekibi arasında kalması gereken bir şey. Ama sizi temin ederim, çok çalışıyorum. Bunu kimse benden çok isteyemez. Kesinlikle spor psikoloğuna vakit ayırıyoruz. Önümüzdeki haftalarda zihinsel oyunuma yeniden odaklanacağım. Size bu kadarını söyleyebilirim."

Ve bu yalan değildi. Zihinsel oyunum şu an rezaletti. Maça çıkmanın kafamı dağıtmamı sağlayacağını düşünmüştüm ama Sloane'u dinlemeliydim. Eğer dinleseydim takımımı bu şekilde hayal kırıklığına uğratmamış olurdum.

"Bunu söylediğim için beni mazur gör, ama yeni imzaladığın uzun vadeli kontrattan sonra neredeyse biraz fazla rahat olabilirmişsin gibi görünüyor."

Önümdeki adama ifadesiz bir şekilde baktım. Hayatı boyunca bırakın elit düzeyde herhangi bir spor dalında oynamayı, yıllardır egzersiz yapmamış gibi görünüyordu.

"Peki o zaman. Senin de izninle Mike, ben..." Başparmağımla omzumun üzerinden arkayı işaret ettim. "...gidip antrenmanlarıma başlayayım. Senin için kendimi biraz fazla *rahatsız* etmeye çalışırım."

Plastik katlanır sandalyeden kalkıp dik durdum ve Roman'ın, soruların saygı çerçevesinde tutulmasına dair bir yorumla araya girdiğini duydum. Ama gerçekten umurumda değildi. Mike da bu basın toplantısı da siktirip gidebilirdi.

Çıkmam lazımdı.

Soyunma odasında hızlıca durup çantamla araba anahtarlarımı aldım. Neredeyse tek kelime etmeden çıkıyordum. Yalnız kalıp yaralarımı sarmak istiyordum, ama bu adamlar daha fazlasını hak ediyordu. Bir açıklamayı hak ediyorlardı.

Döndüm ve kapı çerçevesini tutarak odayı inceledim. Hâlâ kara kara düşünen takım arkadaşlarıma, "Beyler. Özür dilerim. Son birkaç oyunda pislik gibi davrandım," diye ilan ettim. Çok fazla konuşmazdım ama konuştuğumda dinlerlerdi. "Kardeşim, orduda olan... geçen hafta bir operasyon sırasında kayboldu ve kafam boku yedi. Hepiniz benden daha iyisini hak ediyorsunuz. Ve bunun için çalıştığımı bilmenizi istiyorum."

Odada kafalar yukarı kalktı. Sessizlik sağır ediciydi.

"Tanrım Gervais." Üç uzun adımla yanıma gelen Damon bana sarılıp sırıtma vurdu, diğer çocuklar da yüzlerinde endişe yüklü ifadelerle etrafımızda toplandılar. Damon geri çekilerek omzumu sıkarken gözlerime baktı ve beni hafifçe sarstı. "Bize söylemeliydin. Hokey sadece bir oyun. Aile ailedir."

"Jasper." Arkamdan koçumun sesini duyunca kaskatı kesildim. İyi bir adamdı. Ama iyi adamların bile sınırları vardı. Ve o *sinirli* gibiydi. "Gel, koridorda konuşalım."

Elini omzuma koyup beni takım arkadaşlarımdan uzağa çevirdi, hepsi fal taşı gibi açılmış gözlerle seyrediyordu. Bu defa babayı kızdırdığıma dair bir şaka duydum ve dudaklarım seğirdi.

Soyunma odasının kapısını arkamızdan kapattım ve nihayet gözlerimi kaldırarak Roman'ın gözlerine baktım. Gözlerinin kenarları hafifçe kısılmış, kalın kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ligde geçirdiği yıllar sayesinde Roman King kırklı yaşlarında hâlâ formdaydı. Hâlâ rekabetçiydi.

Bunun neye benzediğini hâlâ hatırlıyordu.

"Sana vurayım mı yoksa sarılayım mı, bilemiyorum."

Duruşunu taklit ederek gözlerimi ona diktim. Kas avantajı onda olabilirdi, ama ben de birkaç santim daha uzundum. "Senin yerinde olsam, bana vururdum."

"Pekâlâ, ben senin yerinde olsam, özel hayatımın bir yığın yıkıcı boktan şeyle dolu olduğunu koçuma söylerdim."

Kendimi hırçın bir çocuk gibi hissederek gözlerimi devirdim. "Bu konuda konuşmak istemedim. Kırılgan biriymişim gibi davranılmasını istemiyorum."

Geniş elini önümde salladı. "Spoiler uyarısı. Sen *kırılgansın*."

"Siktir git Roman!"

Çenesi seğirdi. "Bu gece bu defakini görmezden geleceğim."

"Sana boktan hayat hikâyemi bana karşı koz olarak kullan diye anlatmadım." Roman sadece bir koç değil, ayrıca akıl hocasıydı. Çocukluğumun kötü geçtiğini biliyordu. Jenny'yi biliyordu. Benim anksiyete sahibi bir kontrol manyağı olduğumu ve her gece kendimi kaleye atmaya devam etmemin nedeninin de bu karakter özellikleri olduğunu biliyordu.

O konumun bana verdiği kontrole hasrettim. Beni yatıştırıyordu. Bir şut yanlış gidince benden başka suçlayacağım kimse yoktu, bunun doğru olmadığını biliyordum ama ben böyle bakıyordum.

"Geçmişini sana karşı koz olarak kullanmıyorum Jasper. Ben bir arkadaşın olarak endişeleniyorum. Peki, koçun olarak? Bunu anlatmadığın için sana kızgınım. Bunu gizli tutarak ne halt ettiğini sanıyordun?"

Titrek bir iç çektim, yorgunluğum gözlerimden akıyordu. Burası ter ve lastik kokuyordu; tek istediğim arabamın güvenli ortamında, benim formamı giyen ve hindistancevizi kokan bir kızın yanında oturmaktı. "Üzgünüm. Önümüzdeki maçtan önce kafamı toplarım. Söz veriyorum."

Gözleri artık hüzünlü bakıyordu ve başını iki yana salladı. "Jasper, biraz ara vermeye ihtiyacın var. Biraz ara vermek *normaldir*."

İma ettiği şey karşısında burnumu buruşturdum. "Aileden biri öldüğü zaman biraz ara vermek normaldir. Beau ölmedi."

Acıma. Koçumun yüzünde gün gibi görünüyordu. Ve acınmaktan nefret ediyordum.

"Ölmedi, Roman. Ve bir şeyler öğrenene kadar ölmüş gibi davranmaya başlamayacağım." Sesime panik sızmıştı. Sesim kendime bile telaşlı geliyordu. Ona nasıl göründüğünü tahmin bile edemezdim.

"Jasper..."

"Hayır. Yarın antrenman için buraya geleceğim ve önümüzdeki maçta oynamak için hazır olacağım. Bomba gibi sağlam olacağım. Kendimi maça vereceğim." Başını iki yana sallama şekli bana inanmadığını gösteriyordu.

"Bana yolun kenarında görüp de üzüldüğün ölü bir geyikmişim gibi bakmayı bırak."

"Biraz ara vereceksin Jasper. Seni tanıyorum. Kafanın çalışma şeklini biliyorum. Ve ailenin sana ne kadar yakın ve senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Damon haklıydı, aile önce gelir. Hokey ikinci sırada."

"Gerek yok..."

"Uzaklaştırıldın!" dedi aksi bir şekilde.

Bütün vücudum kaskatı kesildi. "Anlayamadım?"

"Durumu yönetime açıklamadığın için iki haftalık uzaklaştırma aldın. Basın bülteninde buna izin deriz."

"Siktir, benimle dalga geçiyor olmalısın! Takımın bana ihtiyacı var! Basın bunun üzerine zevkten dört köşe olacak!"

Yaşlı adam karşı çıkmalarımı görmezden gelerek beni kendine çekip sertçe kucakladı. Beni iyice sıkarken, "Ailenin sana daha çok ihtiyacı var," diye homurdandı. Ardından geri çekilerek bana o trajik bakışlardan birini attı. "Basın zaten seninle zevkten dört köşe olmuş durumda. Hokey iki hafta sonra da burada olacak. Aklın buzda değil, olmak zorunda da değil. İletişimi kesme."

Ve sonra sıradan bir günmüş gibi klasik ayakkabıları beton zeminde takırdayarak uzaklaştı. Dünya tamamen dibine kadar boktan değilmiş gibi.

Tanıdığım en iyi insanlardan biri, dünyanın gizli bir köşesinde, gizli bir görevde, Tanrı bilir başına ne geldiğinin bilinmediği bir yerde kaybolmamış gibi...

Bütün bu durumun gerçekliği bir gülle gibi göğsüme vurdu.

Ya öldüyse?

Ya yardıma ihtiyacı varsa?

Ve en kötü ihtimal, ya onu hiç bulamazsak?

Her şeyden uzaklaşmaya hazır halde hızlı adımlarla kapılardan lobiye çıktım. Hayranlar imza almak için, pak tavşanları* da oyuncularla bir fırsat yakalamak için burada beklerdi.

Ama görmek istediğim tek kişi orada bekliyordu sadece.

Formamı giymiş bu güzel kız ev gibi hissettiriyordu. Bir haftayı aşkın süredir yanımdan neredeyse hiç ayrılmamıştı. İkimiz de onun, hayatının gerçeklerinden saklandığını biliyorduk ki zaten ben de öyle yapıyordum. Bu açıdan benziyorduk ve birbirimizi bunun için dürtüklemiyorduk.

Ona doğru ilerlerken başka herkesi görmezden geldim. Orada kimin olduğunu ya da insanların ne söylediğini bilmiyordum. Şu an tek bir odağım vardı ve tek görebildiğim Sloane'dı.

Huysuz ve perişandım. Dünya karanlıktı ama o, beraber çatıya oturduğumuz zamanki ay gibiydi. Parlak ve saftı, her şeye gümüşi bir ışık yayıyordu, böylece nereye gittiğimi hâlâ görebiliyordum.

Kolları belime dolandı, bana bakışı safi sevgi ve destek doluydu, sonra başını göğsüme yasladı. Tek kelime etmeden beni teselli ediyordu. Kokusunu derin bir şekilde içime çektim ve beni içine çekmekle tehdit eden rahatsız edici düşünceleri uzaklaştırmak için gözlerimi kapattım.

Dünyadaki her şey yanlış geliyordu.

Ama kollarımda Sloane ile burada durmak en doğru şeydi.

---

* Orijinali "puck bunny" olan terim; spora olan ilgisinin oyunun kendisinden zevk almaktan ziyade, öncelikle oyunculara yönelik cinsel çekim tarafından motive edildiği iddia edilen kadın buz hokeyi hayranlarını tanımlamak için kullanılır. (ç.n.)

8

Sloane

Sloane: Sadece selam vermek için yazıyorum. Umarım eve sağ salim varmışsındır. Ve sana, seni samimiyetle sevdiğimi söylemek istedim.

Violet: Ben de seni seviyorum.

Sloane: Sana en büyük kucaklamalarımı yolluyorum, Vi.

Violet: O iyi olacak. İyi olmak zorunda, değil mi?

Sloane: Kesinlikle.

Violet: Maç biraz... of! Jasper iyi mi?

Sloane: Hayır.

Violet: Sana fark ettiğinden daha çok ihtiyacı var. Onu bırakma. Onun insanı sensin.

Sloane: Bırakmayacağım.

***

Arenadan dışarı yürürken Jasper'ın elimi tutuşu farklı geldi.

Çaresiz geldi.

Konuşmadık. Dalgalı denizde mahsur kalmış, ben de can simidiymişim gibi bana yapışmıştı. Otoparkta yürürken dondurucu hava ısırıyordu ve onun yanında tuhaf hissettim. Üzerimde yırtık bir kotla büyük beden forma vardı, o ise takım elbiseli seks gibi görünüyordu; çenesindeki kirli sakalı ve saçının arkası biraz daha uzamıştı ve esnesinde kıvrılıyordu.

İçinde barındırdığı cevapsız aramalar ve mesajlar yüzünden çantamda bir delik açacak telefonumdan dikkatimi uzaklaştırıyordu. Telefonu arada bir açıyor, sonra anında bir kenara atıyordum.

Herkese gönderdiğim, "güvende olduğumu ancak şehir dışına çıkmaya karar verdiğimi" bildiren toplu mesaj birçok tepkiye neden oldu. "*Aferin kızım*" tezahüratlarından "*Biraz büyü ve sonuçlarına katlan*" sözlerine ve Sterling'den son derece çekici bir "*Derhal o kıçını eve getir ve kendini utandırmayı kes*" mesajına kadar her türlü şey.

Ben de ona gayet tatlı bir "*Git kendini becer*" ile karşılık vermiş ve sonrasında tek kelime etmemiştim.

Bir daha o çatı katında asla yaşamayacaktım.

Çocukça mı davranıyordum? Sorumluluklarımdan saklanarak? Yani, evet. Ama beni bu noktaya getiren her şey hakkında... kötü bir şey olduğunda gerçek bir ailenin nasıl davranması gerektiği hakkında daha uzun süre düşündükçe... bulunduğum noktaya nasıl geldiğimi daha çok merak ediyordum.

Daha en başta, Sterling'le evlenmeyi nasıl kabul etmiştim?

Ve babam ne cüretle benden bunu istemenin münasip bir şey olduğunu düşünmüştü?

İş için iyi olur, biliyor musun? Hoş bir çift olursunuz. Bizimki gibi çevrelerde dolaştığında, evlilikler bazen aşk için olmaktan çok iş anlaşmalarına benzer. Ve bunda utanılacak bir şey yok Sloane.

Utanılacak bir şey yoktu. O an soğuk ve hesapçı bir anlam taşıyordu, ayrıca kasvetli ve sönük flört sahnesinden zahmetsiz bir çıkış gibiydi. Hiç kimse benim için yeterli değildi. Hepsi sadece idare ederdi. İyi... Orta karar... Ve fazla seçici olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Flört sahnesi, gerçek hayatımın o wish.com'daki komik resimlerden birinin versiyonuna dönüşmüştü. Ben sürekli Jasper Gervais'i sipariş ediyordum, ama evren bana o gülünç ve ucuz çakmalarını gönderip duruyordu.

Bu yüzden ayarlanmış evliliğin utanç verici bir şey olmadığını duymak bana biraz... rahatlama hissi vermişti. İnternetten buluşma veya dansçı arkadaşlarla debelenip durmaya devam etmekle ilgilenmiyorsam da en azından aileme yardım edebilecektim.

Ancak başka bir kadının nişanlımın kucağında zıpladığı videoyu görünce utanç yüzüme çarpmıştı. Ve utancın nedeni beni aldatması değildi. Utanmıştım çünkü hiçbir şey hissetmemiştim. Sadece çarpık bir eğlenme hissi vardı. Sanki bunun olacağını biliyordum ve umursamak için gereken duyguyu bile uyandıramıyordum.

Ve *bu* utanç vericiydi. Hayatımın ilerleyeceğini düşündüğüm yol bu değildi. Hak ettiğim bu değildi.

Elbette hayatımm Jasper'la ilerlediğini hayal ettiğim bir zaman olmuştu –çok uzun bir zamandı– ama hayatlarımızda ilerledikçe, bu hayali daha çok paketleyip zihnimin bir köşesine itmiştim.

Bu asla olmayacak.

Aramızda bir şeyler olacağını hayal etmek, yastığımla öpüşüp onun Justin Timberlake olduğunu düşünmekle eşdeğerdi. Ünlüydü, inanılmaz yakışıklıydı ve bambaşka bir hayat yaşıyordu.

Ama şu an elime sımsıkı yapışan kişi Justin Timberlake değildi.

Dalgın bir tavırla Jasper'ın elini sıktım, klasik ayakkabılarının kaldırımdaki takırdama sesi park yerinde yankılanıyordu.

O da elimi sıktı.

Başımı kaldırıp arkadaşıma baktım; normalde altın gibi olan cildi solgundu ve grimsi bir tona bürünmüştü. Bu hafta kendinde değildi. Köşesine çekilerek, tanıdığım o adamın kaba bir kabuğuna dönüşmüştü.

Diğer yanındaki cebinde anahtarlarının sesini duydum ve önümüzdeki Volvo'sunun farları yandı. Jasper'ın göğsünden kuru bir hıçkırık kurtulunca çenemi kaldırıp onu daha yakından inceledim.

"Sorun nedir Jas?" Elini hızlı bir şekilde art arda üç kez sıktım ama bu sefer karşılık vermedi.

Olduğu yerde durarak gözlerini kapattı. Çaresizce içine nefes çekerken burun delikleri daraldı. Sonra elini elimden çekti. Bunu o kadar şiddetle yaptı ki şaşkınlıkla irkildim. Uzun adımlarla kalın bir sütunun arkasına geçti ve midesindekileri boşalttı.

O kadar ahlaksızdım ki eğildiğinde gözlerimin poposuna inmesine izin verdim, kaslı kıvrımı pahalı pantolonuna baskı yapıyordu.

Kendimi utandıracak bir şeyler yapmaya uğraşıyordum sanki.

Nefes nefese doğruldu ve güçlü parmaklarıyla sütunu kavrayarak diyaframından soluk alıp verdi.

Ona iyi olup olmadığını sormak istiyordum ama bu, şu an salakça bir soruydu. İyi olmadığı belliydi. İşe yaramak için yapabileceğim en iyi şeyi bulmaya çalışarak SUV'un bagaj kapısını açtım ve bir şişe su, bir mendil, bir havlu ya da onu temizleyecek kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şey bulmak için hokey çantasına daldım.

Bulabildiğimin en iyisi, çekerek açılan plastik bir sporcu şişesinde Gatorade ve leş gibi kokan bir havluydu.

"Yüce Tanrım," diye mırıldanarak ikisini de aldım ve çabucak çantanın fermuarını çektim, çünkü bu şey komple kokuyordu.

"Özür dilerim," dediğini duydum arkamdan.

"Niçin?" Suyu havluya döküp ona doğru yürüdüm.

"Hastalandığım için."

Elimi kürekkemiklerinin ortasına koyup ceketinin ipeksi kumaşında kaydırdım. "Gerek yok." Havluyu ona uzattım ve yüzünü oraya gömdü. "Özür dilemen gereken şey hokey çantan. O havlu küflü peynir gibi kokuyor ve iyi türden de değil."

Sessiz bir kıkırdama vücudunu sarstı. Ya da en azından ben bunun bir kahkaha olduğunu düşünüyordum. Yüzünü görmeden söylemesi zordu.

"Bana anahtarları ver Jasper. Ben sürerim."

"Hiç şansın yok," dedi yüzünü havluya silerken.

"Dinle, arabayı başkalarının sürmesinden hoşlanmadığını biliyorum. Ama söz veriyorum, iyi olacağım."

Başını iki yana salladı ve geniş omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Hayır."

Sırtında ağır ağır daireler çizmeye devam ederken gözlerimi devirerek dramatik bir tavırla iç çektim. "Kontrol manyağı."

Hafifçe gerildikten sonra aksi bir tavırla başını salladı. "Aynen."

"En azından kabulleniyorsun."

Havluyu yakındaki çöp kutusuna atarken bana tekrar baktı, ama bu defa gözlerinde daha önce olmayan bir bakış vardı. "Evet," diye belli belirsiz bir cevap verdi.

Ardından elimi tekrar eline alıp beni arabanın yolcu tarafına götürdü, kapıyı açıp göz temasından kaçınarak aceleyle koltuğa

oturttu. Maçın sonucundan mı, önümde içinin dışına çıkmış olmasından mı, yoksa ona kontrol manyağı dememden mi bilmiyorum ama havada yeni bir gerilim vardı.

Utanç beni tekrar ele geçirdi.

Jasper hayatının en kötü haftalarından birini yaşıyordu ve elimi tutup bana arabanın kapısını açarken, ben ise onun bana kızgın olup olmadığının psikanalizini yapıyordum.

Kapı kapanıp o yanımda yerine yerleşirken, kendi bencilliğim karşısında başımı iki yana salladım.

"Çiftlik mi?" diye sorarak uzun kolunu koltuğumun arkasına attı. Daha önce milyonlarca kez bir arabanın içinde dip dibe kalmıştık, ama şimdi yakınlığı hem ağır hem de alışılmadık geliyordu.

"Evet." İç çekerek lüks deri koltuğa gömüldüm. "Çiftlik."

Geçen hafta birkaç kez yaptığımız yolculuğun aynısını yaptık. Hiç müzik çalmıyordu. Bakışlarım karartılmış camdan dışarısı ile onun ifadesiz yüzü arasında gelip giderken tek duyabildiğim, havalandırmadan üflenen havanın sesiydi.

"'Salakça soru yoktur' deyimini bilir misin?"

Gözleri benden yana kaydı ve sertçe başıyla onayladı.

"Sana iyi olup olmadığını sorsam, bu hâlâ doğru olur mu?"

Yanağı seğirdi ve ellerinin direksiyonda kıvrıldığını gördüm.

"Sunny, iyi olmaktan o kadar uzağım ki bu komik bile değil."

Göğsümde yüreğim sızladı ve dilim altdudağımın üzerinde kayarken ona bakmaya devam ederek ne söylemem gerektiğine dair beynimi zorladım.

"Senin söylediğin hiçbir şey salakça değil ama," diye aceleyle ekledi.

Düz bir şekilde gülümseyerek ön panele baktım. Böyle bir şey söylemek tam Jasper Gervais'e göreydi, üstelik son beş ayımı

bana sürekli olarak *söylemek zorunda olduğum şeylerin aptalca olduğunu* hissettiren biriyle nişanlı olarak geçirmiştim.

Ve ben de ona izin vermiştim. Oradaki acıyı bastırmak için beyhude bir girişimle elimi boğazıma bastırdım.

Bu gece ağlayacak kişi ben değildim.

"Koç bana iki hafta uzaklaştırma verdi."

"Ne?" diye haykırarak koltuğumda ona bakmak için döndüm. "Neden? Her kaleci zor zamanlardan geçer."

"Çünkü olup bitenleri ona hiç söylemedim. Benim nasıl olduğumu biliyor. Kafamın başka yerde olduğunu biliyor ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de haklı. Oraya çıkmak istiyorum ama aynı zamanda..." Sesi kesildi, geniş elleri direksiyonda hayal kırıklığıyla dolaşıyordu.

Onlara Beau'dan bahsetmemiş mi? Tanrım. Bu adam çok sıkı kilitlenmiş bir kasaydı. Benimleyken bile pek konuşmayan bir adamdı. Ama şu an kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibi değildi. Bulabildiğini biliyordum. Bu daha çok, onların kendisinden kopması ona acı veriyormuş gibiydi. Sessiz ve içe kapanık kalmak en iyi savunma mekanizmasıydı sanki.

Benimleyken çoğu insanla olduğundan daha açık olduğunu biliyordum. Daha yumuşak ve daha az aksiydi. Bu yüzden temkinli bir şekilde, "Sen de yatağa kıvrılıp ağlamak istiyor musun?" diye sordum.

Çünkü eğer ben şu an böyle hissediyorsam, o da hissediyor olmalıydı.

Karşılık olarak verdiği tek şey, gözlerini karanlık yola sabitlemiş halde kısa bir baş onayı oldu, zaten ondan beklediğim de aşağı yukarı buydu.

Gürültülü bir titreşim sesi, çantamdaki bir şeye baskı yaparak yankılandı ve zaten gergin olan aracın içine bir kat daha kaygı eklendi.

Derin bir korku hissiyle telefonumu çıkarıp baktım.

Annemdi. Ve ilk kez arıyordu. Toplu mesajıma cevabı, "*Kendine dikkat et. Seni seviyorum,*" olmuştu.

Babam, Sterling ve sayısız "arkadaş" düzinelerce kez aramıştı. Doğrusu onları, zihnimde "meraklı seyirciler" olarak görüyordum. Yıllardır benimle konuşmadıysanız, neden sizinle düğün günümün mahvolması hakkında sohbet edeceğimi düşündüğünüzü bilmiyordum.

Geçen hafta boyunca babam ve Sterling'ten gelen sesli mesajları dinlemiş ama onları silmemiştim. Bu şekilde mesaj kutum dolmuştu ve daha fazlasını bırakamadılar. Mesajları öfkeli, zıvanadan çıkmış ve hak sahibi gibiydi. Esasen uğraşabileceğim son şeydi.

Ama annem? O bambaşka bir hikâyeydi. Onun... Düğünden önce bana bir şey söylemek ister gibi baktığına yemin edebilirdim. Dudakları aralanmış ve ellerini bana doğru uzatmıştı. Fazlasıyla yakındı. O daha bir şey diyemeden babam gelip bana *kusursuz bir gelin* olduğumu söylemiş ve annemi kapıp uzaklaştırmıştı.

Babam onu götürürken annemin omzunun üzerinden attığı bakış resmen yakarıydı.

Telefon hâlâ elimde titriyordu ve ben de ona saatli bomba gibi bakarken, Jasper boğazını temizleyip bana bir bakış attı.

Sertçe yutkundum ve ekranı kaydırarak cevapladım. "Merhaba anne."

"Sloane." Adımı, aradığı rahatlık buymuş gibi solumuştu.

"Merhaba. Ben..."

"Sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı. Güvenli bir yerde olduğunu bilmeye..." Sesinde hafif bir titreme vardı ve aniden boğazım, nefesimi çalacak kadar şiddetle yandı. Benim tatlı, destekleyici annem. Saçımı kusursuz bir balerin topuzu halinde top-

lamayı öğrenen kişi. Ne kadar erken kalkması gerekirse gereksin, beni her bale çalışmasına ve resitale götüren kişi.

Şu an anneme sarılmak için cinayet işleyebilirdim. Kesinlikle işlerdim.

Jasper'a bir bakış atarak, "Güvendeyim," diye karşılık verdim. Çünkü nasıl olur da kendimi güvende hissetmezdim? Bu adam kelimenin tam anlamıyla beni düğünümden kaçırmış, sokakta beni sırtında taşımış ve tüm bunları yaparken gözünü bile kırpmamıştı.

Ona ihtiyacım olduğunu *biliyormuş* gibi konsolun üzerinden uzanıp elimi tuttu. Parmakları parmaklarıma dolandı.

Hattın öteki ucundan titrek bir iç çekiş duydum. "İyi. İyi. Sen... bir süre uzakta mı olacaksın?" Sesi neredeyse umutlu geliyordu şimdi.

Bu tuhaf soru karşısında başımı yana eğdim. Annemin ne zaman geleceğime dair beni sıkıştırmasını bekliyordum. "Bana bunu neden soruyorsun?"

Tekrar Jasper'a baktım ve onu beni izlerken yakaladım. Dinliyordu ama umurumda değildi. Jasper'dan umutsuzca saklamak istediğim tek bir sır vardı: hayatımın çoğunda acınası bir şekilde ona âşık olduğum gerçeği.

"Çünkü senin yerinde olsam ben öyle yapardım." Sözlerini ufak bir kahkaha takip etti ve itirafı karşısında gözlerim yuvalarından fırladı.

Kız kardeşi Harvey ile evlenip çiftlikte sakin bir hayat sürerken, onun kendisi gibi varlıklı bir aileden biriyle evlendiğini biliyordum. Evliliğinde mutlu olup olmadığını sık sık merak ederdim ama soracak cesareti hiç toplayamamıştım.

"Anne, ben..."

Telefonum elimde kapandı.

"Ne oldu?" Jasper'ın sesi çatallıydı.

"Telefonum... kapandı." Başımı iki yana sallayarak annemin tavsiye sözlerini zihnimde tekrar döndürdüm.

"Peki ne dedi?"

"Benim yerimde olsa bir süre uzakta kalacağını söyledi."

"Ama ya bale? Yakında geri dönmen gerekecek."

Dudak büktüm. "Düğünü planlamak için izin almıştım. Haliyle Noel'e kadar boşum, çünkü *Fındıkkıran*'dan çekildim."

"Neden izin aldın ki? Düğün sadece bir gün."

Koltuğa daha da gömülerek kafamın arkasının ileri geri sallanmasına izin verdim, kulağa bu kadar ahmakça gelen bir şeyi yüksek sesle dile getirirken midem kasılıyordu. "Sterling benim..." Ellerimi kaldırıp alaycı bir tavırla havada tırnak işaretiyle alıntı yaptım. "...düğünü planlamak ve balayının tadını çıkarmak için hazır bulunmam gerektiğini söyledi."

Parmağımdaki kocaman pırlanta yüzükle kestiğim yerdeki küçük pembe yaranın üzerinde başparmağımı gezdirdim. Yüzüğümü gerçekten çıkarmalıydım. Hatta çıkarmak *istiyordum*. Beni bunu yapmaktan alıkoyan şey Sterling değildi. Onu çıkardığımda hayatımdaki *her şeyin* değişeceğine dair derin bir his vardı içimde. Yeni bir ben olacaktım ve artık hiçbir şey aynı görünmeyecekti. Ailem. Yetiştirilme tarzım. Bu zamana kadar bildiğim her şey.

Ve bu beni korkutuyordu.

Jasper'ın çenesindeki bir kas attı ve direksiyonu sıkmanın baskısından eklemlerinin üzerindeki ten gerildi. "Lanet olası Woodcock."

Bir homurtu çıkararak güldüm. *Woodcock.*

"Peki ne yapacaksın?" Dilinin ucunu dümdüz beyaz dişlerinin arasında tuttu, daha fazlasını söylememek için dilini ısırıyor gibiydi.

"Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?"

Ağzını büktü. "Sunny, hayatında ihtiyacın olan son şey, sana ne yapacağını söyleyen başka bir adam."

İç çekerek döndüm ve gözlerimi yan camdan geçip giden karanlık arazilere diktim. Jasper Gervais'in bana ne yapacağımı söylemesi için cinayet işleyebilirdim. Söylememesi gerektiğini düşünmesi, bunu daha da çok istememe neden oluyordu.

Sadece benim için en iyisini düşünen birinin idareyi ele almasını istiyordum. İşleri değil. Görüntüyü değil. *Beni. İhtiyaçlarımı.*

"Beau olsaydı ne yapardı?" diye mırıldandım duyulmayacak bir sesle.

Jasper'ın beni duyacağı kadar yüksek sesle söylemek istememiştim, bu yüzden Jasper cevap verdiğinde irkildim. "Bu dalaveredeن kurtulur ve kendisi için bir şey yapardı."

9

Jasper

Cade: Neden yemek odasında bize katılmıyorsun?

* * *

Rhett: Yarın bira?

* * *

Roman: Konuşmak istersen ben her zaman buralardayım. Kendine iyi bak.

* * *

Çocukluk yatağıma kıvrıldım ve akşamdan kalma olsam yapacağım gibi sıkı bir top halini aldım. Hareketsiz ve sessizce yatarsam canım acımayacaktı sanki.

Ama sonra kardeşimin kayıp olduğunu hatırladım ve *her şey* acıdı.

Bunu düşünmek bile istemiyordum. Kız kardeşim Jenny'yi sakladığım aynı köşeye itmek istiyordum. Ama işe yaramıyordu. Zihinsel oyunum şu an bok gibiydi ve son zamanlarda buzun üstünde defalarca kanıtladığım bir şeydi bu.

Konumumun getirdiği baskıyla başa çıkabilmek adına zihnimi geliştirmek için yıllarca spor terapisi almıştım ve temele atılan her şey hızlı bir tekmeyle paramparça olmuştu. Bu sarmaşık benzeri müdahaleci düşünceler sinsice yaklaşarak beni boğmakla tehdit ediyordu.

Bende hep işe yarayan bir uygulamayı yapmaya çalıştım. Karanlık düşünceleri düşünmek için kendime dört saniye verirdim. O düşüncelere gömülürdüm ama sadece dört saniyeliğine. Bunun ardından kendimi kıç tekmelerken, en iyi halimle oynarken, ilgi çekici kısa videolara konu olmaya değer kurtarışlar yaparken hayal ederdim. Ve sonra bambaşka bir şey düşünürdüm.

Sadece dört saniyelik korku, üzüntü ya da şüphe. Dört saniyelik delilik. İzin verdiğimin hepsi buydu.

Ama artık değil. Şu an onlar eski dostummuş gibi, o karanlık düşüncelerle beraber oturuyordum.

Doğrulup otururken parmak uçlarım yumuşak yatağa gömüldü. Geldiğimizde ev sessizdi. Herkes bununla kendi yöntemiyle başa çıkmak için köşesine çekilmişti.

Rhett'in Summer'ı vardı.

Cade'in Willa'sı vardı.

Violet'in Cole'u vardı.

Görünüşe göre her Eaton'un dayanacağı biri vardı. Ben hariç. Ve Harvey. Burada bu kadar uzun kalmamın nedeni buydu. Ben ergenken o benim yalnız kalmamamı garantiledikten sonra, şimdi onu bu evde yapayalnız bırakma fikrini midem kaldırmıyordu.

Hayatta önem verdiğim herkes o ya da bu şekilde çekip gitmişti, bu karakterimin bir parçasıydı artık. Gidenleri kontrol edemezdim, ama anksiyetemin belimi büktüğü noktaya kadar geri kalan her şeyi kontrol edebilirdim.

Ama bu? Bu beni mahvediyordu ve bir boku kontrol edemiyordum.

"Siktir!" diye kükreyerek döndüm ve yanımdaki kâğıtla kaplı duvara yumruğumu çaktım.

Acı eklemlerimden yükselirken alçak bir hıçkırık sesi ciğerlerimden kurtuldu. Elimi sallayarak içimden kendimi azarladım. Siktir, kaç yaşındaydım ben? Öfkeli küçük bir ergen gibi duvarları yumrukluyordum.

Kapım savrularak açıldı ve Sloane'un ince figürü kapı eşiğinde siluet olarak göründü. "Jas?" Paniklemiş görünüyordu, buraya koşmuş gibi hafiften nefes nefeseydi.

"Ben iyiyim. Duvar iyi değil ama yamarım."

"Duvara mı vurdun?"

İnleyerek tekrar elimi salladım. "Yatağına git Sloane." Konuşacak havada değildim. Ve endişelenmekten yorulmuştum. Şu an Sloane, endişelendiğim başka bir şeydi sadece.

Sadece nişanlısını resmen mihrapta terk ettiğinden değil, ama bunu yapmasına derinden hoşnuttum. Gereğinden fazla hoşnut. Ve Sloane'un ihtiyacı olan son şey, benim o sınırı geçmemdi.

Ama o bunu kolaylaştırmıyordu. Çünkü ona yapmasını söylediğim şeyi tamamen görmezden gelerek pürüzsüz parkelerin üzerinde yalınayak odamın içine ilerledi.

Keşke diğer pislikler ona ne yapacağını söylediklerinde de görmezden gelseydi. Bir iş anlaşmasını mühürlemek için pisliğin tekiyle evlen. Bir düğün planlamak için işini -tutkunu- bırak.

Tam bir saçmalıktı.

Benim tanıdığım çılgın kız, onlara dil çıkarıp hayatına devam ederdi. Bu yüzden "aptal oğlanlar" hakkında bir şeyler mırıldanarak odamdaki banyoya gidip sıcak ve ılık bir havluyla döndüğünde biraz hoşnut olmadan edemedim.

Gelip dizlerimin arasında durdu, üzerinde hâlâ formam vardı.

Bu görüntü karşısında aletim kalınlaştı. Gümüşi ay ışığı kumaşın ışıltısını vurguluyordu ve gözlerim formanm onun uyluğunun ortasına kadar uzanan ucuna takıldı.

Parmaklarım kendi iradeleri varmış gibi seğirdi. O etek çizgisini keşfetmekten keyif alacaklarmış gibi... Yavaşça yukarı çıkarak altında ne olduğunu görmekten... İlerlerken yılların dostluğunu silerek ve mahvederek...

Her şeye rağmen bir parçam, o Woodcock pisliğinin ona dokunduğu her yeri silmek istiyordu. Onda *sahip* olduğu.

Herif onu hak etmiyordu.

"Elini uzat Gervais." Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. Uykulu ve bir şekilde boyun eğmişti. Komodinimde duran dijital saate bir bakış atmam, onun daha yeni uykuya dalmış olduğunu anlamama yetti.

Eğer uyuduysa tabii.

Kıskançlık ve suçluluk girdabı karnımda toplandı. "Ben iyiyim. Yatağına geri dön."

Kalçasını yana eğince formamın o tarafta daha da yukarı kaymasına neden oldu. Gezinen gözlerime gerçekten yardımcı olmuyordu. Artık elim acımıyordu bile. Tek düşünebildiğim, kumaşın altına uzanıp belinin yumuşak kıvrımını kavramaktı. Omurgasının her iki yanında, kalçalarının hemen üzerindeki küçük gamzeyi takip etmek.

Sloane'un her bir parçası biçimli ve güçlüydü. Uzun ve ince. Yıllarca mükemmel bir şekilde yontulmuş soluk bir mermer parçası gibiydi.

"Elin. Şimdi."

Hayretle bakarak hafifçe geriye yaslandım. Ben fazla heyecanlanmıştım ve ikimiz de bu etkileşim için yeterli kıyafet giymiyorduk. Ancak yüzündeki ifade tartışmaya yer bırakmıyordu. Azı dişlerimi gıcırdatarak sağ elimi ona doğru uzattım ve ıslak bez parmak eklemlerime baskı yaptığında tısladım.

"Geri zekâlı," diye mırıldanarak dikkatle her parmağın her yerine dokundu ve bileğimi tutuşundaki şefkat birçok açıdan alışılmadıktı.

Çünkü kadınlarla seks yaptığımda bunu çok gizli tutardım. Hayatımın diğer tüm alanlarından ayırırdım. İş ve aile asla kesişmezdi. Ve seks... kişisel değildi. Olmamasını sağlamıştım. Çünkü bağlanmak *can yakardı* ve kariyerimin bu noktasında güvenebileceğim, bağlanabileceğim birini bulmak kesinlikle imkânsız görünüyordu.

"Vay be. Çok yatıştırıcı. Hemşire olmalıymışsın."

Sarı saçları perde gibi yüzüne dökülürken, dudaklarına ince bir gülümsemenin yayıldığını gördüm. "Hayır, sen olmalıymışsın. Ayaklarımla ilgilenmek konusunda harikaydın."

Ayakları.

Gözlerim bacaklarından yere doğru indi ve o günleri hatırladım. Su toplamış halleri. Kızarıklıkları. Şişlikleri.

Benden istemediğinde bile sürekli gelip ona yardım etmiştim. Yapmamamı söylediğinde bile. Geçmişe dönüp bakınca, o gecelerden birinde Sloane'u ilk kez bir kadın olarak görmüştüm; çiftlikteki küçük sarışın kız değil. Kuzen değil. Arkadaş değil.

Bu, ağrıyan ayaklarını ovuşturduğumda ve başparmağımı ayağının kemerinde gezdirdiğimde olmuştu. Başı krem renkli peluş kanepesinin yastıklarına yaslanmış ve arkasındaki ayaklı lambanın sıcak parıltısı açıkta kalan boğazına beni büyüleyecek

şekilde vurmuştu. Köprücükkemiklerinin üzerinde gölgeler oynuyordu. Yanakları pembe bir renk almıştı.

Dudaklarından dökülen inleme, kotumun içinde rahatsız bir şekilde kıpırdanmama neden olmuştu.

Bunun ardından ayaklarını ovmayı bırakmıştım.

Onun hiç de küçük bir kız olmadığını fark etmiştim. Ve sahip olamayacağım bir şeyi istiyordum.

Ama hâlâ gençti, yalnız yaşamaya yeni başlamıştı. Bir arkadaşa ihtiyacı vardı. Sonra çok geçmeden bir erkek arkadaşı olmuş ve o tren kaçmıştı. Aramızdaki yaş farkı, yakın aile bağları, babası... çok fazla bağ, çok fazla karmaşa vardı.

Onu kaybedebileceğime dair çok fazla korku.

Zaten onu kendime bağlı kılacağımdan değildi. Ama arada bir kendimi hayal ederken buluyordum. Ya da bazen yüzü gözümün önünde belirliveriyordu, duştayken ve elimi şeyin etrafına...

"İşte. Şimdi uzan ve kurumasını bekle."

Elini göğsümün ortasına bastırarak beni yatağa itti ve bunu yaparken çıplak bacakları dizlerimin iç tarafına sürtündü.

Çoğu insan bana çözemediği bir Rubik küpmüşüm gibi bakardı. Renklerim hep yanlış taraflarda toplanmıştı, ama Sloane benim darmadağın olmamı önemsemiyordu. Bana hiç onarılmaya ihtiyacım varmış gibi bakmamıştı. Her zaman şimdi yaptığı gibi bakardı. Sevecen ve destekleyici.

Gözleri çıplak bedenime inip koyu renkli dövmelerimin hatlarını takip edince, o anın rahatlığı samimi bir hal aldı. Sessiz odada sert bir nefes verdikten sonra, gözleri boxerıma takılıp çıplak bacaklarının benimkilerin iç kısmına değdiği yere kaydı. Bakışlarım dudaklarına takıldı, onların şaşkınlıkla aralanmasını izledim. Benimle o kadar meşguldü ki ortak çıplaklığımızı fark edememişti sanki.

Boğazımı temizleyerek hızla doğruldum ve nazikçe onu kendimden uzaklaştırdım. Nemli havluyu alıp odanın karşısında duran sepete fırlattım. "Teşekkürler." Sesim tamamen boğuk ve gergin çıkmıştı. Farkına varıp varmadığını merak ettim ama kendimi ona bakmaya ikna edemedim. Onun yerine kalbimin düzenli atışına odaklandım. El yordamıyla şifonyerimin kararmış çekmecesiyle cebelleştim.

"İyi geceler." Bir ergen gibi sesim çatladı ve başımı iki yana salladıktan sonra bir tişört çıkarıp üstüme geçirdikten sonra yatağa oturdum, sanki bir tişört ve basit bir yorgan az önce paylaştığımız o an neyse beni ondan koruyacaktı.

Yaralı yumruğumu yastığa geçirerek iyi olduğuna dair bir gösteri yaptım. Acıdı ama acıyı görmezden geldim. Ya da belki bundan keyif almıştım.

"Jas?" Orada durup beni izlerken sesi yumuşak ve kararsızdı; aksi yanıtımla onu rahatsız etmiş olabileceğim düşüncesinden nefret ettim.

Yastığa daha sert vurdum çünkü şu an pek çok şeyden nefret ediyordum.

"Jas? Konuş benimle. Bana kafandakileri anlat."

Ona döndüm, tüm dizginlerim gecenin ağırlığının altında kopuyordu. "Kafam mı? Kafam mı Sunny? Kafam tam bir keşmekeş. Beau'nun kaybolmasından ve ailemin acı çekmesinden nefret ediyorum. Takımımın zor zamanlar geçirmesinden ve kenara alınmış olmaktan nefret ediyorum. Özellikle de birinin senden faydalanmış olmasından, seni incitmesinden nefret ediyorum. Seni aşağılamasından. Sana *bağırmasından.* Sen hayatımdaki en önemli insanlardan birisin ve o herif sana bok gibi davrandı. Ayrıca bundan gerçekten acayip *nefret* ediyorum."

Son sözcükleri zehirle tıslayarak söylemiştim. Dudaklarımdan dökülür dökülmez çocukluğumun yatak odasının her yerine,

beni her zaman dinleyen kıza fırlattığım kusar gibi sözlerim yüzünden nefes nefese kaldım.

Her zaman yanımda olan kıza.

Neredeyse kaybettiğim kıza.

Bunu bırakabilmeliydim, ama Sterling'le olan ayarlanmış ilişkisi beni o kadar derinden yaralamıştı ki iliklerime kadar sızlıyordu. Ve bir şeyleri bırakmakta iyi değildim. Zihnimin her köşesi pişmanlıklarla ağırlaşmıştı.

"Jasper, neden buna bu kadar öfkelisin?" Kafası karışmış görünüyordu. "Ben iyiyim."

"Öfkeliyim çünkü mutlu ve güvende olmanı istiyorum. Ama değildin. Nişanlandığını öğrenince geri çekildim." İtiraf etmediğim şey, bu duyuru karşısında hissettiklerimin yüzleşilemeyecek kadar düzensiz ve karmakarışık olduğuydu. Hiç beklemediğim bir şekilde beni soluksuz bırakmıştı. "Ama hâlâ yardımıma ihtiyacın vardı ve ben yanında değildim. Senin için sefil olacak bir hayata sıkışıp kalmana çok az kalmıştı."

Geçtiğimiz hafta beni öyle bir duruma sokmuştu ki onu korumak, kurtarmak ve bir daha asla o duruma düşmemesini sağlamak için neredeyse ağzımdan köpükler saçar hale gelmiştim. Ve hissettiğim şeyin kardeşçe bir koruma duygusundan çok daha fazlası olduğunu fark ediyordum.

Bu kıskançlıktı. *Sahiplenmeydi.*

"Jasper." Gözleri tabak gibi kocaman açılmıştı, ellerini iki yana açarak kaldırdı ve bitkin bir omuz silkmeyle geri indirdi. Bir adım yaklaştı, gözleri yüzümde geziniyordu. "Buradayım, değil mi? Ben buradayım. Seninle." Parmaklarını yastığın üzerinde hâlâ yumruk halindeki elimin üstünde kaydırdı ve gözlerime kilitlendi. "Sadece sen ve ben varız. Birlikte. Ve ben güvendeyim."

Ters bir tavırla başımı salladım. Şu an başarabildiğim tek şey buydu. Uzuvlarım ağırlaşmıştı. Çok fazla duygu vardı. Vücudu fazla yakındı.

"Öteye kay."

Başım ona doğru döndü. "Ne?"

"O kıçını öteye kaydır."

"Neden?"

O soluk mavi irisleri tam bir triple devirmesi ergen halini hatırlatmıştı bana. "Çünkü bu gece seni yalnız bırakmıyorum."

Vücudum kaskatı kesildi. "Neden?"

"Çünkü bu odanın duvarlarının selameti için endişeliyim." Kullandığı ses tonu hafifti ama gözleri biraz kısılmıştı.

Sloane duvarlar için endişeli değildi. Benim için endişeliydi. Eskiden de bu yüzden benimle çatıya çıkardı. Benim o yola sapmayacağım konusunda hep biraz kararsızdı.

Kendimi incitirsem diye.

Elbette intiharı düşünmüştüm. Ama genellikle herkesin düşündüğü şekildeydi. Ne gerektireceğini. Yapıp yapamayacağımı. Jenny'nin ölümünden sonra o sınırda gezinmiştim ama Eaton'lar beni yanlarına alınca bu bir seçenek olmaktan çıkmıştı.

Sevdiğin birini kaybetmenin nasıl hissettirdiğini biliyordum ve ailem haline gelen bu insanlara bunu yapamazdım. Onlara aynısını yaşatmadan önce acı çekerdim.

"Neden?" diye sordum, bir zayıflık anında onaylanmak istedim. Onun benim için endişelendiğini ya da beni teselli etmek istediğini duymak istedim. Özgüvensiz bir durumdu ve ilişkisi sadece birkaç gün önce biten bir kadından böyle bir şey beklememem gerekirdi.

Cevaben iç çekişi yorgundu. "Takıldın Gervais. Çizik bir kayıt gibisin. Siktir ol, şu kenara kay."

Bana küfretmeyi seçmiş olması karşısında yanağım seğirdi. Küçük terbiyeli Sloane'un bir denizci gibi konuşmasında tatmin edici bir şey vardı. Bu yüzden kendime bunun iyi bir fikir olup olmadığına dair düşünme izni vermeden kenara kaydım. Biz sadece arkadaştık.

Çarşafın hışırtı sesine karşı gözlerimi kapattım, yatak onun ağırlığı altında hafifçe çöktü.

Sadece arkadaşız.

Bana doğru yatarken bir tutam saçı yanağımda sakalıma takıldı, ama saçlarını orada bırakıp onu solumayı seçtim.

"Şey... yatak küçükmüş."

Kıkırdadım. "Öyle." Bırakın başka bir insan eklemeyi, bu yatak genellikle benim 1.90'lık bedenime bile fazla küçükmüş gibi hissettiriyordu.

Sessizlik biraz fazla uzadı. Biraz fazla sürdü.

"Seni rahatsız ediyor muyum? Gitmemi ister misin?"

Kalbim onu kilitlediğim kafeste hızla atıyordu. Sloane birini nasıl rahatsız edebilirdi ki? Dünyadaki en az rahatsız edici insan o olmalıydı.

"Hayır," dedim boğuk bir sesle ve sonra da onu, benden ayrılmayı düşünmekten bile alıkoyar gibi uzanıp elimi narin bileğine doladım.

"Tamam," diye solurken rahatlamış gibiydi.

Tekrar sessizliğe gömüldük ve zihnimin, şu son birkaç günün onun için aslında nasıl olması gerektiği konusunda dolaşmasına izin verdim. Benim hayatıma o kadar odaklanmıştık ki –Beau, hokey, öfke sorunu olan bir ergen gibi duvarı yumruklayışım– ona ihtiyacı olabilecek teselliyi sunamamıştım.

"Üzgün müsün Sloane?"

Kıpırdanarak başını tavana bakacak şekilde çevirip bana gölgeli profilini sundu. Saçları kayıp gitti ve parmaklarım, ipeksi

tellerin arasında gezinme, kucaklaştığımızda yaptığım gibi yanağını okşama içgüdüsüyle bileğinde seğirdi.

"Yani, tabii ki. Beau'nun en yakın arkadaşım olmadığını biliyorum ama o benim kuzenim. En güzel anılarımdan bazıları sizlerle birlikte burada geçirdiğim uzun, bunaltıcı yaz günleriydi. Ben... mahvoldum." Sesi biraz kırıktı ve kirpiklerini hızla kırpıştırmasını izledim.

Uzanıp ona sarılabileceğim kadar yakındı.

Ama yapmadım.

"Benim kastettiğim..." Aniden durdum. O herifin adı, karanlıkta bizimle buraya ait değildi. "Düğündü."

İki parmağını dudaklarında gezdirdikten sonra sıkıca oraya bastırırken düşünceli bir hım sesi çıkardı. Yanakları şişti, sanki gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. "Hayır."

"Büyük şaşaalı düğününün boka sarmasına gülmemeye mi çalışıyorsun?" Sessizce kıkırdayarak ona bakmak için yan döndüm.

Ondan hırıltı-homurtu karşımı bir ses çıktı, elini artık tamamen ağzına bastırıyordu. "Hayır!"

"Her zaman berbat bir espri anlayışın var."

Vücudu kahkahayla sarsılırken, bana sahte bir gücenik bakış attı. "Yok."

"En uygunsuz anlarda gülüyorsun. Bunu biliyorsun." Şakacı bir tavırla parmağımı ona doğrulttum. "Çocukken Rhett lamadan düşüp kolunu kırdığı zaman da gülmüştün."

Daha da şiddetle güldü. "Gülünmeyi hak etmişti! O lamaya binmeye hakkı yoktu! Ve hayvanın uzun boynuna yapışma şekli onu büyük ve aptal bir koala filan gibi göstermişti."

Artık bana doğru kıvrılmış hırlıyordu ve onunla gülmeye engel olamadım. Rhett gerçekten de büyük, aptal bir koala gibiydi.

"Ve etkileyici bir düşüş de değildi! Çok donuk bir şekilde tepetaklak oldu. Onun kızgın bir boğanın sırtından daha kötü yuvarlandığını ve sapasağlam yürüyüp gittiğini gördüm."

Hatıralar sokağındaki bu gezintiyle kıkırtılarımız şiddetlendi ve gözlerimi sıvalı tavana dikerek mutluluk gözyaşlarımı sildim. Tanrım, çocukken burada epey eğlenmiştik. Eski günlerden konuşmak güzeldi. Gülmek güzeldi.

Hayatımın en mutlu günlerini bilen biriyle burada uzanmak güzeldi. Bu hafta maçlar ve spordan oluşan bir rutindeydik. Sanırım Sloane, Summer'ın spor salonundaki özel bir odada zevkine dans ediyor ve sonra Harvey'le ilgileniyordu. Hepimiz saklanıyorduk. Kendimizi bir şeylere vermiştik. İşleri normal tutmaya çalışıyor ama başaramıyorduk.

Derin bir iç çekerek devam etti: "Neyse. Hayır. Düğün için üzgün değilim. Ben... rahatladım. Bu berbat, değil mi? Tüm hissettiğim yoğun bir rahatlama. Bunu itiraf ettiğim için cehenneme gider miyim?"

Başparmağım bileğindeki kemiğin üzerinde gezindi. "Hayır. Eğer bunun için cehenneme gideceksen, ben de yediğim haltlar yüzünden kesinlikle orada olurum."

Esnedi ve vücudu yanımda yumuşadı, çok yorgun olmalıydı. "Orada benimle olacaksan cehennem fena olmayabilir." Gerildi. "Öyle demek istemedim..."

Söylediği herhangi bir şeyden şüpheye düşmesini istemeyerek sözünü kestim. "Eğer beraber olursak, cehennem gerçekten de fena olmayabilir Sloane."

Başının yastıkta çıkardığı hışırtı sesinden kafasıyla bunu onayladığını anladım. Ve sonra kafamdaki küçük tatlı sese teslim oldum. Ona ihtiyacım olduğunu söyleyen sese.

Vücudunu kendime doğru çekip kollarımı ona sardım, bacaklarımız anında birbirine dolandı.

Onun rahatlatıcı sıcaklığının tadının çıkarırken tek söylediğim, "İyi geceler Sunny," oldu.

Kısa bir sessizliğin ardından iç geçirdi. "İyi geceler Jas."

10

Jasper

Harvey: Elin nasıl?

Jasper: Sen nereden biliyorsun?

Harvey: Ben yaşlıyım. Sağır değil.

Jasper: Elim iyi. İyiyim.

Harvey: Hayır, değilsin. Hiçbirimiz değiliz. Ama ne daha iyi hissetmeni sağlar biliyor musun?

Jasper: Neymiş o?

Harvey: Duvarımı tamir etmek. Kapının önünde dolgu macunu ile macun ıspatulası var.

Jasper: Özür dilerim Harv. Tamir edeceğim. Söz.

Harvey: Sıkıntı yok oğlum. Sloane'u gördün mü? Odasının kapısı açık ve içerisi boş. ;)

* * *

..."Merak ediyordum da... şey, düşünüyordum ki..." *Sloane kirpiklerinin altından bana bir bakış attı, ellerini önünde ovuşturuyordu. Büyüleyiciydi. Geçen yazdan beri o kadar büyümüştü ki neredeyse gözlerime inanamıyordum.*

Paskalya yemeği için çiftliğe gelmiştim ve onun burada olmasını beklemiyordum. Birbirimizi hâlâ sadece yaz aylarında görüyorduk, çünkü şehirde yaşarken o dansla ve liseyle meşguldü; ben de Grizzlies'in ana kadrosunda sahip olduğum bu yeri korumaya tamamen dalmış durumdaydım.

Ben tam çıkmak üzereyken peşimden koşturarak kapıya kadar gelmişti.

Sesimi alçaltarak ellerimi omuzlarına koydum ve gözlerinin içine baktım. "Her şey yolunda mı Sloane? Beni kaygılandırıyorsun. Bir şey mi oldu? Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

"Ah! Hayır!" Cırtlak bir sesle güldü, serbest bıraktığı sarı saçlarını kulağının arkasına atarken yanakları pembeleşti.

Karnıma bir dehşet yumrusu çöreklendi. Kirpikler. Kızarma. Gergin bir şekilde saçıyla oynayışı. Üstelik Harvey, Violet ve kardeşlerim hep beraber oturma odasından resmen bizi izliyorlardı.

Sloane'un bana karasevdalı olduğundan bihaber değildim. Ama öyleymiş gibi davranıyordum. Çünkü bu boktan durum böyle çok daha az tuhaf oluyordu.

"Tamam." Bana gergin bir şekilde gülümsedi ve karnımda sinirlerim düğümlendi. "Sadece söze girip söyleyeceğim." Derin bir nefes aldı. "Mezuniyet balosuna benimle gelir misin?"

Artık kızaran tek kişi o değildi. Bütün yüzümün alev aldığını hissediyordum. "Ah, Sunny." Parmaklarım omuzlarında zonkluyordu ve gözlerindeki umudun içinde kayboldum. Sloane'u incitmek, bana kendimi hasta gibi hissettirmeye yeterdi.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ama siktir... bunu da yapamazdım. "Gitmek isteyeceğin adam ben değilim. Ben..." Bunun sadece "Sana boşa umut vermek istemiyorum," olmaması için iyi bir neden aradım. "Yirmi dört yaşındayım. Şu an gerçekten medyadayım. Bir lisede seninle olmanın gerçekten iyi bir görüntü vereceğinden emin değilim, anlıyor musun?"

Anında gözlerinin dolmasını görmezden gelmek için çok çabaladım. "Ah. Evet." Geriye bir adım atarak benden uzaklaşınca ellerim omuzlarından düştü ve gözlerini oturma odasında dolaştırdı. "Evet. Elbette. Bu çok mantıklı."

"Hâlâ arkadaşız, değil mi?" Elimi uzatıp kolunu güven verici bir edayla sıkmak istedim. Kolunu geri çekip yüzüne zorla parlak gülümsemesini yerleştirdi.

"Evet. Elbette. Hâlâ arkadaşız. Her zaman." Tekrar çıldırmış gibi başını sallayarak döndü ama aile toplantısına geri gitmedi. Üst kattaki yatak odalarına çıkan koridorda gözden kayboldu.

Fal taşı gibi gözler ve acayip tuhaf ifadelerle bakan aile üyelerine el sallayarak veda ederken bok gibi hissediyordum. Onlara ne diyeceğimi bilemedim. Birinin bir şaka patlatmasını kısmen bekliyordum ama ben evden kaçarcasına giderken kimse tek kelime etmedi ve bütün bunlar, Sloane'la olan konuşmamızın ne kadar acımasızca olduğunu gösteriyordu.

Çünkü içimde ufak bir parça onunla gitmenin hoş olabileceğini düşünse de yapamayacağımı biliyordum.

Balosuna gidip eğlenmeliydi. Anılar biriktirmeliydi, kendi yaşıtı biriyle... En iyi geceyi geçirmeliydi ve ona bunu verecek kişinin ben olmadığıma emindim.

Sloane Winthrop büyümüş; akıllı, güzel ve fena halde yetenekli bir kadın olmuştu. Gösterişli, özel bir üniversitede yükseköğrenimine devam ederken âşık olacağı parlak, zengin bir erkek arkadaşıyla dolu dolu bir hayat vardı önünde.

Benim gibi birinin onu aşağı çekmesine artık ihtiyacı yoktu.

Kamyonetime binene kadar geçen sürede doğru şeyi yaptığıma kendimi neredeyse ikna etmiştim. Ama araba yolundan çıkarken pişmanlık içimi kemirmeye başladı. Dikiz aynasından baktığımda Sloane oradaydı.

O çatıda tek başına oturuyordu.

Benim zaten bildiğim şeyi muhtemelen fark etmeye başlamıştı.

Onun için yeterince iyi olmadığımı. Hiç olmadığımı. Hiç olamayacağımı...

Uyandığımda Sloane'un alnı göğsüme yaslanmıştı. Ellerini gevşekçe yumruk yapıp çenesinin altına yerleştirmişti, kendini uykusunda bana dokunmaktan alıkoymak ister gibiydi.

Ben aynı tereddütten mustarip değildim. Bir kolum rahat bir tavırla onun minyon bedenine dolanmış, bacağım da sahiplenici bir şekilde iki bacağının üzerine yerleşmişti.

Bu çok ileri gitmişti. Evet, arkadaştık. Ama aynı zamanda bir erkek ve bir kadındık. Baş başa ve yarı çıplak halde ufak bir yataktaydık.

Üzerinde hâlâ formam vardı.

Arkadaş. Arkadaş. Arkadaş.

Kelimeyi sanki bir şekilde sağlamlaştıracakmış gibi tekrar tekrar beynime çarptım. Dört saniye boyunca harflerin sanki bir imlecin yanında yazılıyormuş gibi belirdiğini hayal ettim. Sanki bu beni, *ya sadece arkadaş olmasaydık, daha fazlası olsaydık,* diye düşünmekten alıkoyacaktı.

Elbette, o daha çocukken aramızda olabileceklerin yolunu kapatmıştım. Ve çok da uzun olmayan bir zaman önce, televizyonunu duvara monte etmesine yardım ettiğimde, bana biraz fazla dokunan düşüncesiz bir şaka yapmıştı.

Hiç komik bulmasam da gülmüştüm. Ona bunun asla olmayacağını söylemiştim. *Yine.* Çünkü nasıl olabilirdi?

Ama o gün bir tohum ekmişti. O tohum büyüyüp sormaya çok korktuğum bir soruya dönüşmüştü.

Şimdi burada uzanmış, merak ediyordum... ne bok yemeye olamazdı ki? Ona ihtiyacı olanı verecek, onu mutlu edecek adam olamayacağıma ikna olduğum bir dönem vardı.

O beni istemişti ama ben mahvetmiştim; her zaman yaptığım gibi...

Artık her şey eskide kalmıştı. Şimdi başkaydı. O zamanlardaki o korkmuş çocuk değildim artık.

Ona baktıkça *arkadaş* sözcüğü siliniyordu. Konuştuğunda biraz kıpırdayan burnunun hafifçe yukarı kalkık ucu. Güldüğünde mükemmel bir şekilde yuvarlaklaşan yüksek, asil elmacıkkemikleri. Maskaradan arınmış ve pürüzsüz teninin üzerine yayılarak daha soluk kahverengi bir renk almış kirpikleri.

Hâlâ parmağında olan nişan yüzüğü çenesinin altında kör edici bir şekilde parlıyordu. Ve bana gereken gerçeklik dozu buydu.

Çok geç kaldığımın kanıtı. Kaledeki tepki sürem üzerine ne kadar sıkı çalışsam da özel hayatım her zaman büyük bir ıska olacaktı. Donup kalmıştım. Ve ben kafamın içinde sıkışıp kalmışken dünya dönmeye devam etmişti.

Çünkü ben oturup *daha fazlası olabilir miyiz* diye düşünürken, tüm karmaşık duygularımla ilgilenirken, gerçek şu ki o neredeyse başka bir adamla mihraba yürüyordu. Bir zamanlar benim için hissettiği duygular çoktan bitmiş olmalıydı.

Doğruyu söylemek gerekirse, şu an onun ne hissettiğini anlayamıyordum. Üzgün olmadığını söyleyebilirdi ama kederin işleyişini bilirdim. Dalgalar halinde geldiğini biliyordum. Bir gün bir şey hakkında iyi hissedebileceğini ve ertesi gün aynı şeyin seni yerle bir edebileceğini biliyordum.

Öfke her zaman gelirdi.

Ve şu an Sloane'un ihtiyacı olan şeyin, arkadaşı Jasper olduğunu biliyordum. Yıllardır düşünüyor olsa da o çizgiyi geçemeyecek kadar büyük bir ödlek olan Jasper değil.

Uzuvlarımı dikkatlice onun uyuyan bedeninden ayırdım, onu serbest bıraktığımda üzerime çarpan pişmanlık hissini bastırdım. Kendimi zorlayarak gözlerimi yere diktim ve ayak parmaklarımın parke zemine temasını izleyerek bulabildiğim kıyafetlere uzandım.

Ve sonra odadan çıktım, kendimi onun uyuyan bedenine son bir kez bakmaktan alıkoyamayacak kadar güçsüzdüm. Küçük ve narin görünüyordu, fazla inceydi. Yorgun görünüyordu ve umarım uyurdu. Umarım yemek yerdi.

Kapı arkamdan sessizce kapanırken uzun adımlarla mutfağa doğru ilerledim, oraya varana kadar kendimi neyin içinde bulacağımı bilmiyordum.

Duygusal durumlarla başa çıkamadığımı en önce ben itiraf ederdim. Travma? Bende yeterince vardı, teşekkürler. Duygular? Bunlardan da çok vardı.

Köşeyi dönüp geniş, yıpranmış döşeme tahtaları, koyu renkli ahşap mobilyalar ve avcı yeşili duvarlardan oluşan büyük çiftlik evinin mutfağına girdim. Bütün ev eski modaydı ama... değildi de. *Yellowstone** setinden doğruca buraya nakledilmiş gibiydi.

Ve sahne, masada oturmuş kahve içen iki taşra delikanlısıyla tamamlanıyordu.

"Karanlıkta mı giyindin?" diye Cade bana laf attı.

Harvey bir kahkaha patlattı; başımı eğip kendime bakınca, kollarında siyah beyaz çizgiler ve üstünde sarı enerji içeceği logosu olan neon pembe bir tişört giymiş olduğumu fark ettim.

* Modern Western türünde Amerikan drama dizisidir. (ç.n.)

Gerçekten felaketti ama dün gece karanlıktı. Sanırım promosyondu. Daha önce giymediğime emindim. Ve giydiğim asker yeşili eşofman altıyla tamamen uyumsuzdu.

Dudaklarım kıvrıldı. "Baksana, senin gibi yaşlı ve bu çiftlikten başını çıkarmayan birinden moda tavsiyesi alacağım gün, öldüğüm gündür."

Cade'in yanağının seğirdiğini gördüm. Birbirimize sataşmak bizim güvenli alanımızdı. Ve lanet olsun, iyi hissettiriyordu. Günler ağır ağır depresif bir normalliğe dönüşüyordu. Tuhaf bir aile yemeği yemiştik. Harvey hiçbir sakso şakası yapmamıştı ve Beau ortamı yumuşatmak için orada değildi. Sanki herkes sadece rol yapıyordu. Bir haber almak için beklemek en kötüsüydü.

Doğruca kahve makinesine gidip kendime bir kupa doldurduktan sonra diğer iki adamla beraber masaya oturdum.

"Sanırım herkesin sana yaltaklanmasına o kadar alışmışsın ki ne zaman lanet bir palyaçoya benzediğini bile anlamıyorsun."

"Bu sözlerin en az iki beden küçük kot giyen bir adamdan gelmesi çok şirin." Cade'e kocaman samimiyetsiz bir şekilde sırıttım, hüzünlü olmayan bir şey hissetmeye bayılmıştım.

"Willa dar seviyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Onları üzerinden soyması ne kadar sürüyor? En az beş dakika olduğuna bahse varım."

"Kronometreni getir. Bir dahakini izleyebilirsin, bu belki aptal kıçına birkaç şey öğretebilir."

Harvey'in kafası ikimizin arasında gidip geliyordu, yüzünde keyifli bir gülümseme vardı.

"İçtiğin Viagra etkisini göstersin diye sana önceden haber ederim, ihtiyar delikanlı."

"Ah, yok." Harvey önemsemez bir tavırla elini salladı. "Eaton'lar, erkekliği kuvvetli bir gruptur. Benim bile onlara ihtiyacım yok."

"Yüce Tanrım." Cade başını eğdi ve babasının uygunsuz şeyler söylemesini nasıl durdurabileceğine dair cevaplar arıyormuş gibi gözleri kahve fincanına dikti.

O günün hiç gelmeyeceğini bildiğimden bir homurtu çıkardım. Ayrıca bu kabul edeceğim bir hayat emaresiydi. Harvey'in espri anlayışı, onda sevdiğim şeylerden biriydi; hep öyleydi.

Ve yıllar boyunca ne kadar sessiz olsam da onunla bu sınırı zorlamaya asla karşı koyamıyordum. Ne söyleyeceğini görmek için onu biraz daha zorladım.

"Tüm bu erkekliğin uygulanacağı özel birisi mi var Harvey?"

"Birileri var. Sadece birini seçmek zor, biliyor musun? Neden seçeyim?" Bana manyak gibi gülümsedi.

"Kılıfı taktığından emin ol," diye sıradan bir tavırla karşılık verdim. Karısı çok uzun zaman önce öldüğünden, ona eşlik edecek birilerinin olmasına mutluydum.

Harvey sırıttı. "Bunu Cade'e söyle. Bana değil."

Cade inleyerek başını geriye attı, artık tavana bakıyordu. "Evimde kalmalıydım."

Başımla onaylayarak elimdeki kahveden büyük bir yudum aldım. "Muhtemelen. Daha erken. Seni burada bulmayı beklemiyordum."

"Harvey ve ben, kimin bir sürü saman yüklenip Ruby Creek'te Violet'i görmeye gitmek üzere yola düşeceğini görmek için taş-kâğıt-makas yapmak üzereydik."

Başımı yana eğdim. "Pardon?"

Harvey lafa girdi: "O tarafta saman kıtlığıyla ilgili bir şey. Sıcak ve kuru bir yazdı. Bu yüzden Violet bizi aradı ve kışı atlatabilmelerine yardımcı olmak için bir römork dolusu saman götürmemiz için yalvardı. Dışarıdaki samanın bizimkiyle karşılaştırıldığında berbat olduğundan yakınıyor hâlâ." Yaşlı adam, tek kızının bu iltifatı karşısında biraz şişindi.

Cade bana ciddi bir bakış attı. "Ama ikimiz de gerçekten gitmek istemiyoruz." Boğazını temizledi. "Her ihtimale karşı."

Harvey başını sallarken gözleri anında sıkıca kapandı.

Her ihtimale karşı. Daha fazla soru sormaya gerek kalmadan ne söylediklerini biliyordum. Beau'nun bulunma ihtimaline karşı. Beau'nun ölmüş olma ihtimaline karşı. Sevgili kardeşleriyle ilgili haber geldiğinde ailelerine destek olmaları gerekmesi ihtimaline karşı.

"Ben giderim." Bunu tekrar düşünmeme gerek bile yoktu.

İkisinin de kafası bana doğru döndü, yüzlerinin her yerinden şaşkınlık okunuyordu.

Harvey, beni kabul ettiğinden beri, başında bir sürü dert olduğu zamanlarda bile yaptığı gibi bana nazikçe gülümsedi. Harvey Eaton'ın göğsündekinden daha büyük bir kalbe sahip bir adamla hiç tanışmamıştım. "Sen iyi bir çocuksun Jasper. Şu an sezondasın. Buradan gidemezsin, ama teklifin benim için dünyalara bedel."

"Evet, o konuda... Aslında şu an izindeyim. En azından iki haftalığına."

Harvey'in kalın kaşları alnına doğru yükseldi. "Neden?"

"Bu haftaki maçlarını görmedin mi?" deyiverdi Cade.

Ona doğru pis pis baktım. Sadece sırıttı.

Hiç garez taşımadan, "Hıyar herif," diye mırıldandım ve Harvey'e döndüm. "Çünkü Roman, olanları yönetime veya koçlara söylemediğimi fark eden zorba bir pislik ve üstüne ben de buzda sıçıp batırdım ve bir sürü maç kaybettirdim. Ayrıca sanırım her zaman yaptığı gibi bana kulübede oturduğu yerden bağırmak yerine ilham vermeye ya da böyle boktan bir şeyler yapmaya ve üzgün bir veletmişim gibi beni şımartmaya karar verdi."

Sessizlik ve hafiften endişeli bakışlarla karşılaştım, çünkü genellikle tek nefeste bu kadar şey söylemezdim. Aslında genellikle bu kadar şeyi hiç söylemezdim, o kadar. Uzun zaman önce içime kapanmıştım ve konuşmaktansa dinlemek konusunda daha iyiydim.

"Şey... bu esaslı bir hikâye," dedi Harvey, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi.

"Bana biraz üzgün bir velet gibi göründün," dedi Cade ifadesiz bir şekilde.

Hıyar.

"Ben giderim. Siz kalın." İkisini işaret ettim. "Sizin burada olmanız lazım. Cade, sende Willa ve Luke var... bir de bebek geliyor. Harvey, senin de bir sürü kız arkadaşın ve tüm ailen burada."

İkisi de kıkırdayınca sırıttım, havayı yumuşattığıma memnundum.

"Sen de ailedensin, biliyorsun değil mi?" Cade şimdi tamamen ciddiydi. Onda bunu ayırt etmek bazen zorlaşıyordu, çünkü çok kuru bir espri anlayışı vardı ama bu hali kendi çapında hassas davranma şekliydi.

"Biliyorum. Ama burada bana ihtiyacı olan kimse yok. Bırakın gideyim. Bu yolculuğa çıkarak aileye destek verebilirim. Bana nasıl çekileceğini öğrettiniz, kamyonet ve römorku becerebileceğimi biliyorsunuz. Ayrıca Violet'i görmek iyi olur. Biraz dikkatinin dağılması ona da iyi gelir."

Harvey parmaklarını masaya vurdu. "Yılın bu zamanında dağdan geçen yollar kötü olabilir."

Sürüş, araçlar ve kazalar konusundaki anksiyetemi biliyordu. Tek bir hatanın böyle genişçe yayılan bir anksiyeteye dönüşmesi çılgıncaydı. Ama onun için? Ailem için?

Bunu bastırıp üstesinden gelebilirdim.

Gülümsemem gergindi. "Biliyorum. Ama halledebilirim."

"Evet." Hepimiz mutfağın köşesinden gelen yumuşak sese şaşırarak irkildik. Bugünlerde evde bir kadının varlığı alışılmadık bir durumdu sanki. "Halledebilir. Ve yalnız kalmadığından emin olmak için ben de onunla gideceğim."

Bizden yana hiç bakmadan Sloane kendine kahve doldurdu. Üstünü değiştirerek sade bir siyah taytla üst bedenini yutan gri bir eşofman üstü giymiş, yün çoraplarını bileklerinden yukarı çekmişti.

Ve bize gülümsemek için döndüğünde, soluk sarı bukleleri biraz dağınıktı; yüzünü yatağımın çarşaflarına bastırdığı yerden yanaklarındaki izleri görebiliyordum. Rahat görünüyordu ama biraz sersem gibiydi. Bu bana, dün gece bana yaslanmasının nasıl hissettirdiğini hatırlattı.

"Yüce Tanrım, Gervais. Sen ne halt giymişsin böyle?" diye yumurtladı.

Diğer herkes kıkırdama krizine girdi. Cade bana, "Söylemiştim..." gibi bir şeyler mırıldandı, ama onu güç bela duydum.

Sloane'a odaklanmıştım. Çünkü ona ne yapabileceğini ya da yapamayacağını söylemeyecektim. Böylece bana da ikimizin baş başa olduğu dağlarda bir yolculukla nasıl başa çıkacağımı merak etmek kaldı, tamamen delirebilirdim.

Ya da tamamen delice bir şey yapabilirdim.

11

Sloane

Willa: Sloane, Jasper'ın iyi olduğunu doğrulayabilir misin? Beyler onun için endişeleniyor ama duyguları hakkında onunla nasıl konuşacaklarını bilmiyorlar. Onun yerine bizim sormamızı rica ettiler. Burada resmen kulaktan kulağa oyunu dönüyor.

Summer: Hepimiz mesajlaşıyoruz. Öyle kulaktan kulağa olmaz.

Sloane: Jasper üzgün. İyi olacak.

Willa: Onu becermelisin.

Summer: Wils, tavsiyen her zaman bu olamaz.

Willa: Neden? Sağlam bir tavsiye. Sende işe yaradı.

Summer: Kız düğününden daha yeni kaçtı.

Willa: Evet ama o lanet herif berbattı. Jasper'da o seksi ve ıstırap dolu hava var.

Sloane: O üzgün. Azgın değil Willa.

Willa: İkisi birden olabilir. O kaş çatışı tersine döndür kızım!

* * *

"Tamam, ihtiyacım olan her şeyi aldım." Yepyeni kıyafetler ve banyo malzemeleriyle dolu yepyeni çamtamı omzuma atarak kamyonete doğru ilerledim. Cade ve Jasper kamyon ve römork setini alırken, Harvey bu sabah geçici gardırobumdaki boşlukları doldurmak için beni şehre götürmüştü.

Jasper beni şüpheci bir şekilde süzdü. Bana gerçekten pek bir şey söylemiyordu. Orada onunla acayip neşeli ve güzel vakit geçireceğimize dair yorumumla -yaltaklanmaya bak- onu korkutmuş muydum yoksa sadece onunla gelmemi mi istemiyordu, bilemiyordum.

Belki de zorla yatağına girmem çok aşırı olmuştu.

Belki de onu aslında hiç unutamadığımı anlamaya başlamıştı.

Konuşmadığında bunu anlamak zor oluyordu. Ama buna alışkındım. O her zaman sessizdi, ben de her zaman istediğimi yapardım. Onunla konuşurdum. Monolog gibi? Söyleyeceğim şeyler bitince koreografimi sergilerdim.

O da her zaman sadece izlerdi. Ve dinlerdi.

Haliyle şu an gözlerini dikip bana bakması yeni bir şey değildi sanırım, ama yine de kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu.

Çantamı arka koltuğa fırlattım, vücudum kamyonetin sesiyle birlikte titredi. Bu kamyonet kocamandı, gürültüyle çalışıyordu ve şu an kocaman saman balyalarıyla yüklü römorku çekebilecek güçteydi.

Ön camdan, araba yolunun ucundaki direklere bakarken avuçlarımı bacaklarıma vurdum; bu direklere, üzerinde dövme demirden bir Dilek Kuyusu Çiftliği tabelası asılı olan bir kemer eşlik ediyordu. "Tamam. Hadi yola koyulalım." Yeni manzarala-

ra hazırdım. Bütün hafta Chestnut Springs'te parmak uçlarımda yürüyormuşum gibi hissetmiştim.

Jasper kamyoneti hareket ettirmedi. "Emin misin?"

"Gitmemiz gerektiğinden mi?" Ona bir bakış atarken burnumu buruşturdum, bana fazlasıyla odaklanmıştı.

"Hayır. Benimle gelmen gerektiğine."

Lanet bir ergen gibi yanaklarım alev aldı. Düşüncelerimin gittiği yön yüzünden neredeyse kıkırdayacaktım. *Jasper Gervais'le gelmek için güzel para öderdim.*

"Evet. Sormayı kes Jasper. Benimle sıkışıp kaldın."

Jasper'ın yakışıklı yüzüne bakma riskine girdim. Kirli sakalı normalden biraz daha uzundu, saçları hâlâ ıslaktı ve geriye taranmıştı. Çenesi her zaman olduğu gibi hâlâ aptalca bir şekilde katıydı.

Koyu renk kaşını bana doğru kaldırdı. "Her zaman."

Ufak bir nefes verip, şu son birkaç günde aramızda neyin değiştiğini anlamaya çalıştım. Her şey Sterling'le ilk karşılaştığı o akşam yemeğinde mi başlamıştı? Yoksa kilisede, üzerine kusursuzca oturan takım elbise giymiş lanet bir süper kahraman gibi görünerek idareyi ele aldığı zaman mıydı? Ya da çatıda oturduğumuz gece?

Tek bildiğim, bir şeyler *farklıydı.*

"Benimle bu yolculuğa çıkmanın, fena halde hayatından kaçıyormuşsun gibi göründüğünü belirtmeden geçemeyeceğim."

"Annem, kendisi olsa uzaklaşacağını söyledi ve dürüst olmak gerekirse hiçbir şey kulağa bu kadar cazip gelmedi." Jasper da işin bonusuydu ama bunu dillendirmedim. Bu karşılıksız karasevdayı etrafa saçma konusunda benim bile sınırlarım vardı.

Saçmalayıp duruyorsun, diyen bir garip bir bakış atınca, "Ah öyle mi?" diye ekledim, "Peki senin yaptığın da bu mu Jasper?"

Yutkununca üzerindeki kahverengi post ceketin yakasının üzerinde âdemelması hareket etti. "Aileme yardım ediyorum."

Galiba ikimizin de ısrar ettiği bir bahanesi vardı.

"Şimdi sen kötü bir şey olduğunda geri çekilmediğini ya da kendini izole etmediğini mi söylüyorsun? Seni neredeyse yirmi yıldır tanıdığımı unuttun herhalde."

Başını hafifçe iki yana sallarken Jasper'ın çenesinde bir kas gerildi. Elini uzatıp kamyonetin vitesini taktı. Nihayet kemerli kapıdan geçerken tek söylediği, "Seni ne kadar uzun süredir tanıdığımı unutmak imkânsız Sunny," oldu.

Saçmalık derecesinde uzun bir süre boyunca ne demek istediğini merak ederek bu cümleyi kafamda evirip çevirdim. *Unutmak imkânsız.*

"Beni düşünüyor musun?" deyiverdim ve kelimelerin ağzımdan çıktığı an onun taşa kesmesini izledim. "Konuşmadan, birbirimizi görmeden haftalar ya da aylar geçirdiğimizde... beni düşünüyor musun?"

"Neden?" Sesi sakin ve dengeliydi, hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Gergin bir şekilde yüzüğümü döndürerek iç çektim. "Bilmem. Burada. Seninle." İkimizin arasını işaret ettim. "Hayatımdaki başka her şeyi unutup duruyorum. Başka *herkesi*. Ama ayrı olduğumuzda sürekli dönüp se... bak ne diyeceğim? Boş ver gitsin. Sen bana aldırma."

Aramızda uzayan sessizlik yoğun ve canlıydı; neredeyse yumurtladığım itirafımın gerçekliği ve sıcaklığıyla kaynıyordu.

Nihayet karşılık verdiğinde, bütün bedenimi bir sıcaklık ele geçirdi: "Lanet olası her gün Sunny."

* * *

"*Nesi var* oynamak ister misin?" diye sordum, en azından bir saat süren sessizliğin ardından.

Jasper'ın içine kapandığını görebiliyordum. Omuzları çökmüş, parmakları beyaza kesmişti. Beyninin içini gördüğüme yemin edebilirdim.

Ve orada *koza ören* bir adam vardı.

Bu da kucağına kıvrılıp onu sarsmak, artık hangi dehlizlerde geziniyorsa oradan onu getirmek istememe neden oldu.

Bunu yapmanın bildiğim tek yolu ise onu eğlendirmekti. Onu güldürmek. Harika bir kahkahası vardı; derin, yumuşak ve gülüşünü bastırıp saklamaya çalışıyormuş gibi hafiften nefes nefese.

Jasper kahkaha attığında mahcup görünürdü. Gözlerini indirir ve düzgün dişleri kendilerini gösterirdi. Onu bu kadar uzun süre yakından izledikten sonra her tepkisini listelemiştim. Bu küçük tikleri de.

Bunu çok derin düşünüyor olmam acınası bir durumdu.

"Nesi var mı?" Kaşlarını kaldırarak bana doğru bir bakış attı.

Öne uzanıp yolculuğumuzun ilk bölümünün müziği olan Nirvana albümünü kapattım. "Evet. Bu bir oyun ve sen..."

Kıkırdadı. "Sloane, ne olduğunu biliyorum."

"Peki o zaman, ayak uydur. Bu kadar kafan karışmış gibi görünme. Aptalı oynamak için fazla yaşlısın. Şirin olmuyor."

Bütün yüz hatlarında keyif belirince, rahatlama dolu bir iç çekişle nefesimi saldım. *İşte geldi.*

"Tamam. Ben başlıyorum. Gördüğüm şeyin nesi var, rengi... kahverengi."

Hızla kendi üzerine baktı. "Ceketim."

"Hayır."

"Dışarıdaki ağaçlar."

"Hayır."

"Bu... gerçekten mi? Kahverengi?"

Omuz silktim. "Evet. Kahverengi. Kahverengide ne gibi bir sorun var?"

Gözlerini devirdi, ne olduğunu bulabilmek için gerçekten zorluyormuş gibi bakışlarını etrafta gezdirdi. "Çimenler?"

Dudak büktüm. "Çimenler kahverengi değil. Daha çok sarı gibi."

Bir eli hayal kırıklığıyla havaya kalktı. Şu an asabiydi. Gülmesi gerekiyordu. "Bilmiyorum Sloane. Bu kamyonette ya da dışarıda kahverengi olan pek bir şey yok. Ne bu?"

"Önünden geçtiğimiz bir arazideki boğaydı." Saçlarındaki koyu saç tutamlarıydı. Aklımda öylece belirmişti.

Ona yalan söylüyordum.

Ama gürültülü bir kahkaha patlattı ve yalan, bu aldatmacanın hakkını vermiş oldu. "Çoktan geçtiğimiz şeyleri seçemezsin!"

Sırıttım ve bağcıksız ayakkabılarımı iteleyerek çıkarıp koltukta bağdaş kurdum. "Ayak uydur ya da pes et Gervais. Bu bebekler için *Nesi Var* değil. Bu büyük çocuklar için olan versiyonu."

Başını hafifçe iki yana sallayarak bana doğru bir bakış attı. "Tamam. Peki." Çenesini indirip bakışlarını tekrar yola çevirdi. Gözlerini hareket ettirmedi. Önümüzde uzanan asfalta bağlı kaldılar. "Nesi var, bu mavi bir şey."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tamam. Mavi. Gökyüzü mü?"

"Bunun *Nesi Var*'ın bebek versiyonu olmadığını sanıyordum?"

Sessiz bir kahkaha saldım. "Pekâlâ. Klima düğmesindeki mavi kar tanesi mi?"

"Hayır."

"Sıcaklık kontrolündeki mavi çizgi mi?"

"Hayır."

Mavi bir araba hızla yanımdan geçerken kafamı hızla çevirdim. "Şu mavi sedan?"

Ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. "Hayır."

"Aaah. Bebek *Nesi Var*'ı oynayabilir miyiz, lütfen?"

Bana yan bir bakış attı. "Hayır."

Gözlerimi devirdim ve dönüp arka koltuğu kontrol ettim. "Lacivert çantam mı?"

"O daha çok gök mavisi."

"Tamam, peki, gökyüzünü zaten tahmin etmiştim."

"Ettin." Başıyla onayladı.

Aracın etrafına bakınarak beynimi zorladım. Ona yaptıklarımdan sonra beni kandıracağını bilmeliydim. "Mavi bir atın ya da mavi ahırın önünden filan mı geçtik?"

"Hayır. Bu arabanın içinde. Ve en sevdiğim şeylerden biri."

"Zırvalıyorsun Gervais." Kollarımı kavuşturarak geri çekildim, somurtmamaya çalıştım ama başarısız oldum.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve çok uzun bir süre baktı. "Hayır. Zırvalamıyorum."

Bu defa benim ellerim havaya kalktı ve sıcaklık yanaklarıma doğru yükselmişti. "Tamam. Galiba adil davranıp pes edeceğim. Bilmiyorum."

Bu defa konuşurken bana bakmadı. Orada özellikle ilginç bir şey varmış gibi gözünü önümüzdeki düz yola dikti. Yutkundu ve kirli sakalının altında boğazının hareketini izledim. "Gözlerin."

Adeta donakaldım. "Gözlerim mi?" diye aptal aptal tekrar ettim. Onu net olarak duymuştum. Sadece cevabının bu olmasını beklemiyordum. Yakınından bile geçmemiştim.

Hiç önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Kuzgun yumurtası gibi turkuaz demek daha doğru. Bir keresinde nehre yürürken ağaç-

tan önümüze yumurta kabuğu düşmüştü, hatırlıyor musun? Orada yavru kuşlar var diye çok heyecanlanmıştın, ben de kabuğu kaldırıp sana baktığımı hatırlıyorum, neredeyse kusursuz bir şekilde uyduğunu düşünmüştüm." Cümleyi tamamlayınca güldü, sanki anılar sokağımda dostça bir şekilde geziniyordu. Ama içten içe, şimdi koza ören bendim.

Boğazımı temizledim ve girdap halini alan duyguları bastırdım. "Evet. Violet'le o kuzgunları her gün kontrol ettik. Karşı ağaca tırmanınca, yuvanın içini görebiliyorduk."

Sırıttı. "Siz ikiniz sürekli ağaçlara tırmanıyordunuz."

Gülümseyerek çenemi göğsüme dayadım. "Evet. Sürekli siz erkeklere casusluk etmeye çalışıyorduk. Ya da kulak kabartıyorduk. Bir keresinde hepinizin nehirde çıplak yüzdüğünü görmüştük. Violet bunu bir daha yapmak istemedi ve asla kendine gelemeyeceğini söyledi." Ben aynı şekilde hissetmemiştim, ama zaten kuzenlerime bakmamıştım.

Gözlerim on dokuz yaşındaki Jasper'a takılmıştı, kendisi gençler hokey takımında oynuyordu ve yazın eve dönmüştü. Bütün boş zamanlarında spor yapmış gibi görünen on dokuz yaşındaki Jasper.

Aynı adam yanımda bir kahkaha patlattı. "Sanırım o düzeldi."

"Evet," diye fısıldadım, "sanırım düzeldi."

"Bunu anlamadığına inanamıyorum." Üzerimdeki etkisinden bihaber bana sataşıyordu ama bu yeni bir şey değildi.

Bu asla olmayacaktı.

Uzanıp kaburgalarını dürttüm ve o irkilince gülümsedim. "Kendi gözlerime nasıl bakacağım acaba?"

"Çoğu insan bir ayna kullanır."

Onu tekrar dürtünce bir homurtu çıkardı.

"Aynayı kullan Sunny. Gözlerinin hangi renk olduğunu sanıyorsun? Bana turkuaz olmadıklarını söyle."

Orta konsola bastırarak dikiz aynasından baktım. Maviydiler. Ama gözlerimin altındaki halkalar da öyleydi. Hiçbir kapatıcının gerçekten kapatamadığı o damar. Şu an öyle hissediyordum ki, sanki gerçekten elimi uzatıp parmaklarımı içeri soksam karnımın dibindeki taşa dokunacaktım. "Sadece maviler Jas." Geriye yaslandım. "Ve ben *yorgun* görünüyorum."

"Sadece mavi değiller." Bunu, onun fikri değil de gerçekmiş gibi söyledi.

Midem yalpa yaptı.

Ardından bu anıları gereğinden fazla uzatmak istemeyerek konuyu değiştirdim. Kaçmayı seçtiğim tüm o boktan şeylerle yüzleşmek istemiyordum. Henüz değil. Geriye kaykıldım. "Nesi var..."

Birkaç tur oynadık.

Ama bebek versiyonunu oynadık ve ikimiz de birbirimize dair bir şey seçmedik.

12

Jasper

Jasper: Hiç haber var mı?

Harvey: Hiçbir şey. Bir şey duyarsam ilk seni arayacağım.

Jasper: Tamam.

* * *

"Bence bugünlük durmalıyız."

Yola çıkalı o kadar uzun süre geçmemişti ama gözlerimi, kapanmaya zorlayan bir ağırlık gibi alnımın ortasına bastıran uykuyu hissedebiliyordum. Dünyanın en tuhaf *Nesi Var* oyunu fiyaskoyla sonuçlanıp ikimizi de sessizliğe sürükleyince durum daha fena olmuştu.

Tek duyabildiğim, tekerlerin yolda çıkardığı uğultuydu. Şu noktada artık beyaz gürültü makinesine dönmüştü.

Kuzgun yumurtası gibi turkuaz. Ne düşünüyordum ki? O anıların içinde kaybolmak o kadar kolay, o kadar güven vericiydi ki. Bazen o günlere dönebilmeyi diliyordum. O zamanlar basitti. Gittiğim her yerde tanınmıyordum. Beau kayıp değildi. Sloane hayatından kaçmıyordu.

Ama ben? Ben dikkatlerden uzak durmaya çalışarak sürekli kendi hayatımdan kaçıyordum.

"Tamam." Sloane bana biraz fazla yakından baktı ve beni görmesine engel olabilecekmiş gibi, tek elimi kaldırarak şapkamın siperliğini çektim. Çünkü o her zaman bana saklanamıyormuşum gibi, hep çok fazla şey görüyormuş gibi bakıyordu. "Sen iyi misin? Duracak güzel bir yer bulmamı ister misin?"

"Evet. Ben sadece... dürüst olmak gerekirse Sloane, gerçekten acayip yorgunum. Yola çıkmak için çok hevesliydim ama şimdi çok bitkin hissediyorum."

"Biraz ben sürsem?" Bunu hafifçe söylese de cevabı bildiğinin ikimiz de farkındaydık. Bütün hikâyeyi berbat en ufak detaylarına kadar bilen tek kişi oydu. Diğer herkes parça parça biliyordu ama Sloane'layken her şeyi ortaya sermiştim. Gerçekten olan biteni anlayamayacak kadar küçüktü, bu yüzden sanırım onun beni yargılamayacağını düşünmüştüm.

Artık beni yargılayıp yargılamadığını merak ederdim bazen.

Gözlerimi çevredeki dağların kayalık yükseltilerine diktim; o kadar yüksek ve uğursuzlardı ki onları şehirden görebiliyordunuz. Artık onların tam ortasındaydık, sararmış dağ eteklerinden geçerek tertemiz karlarla kaplı sarp zirvelere doğru ilerliyorduk. "Hayır. Çektiğimiz yükler varken olmaz. Bu konuda hiç tecrüben yok."

Gözlerinin kısıldığını görmekten çok hissettim. "Ve senin var mı?"

Tek omzumu kaldırdım. "Yakın zamanda değil. Ama evet, daha gençken yazları yığınla saman balyası çektim. Dilek Kuyusu Çiftliği'nde yaşayıp da tam teçhizatlı taşra delikanlısı olmamak mümkün değil."

Cevap vermedi, bunun yerine telefonunu çıkardı, başparmakları ekranda geziniyordu. Bir arama gelmesiyle ekranın parladığını gördüm. Sterling. Aceleyle reddetti ve araştırmasına devam etti.

"Onunla hiç konuşmayacak mısın?"

"İleride Rose Hill diye bir kasaba var, göl kıyısında oteli varmış. Güzel görünüyor."

Başımla onayladım. "Orayı biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Bir keresinde orada toprak alan eğitim kampı yapmıştık. Güzel yerdir. Ne kadar uzak gösteriyor?"

"Otuz dakika. 9I kavşağından dön."

"Tamam. Sadece benimle konuşmaya devam etmen gerek."

Koltuğunda doğruldu. "Tamam. Hangi konuda konuşmak istersin? Seni uzaklaşmaya zorladığı için koçunun arkasından atıp tutalım mı?"

Homurdanarak güldüm. "Hayır. Sana zaten bir soru sordum."

Başını benden öte yana çevirip camdan dışarı bakmaya başladı, düşünceli bir tavırla parmağını burnunun ucuna vuruyordu. "Ne olduğunu unuttum."

Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı ve avuçlarım direksiyonun etrafında kasıldı. Yalan söylüyordu ama sorun değildi. İkimizin de sakladığımız sırları vardı. "Onunla hiç konuşmayacak mısın diye sordum."

"Kiminle?" İri turkuaz gözler bana doğru döndü ve ona alaycı bir bakış attım.

"Uzamasın diye mi burnuna vurup duruyorsun Pinokyo?"

"Bunu seninle konuşmak istemiyorum." Şu son yılda Sterling'in piyasaya çıkmasıyla birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızı fark edince göğsümde oluşan sızıyı yok saydım. İlk kim geri

çekilmişti? Bu ne zaman olmuştu? Ona farklı gözle baktığımı anlayabiliyor muydu?

"Pekâlâ, burada başka kimse yok ve kafanın nasıl çalıştığını bilirim. Sen konuşarak çözersin. Ben de dinlemekte iyiyimdir. Yani dökül."

Karşılık olarak attığı kahkaha yumuşak ve sessizdi. Çocukken ben oturup kara kara düşünürken benimle *monolog* tarzında konuşmasını düşündüğünü biliyordum.

Daha çok şey değiştikçe, daha çok şeyin aynı kalması komikti.

"Onun sözlerimi gerçekten hak ettiğinden emin değilim," diye başladı ve aracın içindeki tüm havanın çekildiğine yemin edebilirdim. "Üzerine düşündükçe daha çok kızıyorum ama herkesten çok da kendime. Razı oldum ve benimle o şekilde konuşmasına, beni o şekilde aşağılamasına müsaade ettim. Ve sadece hiç umurumda olmadı aslında. Rol kesiyordum sanırım. Bale topluluğuna odaklandım. Aileme odaklandım. Kendimden başka herkese odaklandım, şimdi dönüp kendime bakıyorum ve ben... gördüklerim hoşuma gitmiyor. Yaptığım seçimler hoşuma gitmiyor. Ve bence onu görmezden gelmek –ne kadar kaba bir hareket olsa da– şu an gerçekten hoşuma giden tek seçenek. Ona ne söylemem gerektiğini bile bilmiyorum, anlıyor musun? Sahip olduğum azıcık akıl sağlığına tutunuyorum ve bunu onunla paylaşmak istemiyorum. Onu alamaz."

Başımla onaylayarak direksiyonda ellerimi sıktım, ona uzanıp dokunma ve onunla ne kadar gurur duyduğumu söyleme dürtüsüne direniyordum. Ona *aslında benim olabileceğini* söyleme dürtüsüne. Çünkü ona dinleyeceğimi söylemiştim, zaten karmakarışık olan duygularını daha da karıştırmama ihtiyacı yoktu. Ve kesinlikle duygularının üzerine onay mührümü basmama da ihtiyacı yoktu.

Duygular böyle işlemezdi; bu konuda kim ne düşünürse düşünsün sadece olurlardı.

Bana otoyolda olanlardan benim sorumlu olmadığımı tekrar tekrar söylemişlerdi ama bu, nasıl hissettiğimi değiştirmemişti.

Sorumlu hissediyordum.

"Babama çok üzülüyorum." Omurgamdan aşağı buz gibi ürpertiler indi. Bana kalırsa babası devasa bir pislikti ama bunu ona söyleyen kişi ben olmayacaktım. Söylersem beni affedip affetmeyeceğinden emin değildim. "Ama ona çok da kızgınım. Bana bıraktığı mesajlar..." Üst dişleri dolgun altdudağına kendine zarar veriyormuş gibi sertçe saplandı, babasının ihanetinin acısını bir şekilde dindirecekti sanki.

"Gerçekten bir pislik gibi davranıyor. Bunu biliyor musun?" Sesi artık daha sertti, yumuşak kadınlığıyla çatışıyordu. Bu büyüleyici bir ikilemdi. "Ben sadece... bilmiyorum, bir öfke nöbeti geçirip ayağına basmışım ya da aynı derecede çocukça bir şey yapmışım gibi. Fazlasıyla *hayal kırıklığına* uğradım."

"Sana ne söyledi?" diye sordum kısaca ama keşke sormasaydım, çünkü adamdan zaten ettiğimden daha fazla nefret etmeme neden olacağını biliyordum. Bunun eski yaranın üstündeki kabuğu çekip kaldıracağını biliyordum.

"Mesaja Sterling'i de dahil etti ve bana karılık görevimi yapıp hemen eve dönmemi söyledi." Sloane bir homurtu çıkardı, ben de sessizce köpürdüm. Babasının yüzü zihnimde belirince hokey sopamı yüzüne geçirdiğimi hayal ettim. "Beni kiliseden kaçırdığından beri ikisinden birine doğrudan söylediğim tek şeyle cevap verdim."

Tek kaşımı kaldırdım, cevabını benimle paylaşmasını umuyordum.

"Ona kimsenin karısı olmadığımı ve ikisine de bir bok borçlu olmadığımı söyledim." Dudaklarımın arasından boğuk bir kah-

kaha kurtuldu ve Sloane bana sırıttı, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Ben onları görmezden gelmeye devam ederken, ikisi bunun üzerine kafa yorabilirler."

Hayır, Sloane'un benim onayıma ihtiyacı yoktu. Ama kahretsin, yine de tamamen onaylıyordum.

* * *

"Battal boy yatak mı, yoksa ikiz yataklar mı? Yoksa ayrı odalar mı?" Bankonun arkasındaki kadın bana milyonlarca kez gördüğüm bir şekilde bakıyordu. Beni tanıyormuş gibi ve... beni istiyormuş gibi.

İki bakışla da özellikle rahat değildim. Bu yüzden şapkamı çıkarmadan ortama karışmaya çalışırdım, ama etrafta kimsenin olmadığı bir otelin lobisinde 1.90'lık boyla bunu başarmak zordu.

Yanımda duran Sloane'a bir bakış atarak şapkamın siperliğini çektim, tekrarlanan baskı yüzünden şapkanın ne zaman kopacağını merak ediyordum.

Sloane kadına açıktan sert sert bakıyordu. Küçükken, bana fazlasıyla bariz bir çocukluk aşkıyla vurulduğu dönemde bunu yapardı. Beau bu konuda benimle dalga geçerdi, ben de ona çenesini kapatmasını söylemek zorunda kalırdım, yoksa kızı utandıracaktı.

"Biz..."

"İkiz yataklar alalım," dedi Sloane, hâlâ kadına yüzünde karanlık bir ifadeyle bakıyordu. Koyu kirpiklerinin ve şakaklarından aşağıya doğru kayan sarı saç tellerinin ardından bana bakıp utangaç bir gülümsemeyle omuz silkti. "Bu şekilde daha eğlenceli."

Eğlenceli? Kimin için eğlenceli olduğunu merak ettim, çünkü onunla baş başa vakit geçirdikçe durum iyice işkenceye dönmeye başlamıştı. Tekrar tekrar oynatılan ve içinde kaçırılan fırsatların olduğu bir video gibi... Benim bihaber oluşum. Daha fazlasının olduğunu sezmeme rağmen, onun peşinden koşamayacak kadar büyük bir korkak olduğum bir video...

Ama kararsızlık yüzünden felce uğramak benim için yeni bir şey değildi. Bunu hissetmediğim tek yer genellikle buzun üstünde, kale direklerinin arasıydı.

Hayatımı kontrol ettiğimi hissettiğim tek zaman buydu. Orada güvende hissediyordum.

Sloane'la aynı odada bir gece daha geçirmek, donmuş plastik parçalarıyla yüzleşmekten daha tehlikeli görünüyordu nedense.

Dört saniyeliğine, onunla birbirimize dolandığımız görüntüleri zihnimde canlandırdım. Ten tenin üzerinde kayıyor. O inleyerek adımı söylüyor. Onu lobideki kanepenin arkasına eğip o taytı sıkı bacaklarından indirdiğimi ve ben izlerken tam olarak ne yapacağımı ona söylediğimi düşündüm.

Sonra kendimi durmaya zorladım.

"Tamam. İşte oda anahtarlarınız." Kadın bankonun üzerinde bir zarfı kaydırdı, onun Wi-Fi şifreleri ve nerede yiyebileceğimize dair konuştuğunu duyabiliyordum, ama ben dönüp pencereden dışardaki berrak buzul gölüne baktım. Suyun, Sloane'un gözleriyle birebir aynı renk olduğundan başka bir şeye odaklanamayacak kadar yorgundum.

Gök mavisi derken yanılmıştım. Yumurta kabuğuna benzetirken yanılmıştım.

Rengi buzul gölüydü.

Her yerde onu görüyordum.

Sırtımın ortasına yerleşen nazik bir el, beni daldığım yerden çıkarıp küçük butik otelin hoş lobisine geri getirdi. "Hazır mısın?"

Her birimizin çantası bir elimde, başımla onayladım ve Sloane'un yolu göstermesine izin verdim. İnce uzun figürü önüme geçip koridorda ilerlemeye başladı. "Her neyse, belli ki şu an sadece ana kattaki odalar var."

"Sadece biraz uyuyabileceğim bir yere ihtiyacım var. Sana kendi odanı tutacaktım."

Elini omzunun üzerinden sallayarak bu yorumu önemsemedi. "Bu şekilde paradan tasarruf ettik."

Nerdeyse kahkaha atacaktım. İkimizin de paradan tasarruf etmek için endişelenmesine gerek yoktu. Sloane'un benim için endişelendiğini ve bundan dolayı beni gözünün önünden ayırmadığını biliyordum, tıpkı küçükken de bildiğim gibi.

Aniden durdu ve bakışları elindeki zarfla kapı numarası arasında gidip geldi. "İşte geldik." Anahtar kartı kaydırınca yumuşak bir bip sesiyle kapının kilidi açıldı.

Odaya girdik ve beklediğimden daha iyiydi; turkuaz göle bakan küçük bir avluya açılan sürgülü cam kapılarıyla ferahtı ve yatak acayip konforlu görünüyordu.

Tek kelime etmeden odanın diğer tarafına yürüdüm, ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, ceketimle şapkamı yere attım ve pencerelere yakın olan yatağa kendimi bıraktım.

Berrak turkuaz suya bakarak uyuyakaldım. Berrak turkuaz gözlü kızla ilgili gündüz düşlerine daldım.

13

Jasper

A TV'leri çıkaran genellikle babam ve ben olurduk ama o dün kumarhanede kazanmıştı. Bu yüzden bugün ailece maceraya çıkalım diye iki tane daha almıştı. İki katlı geniş bir evde yaşıyorduk ve ay sonuna kadar çok fazla peynirli makarna yiyorduk, ancak babam oyuncaklarını çok sever ve onlara para harcamaktan asla çekinmezdi.

Tipik pazar aile yemeğimizin ardından sıkış tepiş hızlı bir ilk yolculuğa çıktık. Kenara ayırdığımız pek bir para yoktu ama mutluyduk.

Ve bu eğlenceliydi.

Işık altın rengiydi, ağaçlardan su kanalına düşen yapraklar da öyle. Mevsimlerden sonbahar olmasına rağmen bu gece hava sıcaktı, neredeyse avlanma sezonu gelmişti ve babamla bunu da yapmak için sabırsızlanıyordum.

Üstü kapalı bir su yolunu geçtik ve biraz hava fark ettim, sırıttım. Küçük kız kardeşim Jenny'nin arkamda şiddetle güldüğünü duyabiliyordum, hızlanmaya çalıştıkça açık kahverengi saçlarının

kaskının arkasından nasıl savrulduğunu neredeyse gözümün önüne getirebiliyordum.

Onun yeni ATV'si daha küçük, daha hafifti; babamla benim sürdüklerimize göre idare etmesi daha kolaydı. Anneminki neon pembe boyasıyla bir tür Barbie ATV'si gibi görünüyordu.

Arkaya bir bakış atınca, ben tünelin duvarlarında bir yukarı bir aşağı yılan gibi kıvrılan yola öncülük ederken annemle babamın Jenny'nin arkasında oyalandıklarını gördüm.

Annemle babam tartışıyordu, çünkü annem aracını doğru düzgün nasıl idare edeceğini bilmiyor ama aynı zamanda babamın ona ne yapması gerektiğini söylemesini de istemiyordu.

Bu beni gülümsetti.

Gittiğimiz yeri biliyordum. Babamla oraya milyonlarca kez gitmiştik. Babam bu geçişle ödümü koparmıştı. Yoldaki virajın yakınında iki otoyol kesişiyordu ve bir ağaç korusu tünelden çıkarken algıyı bozabiliyordu.

Tekrar tekrar alıştırma yapmıştık.

"Gidiyorum!" diye seslendim arkaya doğru.

Babam elini kaldırdı ve başparmağını kaldırarak bana onay verdi. Verdiği karşılık, "Dikkatini ver! Diğer tarafın nasıl göründüğünü bize bildir," oldu.

Galiba artık on dört yaşında olduğum için orada ne yaptığımı bildiğime inanıyordu. Gurur göğsümde filizlendi ve banketteki rampayı tırmanırken yolun her iki tarafını dikkatle kontrol ettim.

Baktım, dinledim ve güvenli olduğuna inandığımda motorun hızını arttırıp ileri atılıp otoyoldan sağ salim geçtim.

Yoldaki virajı görmek için diğer tarafa döndüm. Römorklu büyük bir tır geliyordu ve diğer tarafta tüm ailemi görebiliyordum. Bir arada. Gülümsüyor ve gülüyorlardı; tartışmaya rağmen.

Babam karşıya ilk olarak benim geçmeme izin verdiği için tekrar gururlandım. Becerikli hissettim. Yetişkin gibi hissettim.

Yıllardır güvenlik protokolü çalışmıştık, haliyle bütün işaretleri biliyordum. Elimi doğrudan başımın üzerine kaldırdım; bu, ATV'lere ve kışın kar motosikletlerine bindiğimizde "dur" anlamında kullandığımız işaretti.

Ancak Jenny bu işaretleri bilmiyordu ve muhtemelen yanlış anlayarak ona el salladığımı ya da çabucak geçmesini işaret ettiğimi sanmıştı. Ya da belki güneş alçalmış ve gözlerini kamaştırmıştı.

Her halükârda, otoyolun karşısından sırıtarak bileğinin gazı çevirdiğini gördüm.

Durması için ona haykırdım. Babam onu yakalayıp durdurabilecekmiş gibi öne atıldı.

Ama çok geçti.

Ve sorumlu hissetmeyi asla bırakmayacaktım.

* * *

Uyandığımda midem bulanıyordu ve huzursuzdum. Bu rüya her zaman bende aynı etkiyi yapıyordu. Gözlerimi kapatıp dört saniyeliğine mutlu bir şey düşünmeye çalıştım. Ama şu an her şey bok gibiydi ve aklıma gelen tek şey, Sloane'un bazen bana attığı utangaç gülümseme oldu. Saçlarını kulaklarının arkasma atıp gözlerini yere indirmeden hemen önceki gülümseme.

O el işaretini ve Jenny'nin ölümünden nasıl sorumlu olduğumu anlattığım tek kişi oydu. Diğer insanlar, hayatımın mahvolduğu günün özet versiyonunu biliyorlardı ama omuzlarımın hâlâ bu yükle nasıl ağrıdığına dair, o gün o el işaretlerini bildiğimi göstermek niyetiyle kolumu kaldırmamış olmayı ne kadar dilediğime dair hiçbir fikirleri yoktu.

Gözlerimi aralayarak vücudumun hızlı bir envanterini çıkardım ve bazı belirgin bölgelerde yaşla birlikte daha kalıcı hale gelen ağrı ve sızıları fark ettim.

Görüş alanım netleşti ve sonra gözlerim göl kenarında duran bir figür yakaladı. Sloane üzerinde bir bornozla suya bakıyordu. Saçları sıkı bir topuzla toplanmış, ensesinin zarif hatları batan güneşle vurgulanıyordu. Artık mavi olan göl morlar, pembeler ve altınlardan oluşan dramatik gökyüzünü yansıtıyor; kara bulutlar kusursuz bir şekilde durgun olan göle doğru ilerliyordu.

Bahse varım, donduğunda üzerinde hokey oynamak için harika bir göl olurdu. Ama Sloane bornozu çıkarınca donan ben oldum. Ve tek görebildiğim tangalı poposu, ince beli, biçimli sırtı ve siyah sutyen askılarıydı.

Parmaklarını avuçlarına doğru kıvırdı ve omuzlarını dikleştirdi. Sanki kendi kendine motivasyon konuşması yapmasını izliyordum.

Görüntüye gülümsedim.

Suya doğru yavaşça yürürken yuvarlak popo yanakları aynı şekilde kasıldı. Bir ayak parmağını nazikçe suya daldırdı ve tüm vücudunu kasıp kavuran bir ürpertiyle geri çekti.

Derin bir nefes aldıktan sonra koşarak suya girdiğini gördüm. Biraz çılgın, epey cesur. *İşte karşınızda.*

Suya dalarken ciyakladığını duyduğuma yemin edebilirdim, bir ömür sürecek gibi görünen birkaç saniye için tamamen durgun yüzeyin altına kendini bıraktı. Başı kıyıdan birkaç metre ötede yüzeye çıktı, makyajsız yüzünden sular akarken ıslaklığı kapalı gözlerinden uzaklaştırmak için ellerini kaldırdı.

Suda yürüdü ve dönüp dağlara baktı, kızıl gökyüzünde kara siluet olarak görünüyorlardı sadece.

Doğrularak oturdum ve dikkatle baktım. Bir tablo olabilirdi. Bir fotoğraf. Güzel bir gölde güzel bir kadın.

Huzur vericiydi. Sükûnet dolu. Yani içimde hissettiklerimin aksiydi. Şu an Beau'nun hangi manzaraya baktığını düşündürüyordu bana.

Kendimi kalkıp sürgülü kapıdan dışarı çıkarken buldum, temiz havaya ihtiyacım vardı, bir şekilde bu manzaraya dokunmak istiyordum. Hafızama kaydetmek. Parmaklarımı yağlı boya yığınlarının üzerinde gezdirir gibi. Neredeyse gerçek gibi görünmüyordu. Öyle olduğunu kendime kanıtlamam gerekiyordu.

Biraz fazla sert olan çimlerin üzerinde yürürken çoraplı ayaklarım üşüdü. Ağırlığım üzerine bastığında hafif bir çıtırtı çıkıyordu, akşam ayazı şimdiden tablo gibi dağ vadisine inmeye başlamıştı.

Su kenarına geldiğimde, incecik kum tanelerinin kumaştan süzülüp ayak tabanlarımda kumlu bir doku oluşturduğunu hissettim. Ama umursamadım. Tamamen Sloane'a odaklanmıştım.

Arkadaşım Sloane, bu onun için başka bir dansmış gibi hâlâ suyun içinde yürüyordu. Ne düşündüğünü merak ettim. Onun da benim kadar harap –benim kadar paramparça– hissedip hissetmediğini merak ettim.

Neredeyse ağır çekimde omzunun üstünden dönüp baktı, burnunun ucunu bir kez kıpırdattıktan sonra bana döndü. "Selam."

Tek bir basit kelimeydi, ama yine de göğsümü hoplattı. Onun yanında huzurluydum. Her zaman olmuştum.

"Selam." Ellerimi ceplerime soktum ve sinirlerimi yatıştırmak için başparmaklarımı diğer parmak uçlarıma bastırdım. Arkadaşımın çıplak kıçını ve o kıça yapmak istediklerimi düşünmemeye çalışıyordum.

Ve sonra teslim oldum. Ama sadece dört saniyeliğine. Kendimi tekrar kontrol altına almaya zorlamadan önce, dizginleyip toparlamadan önce, kendime dört saniyelik bir kaos yaşattım.

Sloane başını yana eğdi. "Ne yapıyorsun?"

"Dörde kadar sayıyorum."

"Bu aptalca bir soğuk espri mi?"

Gülerek nefes verdim. "Gerçekten çok naziksin Sunny."

Gözlerini irice açarak bana kusursuzca masum bir bakış attı. "Zekânla ünlü değilsin." Bana sataşıyordu ama oltaya gelmedim.

"Kontrolümü kaybettiğimi hissettiğimde yardımcı olması için yaptığım bir şey. Yani rakip bir oyuncu gol attığında filan, kendime hayal kırıklığını hissetmek için dört saniye izin verdikten sonra aklımı tekrar oyuna veriyorum."

Gözlerimiz başka yöne kaydı ve sonra açıklamamın ardından tekrar kesişti.

"Şu an kontrolünü kaybettiğini mi hissediyorsun?"

"Hayır." Cevabım biraz fazla hızlı gelmişti.

Başını salladı, dişleri altdudağını ısırıyordu. Gözleri bir meydan okumayla parladı. Ve sonra, "Gelsene," dedi.

"Hayır, teşekkürler. Bahse varım buz gibidir."

"Dilek Kuyusu Çiftliği'nde insanları bu kadar nazik yetiştirdiklerini bilmiyordum," diye iğneledi ve kollarını kaydırarak daha ilerledi.

Kendime engel olamadan, "Çok ileri gitme," lafı ağzımdan kaçtı.

"Ne yapacaksın?" Bacaklarını suyun altında çırparak daha uzağa gidiyordu. "Buraya gelemeyecek kadar ödleksin."

Başparmaklarımı parmak uçlarıma bastırıp tekrar dörde kadar saydım.

"Beau olsa ne yapardı?"

Durup hayretle ona baktım. Şu an bunu yüzüme vuracak yürek bir onda vardı. Başka herkes parmak uçlarında hareket ediyordu, ama onun sürekli aklından geçenleri söylemesi buna müsaade etmiyordu.

Ferahlatıcıydı.

Sağ elimi omzumun arkasına atıp tişörtümü ensemden tutarak çıkardım. Tişört kumsala düştü, Sloane'un gözlerinin gövdemde gezindiğini fark ettim, sonra hemen bakışlarını kaçırarak etrafımızı saran zirvelere baktı.

Sessizlik neredeyse sağır ediciydi. Tek duyabildiğim, kumsala çarpan suyun yumuşak hışırtısı ve uzaktaki otoyol trafiğinin sessiz uğultusuydu. Kot pantolonum ve çoraplarımı hızlıca halletiktikten sonra, beni çok yakından izlemediğini umarak bir kolumu göğsüme çekerek esnedim.

"Beau olsa ne yapardı?" Sesimi duyunca başı bana doğru döndü ve bir şekilde daha hafif hissederek ona sırıttım. "Oraya koşar ve senin o ukala kıçını suya batırırdı."

Ve tam olarak bunu yaptım. Buzul gölüne girip suya daldım ve buzlu suyun ciğerlerimdeki havayı çekmesine aldırmadan doğruca ona doğru ilerledim.

Yüzmeye çalıştı ama onu anında yakaladım. Ellerimi suyun içinde ve pürüzsüz teninde kaydırarak onu kavradım ve havaya attım.

Şen ciyaklamaları beni geçmişe götürdü, gürültülü bir çarpmayla suya vurduğunda attığım kahkaha etrafımızda yankılanarak dağlara doğru yayıldı. Beau'nun nerede olduğunu bilmiyordum ama bunu onaylayacağını biliyordum. Ve bu beni bir şekilde rahatlattı.

Yüzeye çıktığında su püskürterek yüzünü sildi. "Jasper Gervais! Sen az önce bana bunu yapmış olamazsın!"

"Yaptım. Ve sen de domuz gibi ciyakladın."

Sahte bir gücenmeyle nefesini tuttu. "Sözünü geri al."

"Tamam, peki. Domuz yavrusu gibi ciyakladın. Basit, yaşlı bir domuzdan çok daha tiz ve kadınsı."

"Seni hıyar!" Nefes nefese gülerek kendini üstüme doğru attı. Güçlü bacakları göğüskafesime dolandı ve ellerini başımın tepesine koyarak beni suyun altına itmeye çalıştı.

Bu pozisyon göğüslerini göz hizama getirdi. Ve Tanrım... İyi bir arkadaş olup bakmamaya çalıştım, ama sutyen onları fazlasıyla dikkat dağıtıcı bir şekilde kaldırmıştı. Serin hava ve daha soğuk su, üstlerindeki teni diken diken etmişti. Meme uçları ince kumaştan belli oluyordu.

"Aşağılara iniyorsun Gervais!" Beni bastırmaya devam etti; kıvranıyor, kıkırdıyor ve elinden geleni yapıyordu. Güçlüydü ama yeterince güçlü değildi ve sözleri yanlış anlaşılmaya o kadar müsaitti ki kaldıramadım bile.

"Ah, aşağılara ineceğim Winthrop. Ama seni de beraberimde götürüyorum."

Ve bu uyarıyla kendimi geriye doğru suya atarak ikimizi birden buz gibi derinlere indirdim. Birkaç saniye için sessiz ve karanlıktı.

Bana yapıştı ve gölün altındaki özel baloncuğumuzda kendime dört saniyelik bir çılgınlık yaşama izni verdim.

Ellerimiz çılgınca birbirimizin vücudunun üzerinde geziniyor, suyun içinde savruluyordu. Elim, onun bacağındaydı. Onun eli göğüskafesimdeydi.

Oyun mu oynuyorduk? Çocukken yaptığımız gibi güreşiyor muyduk?

Yoksa suyun üstünde asla alamayacağımız özgürlükleri mi alıyorduk?

Dördüncü saniyede kendimi yukarı doğru ittim ve ikimiz de suyun dışına çıktık, nefes nefese birbirimize bakıyorduk. Dili dudaklarının arasından fırlayıp oradaki buzul suyunu tattı ve ben de hareketi tekrarlarken gözleri dudaklarıma indi.

Aramızdaki su artık soğuk gelmiyordu. Kendime bir dört saniye daha ona bakma izni verdim. Gerilim göğsümde kabardı ve büyüyerek resmen patlama noktasına geldi.

"Bu bana çocukken nehirde oynayışımızı hatırlattı. Arka taraftaki köprüden suya atlardık."

Onu sarsarak uyandırmışım gibi gözlerini kırpıştırdı ve yüzüne yavan bir gülümseme takındı. "Evet. Ben o köprüden atlayacak cesareti hiç toplayamadım."

"Gelecek yaza," diye teklif ettim, onunla tekrar sarmaş dolaş olmak gibi muazzam derecede aptalca bir şey yapmamak için ondan biraz uzağa süzüldüm.

"Evet." Sözcük dudaklarının arasından çıkarken dişleri takırdayınca başımla kıyıyı işaret ettim.

"Hadi gidelim. Seni ısıtalım. Yiyecek bir şeyler bulalım."

"Bir içki kesinlikle iyi gelirdi," dedi.

Aynen bana da, diye düşündüm kendi kendime.

Ayağımız yere değene kadar yüzdük. Minik çakıl taşları ayaklarımın altına batıyordu ve gözlerimin azalan ışıkta Sloane'un vücudunda dolaşmasına izin vermek yerine, gittiğim yere odaklanmaya çalıştım.

O fazla baştan çıkarıcı, benim kafam fazla karışıktı.

Onun gözleri de yerdeydi.

Kıyıda bornozuyla kurulandı ve havlu olarak kullanmam için bana uzatmaya çalışırken kollarını genel olarak çıplak vücuduna doladı. Ama dikkatimi çeken şey iri gözleriydi. Oradaki bakışı çıkaramadım, odaya kadar giyinmeden ve üşüyerek yürümesine izin veremezdim.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve bornozu elinden alıp omuzlarının etrafına doladım.

"Ama sen üşüyeceksin," dedi ve bornoz yerini bulduğunda, kollarını kısa bir an aşağı yukarı ovuşturdum.

Elini tutup odamıza doğru yürümeye başladım. "Benim için endişelenmene gerek yok Sunny."

Yumuşak bir sesle verdiği yanıtı duyduğumda geri dönüp bakmadım.

"Senin için sürekli endişeleniyorum Jas."

14
Sloane

Sloane: Garson kız bir hayranın.

Jasper: Sloane.

Sloane: Ne? Seni yalayıp yutacakmış gibi bakıyor.

Jasper: Yapma.

Sloane: Kızarıyor musun sen?

Jasper: O bir yabancı. İşini yapıyor. Bana bir şeymiş gibi bakmıyor.

Jasper: O ifadeyi takınma.

Sloane: Alana ihtiyacın varsa otel odasının kapısına çorap as.

Jasper: Sunny, kes sesini. Sana bunu asla yapmam.

***

Garson kız bizi göle bakan kocaman pencerelerden birinin yanına oturttu. Otelin hemen yanında olmasının dışında Rose Hill Reach'ten ne bekleyeceğimizi bilmiyorduk.

Ama güzel bir konumdaydı. Bütün pencereler göle bakıyordu ve bir kapı, yaz aylarında veranda olarak kullanılabileceğini düşündüğüm geniş sahanlıklı uzun bir iskeleye açılıyordu.

İçeride tonozlu tavanlar ve koyu renk ahşaplar vardı. Nehir taşı şömineleri ve kütük desenli masalar. Bir köşede bilardo masaları ve dart tahtaları bile vardı.

Salaştı. Ceketimi çıkardım ve yuvarlak ahşap sandalyeye otururken neredeyse kendimi bir kayak kulübesindeymiş gibi hissederek suya baktım. Bu suda Jasper'la ikimiz az önce... şey, ne yaptığımızı bilmiyordum.

Jasper'a bir bakış attım ve uzun, güçlü bedenini onun için çok küçük olan sandalyeye sığdırmasını izledim.

Garson kızın bize uzattığı bordo, deri kaplı menülerden birini almak için elini uzattı. Parmak uçları kızın eline değdiğinde, kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Şapkasının siperliğinin arkasında saklanmasına rağmen tanınabilir haldeydi, özellikle de Calgary'den sadece dört saat uzaktayken.

"Aman Tanrım. Merhaba," dedi kız nefes nefese, Noel'e uyanmış bir çocuk gibi görünüyordu. "Siz Jasper Gervais'siniz." Bir elini göğsüne götürdü ve gözlerimi devirme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

Jasper ona nazikçe gülümseyerek zarif bir şekilde başını eğdi. Karşılık olarak sadece, "Merhaba," dedi ve ufak gülümsemesini menüye çevirdi. Tipik Jasper tutumuyla sıcakkanlıydı ama o *kadar da* sıcakkanlı değildi.

Kimsenin ona kaba diyemeyeceği kadar sıcakkanlıydı, yine de daha fazla sohbeti teşvik edecek kadar da sıcakkanlı değildi.

Ama bu beni hiç durdurmamıştı.

"Ben, eee..." Kızın gözleri ikimiz arasında gidip gelerek durumu çözmeye çalıştıktan sonra, aklına harika bir fikir elmiş gibi

bir parmağını kaldırdı. "Ben menüye bakmanız için size vakit vereyim!" Heyecanlıydı, gözleri tekrar Jasper'a yöneldiğinde yanaklarının pembeleşmesi gözümden kaçmadı.

Ünlü birine vurgundu ve dürüst olmak gerekirse, şirin bir durumdu.

Ancak Jasper fark etmedi ya da en azından yorum yapmadı. Menüsüne doğru eğilerek dikkatle seçeneklerine baktı. Onun tanınması kolay bir adam olmadığını ve tanıştığı çoğu insana kapalı göründüğünü fark ettim. Hatta iki boyutlu. Ama ben öyle olmadığını biliyordum. Espri anlayışını biliyordum. Ailesini ne kadar derinden sevdiğini ve sosyal anksiyetesinin onu çoğu kişiye karşı mesafeli yaptığını biliyordum.

Asla bahsetmediği çok fazla şeyi içinde kilitli tutuyordu.

"Ne alacaksın?"

Gözlerim standart bar yemekleriyle dolu menüde yukarı aşağı gezindi. "Salata."

Jasper başını kaldırıp dikkatlice ve ifadesiz bir şekilde bana baktıktan sonra gözleri üzerimde gezindi ve yakın zamanda satın aldığım kalın örgü lacivert kazağın yakasından görünen omzuma takıldı.

Yemek seçimim konusunda bir şey mi söylemek üzereydi? Zayıf olduğumu biliyordum. Fazla zayıf. Ama bale topluluğumuzda en tepeye yükselmek için mücadele ederek geçen onca yıl ve düğünümüzde belirli bir şekilde görünmem gerektiği söylendikten sonra zihniyetimi değiştirmek zordu. Üstelik düğünden sonra olup biten her şey yüzünden iştahım neredeyse kapanmıştı.

Omuz silkerek bakışlarını indirdi. "Tamam."

Önümdeki plastik sayfaları okumaya devam ettim. "Aaaa. Fıçı Buddyz Best biraları var!"

Yakışıklı yüzünde keyif parladı. "Daha iyi bir şey alabilirsin, biliyorsun."

Güldüm. "Elbette biliyorum. Ama tadı hoşuma gitmeye başladı."

Jasper menüsünü hızla kapatıp sandalyesinde geriye yaslandı ve kollarını göğsünde çaprazladı. Üstündeki yumuşak, gri petek örgü Henley yaka uzun kollu tişörtte pazıları şişti.

Gözümü dikip bakmamaya çalıştım.

"Sadece muhalif olmak için sipariş etmediğine emin misin?"

Geriye yaslanarak duruşunu taklit ettim. Gece yarısı gözleri bir anlığına omzuma inip tekrar yüzüme döndü. "Hayır. Onu *seviyorum*. Bahse varım, fıçı olunca tadı farklıdır. Daha iyidir hatta."

Sırıtışı genişledi. "Tabii. Eminim kalitesi gerçekten etkilenmiştir."

Başımla onayladım. "Acaba şişede var mıdır?"

Bir homurtu çıkardı.

"Gerçek bir yargıya varabilmek için üçünü de denemem gerek."

Gözlerinde bir ışıltı ve biçimli dudaklarında ufak bir sırıtışla masaya doğru eğildi. Uzun parmakları iki kez masaya vururken, onun temiz kokusu -taze nane ve kurutulmuş okaliptüs dalları gibi topraksı bir şey- bana ulaştı. "Bu seyahat için yeni hedef: Buddyz Best'i kesinlikle deneyebileceğimiz her yerde denemek. Gerçek uzmanlar haline gelmek."

Güldüm ve başımı iki yana sallayarak öne eğildim. Yerçekimi beni ona doğru çektiğinde gözlerimiz kilitlendi. O kadar şiddetli bir kilitlenmeydi ki gözlerimi kaçırmadım. Koyu mavi gözleri vakum gibiydi. Beni doğrudan kendilerine çekiyorlardı ve bir an için kulaklarımdaki kanın uğultusundan etrafımızdaki her şey kayboldu.

"Pekâlâ. İkiniz hazır mısınız?" Garson yanımızda belirdi.

İkimiz de irkilerek doğrulduk.

Kısa bir öksürükle Jasper kendine geldi. "Evet. Sloane, sen başla."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına koydum ve yanakları tekrar pembeleşmiş olan kıza gülümsedim. "Sirkeli yeşil salata alayım lütfen." Menüyü geri uzattım ve Jasper da aynısını alacağını söylediğinde başımı hızla ona çevirdim.

Ama o bana hiç dikkat etmedi. "Ayrıca mini marina topları ve kızarmış tavuk da sipariş edeceğim."

Kız başını salladı, o kadar kocaman gülümsüyordu ki onun adına benim yanaklarım acıdı.

"Ben bir de ellilik Buddyz Best alayım," dedim.

Jasper menüyü uzattı. "Hadi bunu bir sürahi yapalım."

Garson kız bize siparişlerimizi okudu ve koşturarak kaçtı. Diğer çalışanların bize baktıklarını hissedebiliyordum ama onları takmadım. Çünkü şu an Jasper'ın bana bakış şekli, midemin burulmasına ve bacaklarımı birbirine bastırmama neden oluyordu.

Dönüp pencereden dışarıya, karanlık göle doğru bakarak düşüncelerimi toplamaya çalıştım.

Çünkü ben on yaşından beri Jasper Gervais'e bakıyordum ve aniden... o da bakmaya başlamıştı.

* * *

"Bence kızarmış tavuk parçaları daha iyi gitti." Sandalyemde geriye yaslanarak karnıma pat pat vurdum. Salatalarımız gelince, Jasper marulun birayla iyi gitmediğine dair harika bir yorum yaptı. Uygun şekilde yağlı ve tuzlu bir şeyle tatmazsak, lezzet profilini adil bir şekilde tutturamayacağımızı açıkladı.

Bu yüzden kendimi kızarmış etleri tıka basa yiyerek iyi özelliklerini düşünürken buldum; bu arada neyle eşleştirirsem eşleştireyim o kadar da lezzetli olmayan ikinci bir sürahi ucuz biranın tadını çıkarıyordum.

Gerçi tadı isyan gibiydi. Ve şu anda bu benim için yeterliydi.

Jasper başıyla onaylayarak önümüzdeki tabakları değerlendirdi. "Sanırım haklısın. Ama sirkeyle balık ve patates kızartmasını seviyorum."

Evet, patates kızartması da söylemiştik. Jasper'a göre, "balık ve patates kızartması" değil de sadece "balık" söylemek tuhaftı. Tüm bu oburluk sürecinde, kilom hakkında tek kelime etmemiş ya da ne kadar çok veya az yediğimden bahsetmemişti. Sadece önüme yiyecek koymuş ve onunla hepsini deneme eğlencesine beni de dahil etmişti.

Her şey berbat durumda olsa da en son ne zaman böyle rahat hissettiğimi hatırlamıyordum.

Bu gece kendim olmanın tadını çıkarıyordum ve kaloriler ya da çevremdeki herkesin her hareketimi nasıl algıladığı konusunda endişelenmemek iyi hissettiriyordu.

"Makul. O da harikaydı. Ayrıca şu kızartmalar tamamen ev yapımı."

Ağzına bir tane daha atıp çiğnedi ve takdirle başını salladı. "Sanırım haklısın. Geri dönüp sızmadan önce bilardo oynamak ister misin?"

Çenesiyle arkamı işaret ederken gözleri omzuma takıldı. Yine. Dönüp bilardo masasına bakarken, *oraya bir şey mi döktüm yoksa oradaki bir benden uzun bir kıl filan mı çıkmış* diye çaktırmadan kontrol ettim.

Tenimin temiz olduğunu görünce, dalgın bir hım sesi çıkararak bilardo masasına baktım. Fazla kalabalık değildi ama boş da sayılmazdı. Orada boş boş dolanan insanlar vardı, bu da bilardoda ne kadar kötü olduğumu görecek tanıklar var demekti.

Ve bir şeylerde kötü olmaktan nefret ederdim. Başarısızlıktan nefret ederdim. Kaybetmekten nefret ederdim. İliklerime kadar rekabetçiydim.

"Nasıl oynanacağını gerçekten bilmiyorum."

"Pekâlâ, o zaman sana göstermem gerekecek." Jasper ayağa kalktı ve iki adımda masanın etrafından dolaşıp tepemde dikilerek bana elini uzattı. Rahatlamış görünüyordu. Saçlarının şapkasının altından kıvrılma şekli, parmak uçlarımın kaşınmasına neden oldu.

"Böyle iyiyim. Sadece seni izleyeceğim."

Şakacı bir tavırla dudak büktü. "Hadi ama Sunny. BONY?"

"Ha?" Başımı yana eğdim ve geniş, sıcak avucunu şüpheyle süzdüm.

"Beau olsa ne yapardı? BONY."

"Ben de sadece bir cümle kurarken dilin sürçtü sandım."

Elini önümde salladı. "Oyalanmayı bırak. Hadi gidelim. Beau bunda berbat olsaydı da bilardo oynardı. Ve aşağılardaki performansından keyif alırdı."

Jasper'a imalı bir tavırla tek kaşımı kaldırdım. Kastettiği şeyin bu olmadığını biliyordum, ama boktan biradan birkaç ellilik yuvarladıktan sonra kafam hemen oraya gitmişti.

Genellikle ciddi olan yüzünde aniden nefes kesici bir gülümseme belirdi ve gülerek odaya bir bakış attı. Beyaz dişler. Kirli sakalının altında saklı gamzeler. Jasper'ın gülümsemesine bakıp da gülümsememek imkânsızdı.

Boğazımdan yukarı bir kahkaha yükseldi ve avucumu avucuna vurunca beni çekip kaldırdı. "Peki. Ama aşağılarda performans göstereceğim."

Dili neredeyse müstehcen bir şekilde dudaklarının arasından çıktı ve başım beladaymış gibi kafasını salladı. Bu birleşimdeki bir şeyler kalçamın gerilerinde bir sızının toplanmasına neden oldu. Bu adam çaba harcamadan seksiydi. Tamamen dikkat dağıtıcıydı.

"Ama yaparken keyif alacaksın." Parmağını bana doğrultarak elimi bıraktı ve biralarımıza uzanıp köşedeki boş bilardo masasına doğru döndü.

Bizim için bile, bu şakanın sınırlarını zorluyorduk ama damarlarımda dolaşan alkol beni her zamankinden daha cesur hissettiriyordu.

"Her zaman keyif alırım!" dedim neşeyle, uzaklaşırken gömleğinin gri kumaşına doğru ritmik bir şekilde baskı yapan geniş sırtına doğru konuşmuştum, biramı götürdüğü ve can alıcı bir kıçı olduğu için peşinden gittiğimin farkındaydım.

Sözlerim üzerine başını geriye attı. Sabır duası ettiğine emindim. "Yüce Tanrım, Sunny..."

İçeceklerimizi uzun bir masaya yerleştirdikten sonra iki isteka kaptı ve gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla bana döndü. Kalbim göğsümde teklerken rahatlık bana tsunami gibi çarptı. Onun için acayip endişeleniyordum. İçine kapandığında beni korkutuyordu. Fazla geriye giderse –o karanlık aralıklara doğru fazla çekilirse– geri dönmeyeceğinden endişeliydim.

Ya da geri döndüğünde aynı olmayacağından. Düşünceli ve utangaç, ama aynı zamanda tatlıydı. Jasper Gervais, o mesafeli görüntüsünün altında o kadar tatlıydı ki neredeyse dişlerimi sızlatıyordu.

Bu onun sadece birkaç kişinin görebildiği tarafıydı. Ve sanırım onda bunu da seviyordum. İlgisini öyle gönülsüzce vermezdi. Siz bir şeyler anlatırken, telefonunun ekranını kaydırarak dalgınlıkla hımlamazdı. Jasper Gervais'in ilgisine sahipseniz, ilgisinin tamamına sahip olurdunuz ve bunun nedeni o ilgiyi size vermek istemesiydi.

Beni sadece dinlemiyordu. Beni *duyuyordu.* Beni *görüyordu.*

Ve bunda kıymetli bir şeyler vardı, birine bakıp ona kendini odadaki tek kişi gibi hissettirebilirdi. Gösterişçi değildi, neşe kaynağı değildi ama bir insana özel olduğunu, sevildiğini ve önemsendiğini hissettirmeyi bilirdi.

Ondan daha fazla *anda* kalan bir kişi tanımıyordum.

Bunu yapma şekli? Bana bir şeyler anlatıyordu. Her zaman öyleydi. Kendimi içine sarmak istediğim sıcak bir battaniye gibiydi. Ve tıpkı şu an olduğu gibi gözleri parlak ve gülümsemesi yumuşak olduğunda?

Boş versenize. Adam nefes kesiciydi.

"Oynamaya hazır mısın?"

"Yapalım şunu." Gözlerim büyüdü. Tanrım. Benim sorunum neydi? "Bilardo. Hadi bilardoyu yapalım." Bir elimi kaldırdım. "Bilardo oynayalım. Bilardoyu yapmayalım. Ha." Jasper bana gülerken aceleyle birama uzanıp büyük bir yudum aldım.

Lanet olası yakışıklı, beyin hücresi katili hıyar!

"İçmeni durdurmalı mıyım?"

"Kes sesini Gervais. Hadi oynayalım."

Gözlerinde bir ateş yandı ve gözlerini bana dikti. "Tamam Sloane. Oynayalım."

15

Sloane

Jasper: Neden orada bu kadar uzun kaldın?

Sloane: Kendime sarhoş moral konuşması yapıyorum.

Jasper: O da ne?

Sloane: Bu, yüzüme su çarptığım ve aynada yüzüme baktığım kısım. Sonra kendime, götümü toplamamı ve sakinleşmemi söylüyorum.

Jasper: Kadınlar tuvaletinde kendinle konuşup... sakinleşmeni mi söylüyorsun?

Sloane: Aynen.

Jasper: Sunny. Daha az sakin ol. Gel beni kurtar. Garson kız benimle konuşmak için çabalayıp duruyor.

Sloane: O zaman onunla konuş.

Jasper: İnsanlarla konuşmaktan hoşlanmıyorum.

Sloane: Benimle konuşuyorsun.

Jasper: Sen insanlar değilsin.

Sloane: Ahahahahaha! Neyim o zaman?

Jasper: Benim insanımsın.

* * *

"Kes şunu. Zaten öldüm."

Bir kahkaha patlatarak masanın etrafından dolaşıp üzerine eğildi. Bilardonun seksi görünmesi mi gerekirdi? Çünkü Jasper bunu seksi gösteriyordu.

Sert vücudu yeşil çuhanın üzerine yaslandı. Damarlı elleri hafifçe istekanın etrafına dolandı. Bu, Stanley Kupası* finalleri filanmış gibi gözlerini kısması.

Kıçımı tekmelemesinden yakındığımda yüzünü aydınlatan çocuksu gülümseme. Kaybetmekten nefret ederdim... ama yine de onun böyle gülümsediğini görmek için tekrar tekrar kaybederdim. Soğuk bir çatıda otururdum. Yağmurda dans ederdim. Bir seyahate çıkıp dandik bira içer ve yağlı yemekler yerdim.

Jasper için her şeyi yapardım. Ona bunu gerçekten söylemek dışında.

Çünkü beni reddettiğinde dağılırdım. Milyonlarca küçük parçam rüzgârda savrulurdu.

Ona olan aşkımın acınası ve trajik bir şekilde karşılıksız olmasının bir önemi yoktu.

Bu böyleydi. Gökyüzü maviydi. Çimenler yeşil. Ve ben de Jasper Gervais'i ilk gördüğüm günden beri seviyordum.

Ucuz biradan biraz fazla içince bunu kendime itiraf etmek kolaydı, çünkü zihinsel duvarlarım tamamen buharlaşmıştı. Ben, ruhu tüketen ve tek taraflı bir çocukluk aşkı olan yirmi sekiz yaşında bir kadındım. Üstünde düşününce gülünç bir durumdu.

* Ulusal Hokey Ligi kapsamında oynanan elemeleri kazanan takıma verilen bir buz hokeyi kupası. (ç.n.)

Sarhoş ve kızlara özgü bir kahkaha benden kurtuldu; eğlenen türden değildi, kesinlikle *kendimle* alay ediyordum.

"Gördün mü? Az önce ölmekle ilgili şaka yaptın. En dehşet verici boktan şeye güldün." Jasper bana şapkasının altından sırıttı, dikey bilardo sopasına yaslanmıştı.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve bir yudum daha aldım. Ben gerçekten de uygunsuz şeylere gülerdim. *Bir bilseydi.*

"Bunda gerçekten tam bir felaketim. Bu yüzden kendimden biraz nefret de ediyorum," diye karşılık verdim, ama bunu söylerken kıkırdıyordum.

Çenesini bana doğru eğdikten sonra, masanın karşı tarafından bana doğru yürüdü. "İşte. Bırak sana göstereyim. Çok sıkı tutuyorsun."

Jasper istekasını duvara yaslayıp arkama geçti; onun ferah naneli kokusu, benimle aynı otel odasında duş alışını dinlediğim anın canlı bir hatırlatıcısıydı. Sabunun kokusu dışarıya süzülen buharla odaya yayılırken, beline sarılı bir havlu ve her sert kas hattını çizen koyu renkli dövmelerle banyodan çıkmıştı. Hepsine iyice bakamamıştım, çünkü ağzım bir karış açık bakakalmak istemiyordum.

Kendimi kucağımdaki e-kitap okuyucuya bakmaya zorlamıştım. Safi işkence. Tam on dakika boyunca aynı kitabın aynı sayfasına bakmıştım; sanki sırf onun çıplak ve sabunlu olduğu düşüncesiyle, okuma kabiliyetim kanatlanıp kafamdan uçup gitmişti.

Tabii ki geçen hafta çiftlik evinde beraber kalmıştık, ama oraya o kadar çok insan girip çıkıyordu ki çatıda geçirdiğimiz geceler dışında asla gerçekten yalnızmışız gibi gelmiyordu.

Ya şimdi? Birlikte yoldaydık. Tamamen izole edilmişiz gibi hissettiriyordu.

"Böyle." Arkamda dururken göğüs kasları kürekkemiklerime çarptı, kolları gövdeme kafes gibi dolanmıştı. Vücudum tekledi

ve Jasper yumuşak bir tavırla, "Rahatla Sloane. Masaya eğil," dediğinde duruma yardımcı olmadı.

Yanaklarım yanarak kiraz gibi al al olurken yutkundum ve dediğini yaptım. Kalçadan eğilerek sol elimi istekanın uzunluğunda ilerleterek onu beyaz topla hizaladım.

Zaten bilardoda berbattım, Jasper'ın ortalık yerde beni arkadan becerir gibi pozisyon alması kesinlikle benim için daha iyi olmayacaktı. Bütün toplar renkli bir bulanıklıktan ibaretti, çünkü vücudum tamamen onunkine odaklanmıştı. Hissi. Kokusu. Göğsümün orada kanat çırpan kelebekler yüzünden titreyişi.

Güldüm. "Sanırım bunu bir Hallmark* filminde görmüştüm."

Sağ eli dirseğimi kavradı ve sol eli kolumdan aşağı kayarken nazikçe duruşumu ayarladı.

En büyük endişem, kızışmış bir kedi gibi popomu ona sürtmekti. Sarhoş kafayla insana her şeyin farklı göründüğü kesindi. Yarın utancın süzülerek geleceği kadar kesindi.

Sakin ol.

Sakin ol.

Sakin ol.

Kendime başka bir moral konuşması yaparken iç sesim bile kekeledi.

"Bu bir Hallmark filmi değil Sunny." Sıcak nefesi boynumun yanını okşayarak saçlarımın arasında gezindi. Kalçası benimkiyle aynı hizaya gelirken hızlı bir nefes aldım ve meme uçlarım anında dikleşti.

"Ne peki?" Sesim boğuk bir fısıltı olarak çıkmıştı.

Sol eli yukarı doğru hareket etti, başparmağı bileğimin üstündeki kemiğin üzerinde bir kez gezindikten sonra parmaklarını parmaklarımın üzerinden kaydırdı. "Rahatla." Nazikçe bileğimi

* Genellikle romantik filmler gösteren bir ABD televizyon kanalı. (ç.n.)

salladı. Sanırım bileğimin fazla gergin olduğunu göstermeye çalışıyordu. Parmak uçları hâlâ parmağımı süsleyen kocaman pırlanta yüzüğün üzerini süpürürken kendimden geçmiş halde onları izledim.

"Bu, bir arkadaşın diğer arkadaşa bilardo sopasını doğru düzgün nasıl kullanacağını öğretmesi."

"Doğru." Bu, o buz gibi göle tekrar dalmak gibiydi. Soğuk bir gerçeklik dozu.

İstekamı geri çekerek atışı hizalamama yardım etti ve başparmağımın kıvrımının içinden sopayı tekrar itti. Tebeşir sürülmüş ucu topa vurunca olduğumuz yerde donduk. Vücudu benimkinin üstündeydi. Vücudum onunkine dayalı halde kızardı.

O an için birbirimize doğru bastırdık.

Tek duyabildiğim, topların birbirine vurma sesi ve kalbimin gümbürtüsüydü. Birbirimizin verdiği nefesi soluyarak birlikte izlerken sert mor top cebe girdi.

Ve sonra Jasper geri çekildi. Her zaman yaptığı gibi. Ben hâlâ masaya yaslanmış halde son derece masum bir etkileşimi aşırı düşünüyordum.

Her zaman yaptığım gibi.

Daha sonra duyduğum ses, bilardo sopamın keçe ucuna tebeşir sürerken çıkan gıcırtıya benziyordu. "Aman Tanrım! Siz Jasper Gervais misiniz?"

Jasper'ın rahatsız edici bir gülümseme sunduğunu ve artık imzası gibi olan o kafa sallamayı yaptığını bilmek için bakmama bile gerek yoktu, resmen kulaklarıma saldıran kız gibi ciyaklamanın sebebi buydu.

Ayağa kalkıp arkama bakmadan rafa doğru ilerledim. Çubuğu duvara tutturan kıskaçlara yerleştirdikten sonra dönüp manzaraya baktım.

Kendime derin, çaresiz, odaklanan bir nefes izni verdikten sonra yüzüme bir gülümseme yerleştirip beni bekleyen biraya döndüm.

İki kız Jasper'a yaltaklanıyordu. Onları görüyordum ama aslında görmüyordum. Her zamanki gibi sadece Jasper'ı görüyordum. Vücudunun gerilmesi, sakalının altından yanaklarına yayılan hafif şeftali rengi kızarıklık, ellerinin saplantılı bir şekilde şapkasının kenarında kıvrılması.

Jasper'ın yanına kayarak birama uzandım ve bir kızın gözlerinin yüzüğüme takılmasını izledim. "Ah siktir. Siz birlikte misiniz?" Parmağını tembelce ikimizin arasında oynattı.

Jasper'ın başı bana doğru döndü, onu kurtarabilirmişim gibi gözleri beni deliyordu. Ama onu nasıl kurtaracaktım? O kadar emin değildim. Özellikle de az önce beni bir bilardo masasına eğmişken bile, mümkün olan en açık terimlerle *onun arkadaşı olduğumu* belirttikten sonra.

Eğer bu hareket ona platonik geldiyse, *yok ebesininki* diyebilirdim; herhalde zilzurna sarhoş olmalıydım.

"Hayır. Arkadaşız."

Kız gülümsedi ve rahatlayarak iç çekti. "Pekâlâ, nişan için tebrikler." Herkesin gözü elime kaydı ve başımı yavaşça kaldırarak karşılık olarak ona solgun bir gülümseme gönderdim. "Teşekkürler."

"Tişörtümün arkasını imzalar mısın?" diye sordu arkadaşı, paltosunu indirip saçlarını tek omzuna çekerek sırtını ve çıplak ensesini benim aptal-seksi-arkadaş-kuzenime açtı, o da diğer kızın ona uzattığı kalemi aldı.

Jasper kızın tişörtünü sabitlemek için elini omzuna koyunca, gidip hiç de ihtiyacım olmayan bir bira daha ısmarladım çünkü elinin başka bir kadının üstünde olması midemin kaldıramadığı bir görüntüydü.

Orada karnımı yakan sıcak bir kömür varmış gibi hissediyordum.

Barmene elimi sallayarak *hadi acele et* hareketi yaptım ve adam bana sırıttı. Dizlerimin titrediğini ve gözlerimin boş boş baktığını muhtemelen anlamıştı. Ama biliyor musunuz? Umurumda değildi. Aileme karşı kıyas götürmez şekilde sorumluluk sahibi olmuştum. Kariyerimde bir profesyoneldim. Ve boktan birkaç hafta geçiriyordum. Eğer hayatımın döne döne tuvaletin derinlerine gidişini izlemek istiyorsam, en azından hâlâ yapabiliyorken birkaç tane lezzetli Buddyz Best yuvarlayabilirdim.

Dönüp omzumun üzerinden Jasper'a baktım. Elleri hâlâ alelade bir kızın sırtındaydı ve düz beyaz tişörtünü imzalamak için eğilmişti.

Eğer kıskançlıktan kendini yiyip bitirmek bir sanat dalı olsaydı, bu işte usta olurdum. Yıllarca NHL Ödülleri'ni izleyerek kendime işkence etmiştim. Onu yıllar boyu başka bir kadınla izlemiştim, her biri bir öncekinden daha çarpıcıydı. Hepsinin giyinip süslenmiş bir halde kırmızı halıda yürümelerini, kameralara gülümsemelerini izlerdim ve bittiğinde, yatağıma kıvrılıp tam olarak o an ne yaptıklarını hayal ederdim.

Lüks bir kulüpte diğer oyuncularla çevrili bir halde gösterişli şampanyayla dolu kristal kadehleri tıngırdattıklarını ve ardından sessiz otel odasına geçip Jasper'ın kadının daracık, ışıltılı elbisesini çıkardığını hayal ederdim. Çünkü o elbiseler her zaman daracık ve ışıltılı olurlardı.

Jasper'ın dudakları.

Elleri.

İnlemeleri.

Hayal etmek, yakından görmekten daha kolay kaldırılabilir bir şeydi.

Ellerimi önümde beliren kaygan bira bardağına sarıp masamıza doğru yürüdüm.

"Ben memelerimi imzalamanı istiyorum," duyduğum ilk cümleydi ve bira bardağını niyetlendiğimden daha sertçe masaya koymama neden oldu. Sarhoşluk öfkeyle çarpıştı ve altın sıvı köpürerek ellerime döküldü.

Jasper'ın basit karşılığı, "Ben sadece kâğıt, kıyafet ve ürünlerin üzerini imzalarım," oldu. Bu meme teklifini birçok kez duyduğuna emindim.

Dönüp ellerimi kotuma sildim, bıraktıkları ıslaklık umurumda değildi.

Kız daha yakına sokularak Jasper'ın söylediklerinin bir önemi yokmuş gibi gözlerini devirdi. "Hadi ama... Burada pek bir kimse yok." Dudaklarını yukarı kıvırarak sırıttı ve zaten düşük olan V yakasını daha da indirdi. "Tam buraya."

"Özür dilerim ama olmaz."

Bu adam bir de ondan özür mü diliyordu? Gözleri benimkileri buldu ve hakkını vermek gerekirse, artık kızın kırmızı dantel sutyeninin kenarmm göründüğü dekoltesinden yana bakış atmadı.

"Kimse görmesin diye tuvalette yapmayı mı tercih edersin?"

Jasper'ın gözleri gergin ve keskindi. Barınakta parmaklıkların arkasından bakan bir köpeğe benziyordu; birinin onu kurtarması, ona kalkan olması için umutsuz durumdaydı. Her zaman bir şekilde buna ihtiyacı olmuştu sanırım.

Lacivert gözlerine bakarak büyük bir yudum aldım ve kahretsin, Buddyz Best'i içtikçe tadı güzelleşiyordu.

"Kızım, dur artık. Kendini utandırıyorsun!" diye çıkıştım ve bir fast-food restoranında günün menüsüymüş gibi memelerini ona uzatan kadına gözlerimi diktim.

Jasper adına utanıyordum ama bu kız için de utanıyordum.

Gülünç bir şekilde kendi adıma da utanıyordum.

Utanç her yerdeydi.

Gözleri kısıldı ve omuzlarını salladı. "Sadece elde edilmesi zoru oynuyor." Ağır ve kedi gibi bir gülümsemeyle Jasper'a döndü. "Ama ben sabırlıyımdır. Ve oynamayı severim."

Hiç hanımefendice olmayan bir homurtu çıkardım, tükettiğim alkol miktarı gerçekten meydana çıkıyordu. Ama sanki kendimi yukarıdan izliyordum. Küçük Sloane kızağıyla kaygan bir yokuştan aşağı iniyordu ve dur durak yoktu.

"Ne oynamayı? Cinsel taciz mi?"

Kız kollarını göğsünün altında kavuşturarak onları kaldırdı. Ve Tanrım, gerçekten büyüklerdi. Biraz imrendiğimi rahatlıkla söyleyebilirdim. "Bu sözler, kocası olmayan bir adama daha az önce kendini bastırmış bir kızdan gelince çok anlamlı oldu. İddiaya varım, gerçek kocan bir NHL oyuncusuyla orospuluk ettiğini bilmek isterdi."

Boğazımdan bir kahkaha kurtuldu ve herkes hayretler içinde bana bakakaldı. "Orospuluk etmek?"

Komikti. Sterling kesinlikle bu "orospuluk etmek" terimini kullanırdı.

Tekrar kahkaha attım ve kızlar bana kafayı tırlatmışım gibi baktılar.

Ve haksız sayılmazlardı.

Sterling'in Jasper'la yola çıktığımızı, aynı otel odasını paylaştığımızı, bilardo oynayıp eğlendiğimizi bilmesi fikri aniden derinden tatmin edici gelmişti.

Ve komik.

Ayağını yere vurup eve gelmemi isterken alnındaki damarın attığını ve etli parmaklarının kıvrıldığını canlı bir şekilde hayal edebiliyordum. Sterling Woodcock aniden kafamda kötü davranışları olan, kırmızı suratlı bir çocuğa dönüştü ve bu görüntü beni tekrar sınıra sürükledi.

Kahkaha ağır ağır yükseldi, ama daha ne olduğunu anlamadan o kadar şiddetle gülmeye başladım ki gözlerimde yaşlar birikti.

Jasper bana başını sallarken yüzündeki keyif belirgindi. "Gitme vakti Winthrop." Bizi çıkarmak için döndü ve bu sıvışma hareketiyle kızların kafasının karıştığı belliydi.

"Hayır! Uzmanlık eğitimimi tamamlayabilmek için Buddy Best'imi bitirmem lazım. Senin de o kızın ampullerini imzalaman gerek! Böylece tek istediği kavunlarını avuçlamanken, sadece imzam istiyormuş gibi davranmaya devam edebilir."

Bir oflama sesi ve kızların gitmek üzere döndüklerinin görüntüsü bir an dikkatimi çekti. "Sterling'in izini bulup ona bunu anlatmasını gerçekten umuyorum."

Beni paltolarımıza götürürken Jasper'ın kahkahası üzerimde yankılandı ve bu beni daha da çok güldürdü. Çok tatmin ediciydi. Her ne kadar kendimi rezil etsem de... Umursama noktasını çoktan geçmiştim. Umursama eşiğim iki bira öncesinde kalmıştı.

"Sunny, artık içmiyorsun ve bütün kavunlar manav reyonunda kalacak."

"Çok büyüklerdi Jas. Ve çok yuvarlak." Ellerimi önüme getirip bir çift göğsü sıkıyormuş gibi yaptım. "Dürüst olmam gerekirse biraz kıskandım. Öyle kavunlar için adam öldürebilirdim. Hangi manavda satıldıklarını biliyor musun? İyi para öderim."

Paltomu üzerime örttü, kendi paltosunu koluna astıktan sonra masaya nakit para bıraktı. Ardından ben tekrar ona bastırılmış olarak, karanlık ve soğuk geceye adım attık. "Sen olduğun halinle zaten mükemmelsin Sloane. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Genellikle gururlanır ve bu cümle üzerine aşırı düşünürdüm, ama şimdi sadece kıkırdadım.

"Benim kavunların hoş olduğunu mu söylüyorsun?" Göğsümü ileri çıkarıp avuçladım.

"Bugünlerde sen benim başımı belaya sokacaksın," diye yanıt verdi.

"Senden istesem benim kavunları imzalar mıydın?"

"Sana biraz su getirmem gerek."

"Mıymıntının teki olma Gervais. Soruya cevap ver!"

"Bilmiyorum Sloane." Otel odamıza giden kısa yolu yürürken nefesi önünde buhar oldu. "Bana bunu sorduğunu hayal etmek zor çünkü beni çok iyi tanıyorsun. Böyle tam bir kaçık gibi kıçtan atılan boklardan ne kadar nefret ettiğimi anladığını biliyorum."

Başım dönünce onun sağlam bedenine yaslandım. "Ya da!" Zaferle tek parmağımı kaldırdım. "Memeden atılan!"

"Tanrım, sen bana yardım et..." diye inledi.

"Austin Powers'taki kadınlar gibi! Onları biliyorsun. Mermi sutyenler hani? Çoook havalı."

Beni hafifçe sıkarken verdiği tek karşılık, "Beni kolladığın için teşekkürler Sunny," oldu.

Başımı omzunun kenarına yasladım. "Her zaman Jas. Ayrıca sanırım kızlar benden gerçekten hoşlandı."

16

Jasper

Harvey: Siz çocuklar geceyi geçirmek için güvenli bir yere gittiniz mi?

Jasper: Evet. Rose Hill'deki otele gittik.

Harvey: İki oda mı, tek mi? ;)

Jasper: Tuhaf olma. Bir oda, iki yatak.

Harvey: Ben tuhaf değilim. Kuzenine vurulan sensin.

Jasper: O benim kuzenim değil.

Harvey: Ha! Vurulma kısmını inkâr etmedin ama.

* * *

Sloane sarhoştu.

Komik bir şekilde zil zurnaydı. Tamamen filtresizdi. Ve onun boyutlarındaki birinin yapabileceğini hiç düşünmediğim kadar güçle bana yaslanıyordu.

Yumuşak kıkırdamaları, otelin koridorunda tepemizde yanan sarımsı neon ışıkların uğultusuna karışıyordu ve sürekli ayağıma basıp durdu.

"Sen bir balerinsin. Zarif olman gerekmiyor mu?"

Dediklerimi görmezden gelip başını bana doğru çevirdi. "Şurada bir sivilce olduğunu fark etin mi..." Şakağımda kıvrılan ve saç dibime yakın bir yeri dürttü.

Bir homurtu çıkardım. "Hayır Sloane. Son zamanlarda cildimle ilgilenmiyorum."

"Bu çok sinir bozucu. Bahse varım yüzünü şampuanla yıkıyor, hiç nemlendirmiyor ve sadece tatildeyken güneş kremi sürüyorsundur. Ama yine de böyle görünüyorsun." Ellerini vücudum boyunca salladı.

Elimi cebime sokup oda anahtarımızı çıkardım ve hızla kaydırıp odaya girdim. "Yüzümü duş jeliyle yıkıyorum."

İnledi ve dramatik bir tavırla başını geriye atarak gözlerini tavana dikti. "Bunu yapamazsın."

"Neden? Yüzüm de vücudumun bir parçası."

"Onun içinde doğru şeyler yok." Ayakkabılarını çekiştirirken sallandı ve bir kahkahayı bastırdım. "Nane ve başka her neyse, onun gibi harika kokuyor olsa da."

"Nane ve okaliptüs. Yıllardır kullandığım aynı duş jeli. Yüzümün ihtiyacı olan şey ne?"

Bir ayakkabı uçarak yanımızdan geçip duvara çarptı. "Oha!" Gözleri fal taşı oldu ve tekrar kıkırdamaya başladı. Mutlu bir sarhoş olduğu için şükrediyordum. Şu an üzgün olmasıyla baş edebileceğimi sanmıyordum. "C Vitamini. Peptitler. Salisilik asitler. Artık gençleşmiyorsun. Bir retinolü düşünmelisin ama sonra her gün güneş kremi sürmen gerek. Aman Tanrım!" Diğer ayakkabı da aynı şekilde fırladı ve Sloane banyoya doğru sendeledi. "Çok iyi bir fikrim var."

"Sunny, şu anın çok iyi fikirlerle geleceğin bir zaman olduğunu sanmıyorum."

"Sen bana sarhoş mu diyorsun Gervais?" diye bağırdı küçük banyodan. Ayakkabılarımı çıkarıp onunkileri de kapının yanına düzgünce koyarken orayı karıştırdığını duyabiliyordum.

"Asla. Fazlasıyla ayıksın. Ama bir şişe su alacağım, sen de içeceksin, tamam mı?"

"Orada hiç küçük Grand Marnier şişesi filan var mı? Oteller her zaman kimsenin içmediği alkollerle doludur. Yani kim Grand Marnier içer ki?"

Sessizce güldüm ve buzdolabına doğru yürüdüm. İki şişe su vardı. "Buranın Grand Marnier tarzı bir otel olduğunu sanmıyorum."

Ben her elimde birer şişeyle doğrulurken, o da banyo kapısından çıktı. Ama onun da ileri doğru uzattığı kendi şişeleri vardı.

"Yüz bakımı!" diye ciyakladı.

"Ne?" Gözlerimi bir kez kırpıştırarak yumuşak sarı saçlarına ve mutlu gözlerine baktım.

Elinde mor bir plastik şişe ile birlikte bir şeyle dolu yeşil cam şişe vardı ve aptalmışım gibi onları bana doğru salladı. "Eğer yüzüme yaparsan, suyunu içerim."

Söylemem gerek, aklımın ilk gittiği yer güzellik ürünleri değildi.

"Merak etme. Ben de sana yapacağım."

Sloane'un yüzüme oturduğu, o gözlerime bakarken ellerimin kıçını kavradığı bir görüntü zihnimde parladı.

Bu ilk defa olmuyordu. Genellikle düşünceyi bastırırdım, ama bu gece sürmesine izin verecek kadar rahat hissediyordum. Hareket edişini izleyecek kadar. Çıkarabileceği sesleri düşünecek kadar.

"Acele et Gervais!" Yatağa hoplayıp cilt bakım ürünlerini yatağın üzerine koydu ve parmaklarını avucuna doğru kıvırarak ona doğru gelmemi işaret etti.

Cidden yardımcı olmuyordu. Vücudumdaki tüm kan aşağılara doğru indi ve ona bir şişe su atarak bunu sakladım. Şişe uçarken, "Önce bunu iç," dedim.

Ama bu gece refleksleri yavaştı ve şişe yüzüne çarptı.

Burnunun ortasına.

Yedek kulübesinde çocuklarla birbirimize sürekli su şişeleri fırlatırdık. Alışkanlık haline gelmişti. Fena halde irkilmişti, ben de nefesim kesilerek onu kontrol etmek için uzun adımlarla yatağa ilerledim. Elleri yüzüne kapanmıştı ve kendini yoklarcasına parmakları hareket ediyordu.

Berbat hissettim. *Hasta* hissettim. Herhangi birinin Sloane'u incittiği düşüncesi –bu ben de olsam– damarlarımın alev almasına neden oluyordu.

Omzuna dokunduğumda başını kaldırıp bana baktı ve...

Kahkahalara boğuldu.

"Jas! O şeyi öylece yüzüme atıverdin, seni beceriksiz şerefsiz!"

"Atmadım!" İnkârla başımı iki yana salladım. "Yani... amacım o değildi! Çok üzgünüm! İyi misin?"

Daha şiddetle güldü. "İyiyim! İyiyim. Tamamen iyiyim." Sözleri kahkahasının arasından hırıltı gibi çıkıyordu.

O an ellerimle omuzlarını sıktım ve bu hareket dikkatini yüzüme çekti. "Sunny, şu an kafayı yedin. Biraz su içmen gerek."

Kendini toplamaya çalışırken, dudaklarını içe doğru birbirine bastırdı. "Tamam." Başını sallayıp yanındaki su şişesini açtı. Neredeyse dudaklarına kadar kaldırdı ve durup uzaklara bakarak tekrar kahkahaya boğuldu. "Yüzüme o kadar hızla attığma inanamıyorum!"

Sakalımı sıvazlayarak gülmemeye çalıştım ama bulaşıcıydı. "Niyetim o değildi."

"Biliyorum. Ama yine de komik."

Şimdi kollarımı göğsümde kavuşturdum, ne kadar ciddi olduğumu ona göstermeye çalışıyordum. "Komik değil."

"Çünkü yüzünün halini görmedin." Yüzünü buruşturarak fazlasıyla abartılı bir dehşet dolu yüz ifadesi taklidi yaptı.

Ve ardından daha fazla katılarak gülmeye başladı.

İnleyip şapkamı masaya fırlattım. "Bahse varım kıkırdayıp durduğun için sınıftan da atılmışsmdır sen."

Sudan büyük bir yudum alırken işaretparmağını elindeki şişeden ayırıp bana doğrulttu. "Doğru."

İstemsizce kıkırdadım. Kesinlikle gözümün önüne getirebiliyordum. Sloane'a fazla yakın olmayacak şekilde kenara oturduğumda yatak hafifçe çöktü. Kahkahası dinerken suyunu içmeye devam etti, ben de banyodan getirdiği iki ürünü elime aldım.

"Peki, tamam. Yüzüne yapacağım."

Bu defa güldüğünde su odanın önüne doğru püskürdü.

"Yüce Tanrım." Sırtüstü yatağa devrilip kolumu yüzüme kapattım, onunla gülerken vücudumun sarsıldığını hissedebiliyordum. Üzerimde her zaman böyle bir etkisi vardı. Neşeli karakteri bulaşıcıydı. Bazen buna direniyordum ama şu an hayatım pahasına da olsa nedenini anlayamıyordum.

Bir elini ağzına kapattı ve elinin arkasından, "Özür dilerim," dedi. "Şu an bana güvenemezsin."

"Tamam. Daha fazla su. Sonra istediğin süslü voodoo-cilt-bo kunu bana uygulayabilirsin."

"*Yüzüne yapmak* demekten iyi kaçındın." Artık dizlerinin üstünde oturuyordu, dikkatle suyunu yudumlarken bana baktı.

"Lütfen suyu suratıma püskürtme," diye karşılık verdim yukarı ona doğru bakarken, gözlerimiz birbirine kilitlendi ve öyle kaldı. Şapkamın siperliği olmadan kendimi açıkta ve tamamen ortada hissederdim, ama onun yanındayken bunu pek de önemsediğimden emin değildim.

İnsanların bana yakından bakması tenimi karıncalandırıyordu. Ama Sloane'un gözleri üzerimdeyken hissettiğim tek şey sıcaklıktı.

Sessiz göz teması çok uzun sürmüş gibi geldiğinde mor şişeyi kaldırıp talimatları okumaya başladım, bu arada o da su şişesini kafaya dikti. Bitince de şişeyi omzunun üzerinden attı. Sırıtarak tüpe uzandı, kapağını açıp beyaz kili parmak uçlarına sıktı.

"Burada önce yüzünü ılık suyla yıkaman gerektiği yazıyor."

Sloane bana gözlerini devirdi. "Yüzünü duş jeliyle temizleyen bir adamdan gelince anlamlı sözler."

Ardından kili alnıma yaymaya başladı. Burnumdan aşağı. Elmacıkkemiklerimden yukarı. Nazik parmakları cildimde kayarken gözlerinde o hafif dalgın bakış vardı. Konsantrasyondan kaşları çatılmıştı ve kili özenle yayarken buzul rengi irisleri yüzümün her köşesinde dolaştı. Ona baktığımı yakalayınca bakışlarımı kaçırdım ve bunun yardımı olacakmış gibi gözlerimi kapattım.

Ancak kendi gözkapaklarımın mahremiyetinin ardında, dokunuşu cildimde elektrik kıvılcımları yarattı ve karanlık, onun önümdeki bilardo masasına eğilmiş görüntüsüne dönüştü. İnce bedeninin altımda duruşunu hâlâ görebiliyordum ve ona sürtünmemek için kendime hâkim olmaya çalışmadan önce aletimin seğirmesini hâlâ hissediyordum.

Çünkü arkadaşlar aletlerini, arkadaşlarının mükemmel kıçına sürtmezlerdi. O iş öyle olmazdı.

Arkadaş kuralına rağmen o tanıdık kabarmayı hissettim, bu da hızla doğrulup dokunuşundan uzaklaşmama neden oldu. "Tamam. Böyle iyi," diye homurdandım, kalın kil içeriği yüzümü kaşındırıyor ve geriyordu. "Sıra sende."

Başıyla onayladı, şimdi gözleri biraz kocaman görünüyordu. Yüzümü ovarken aklından neler geçtiğini bilmiyordum, ama artık aramızda bir gerilim vardı. Şakacı ifadeler gitmişti. Tıpkı göldeki gibi. O lanet bilardo masasındaki gibi.

Tüpü aldım ve parmaklarıma bir parça kil sıktım. Elimi yüzüne uzattığımda daha az dikkat dağıtıcı olacağını düşünerek gözleri yerine dudaklarına odaklandım.

Yanılmıştım.

Sloane Winthrop'la ilgili her şey acayip dikkat dağıtıcıydı. Ve ben çok uzun süredir bunu fark etmemek için çok çabalıyordum.

Parmaklarım elmacıkkemiklerini sıyırdığında keskin bir nefes aldı. Her ikimizin de bakışları, inceleme altında hafifçe titreyen elime kaydı.

Sadece yutkunarak devam ettim, kendimi onun bebek mavisi gözleri yerine parmaklarıma ve kil maskesini uyguladığım yere bakmaya zorladım. Onunlayken dikkatli olmalıydım. Saçlarma bulaştırmak istemiyordum. Ya da gözlerine. Gecenin en kötü anının, su şişesini yüzüne isabet ettirmem olarak kalması daha iyiydi.

Malzemeyi çene hattından kaydırarak çenesinin üstüne sürerken parmak uçlarım altdudağını sıyırdı. Bunun gerçekleşmesini ağır çekimde izledim. Kireç beyazına karşı canlı pembe. Benim parmaklarım. Onun dudakları. Hafif bir baskı altında düzleşip kenara kayma şekli. Ondaki her şey yumuşak ve kolayca şekil alabilen türdendi.

Yine nefesi kesildi, ağzı aralandı ve bu defa gözlerim gözlerine çevrildi. İri, parlak ve mavinin her tonundaydılar. Renklerden bir kaleydoskop. Açık gökyüzü. Kuzgun yumurtası kabuğu. Buzul gölü. Daha koyu çizgiler tüm bu soluk renklerin patlamasına neden oluyordu.

Ve o lanet nefes kesilmesi, doğruca kasıklarıma yıldırım gibi inmişti.

"Biliyor musun?" Kirpikleri perde gibi aşağı indi ve geri çekilerek yataktan kalktı. "Bunu kendim bitireceğim. Yapman için seni zorlamayayım."

Ben bir şey söyleyemeden banyoya gidip musluğu açtı. Oraya gittiğimde, göz temasından kaçınarak yüzünü ovuşturuyordu.

Sonunda aynadan bana kaçamak bir bakış atarken düz bir gülümsemeyle baktı, gözleri kurumuş beyaz boyaya benzeyen bir şeyle kaplı yüzümde takılı kaldı. Sakalıma yapışıp yer yer çatlamıştı.

Bu bana bir açıdan kendimi hatırlattı. Kırılgan bir kabuk. Tek bir çatlakta bu şeyin tamamı patlayarak açılmaya hazırdı.

"Sen iyi misin?"

"Evet," dedi biraz fazla neşeyle, yüzünü kuruluyordu. "Sadece yarın hepten bok gibi hissetmek istemiyorsam yatmam gerektiği aklıma geldi."

O gidince derin bir nefes verip avuçlarımı önümdeki tezgâha yasladım.

Bugün bize neler olduğunu bilmiyordum, ama alkol tüketimiyle alakasız olarak yarın ikimiz de hepten bok gibi hissedecektik.

Çünkü Sloane akşamdan kalma olacaktı. Ben de ona ve o yumuşak, dolgun dudaklara yapmak istediğim tüm müstehcen şeylerle ilgili düşüncelerle mücadele etmekten bitap düşecektim.

17

Sloane

Sloane: Yardım gönderin.

Summer: Ne hakkında yardım? Siz iyi misiniz?

Sloane: Fena halde akşamdan kalmayım. Ölmek istiyorum.

Willa: Hoş. Utanç sarmalı. Onu becerdin mi?

Sloane: Hayır. Birbirimizin yüzüne bakım yaptık ve mal gibi sızdık.

Willa: Çak bir beşlik. Cade yüzüme yapınca bayılıyorum.

Summer: Yüce Tanrım.

Sloane: Bu... benim kastettiğim şey değildi.

* * *

Sabaha hepten bok gibi hissedeceğimi söylediğimde tam on ikiden vurmuştum.

İçime doğmuştu sanki. Çünkü başım zonkluyordu, göğsüme baskı yapan yığınla berbat utancı bana hatırlatan bir ağırlık vardı ve kamyonetin içindeki sessizlik fena halde *sağır ediciydi.*

Jasper'la birbirimize günaydın demiştik. Bana burnumun nasıl olduğunu sormuştu, ben de ona gözlerimi devirmiştim. Yüzüme hafifçe yolladığı yumuşak bir şişeyle değil de tüm gücüyle attığı bir topla vurmuş gibi davranıyordu.

Çünkü evet, dün geceye dair her şeyi dayanılmaz derecede net ayrıntılarla hatırlıyordum. Sadece hiçbir şeyi takmayacak kadar sarhoştum, ama unutacak kadar değil.

Sarhoş olup da hiçbir şeyi unutmamayı çoğu zaman bir kazanç olarak görsem de dün geceyi unutmak beni mutlu ederdi. Aynı görüntüleri kafamda tekrar tekrar oynatmama engel olurdu.

Tepemizdeki gökyüzü koyu griydi ve kar lapa lapa yağarak ıslak seslerle ön cama düşüyordu. İkimizin de bakışlarının odaklanmış olduğu ön cama.

Çünkü bu sabah ortalık çok tuhaftı ve bunun nedeni; muhtemelen onun hayranlarına kıskançlıkla bakmam, sonra onu otel odamıza sürüklemem, ardından da ona kavunlarımı imzalayıp imzalamayacağını ve yüzüme bakım yapıp yapmayacağını sormamdı.

Ne diyebilirdim? Hepimizin bir kırılma noktası vardı ve görünüşe göre benimkine ulaşmıştım.

Hız göstergesine bir bakış attım, hız limitinin epey altında yol alıyorduk.

Yeterince uzun süre dağlarda yaşadıysanız, şiddetli kar yağışının başlamadan önce nasıl göründüğünü bilirdiniz. Ve durum buydu.

Ben biliyordum. Jasper biliyordu.

Ve şu an kafasının içinde bizim güvenliğimiz için endişe ettiğini bilecek kadar Jasper'ı tanıyordum. Bu onun varsayılan moduydu.

"Benim aptal olduğumu düşünüyor olmalısın," diye sohbeti başlattım.

Başını o kadar keskin bir hareketle bana doğru çevirdi ki, boynunu incitmiş olabileceğini düşündüm. Gözleri yüzüme döndüğünde yumuşadı ve kalbim tekledi. Yontulmuş gibi yüzü saniyeler içinde yola döndü, parmak boğumları direksiyonda bembeyaz oldu.

"Kesinlikle senin aptal olduğunu düşünmüyorum."

"Hayatım resmen savaş alanı ve isteyerek bunu görmezden geliyorum. Ve dün gece kesinlikle tam bir aptaldım," diye şakayla karışık söylerken, dönüp yan camdan dağ geçidini dolduran kayalara ve ağaçlara öyle dikkatle baktım ki sanki camı açıp o karanlık, sarp taşa dokunabilecekmişim gibi geldi. Bir gecede yaşanan sert dondan dolayı keskin köşelerde buz saçakları oluşmuştu.

"Hayır. Gevşemeyi hak ediyorsun. Komiktin. Buna ihtiyacım vardı. Ben eğlendim. *Biz* eğlendik."

"Hımmm." Sözlerinin kafamda yankılanmasına müsaade ettim. *Biz eğlendik.*

"Seni utandırdıysam özür dilerim."

"Beni nasıl utandırabilirsin ki?" Gerçekten kafası karışmış gibiydi.

"O kızlarla. Tam bir seks engelleyicisi oldum."

Şimdi alçak sesle kıkırdıyordu. "Ve ben de engellemene minnettarım."

"Bunu laf olsun diye söylüyorsun. Kadınların eşliğinden hoşlanmıyorsun gibi davranmayalım."

Dobra dobra, "Seksten hoşlanıyorum. Gerisi çok fazla," diye karşılık vererek beni şaşırttı.

Yutkunmaya çalıştım ve tükürüğüm boğazıma kaçtı, şu an kazanan bendim sanki. Her zaman fazlasıyla sessizdi. *Seks* kelimesinin dudaklarından bu kadar kolaylıkla dökülmesini beklemiyordum. Bundan hoşlandığı kısımdan bahsetmiyorum bile.

Kendimi toparlayarak, "O süslü ödül davetlerinde filan seni kadınlarla gördüm. Yani iyi denemeydi."

Omuz silkti ve bu hareketle kalın pazıları yükselip indi. "Görünüş aldatıcı olabilir. Bazen sadece bir arkadaşın arkadaşı oluyor. Genellikle arada sırada görüştüğüm birileri. Ne istediğimi anlayan ve daha fazlasını istemeyen kişiler."

"Seks arkadaşı gibi mi?" Neredeyse *ayrıcalıklı dostluk* demek istemiştim. Ama onun başka bir kadınla gerçekten dost olduğu düşüncesi daha kötüydü. Seks seksti. Ama dostluk? Jasper söz konusuyken dostluk, sevgi demekti.

Boğazını temizledi. "Temel olarak."

Bu tam da Jasper'ın söyleyeceği türden bir şeydi. Üstü kapalı ve ketum.

"Bu ne demekse artık." Gözlerimi devirip tekrar dağlara bakmaya başladım. Aramızda yeni fark edilen bu gerilimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Eskiden sadece benim kafamdaydı. Ama şimdi onun gözleri de dokunuşu da biraz fazla oyalanır olmuştu. Parmaklarıma dolanan parmaklar. Belime yerleşen el.

"Bu, kariyerimin şu noktasında benden olduğum *şey* için değil de olduğum *kişi* için hoşlanan biriyle tanışmanın tamamen imkânsız olduğunu düşünüyorum demek. İnsanlarla yüzeysel vakit geçirebildiğim ama her zaman konunun yaptığım işe, ne kadar kazandığıma ya da ne kadar ünlü olduğuma gelmesi demek. Bu, üzerimde o kötü şöhretin dolaşmadığı bir insanla asla tanışamayacağım demek ve bu da her şeyi ve herkesi sorguladığım anlamına geliyor."

Dilim altdudağımın üstünden kaydı ve az önce itiraf ettiği her şeyi idrak ederken göğsüm sıkıştı.

"Haberlere çıktığımda ya da beni televizyonda gördüğünde annem bile ortaya çıkıyor."

Donakaldım. Jasper ebeveynlerinden *asla* bahsetmezdi.

"Ortaya mı çıkıyor?" Sesim ufacıktı ve onu dikkatle inceledim.

"Her zaman."

"Sadece... selam vermek için mi?"

Dudak büktü ve ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. Ama eğlenen bir tavırla değildi. Daha çok derin bir incinmeyi saklamak için kuru bir girişim gibiydi. "Hayır Sunny. Para için."

"Üzgünüm. Onun nerede olduğunu biliyor musun?" Bu yeterli değildi. Yeterli olmanın yakınından geçmiyordu. Ama ona başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Yaşadığı kaza ve sonrasında olanlar benim boyumu aşıyordu.

Tek bir kişinin başına bu kadar kötü olayın gelmiş olması bana çok adaletsiz göründü. Tek bir kişinin tüm zorluklara bu kadar meydan okuyabilmesi. Evrenin, Jasper'ın yükünü biraz olsun hafifletmek için acısının birazını daha fazla insanın üzerine dağıtamaması.

Kız kardeşi.

Annesi.

Babası.

Şimdi de Beau.

Bu acımasızlıktı ve yüreğimin onun için sızlamasına neden oluyordu, hep olmuştu. O ilk yaz günü içlerinde boğulduğum lanet hüzünlü gözler. Koyu mavi bir uçurum. Bazen o derin okyanusun dibine batmış ve oraya yerleşmişim gibi hissediyordum.

Jasper'ın gözlerinde boğulmuş ve bir daha da çıkamamıştım.

"Gelip gidiyor. Onun nasıl olduğunu biliyorsun. Jenny'nin ölümünden sonra kendi kendini tedaviye başladı. Ve bir yıl içinde bambaşka biri oldu, bambaşka bir hayat yaşamaya başladı. Onu o düşkünler evinden bu düşkünler evine götüren bir hayat. Hapishaneden rehabilitasyona. Oradan da... Artık bilmiyorum

bile." Duraksadı ve tek düşünebildiğim, o kadının oğlunu zaten olduğundan daha fazla mahveden birine dönüştüğüydü. "Benim hatam."

Sözleri ağır bir darbe indirdi.

Çok güzel ve ayrıcalıklı bir hayat yaşamıştım, üstünde saten kurdele bağlanmış olan türden. Şiddete hiç maruz kalmamıştım. Aile üyelerinden birini hiç kaybetmemiştim. Bizzat sebep olmadığım fiziksel bir acıyı hiç yaşamamıştım. Tabii ki annemle babamın iğnelemeleri olurdu, ama asla beni incitmek istemezlerdi ya da bana acı verecek bir şey yapacak kadar umursamaz değillerdi.

Ama bunun nasıl hissettirdiğini hayal edebiliyordum.

"Senin hatan *değil*."

"Benim hatam. Ve bunu telafi etmek için ona para gönderiyorum."

Alçak ve inleyen bir ses boğazımı yaktı. Midem bulanıyordu ve bunun akşamdan kalmalıktan mı, yoksa sohbetin konusundan mı kaynaklandığından emin değildim. "Telafi etmen gereken bir şey yok."

"Ben..."

"Hayır," dedim sertçe, onun susturmak için ellerimi çarptım. "Hiçbir şey. Hem de hiç. Sana daha önce de söyledim ve öleceğim güne kadar söylemeye devam edeceğim: Sen bir çocuktun, o bir çocuktu ve bu bir kazaydı."

İkimiz de ön camdan dışarı bakarken nefesi sığlaşmış gibiydi, neredeyse soluk soluğaydı.

"Olanları sana anlattığım geceyi hâlâ hatırlıyorum. Ağladığını hatırlıyorum ve bu her şeyi yüksek sesle dile getirmekten daha kötüydü. Ağlamanı izlemek... çok küçük ve çok saf..."

Ağlamıştım. Hıçkırıklara boğulmuştum. Onun için dağılmıştım, acısının bir kısmını alıp kendi acım yapmak istemiştim. Ev-

ren onun yükünü paylaşmasına yardım etmeyecekse, bunu kendim yapmaya karar vermiştim.

O gece, tek şahidi ay olan harap bir çocuk en derin, en karanlık sırlarını bulabildiği en önemsiz kişiye açıklamıştı. Ona hiçbir zaman acımayla değil, yalnızca hayranlıkla bakan bir kıza.

Ve o kız için kalbini lime lime etmişti. Bütün çentikli, kopuk parçaları kızın ayaklarının dibine bırakmıştı.

Ve ben o parçaların koruyucusu olmuştum. O anın acımasızlığı karşısında duraksamamıştım. Gerçekten anladığımı bile sanmıyordum, ama her küçük kırıntıyı toplamış ve güvende tutmak için hepsini kalbimde saklamıştım.

Zamanla hikâyesini anlamaya başlamıştım. Üzerine düşünmüştüm. Bir parçası haline gelmiş, kendimi bir şekilde dahil etmiştim. Ve o kırıntılar tohuma dönüşmüştü. O tohumları sulamış, ilgilenmiş ve onun için güvende tutmuştum.

Ama tohumlar büyümüştü, onun ve o gecenin kökleri kalbime o kadar sıkıca dolanmıştı ki artık kendimi Jasper Gervais'ten ayrıştırmam mümkün değildi.

O kökleri ve içimdeki kalesini benden alabilecek tek bir kul yoktu dünyada.

"Ebeveynlerimden öğrendim ki, birini ne kadar şiddetle sevsen de bu kalmalarına yetmiyor. Ama sen? Sana bütün kirli detayları anlattım ve benden nefret edebilirdin. Ama sen kaldın. Dans ettin."

"Senden asla nefret edemezdim Jas." Yaşlar gözlerime doldu. Yapmayı bildiğim tek şeyi yapmıştım. Ay ışığının altında, gür yeşil çimenlerin olduğu bir arazide ayağa kalkıp hareketlerin bedenimden akmasına izin vermiştim. Kafamda klasik bir melodi çalıyordu. Gerçek tek müzik, boğucu derecede sıcak yaz gecesinin çayırlardaki hışırtısıydı.

Ve tek seyirci, hüzünlü gözlere sahip güzel bir çocuktu; her hareketimi izlemiş ve bitirdiğimde bana bunun güzel olduğunu söylemişti. Sonra da gitmişti. Ve tek umabildiğim uyuyabilmesiydi. Kendini biraz daha hafif hissetmesi.

O terk edilmiş bir ergen, ben de saf bir çocuk olabilirdim ama o gece bir sırrı paylaşan iki ruhtuk. Onun ardından da alışılmadık arkadaşlar olduk.

"Sana anlattığımda gülmemiş olmana şaşıyorum." Karanlık bir tavırla kıkırdadı.

Dönüp kolunu yumrukladım, kendine hâlâ bu kadar çok yüklendiği için ona biraz kızmıştım. "Kes sesini."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

"Muhtemelen yüzüne su şişesi atarım."

Ondan rahatlamış bir kahkaha kurtuldu ve ellerinin direksiyonda kıvrılmasını izledim, gözleri hâlâ yola sabitlenmişti. "Ben yüzüne atmadım. El-göz koordinasyonunun berbat olması benim hatam değil."

"Bunu burnuma anlat." Hiç ağrımıyor olsa da dramatik bir tavırla burnumu ovuşturdum.

"O büyük şişlik sana yakıştı. Kusursuz yüzüne karakter kattı."

Şakacı, arkadaşça sohbete dönmeye çalışıyordu. Çok iyi yaptığımız bir sohbet türüydü. Her şey masaya yatırıldığında aramızda ortaya çıkan bir türdü. O geceden sonra Jasper'a herhangi bir şeyi anlatmakta tereddüt etmemiştim. Elbette biz büyüdükçe işler değişmişti, ama her zaman güvenebileceğim safi bir dürüstlük temelimiz vardı.

Ona güveniyordum ve sanırım o da bana güveniyordu. Bana o gece neden güvendiğini bilmiyordum. Belki de sadece içini dökmeye ihtiyacı vardı ve ben de zaten sürekli onu izleyen, "tesadüfen" yürüyüşe çıkmış, çocukluk aşkından mustarip kızdım.

Her halükârda bu bizi bağlamıştı. Görünüşe göre ömür boyu. Çünkü o günün detaylarını başka birine anlattığını sanmıyordum. O işareti vermek için elini kaldırdığını. Olayın ardından ailesinin paramparça olduğunu. Kendini sorumlu hissettiğini. Annesi kaybolduğu, bok kafalı babası yeni bir hayata başladığı ve oğluna bakmaya eve gelmeyi unuttuğu için Beau'nun onu okulun arkasındaki arazide bir arabada yaşarken bulduğunu.

Son söylediği *"Kusursuz yüz"* sözleri, aracın içine tekrar sessizlik getirmişti ve bu durgunlukta zihnim daldan dala atlıyordu.

Merakım bana galip gelince, "O adamdan hiç haber aldın mı?" diye sordum.

Ben söylemesem de babasından bahsettiğimi anladı. Jasper için o boşluğu Harvey elinden geldiğince kapamıştı, ama isteyerek sizi terk eden bir ebeveynin üstesinden gelmek diye bir şey yoktu. Hayatının en kötü günü için sizi suçlayan bir ebeveyn.

Boğazını temizledi ve şapkasının siperliğinin altından bana bir bakış attı. "Hayır."

Başımı sallayarak biyolojik babasının bende her zaman uyandırdığı öfkeyi bastırdım.

"Oraya bir kez gittim, biliyorsun. Sadece görmek için. Caddeye park ettim ve bütün gün evini izledim. Karısı. Çocukları. Lanet bir kedi. Ben hep kedi isterdim ama bana izin vermemişti."

"Seni gördü mü?"

"Nihayetinde."

"Ne dedi?"

Boğazı direksiyondaki elleriyle uyum içinde hareket etti ve omuzlarını silkti.

"Onu öldürebilirim..." diye mırıldandım, hayatta kalan tek çocuğunu onsuz yeni bir hayata başlamak için terk eden bu "adam"

hakkında sayıp dökmek istediğim kelimeleri geri çevirebilirmişim gibi elimle dudaklarımı ovuşturdum. Keder hepimizi alışılmadık şekillerde dönüştürürdü ve keşke onun yaşadıklarını göz önünde bulundurarak daha bağışlayıcı olmayı başarabilseydim.

Ama yapamıyordum. Tek görebildiğim, Jasper ve kederin ona yaptıklarıydı.

Babamın baskıcı bir pislik olabildiğini biliyordum ama kendi çapında beni önemsiyordu.

Jasper hüzünle güldü. "Olay da bu Sunny. Hiçbir şey söylemedi. Beni gördü. Göz göze geldik. Ve sadece kapıyı kapatıp verandanın ışığını söndürdü. Yatmaya gitti."

"Üzgünüm." Özrümü sunarken sesim çatladı ve elimi uzatıp parmaklarımı omzuna sardım, parmak uçlarım ensesinden inen saç tutamlarını okşuyordu.

Başını bana doğru eğdi ve parmaklarım omurgasınm en üstündeki kemiği ovmaya başladı. Orada ağır ağır daire çizerek dokunuşumun altında vücudunun rahatladığını hissettim.

Bunun yaralarını iyileştirmeye yetmeyeceğini bir kez daha fark ettim. Ama elimde olan buydu.

Onun *ne* olduğundan çok, *kim* olduğunu gerçekten bilen kişi ben olabilirdim. Dinleyebilirdim.

O konuştuğunda her zaman dinlerdim.

"Böyle şeyler en iyilerimizin bile başına gelir Sunny ve ben en iyilerimizden biri değilim."

Ona söylediğim şey, "Bana göre öylesin," oldu.

Gözlerim parmağımdaki pırlantaya takıldı ve görüntü karşısında irkildim. Onu çıkarmam gerekiyordu ama erteliyordum. Ve bunun nedeni, Sterling'i özlemem değildi.

Bunun nedeni, eğer yüzüğü çıkarırsam Jasper'la ilgili umutsuz ve aptalca bir şey yapacak olmamdan endişelenmemdi. Yüzük bu noktada benim için zihinsel bir emniyet kemeri gibiydi; beni kendimden ve dürtüsel bir karardan alıkoyan birkaç şeyden biri.

Ama uzanıp yakındaki elini direksiyondan çektim ve orta konsolun üstünden parmaklarımı sıkıca parmaklarına doladım.

Ve yüzük beni durdurmadı.

18

Sloane

Baba: Sloane, artık aramalarıma cevap verme vaktin geldi. Ben seni bundan daha iyi yetiştirdim. Fazlasıyla duygusal olabildiğini biliyorum ama bu çok ileri gitti. Kendini topla ve bir Winthrop gibi davran.

* * *

Harvey: Siz çocuklar için durumlar nasıl?

Sloane: İyi. Geceyi Rose Hill'de geçirdik. Bu öğleden sonra Ruby Creek'e varmış oluruz. Seni bilgilendireceğim.

Harvey: Oğlum nasıl?

Sloane: İyi. Hoş.

Harvey: Sen nasılsın?

Sloane: Akşamdan kalma.

Harvey: Jasper seni içmeye mi itti?

Sloane: Aşağı yukarı.

* * *

Dağ geçidinin zirvesinden geçerken başımı camdan dışarı çevirdim. Görüş alanı daha da kötüye gitmişti. Etrafımızdaki birkaç aracın kırmızı stop lambalarını görebiliyordum ve kamyonetin dik yokuşu tırmanırken zorlandığını hissedebiliyordum. Yan aynada, açık kasaya dizilmiş, yapboz parçaları gibi iki katman halinde birbirine bağlanan ve ıslanmalarını önlemek için üzeri brandalarla kapatılmış büyük yuvarlak balyaları görebiliyordum.

En yüksek irtifaya ulaşıp alçalmaya başladığımızda kulaklarım tıkandı, kamyonetin ön kısmı aniden aşağıya doğru bakmaya başlamıştı. Jasper'dan yumuşak bir homurtu geldi ve dönüp ona baktım. Gösterge paneli ile yol arasına bakarken kalın kaşları çatıldı.

"Müziği kıs Sloane."

Zaten sesi kısıktı, ama yine de dediğini yaptım çünkü Jasper'ın sesi kulak tırmalayıcı çıkmıştı. Orada biraz anksiyete izi, biraz da otorite vardı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Şimdi hızlanıyorduk ve uzanıp hız göstergesine baktığımda, ibrenin her saniye giderek yükseldiğini gördüm. Hemen yanında kırmızı bir uyarı ışığı yandı.

"Jas," dedim nefes nefese. "Sorun ne?" Göğsüm sıkıştı ve neler olduğunu bile anlamadan sağ elimi kaldırıp yukarıdaki kulpu tuttum.

"Emniyet kemerin takılı, değil mi Sunny?" dedi Jasper, benden yana bakmıyordu.

Gözlerim ikimizin de emniyet kemerlerine kaydı. "Evet," derken sesimden korku akıyordu.

"Sloane. Rahat ol. Seni güvende tutacağım, tamam mı? Bana bunu anladığını söyle."

Ona sürekli başımı salladım ama dudaklarımdan tek kelime çıkmıyordu. Çok sıkı bir şekilde kapanmışlardı.

"Konuş benimle Sunny. Bayrak yakalama oynarken ormanda kaybolduğun o gece seni kim buldu?"

Giderek hızlanıyorduk.

"Sen buldun."

"Ayaklarını kim bandajladı?"

"Sen," diye fısıldadım, hız göstergesinin artışını izlerken.

"O yapmacık düğünden seni kim kaçırdı?" diye homurdanırken sesi düştü, sanki şu an kızmanın sırasıydı. İkimiz de ölmek üzereyken.

"Sen Jas. Sen. Her zaman sen." Ellerim koltuğun önünü o kadar sıkıca kavramıştı ki deriyi sökebilecekmiş gibi hissediyordum.

"Römorka bağlı frenler arızalı. Bizi ancak bu kadar yavaşlatabiliyorum."

Nefesim kesildi. Jasper sakindi. Benzi atmıştı ama sakindi. Gözleri yola sabitlenmişti.

Bir arabanın arkasına çok hızlı bir şekilde yaklaşırken şiddetle kornaya basarak önden çekilmeleri için zorladı. Sinyal verip şerit değiştirdiklerinde Jasper'dan sert bir nefes çıktı.

"İleride bir kaçış rampası var, onu kullanacağım ama engebeli olacaktır. Elinden geldiğince sıkı tutunmanı ve nefes almanı istiyorum... Bana güven. Sen cesursun. Bunu yaparsın." Benimle mi, yoksa kendi kendine mi konuştuğunu anlayamadım. "Bunu anladın mı? Bana güveniyor musun?" Sesi şimdi yüksek ve keskindi, ondan duymaya alıştığım yumuşak ve alçak tona hiç benzemiyordu.

"Evet, tabii ki. Sana güveniyorum."

Hızla bana doğru bir bakış atıp başını salladı.

Sonraki birkaç dakika sıkılmaktan beyaza kesmiş parmaklar ve tutulmuş nefeslerle dolu ağır bir sessizlikle geçti. Ânın neredeyse ilahi bir niteliği vardı. Sanki bizi çarpışarak ölüme götüren videoyu ağır çekim izliyordum.

Yoğun kar yağışının arasında, dağın yamacından keskin bir şekilde yükselen rampa görününce yanağımın içini ısırdım.

Çok dikti.

Amacın bu olduğunu biliyordum, ama bu berbat dehşetin göğsümde patlamasına engel olmadı.

Çakıllı yola girdiğimizde gözlerim sımsıkı kapandı. Jasper bizi güvenli bir yere götürmek için manevra yaparken etkisi kamyoneti sarstı ve vücudumu savurdu. Ya da en azından Jasper'ın yaptığının bu olduğunu umuyordum. Bakamıyordum ama takla attığımızı ya da çarptığımızı hissetmemiştim, yani bu bir kazançtı.

Saniyeler sonra artık hareket etmiyorduk. Kamyonet keskin rampada durdu ve Jasper güçlü eliyle emniyet frenini yerine çektikten sonra ölümcül bir kavrayışla direksiyonu tuttu.

Bütün hadise sadece birkaç dakika sürmüştü ama saatler gibi geliyordu. Bütün bedenim titriyordu ve kalbimin hızlı atışıyla göğsüm o kadar şiddetle zonkluyordu ki, gerçekten görüş alanım bulanıklaştı.

"Yüce Tanrım, siktir. Lanet olsun. İyi misin?" En sevdiğim kötü sözleri fısıltılı bağırmayla söyledim, kulpu bırakıp titreyen elimi göğsüme koydum.

Birkaç saniye sonra hâlâ cevap gelmeyince dönüp Jasper'a baktım. Elleri direksiyonu sımsıkı kavramıştı ve tüm vücudu taş kesmişti. Heykel gibiydi, o kadar hareketsizdi ki nefes alışını bile göremedim.

"Jasper?"

Güçlü burnu doğruca karşıya bakıyordu ve benzi beyaz yazıcı kâğıdı gibiydi, bütün kanı vücudundan çekilmişti resmen.

"Jas." Temkinle ona dokunarak omzunu sıktım ama karşılık vermedi. Aniden duruma olan korkum azaldı ve onun için daha çok korkmaya başladım. "Beni korkutuyorsun."

Çenesi gerildi ve yutkundu ama gözleri ön cama sabitlenmiş olarak kaldı, ulu karaçamlar sallanırken ve beyaz kar etrafımızda dönerken rüzgâr uğulduyordu.

Jasper şoktaydı, o kadarını anlamıştım. Ve psikolog olmasam da bu olayın, hemen öncesinde konuştuğumuz o güne biraz fazla benzediğini tahmin edebiliyordum.

Her şeyin altüst olduğu gün.

Çünkü yanımda duran adam travmatize olmuş gibi görünüyordu.

Düşünmeden emniyet kemerimi çözdüm ve birkaç hızlı hamlede bulundum. Elini direksiyondan çekip bacaklarının üstünde ata biner gibi kucağına kıvrıldım, zamanda -başka bir zamanda- donmuş gibi ön cama odaklanmak yerine bana bakmasını sağlamaya çalıştım.

Ellerim omuzlarına yerleşti ve onu hafifçe sarstım. "Jasper. Bana bak."

Gözleri kıpırdamadı ve her köşeme panik hücum etti. Nazikçe şapkasını çıkarıp yan koltuğa attım. Siperliğin altından onu görmek çok zordu ve sürekli şapka takma nedeninin bu olduğunu içten içe biliyordum.

Sürekli arka plana karışmak istiyordu ama ben onu saklandığında bile görüyordum.

Ellerimi omuzlarının üzerinden ve boynunun iki yanından yukarı kaydırarak başının arkasındaki saçlara dokundum. Nane ve okaliptüs. Kokusu her seferinde beni büyülüyordu. Duyularıma bir elektrik akımı gibiydi. Yüzünü o duş jeliyle yıkıyorsa, onu muhtemelen şampuan olarak da kullanıyordu.

Parmak uçlarım kendiliğinden hareket ederek kafatasının tabanına masaj yaptı. Genellikle benim olmayan ayrıcalıklardan mı yaralanıyordum? Kesinlikle. Ancak umutsuz zamanlar umutsuz önlemleri gerektirirdi ve tüm bu dağ kenarında taşa-dönmüş-adam hareketi beni strese sokmuştu.

Alnımı alnına yaslayıp görüş alanını zorla da olsa kendiminkiyle aynı hizaya getirmeye çalıştım. "Jas. Ben tam buradayım. Bizi güvende tuttun. Her şey yolunda. Çok iyi iş çıkardın. Beni her zaman kolladığın için teşekkürler."

Bir kez gözlerini kırptı, sanki irislerini örten karanlık gölge katmanını kaldırıyordu. O gözler daha dakikalar önce siyahın sınırındayken, şimdi çok iyi bildiğim yumuşak laciverte dönmüşlerdi; kadife gibi yumuşak, kot kumaşın çizgileri gibi vurgulu ve ışığın yansıdığı yerde küçük parlaklık kıvılcımları vardı.

"Sloane." İç çekti ve sıcak nefesi boğazıma çarptı. Alnını kıpırdatmadı ama ellerini hareket ettirdi. Belimi kavrayan ellerinin titrediğini hissedebiliyordum.

Tek yapabildiğim, başının arkasını ovmaya devam etmek oldu; onu bildiğim tek şekilde sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Sen iyi misin?" Sesi pürüzlüydü ve *iyi* derken hafifçe titredi.

Alnına dayalı alnımı oynatarak başımı salladım. "İyiyim. Tamamen iyiyim."

Geri çekildi ve bana inanmamış gibi elleri vücudumu kontrol etti. Aşağı doğru kayarak ince taytımın üstünden kalça kemiklerimi sıktı. Bacaklarımın üstüne doğru kaydılar, bu arada dikkatle izliyordu, sanki buna inanması için hem görmesi hem hissetmesi gerekiyordu.

Ona söylemem yeterli değildi.

Nefesi düzensizleşti ve parmaklarında başlayan titreme kollarını da etkilemeye başladı. Gözlerimin içine baktığında onu ra-

hatlatmaya çalışarak başımı salladım. Ama bu onu durdurmadı. Parmakları tekrar bacaklarımdan yukarı çıkarak elleri sırtıma yerleşti, o kadar büyüklerdi ki tüm sırtımı kaplamıştı.

"Hiçbir şey ağrımıyor mu?"

"Hiçbir şey ağrımıyor," diye onayladım, şu an her ne oluyorsa onu bozmamak için tamamen kıpırtısız olarak duruyordum.

Buna ihtiyacı vardı, benim için de aynıydı. Ama iki farklı sebepten ötürü.

Dokunuşunun sıcaklığı omzumda kıvrılınca, vücuduma teslim oldum ve bir anlığına gözlerimin kapanmasına izin verdim. Kollarımdan aynı anda yukarı kayan ve çok değerli bir oyuncak bebekmişim gibi her noktayı kontrol eden nazik ellerinin tadını çıkardım.

"Güvendesin." Bunu bana mı yoksa kendisine mi söylediğinden emin değildim.

Ama yine de onayladım. "Güvendeyim."

Boynunun iki tarafında duran bileklerime ulaştığında onları kavrayarak tekrar gözlerime baktı. Dört saniye nefes aldı. Ve dört saniye nefes verdi.

Ve sadece birbirimizin gözlerinde var olduk.

Kilitlenmiş. Duygu dolu.

"Burnunun acımadığına emin misin?" Burnumu soruyordu ama dudaklarıma bakıyordu. Başkaldıran sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken dilim dudaklarımın arasından fırladı. Şu an fazlasıyla yoğun bir şekilde mahrem hissettiriyordu.

Jasper'la bir ömür boyu mahrem anlarım olmuştu ama hiçbiri etrafımızdaki havayı böylesine yoğun, ağır ve sıcak bir hale büründürmemişti.

Bir şekilde bizi birbirimize itiyordu.

Parmağı burnumun kemerini sıyırdı. Bir dokunuş bile sayılmazdı. Bir fısıltı gibiydi. "Acıyor mu Sloane?"

Kelimeleri şekillendirirken dudaklarını birbirine bastırıp aralamasını izledim. Ve Tanrım, onu öpmek istiyordum. Beni öpmesini istiyordum. Bu ânın hiç bitmemesini istiyordum. Karın altında, dağda, bu kamyonette onunla yaşamak ve hiç gitmemek istiyordum.

Kirpiklerim titreşti ve dudaklarımızın aynı hizada olmasını engellemek, beni utandıracak –ya da daha kötüsü bizi mahvedecek– bir şey yapmaktan kendimi alıkoymak için çenemi yavaşça aşağı eğdim.

Fazlasıyla yakındık. O kadar yakındık ki o... burnumun ucuna yumuşak bir öpücük kondurup bu sürede nefesimi benden çaldı.

Gözlerim hızla gözlerini buldu. Kocaman açılmış. Şok içinde.

"Şişeyi sana attığım için özür dilerim."

Yapabildiğim tek şey başımı sallamak oldu. Ağzım kurumuştu. Kulaklarımın çınladığını duyabiliyordum. Gözlerim, onun lacivert gece yarısı göğü gözlerine çekiliyordu.

Tekrar öne eğilip alnımı öptü. Parmaklarım saçlarını kavradı ve ben de ona yaklaştım. Ona sokulabilirmişim, onun içine girip göğsüne kıvrılabilirmişim gibi başımı eğdim. Benim ona bağlandığım kadar onun da bana bağlanmasını istiyordum.

Başını eğdi, gözleri araştırıyordu. Sessiz bir soru soruyordu.

Karşılık olarak başımla onayladım.

Ve sonra dudakları yanağımdaydı. Eli başımın arkasına kaydı ve kafamı kavradı.

Çok yakındık. Birbirimize sıkıca yapışmıştık. Sanki ikimiz de diğerinin geri çekilmesini istemiyorduk.

Jasper dudaklarını elmacıkkemiğimin üstünden kaydırdı, sakalları tenimi çizerek asla söndürmek istemediğim minik alevler yakıyordu.

Çenemin köşesini öptü ve dilinin ucu hafifçe değince inledim. Utanmazca. Umutsuzca.

Beni daha yakına çekti. Güçlü kolu belime dolandı ve beni kendine yapıştırdı.

"Jasper," diye fısıldadım.

Karşılık olarak saçlarımı yumruğuna dolayıp başımı yana eğdi ve sıcak ağzını boynumda yukarı aşağı gezdirdi. Etrafındaki bacaklarımı daha da sıktım, kulaklarımda sadece kalp atışlarımı ve onun göğsünde titreşen derin inleme sesini duyuyordum.

"Seni asla kaybedemem," diye homurdandı.

"Kaybetmeyeceksin," diye yanıtladım sessizce, o sırada burnunun ucunu kulağıma sürtüyordu.

"Kaybedebilirdim."

"As..."

Ben daha *asla* diyemeden sözümü kesti. "Çünkü sanırım aramızdaki her şeyi bok etmek üzereyim."

Ardından beni öptü.

Dudakları dudaklarıma karıştı ve tutuşu yumuşarken parmakları saçlarımı okşadı.

Şokla –tam bir inanamama haliyle– donakaldım ve bunun üzerine durdu, geri çekilirken sıcak avuçlarını boğazımdan kaydırarak gözlerime baktı.

"Özür di..."

Kendimi tekrar onun üzerine atarak sözünü kestim. Ve bir saniye bile tereddüt etmedi.

Beni arkadaş gibi öpmüyordu. Öpücüğe eşit tutkuyla karşılık vererek, tüketmek ister gibi öpüyordu.

Tüketti de.

Elleri vücudumda kızgın demir gibiydi, asla unutmayacağım yerlere dokunuyor ve sıkıyordu. Dudakları sıcak ve sertti. Nazikti ama bana hükmediyordu. Başımı istediği şekilde eğdi. Yavaş öpüşmelerimizin hızını belirleyerek daha talepkâr bir hıza getirdi.

Dili ağzımın içine kayana ve dişleri altdudağımı sıyırana kadar.

Ya ben? Kollarında tam bir macuna dönmüştüm. Yıllardır onun için kayıptım ama bugün sessiz kamyonette, kar fırtınasının ortasında, kendime onun *içinde* kaybolma izni veriyordum.

O aldı, ben verdim.

Ben aldım, o verdi.

Kalçalarımı onunkilerin üzerinde çevirdim ve "Sloane..." diye inledi.

Saçımdaki el gerildi ve kafa derimde çekişinin hafif acısını hissettim. Diğer eli tembelce göğüskafesimden aşağı inip kalçamda durdu, uzun parmakları rahat bir tavırla popomun kıvrımına yayıldı, başparmağı tangamın hatlarının üstünde geziniyordu.

Her şey yavaştı. Acı verecek kadar yavaş. Pek çok açıdan bizi temsil ediyordu. Ama aynı zamanda ikimizde de bir çaresizlik vardı.

Ve her harekette acı bir sertlik.

Meme uçlarım dikleşti. Kalbim hızla atıyordu. Vücudum tutuşmuştu. Kalçalarım tekrar hareket etti.

Bu defa sert uzunluğunu bana bastırdı. Aynı anda sızlandım, azdım ve rahatladım. Jasper Gervais'in beni asla istemeyeceğini düşünerek yıllar geçirmiştim, ama şu an vücudu bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Ve kelimeleri de öyle.

"Sunny, bana kafayı yedirteceksin."

"Güzel," diye mırıldandım dudaklarına doğru. "Beraber deliririz. Bunu tek başıma yapmaktan bıktım."

Kıyafetlerini parçalayarak çıkarıp hemen oracıkta onu içime almaya hazırdım. Çıldırmıştım. Dün geceden çok daha sarhoş hissediyordum.

Onu tekrar öperken, ona karşı hissettiğim tüm özlemi ve hüsranı aktardım. O da on katıyla karşılık verdi. Beni arkaya doğru devirerek ciğerlerimdeki havayı çaldı.

Ve sonra beni uzaklaştırdı. Tek eli sıkıca saçıma dolanmış halde, başımı ona doğru eğdi ve bana baktı. Beni incelerken gözleri yüzümün her köşesinde dolaştı.

Beni lanet bir kitap gibi okuyordu ve sonra duymaya hasret olduğum bir şey söyledi:

"Yalnız değilsin. Hemen burada, yanındayım."

O kadar büyük bir nefes verdim ki, onu salınca vücudum çöktü.

"Ama bunun yeri ve zamanı değil. Güvenli değil. Ve sen risk alınmayacak kadar çok değerlisin."

Güvenliğimi siktir et. Bu kamyonetin sürücü koltuğunda Jasper Gervais'e binerken ölseydim, bunu kesinlikle sorun etmezdim. Gitmek için ne yoldu ama. Bir vuruşla nakavt da denilebilirdi.

"Yeri ve zamanı ne zaman gelecek?" diye nefes nefese sordum onun yerine.

Islak ve dolgun dudaklarıma hafif bir öpücük kondurup ağzını kulağıma götürdü. "Ben söyleyince," dedi hırıltılı bir sesle.

Bütün bedenimden bir ürperti geçti. Geri çekildiğimde gözleri tekrar kararmıştı, dudaklarıma ve oradan göğüslerime indikten sonra tekrar yüzüme baktı.

Yumuşak bir şekilde başımı kavradı. "Hemen döneceğim. Bizi tepeden aşağı indirebilmek için fren bağlantısını kontrol etmem lazım. Ne olur ne olmaz, emniyet kemerini tak."

Başımı salladım ve beni kaldırıp kolaylıkla yan koltuğa oturttu.

Başka bir şey söylemeden kapıyı açıp kar fırtınasına daldı.

Ben de dilim tutulmuş halde öylece otururak iyi olduğunu umdum. Ve "Ben söyleyince," derken vücuduma yaptığı her şeyin bir dökümünü çıkardım.

19

Jasper

Jasper: Yollar kötü. Fren arızalı. Geceyi Blisswater Springs adında bir kasabada geçireceğiz.

Harvey: Mümkün olduğunca az kelime kullanmaktan ödül mü kazanıyorsun? Siz iyi misiniz? Detay verebilir misin?

Jasper: Seni otelden ararım. Tamamen iyiyiz. Güvendeyiz. Endişelenmene gerek yok.

Harvey: Hadi ama... Bana bir şeyler ver. Tek yatak mı, yoksa iki mi?

Jasper: Sonra konuşuruz.

* * *

Vücudumun geri kalanı gibi parmak uçlarım da yoğun bir şekilde karıncalanıyordu. Sloane yanımda sessizdi ve içine kapanmıştı. Tekrar kamyonete bindiğimde bana gülünç bir şekilde kocaman açılmış gözlerle bakmıştı, bir gülümsemeyi saklamak ya da kendini bir şey söylemekten alıkoymak için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Tekrar güvenle otoyola çıkmıştık. Kablolar konnektöre sıkıca bağlıydı ve daha kolay nefes aldığımı fark ettim, tabii Sloane'un kucağımda kıvranarak kıçını aletime sürttüğünü çok düşünmediğim sürece.

Yine de en yakın tamircide durup fren konnektörüne baktıracaktım çünkü hiç çıkmaması gerekiyordu. Google'a göre bu, Blisswater Springs denen kasabada biraz zaman geçireceğimiz anlamına geliyordu.

"Artık hiç konuşmayacak mıyız?" dedi Sloane pat diye sessizliği bölerek. "Yani genellikle öyle aman aman konuşan biri olmadığını biliyorum. Ama şey konusunda tuhaf davranmasak olmaz mı..." Elini öne doğru salladı.

"Öpücük konusunda mı?"

"Evet. Stresli bir andı. Delice bir an. Bu konuda rahat davranabiliriz."

Kendime itiraf etmek istesem de istemesem de Sloane'u öpmeyi çok uzun zamandır düşünüyordum.

Aslında bu konuda bir şeyler yapmak yerine, düşünerek gereğinden fazla zaman harcadığım için hayatının geri kalanmda Woodcock soyadını alacaktı neredeyse.

Sloane Winthrop'la ilgili mevzumun ne olduğunu çözmek için kusursuz bir an olmayabilirdi, ama *an* andı işte. Ve eğer Shakespeare trajedisi tarzındaki bu hayattan bir şey anladıysam, o da hayatın çok renkli Noel ışıkları gibi bir araya dizilmiş anlardan ibaret olduğuydu. Bunun sonunda her zaman bazı renkleri diğerlerinden daha çok sevdiğinizi fark ederdiniz.

Neşeli, trajik, huzurlu, komik... Unutulmaz anlar ve unutabilmeyi dilediğimiz anlar.

Ve bu kamyonette Sloane'u öpmek bunlardan biri değildi. Bu, sonsuza kadar aklıma kazımak niyetinde olduğum bir andı.

Geçmişte ondan uzak durmam söylenmişti. Geçmişte bu uyarıyı dikkate almıştım.

Ama şu an? Zerre umurumda değildi.

"Delice bir an değildi," dedim gerçekçi bir ses tonuyla.

"Pardon?" Sesi kuşkuluydu.

"Kesinlikle seni öpmek istedim."

Dudak büktü, kollarını göğsünde kavuşturarak pancar gibi kızardı. "Sadece saniyeler öncesinde tamamen tepkisizdin. Şoktaydın, yani sana inanmazsam beni mazur gör."

"Bunun doğru olması için bana inanmana gerek yok."

Yıllarca çenemi kapalı tuttuktan sonra şimdi neden bunları yumurtladığımı bilmiyordum. Büyük ihtimalle, oradayken hayatlarımız bir film şeridi gibi gözümün önünden geçtiği içindi. Yanımdaki Sloane'a bakıp onun güzel mavi gözlerini sımsıkı kapatmış, koltuğun önünü sımsıkı kavramış ve omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmış halini görünce, bunun onunla son ânım olabileceğini fark etmiştim.

Son ânım olacaktı ve benim için ne anlama geldiğini asla öğrenemeyecekti. Benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini. Benim için *o* olduğunu. Ve bu fena halde deliceydi. Ziyandı. Kaybetmeyi bu kadar iyi bilen bir adam olarak benim için böyle değerli bir şeyi kaybetmeye kendimi neden mahkûm edecektim?

Sanırım bu farkındalık bana, bulduğu her fırsatta sesini bastırarak konuşan bir adamın yanında Sloane'u otururken gördüğüm o yemekte gelmişti. Cinsiyetçi, boktan bir insan müsveddesiyle evlenecekti ama bana sahip olabilirdi. Eğer beni isteseydi...

Eğer ona söyleseydim.

Ve o bilmiyordu, çünkü ona söyleyemeyecek kadar kendi kafama hapsolmuş durumdaydım. Önemsediğim insanları kaybetme korkusuyla fazlasıyla felç olmuştum. *Onu* kaybetme korkusu.

Ama siktir, birini kaybetmek ve onu önemsediğini söylememiş olmak peki? Geriye dönüp ona söylemiş olmayı dilemek?

Bu özel bir cehennemdi. Gitmeye hiç niyetimin olmadığı bir yerdi, çünkü iblislerime kendimden yeterince şey vermiştim ve şimdi onu da alamazlardı.

"Ben neredeyse başkasıyla evleniyordum."

Kabaca başımla onaylayarak ona bir bakış attım. *Kızmış* görünüyordu ve beklediğim tepki bu değildi. Ama düşününce, ben de kızgındım. Çünkü onun biriyle evlendiğinin sırf düşüncesi bile içimde sıcak ve kaynayan bir öfkenin patlamasına neden oluyordu. Ve böyle bir şeye o kadar alışık değildim ki, ne yapacağımı bile bilmiyordum.

"Evet. Ve çok yazık olurdu, çünkü o herif gerçekten kahrolası bir rezildi."

"Ha siktir, inanılmaz!" Ağzı açık kaldı ve yan camdan dışarı baktı. "Seni ne kadar zamandır tanıyorum? On sekiz yıl? Neredeyse ömrünün yarısı boyunca? Ve bu... bu *duygu* şimdi mi aklına geliyor?"

Keyifsiz bir şekilde gülümserken başını iki yana salladı. "Başka biri gelip senin kum havuzunda oynadı ve yıllarca bana ikinci kez dönüp bakmamışken aniden sahiplenici mi hissettin? Buna *çok* gülerim. Ben üzerine işeyerek işaretleyeceğin bir itfaiye vanası değilim Jasper." Ellerini başının iki yanında kaldırdı. "Yani... bugünlerde bir tür uyanış yaşadığını ve çocukluk arkadaşının aniden acayip öpülesi olduğunu yemem mi gerekiyor? Tanrım. Bu çok gülünç. Eğer senden bu kadar hoşlanmıyor olsaydım, bunun için hayalarına tekmeyi basardım."

Endişelenmem gerekirdi ama tek düşünebildiğim, *işte ta kendisi* oldu. Delifişek kız. Kıçını yırtarcasına çalışan ve kaliteli şarapmış gibi ucuz bira içen başbalerin.

Gözlerimi yoldan ayırmadan ona gerçeği söyledim. "Şimdi aklıma gelmedi."

Gözlerini devirerek omuzlarını dikleştirdi, sanki koltuğunda doğrulmak ona kendini daha az savunmasız hissettiriyordu.

"Bu doğru." Keşke yollar daha iyi olsaydı da tüm dikkatimi ona verip gözlerine bakabilseydim. Yüzündeki o asabi ifadeyi silip onu yeniden öpebilseydim. Onu inandırabilseydim. Çünkü aramızdaki anları uydurmadığımı biliyordum. Havanın artık kaldıramayacağımı hissettiğim noktaya kadar ağırlaştığı anlar.

"Sana inanmıyorum," diye tekrar etti, ama bu defa sesi biraz boğuktu.

"Öpücüğüme karşılık verdin," derken, belki de biraz kalın kafalı olduğuma dair sıkıntılı bir düşünce aklımda belirdi. Belki de bunlarm hepsi tek taraflıydı ve fena halde yanlış anlamıştım. Ne de olsa kadınlarla seksin ötesinde her alandaki deneyimim sıfırdı.

Sunny hariç. O her şeyi anlattığım kızdı. En kötü günlerimde ve en karanlık gecelerimde hep yanımda olan kız. Orada olmasını rica ettiğimden değil, birbirimiz için böyle olduğumuzdan.

Kaç yıl geçtiğinin bir önemi yoktu. Birbirimiz için hep böyle olacaktık.

"Deme ya!" Kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu ve gözlerim bu hareketin göğüslerini kaldırışına kaydı. Parmaklarımdaki karıncalanma artık vücudunun her santimini keşfetmek ve istediğim her şekli ona göstermek için kaşınmaya dönüşmüştü.

Siktir, onu istiyordum.

Sloane rahatlatıcıydı. O fırtınanın kalbiydi. Gerçek Kuzey. Bir şekilde pusulalarımız bizi hep birbirimize getiriyordu.

Blisswater Springs'te ilk kırmızı ışıkta durduğumuzda, koltuğumda ona dönüp sordum: "Bu da ne demek oluyor Sloane? Ben de oradaydım. Saçını çektiğimde bacaklarının üzerimde sıkılaştığını hissettim. Seni öptüğümde inlediğini duydum. Şimdi burada böylece oturup artık aramızdakiler farklı hissettirmiyor gibi mi yapacağız?"

"Benim için hep böyle hissettiriyordu!" diye patladı, kollarını kocaman savurdu, gözleri duyguyla parlıyordu. "Ve sen *asla* fark etmedin. Ama *şimdi* ediyor musun? Ne yapmam gerekiyor? Neşeyle havaya sıçrayıp beni ilginle kutsadığın için teşekkür mü etmeliyim?"

Rengim attı, direksiyondaki ellerim nemlendi. Az önce söylediklerinin ardından kendimi açıklamaya çalışmak için aklıma geleni söyleyerek karşılık verdim: "Demek istediğim... çocukluk aşkını hepimiz biliyorduk. Ben ergendim. Ama sen henüz bir çocuktun. Sonra da bunu aştın. Erkek arkadaşların oldu ve baleye girdin. Ben de hokey oynuyordum ve sürekli antrenman yaptım. Şehirde arkadaş olduk. Sen *nişanlandın*."

Soluk pembe dudakları bir şey söylemek üzereymiş gibi aralandı, ama çabucak yeniden kapandı. Tekrar ön cama döndü, gözlerini o kadar büyük bir güçle öne bakmaya zorladı ki neredeyse acı verici görünüyordu. Saniyeler uzadı ve bana cevap vermeyeceğine emindim. Ve kahretsin, ona sıraladığım onca şeyden sonra bunu hak ediyordum.

Ama ışık yeşile döner dönmez, üzgün sesi lanet karnıma yumruk yemişim gibi beni vurdu.

"Ben bunu hiç aşamadım Jas."

* * *

Onu öptüğümde kafamda dörde kadar saymıştım. Kendi kendime *buna dört saniye vereceğimi* söylemiştim ama Sloane daha fazlasını almıştı.

Bir delilik anıydı.

Ya da belki ona karşı hissettiklerimi inkâr etmeye çalıştığım her an, bir araya gelmiş delilik anlarıydı. Tek renkteki bütün ışıklar.

Pişmanlığın rengi var mıydı?

"Tekrar kontrol edin," dedi Sloane, tatil köyü tarzındaki küçük otelde bankonun arkasında duran kadına. "Bir şeyler olması lazım."

Sloane'un ayrı odalara ihtiyacımız olduğunu açıklamasını dinlemek, onun kendi delilik ânı gibi geliyordu. Ama bunu yaşamasına izin verecektim.

Çünkü Sloane'u *tanıyordum*. Olayları nasıl sindirdiğini biliyordum.

Bilmediğim şey, çocukluk aşkının hiç bitmemiş olduğuydu. Hiç fark etmediğim için kötü hissetmeliydim. Kendimi aptal gibi hissetmeliydim. Ama... rahatladığımı hissediyordum.

"En azından iki yatağı olan bir şey? Katlanır yatak mesela? Ben neredeyse çocuk ölçülerindeyim." Kendini işaret etti.

Bir kıkırdamayı bastırıp pencereden dışarı otoparka doğru baktım, kar hâlâ şiddetle yağıyordu.

"Katlanır yatak yollayabiliriz elbette." Bankodaki kadın sabırla gülümsedi, aramızda neler döndüğünü anlayamamış gibi gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

"Bu iyi olur." Sloane zorlayarak yüzüne çalışılmış bir gülümseme oturttu. Sakin maskesi kusursuzca yüzündeydi. Topuzu bir performansa –ya da savaşa– hazırlanırken sevdiği gibi sımsıkı bağlıydı.

Kamyonette yapmayı seçtiği şey buydu. Güneşliği indirmiş ve aynayı takıntılı bir şekilde saçını geride toplamak için kullanmıştı. Asla yeterince düz ya da yeterince düzgün olmamıştı, bu yüzden çözüp tekrar tekrar yapmıştı.

Beş kez yapmıştı. Biliyordum çünkü saymıştım. Beni yok sayarak oturmaya başladıktan sonra yapacak pek bir şey kalmamıştı. Ayrıca çocukluk aşkı itirafından sonra gözlerimi ondan almakta sorun yaşamıştım.

Bu kadın on sekiz yıldır benim arkadaşımdı.

Nasıl gözden kaçırmıştım?

Ya o saklamakta iyiydi ya da ben bakmamıştım. Muhtemelen her ikisinin bir karışımıydı.

Topuzundan kurtulmuş meydan okuyan başıboş sarı saçlar, eski otel lobisinde ışıkta parlıyordu. Neredeyse onu kızdırmak için saçlarının dağıldığını belirtmek istedim.

Çünkü kızınca gerçekler ortaya çıkıyordu.

Kadına, "Yardımınız için teşekkürler," deyip bana döndü ve iki oda anahtarını gösterdi. Yüzündeki gülümseme zorlama olandan delice bir görünüme dönüştü. Biraz fazla yüksek sesle ve tekdüze bir şekilde, "Gidelim," dedikten sonra hızla uzaklaştı, peşinden gitmemi beklediği belliydi.

Birkaç uzun adımda yanında durup gözlerimi asansör kapısına diktim.

"Dördüncü kat," dedi kaskatı bir şekilde.

"Tamam."

"Tek bir battal boy yatak."

"Sorun değil."

"Hayır. Ben katlanır yatakta yatacağım. Yukarı getirecekler."

"Sunny, bu gerçekten gereksiz. Sadece bir yatak. Geçen gece birlikte uyuduk."

Çantasını omzunda yukarı çekti ve burnunu kaldırdı. "Evet şey, o kendimi utandırmadan ve sana kızmaya karar vermeden önceydi. Bu yüzden katlanır yatağı alacağım."

Gözlerimi devirme dürtüsüne direndim. O sik kafalıyla olduğu gibi paspas olmamasına memnundum, ama aynı zamanda bana kızgın olmasına hiç alışık değildim.

Asansör *ding* sesi çıkardığında, ona önden binmesini işaret ettim ve o ilerlerken gözlerimin kıçına inmesine izin verdim. Sadece bir gün önce iç çamaşırıyla göle girmesini izlemiştim ama haftalar önceymiş gibi geliyordu.

Galiba yıllar önceydi.

"Babandan haber aldın mı?" diye sordum kapılar kapanırken.

"Hayır. Yani şey... evet. Mesaj attı. Aradı. E-posta yolladı. Ama açıkçası üslubuna hayran kalmadım, bu yüzden onu da görmezden geliyorum. En azından sadece geri dönmemi emretmek yerine nasıl olduğumu veya güvende olup olmadığımı sorana dek."

"Makul."

Yumuşak asansör müziğinin üzerinden dişlerini gıcırdattığını duydum. "Aslında düşününce, şu an genel olarak erkeklerden bıktım." Bir eliyle bana doğru yukarı aşağı işaret etti. "Hepinizden."

"Bu da makul."

Şimdi bana dönmüştü. "Neden bu kadar uysal olmak zorundasın Jasper?"

"Çünkü ben senin arkadaşınım Sunny. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Eğer bir konuda şirretlik yapman gerekiyorsa, o konu ben olsam bile, senin için o kişi olurum."

"Peki ya Sterling'e geri dönersem?"

Bütün bedenim donakaldı. *Hiç şansı yok.* Beni kışkırttığını biliyordum. Ve işe yarıyordu. "Hayır."

"Evlenmem gereken günden sadece haftalar sonra öylece gelip bana..." Devam ederken elleriyle alaycı bir tırnak işareti yaptı. "...bir şekilde ilgilendiğini söyleyeceksin ve ben de elini tutup seninle günbatımına mı ilerleyeceğim? Şu son birkaç haftada sana çok aptal görünmüş olmalıyım, ama *o kadar* da aptal değilim."

Kapı açıldı ve asansörden çıkıp halı kaplı koridora doğru fırlarken üzerinden öfke okunuyordu. Güldü. Gerçekten güldü.

Çünkü elbette gülecekti. Böyle bir anda sadece o gülebilirdi.

"Bu delilik," diye mırıldanarak köşeyi döndü ve odamızı buldu. Anahtarı kaydırarak içeri girer girmez çantasını koltuğa attı. Hızla pencerenin önüne gidip elleri belinde orada durdu, pencerenin karşı tarafındaki beyazlık hatlarını vurguluyordu.

"O herife dönmüyorsun."

İlgisiz bir tavırla omuz silkti. "Belki de dönerim. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin Jasper."

Henüz değil. Ama söyleyeceğim.

"Dönmüyorsun."

Bana doğru döndüğünde sesi, odanın karşısından göğsüme dart oku atıyormuş gibi deliciydi. "Nedenmiş?"

"Çünkü içindeki hayat enerjini emiyor!" İrkilerek geri çekildi, sesimin yüksekliği karşısında afalladığı belliydi. "Ve ben onu tekrar solumak istiyorum."

Bu defaki kahkahası hiç de keyifli değildi. "Yıllar Jasper. *Yıllar.* Yıllardır küçük kuzen, küçük kardeş, iyi arkadaş oldum. Yıllardır ben seni *görüyorum.* Her yaz seni bekledim. Ben olmayan *–asla* ben olmayacak– kadınlarla çıkmanı izledim. Sana *hasrettim.* Ve sonra olduğumuz şeyle bir şekilde uzlaştım. Seni her zaman isteyeceğimi ama senin beni hiç istemeyeceğini kabullendim. Bazen hayatımızın en büyük aşkının en yakın arkadaşımız olduğuna kendimi ikna ettim. Ve bununla bir sorunum yoktu."

Karnıma bir yumru oturdu, göğsüm sıkıştı ve midem bulandı.

"Seni bu şekilde isteyebileceğim ama beni geri istemediğini bilmenin güvencesine sahip olduğum için kafamda gerçekten çok rahat bir yerdeydim. Ya şimdi? Sen öylece fikrini mi değiştirdin? Zoraki? İkimiz için de duygular zaten yüksek olduğunda? Bu delice."

"Öylece fikrimi değiştirmedim." Ona söylemek üzere olduğum şey beni korkuttu. Babasına zaten öfkeliydi ve ondan nefret etmesine neden olacak kişi olma fikrinden tiksindim. Çünkü az önce söylediklerini duyduktan sonra, bunun onu inciteceğini biliyordum.

"O zaman bunu benim için mantıklı hale sok!"

Gözlerim gibi sesim de düştü. "Baban yüzünden."

"Ne?"

Şapkamın siperliğini tutup kendimi korumak için kenarını aşağı doğru çektim. "Topluluğunda yer edindiğin sonbahardı. Nihayet profesyonel olmuştun. *Fındıkkıran*'da bir rol almıştın. Şehirdeki yeni dairene taşınmana yardım etmeye geldim. Sen on sekiz, ben yirmi dört yaşındaydım."

"Hatırlıyorum." Sesi alçaktı, içi boşaltılmış gibiydi.

"Her şeyi kurarken eğlenmiştik."

Başını salladı. "Evet."

"Ben de Grizzlies'te bir yeri garantilemiştim. Çiftlik takımından yukarı tırmanmayı başarmıştım."

"Hatırlıyorum," diye tekrarladı.

"İkimiz için de her şey çok iyi gidiyordu. Senin için çok mutluydum. Seni sahnede görmek için çok heyecanlıydım. Evden bir arkadaşım şehirde benimle olduğu için."

Gözleri artık parlıyordu.

"Ama baban beni senin evinden çıkarken yakaladı." Yutkunarak ellerime baktım, kollarım iki yanımda gevşekçe duruyordu, ama sonra onları çaprazlayıp kalkan gibi birbirinin altına doladım. "Eğer seninle o çizgiyi aşarsam takımın sahibi olan arkadaşıyla ipleri eline almakla ve beni kadrodan çıkarmakla tehdit etti. Senden uzak durmamı, beni bir daha asla seninle baş başa görmek istemediğini söyledi."

Hâlâ bir şey söylemiyordu. Bebek mavisi gözleri cesaret kırıcı bir yoğunlukla gözlerimi deliyordu.

"O zamanlar bana göre hâlâ bir çocuktun. İlişkimizi gerçekten o şekilde düşünmemiştim, ama yine de baban beni korkuttu. Sloane, anlaman gerek, hokeyde iyi olmaktan başka kendi adıma *hiçbir şeyim* yoktu. Hokeyde *gerçekten* acayip iyi olmaktan başka... Yeni çıktığım o delikten kendimi kurtaracak kadar iyiydim. Ve baban? O tehditlerini yerine getirebilecek kadar güçlü ve nüfuz sahibiydi."

Altdudağı titredi ve gözlerini kırpıştırdı. "Ama neden senin benden uzak kalmanı istesin ki?"

Yüzümü buruşturarak elimle kirli sakalımı sıvazladım, kulaklarımdaki uğultuyu duyabiliyordum. "Gerçekten tahmin edemiyor musun Sloane? Çünkü ben sizden biri değilim. Ben onun 'şehrin yanlış tarafı' dediği yerdenim. Aslan avlamak için altı rakamlı gezilere çıkmıyorum veya bir Maybach kullanmıyorum. Sıfır noktasından geldim, kıçımı yırtarcasına çalışarak ve kitlelere gösteri yaparak kendimi bir yere getirdim. Baban gibi adamlara bağımlıyım ama asla onlardan biri olamayacağım. Ben kalbimde bir Eaton'ım. Küçük kasaba delikanlısı. Maaş çekimde kaç sıfır olursa olsun her zaman bu olacağım. Ve dürüst olmak gerekirse, bundan memnunum."

"Ama maaş çekin umurumda değil. Hiç olmadı." Sesi çok küçük, çok kırılgandı.

İç geçirip siperliğimi sıkmak için uzandım; onu rahatlatmak istiyordum ama aşırıya da kaçmak istemiyordum. "Umursamadığını biliyorum. Ama başından beri sana anlatmaya çalıştığım şey bu. *O seni* önemsemiyor. Sterling'in senin için boktan bir eşleşme olmasını önemsemiyor. Senin ne istediğini önemsemiyor. Benim kötü yetiştirilme tarzım ve berbat aile dinamiğim yüzünden benim ya da senin onun planlarını ya da itibarını mahvetme

riskini göze alamazdı. Ben de ona karşı gelemeyecek kadar genç ve çaresizdim. Korktuğum için büyük sahnede ilk bale gösterini kaçırdım. Korktuğum için yıllarca seni arkadaşlıktan öteye geçirmedim."

Tamamen hareketsiz durdu. Bunca yıldır babasında gördüğü parlak cila çatlarken yanağından bir damla yaş aktı. Soluk teninin üzerinde mükemmel bir damlacık akarken, babasının yaptığı manipülasyonların gerçekliği yavaş ve harap bir damlama halinde dışarı sızıyordu.

Bu görüntü beni hayal kırıklığına uğrattı ve ona Tanrı bilir ne zamandır söylemek istediğim şeyi söyledim. "Dönem değişti Sloane. Artık korkmuyorum. Sen benim lanet arkadaşım değilsin. Sen sadece *benimsin.*"

20

Sloane

Baba: Sloane. Kahrolası telefonunu aç. DERHAL. Bana saygısızlık ediyorsun. Ve eğer o evsiz yetimle gezmeye gittiysen bunun sonuçları olacak.

* * *

Yüzümü sıcak suya daldırıp yanaklarımdaki gözyaşlarına karışmasını umdum. Blisswater kaplıcalarının buharı etrafımda yükselirken, gökyüzünden kalın beyaz kar taneleri düşüyordu. Suya batmış halde fayanslı bankta oturup izledim. Suyun tepesine temas ettikleri anda eriyip yok oluyorlardı.

Korkutucu bir şekilde onlara benzediğimi hissettim. Hayatımda bildiğimi sandığım her şey, beş dakikalık bir konuşma sonunda eriyip hiçliğe karışmıştı.

En kötüsü de bunu görmediğim için kendime kızgındım. Çünkü üzerine düşündükçe, babam konusunda bilinçli olarak cahil kaldığımı fark ediyordum.

Hangi küçük kız, babasının onun iyiliğini yürekten istediğini düşünmek istemezdi? İlk günlerde çocukluk aşkım konusunda ketum değildim. O da annem de biliyor olmalıydı, görmüşlerdi.

Ama babam hepimizle satranç taşları gibi oynamıştı. Niçin? Görüntü için mi? Bir anlaşmayı bağlamak için mi?

Kendine çıkar sağlamak için.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, bulabildiğim tek sonuç buydu. Benim Jasper'la bağlanmam ona bir çıkar sağlamazdı, bu yüzden asla gerçekleşmemesini garantilemişti.

İlk performansıma Jasper'ın gelmemesi beni mahvetmişti. Bana mesaj atıp *oyunun kasetini izleyerek telafi edeceğini* söylemişti. Bana çiçek yollamıştı.

Nihayet başardığım için mutlu olmalıydım. Bana çiçek yolladığı için. Ama bunun yerine soyunma odasında ağlayarak epey bir miktar makyajın akmasına neden olmuştum.

Yüzümü tekrar suya daldırıp biriken yeni gözyaşlarını yıkadım.

Başımı tekrar çıkarıp yüzümü serin gece havasına çevirdiğimde biri yanıma oturdu.

Kim olduğunu görmek için bakmama gerek bile yoktu. Kokusunu tanıyordum. Boyutlarını biliyordum. Yakınıma geldiğinde vücudumun nasıl tepki verdiğini biliyordum.

Onu çok iyi tanıyordum. Ama yine de *bunu* bilmiyordum.

Kafamı havuzun fayanslı kenarına yaslayarak vücudumun rahatlamasına ve suya gömülmesine izin verdim.

Konuşmadık. Söyleyecek ne vardı? Hem çok fazla hem de çok az şey. Kolu koluma sürtündü, ardından serçeparmağı benimkine dolandı.

Bu şekilde ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum. Kar yağıyordu. Parmaklarımız birbirine dolanmıştı. Etrafımızdan buhar yükseliyordu. Hoparlörlerden hafif enstrümantal müzik çalıyor-

du ve diğer taraftaki soğuk havuza atlayan çocukların neşeli ciyaklamalarını duyabiliyorum.

Gözyaşlarım sessizce gözlerimden akmaya devam etti. Keşke onları durdurabilseydim ama yapamıyordum. Göğsümdeki ağrı ısrarcıydı, "Ya?" ile başlayan sorular ve olabilecekler beni tüketiyordu.

Ya babam o gece ona rastlamasaydı?

Ya asansörleri birbirini kaçırsaydı? Biri çıkarken diğeri inseydi?

Ya kendimi, duygularımı saklamaya ve başka ilişkilerle hayatıma devam etmeye zorlamasaydım?

Hepsini Jasper'a söyleyiverseydim, ne olurdu?

O aynısını yapabilseydi, ne olurdu?

Birlikte olabilir miydik?

Ailem destekler miydi?

Umurumda olur muydu? Yoksa Jasper'la bir şeyler yaşama şansı için her şeyi silip atar mıydım?

Sorular durmuyor, beni ağırlıklarının altında boğuyorlardı. *Karşılaştırmanın neşe hırsızı* olduğu söylenirdi ve ufacık bir etkileşim olmasaydı, hayatımın ne kadar farklı görünebileceğini karşılaştırmak kesinlikle bu etkiye sahipti.

Piyangoyu tuttursaydınız ne yapacağınızı hayal etmek gibiydi. Düşlemek eğlenceliydi ama bunun asla olmayacağı gerçeğiyle yüzleşince işler değişiyordu.

Yüzümün yanından sıcak bir gözyaşı süzüldü ve su yanımda hışırdadıktan sonra Jasper'ın nasırlı parmak uçları yanağımın üzerinde gezindi. Dokunuşuyla içimden bir nefes hıçkırık olarak çıktı.

Hâlâ gözlerimi açmamıştım. Onun yerine kendime onu hissetme izni verdim. Jasper kalp kırıklığı, hüsran, *imposter* sendromu* ve yaralı ayaklar yüzünden pek çok kez gözyaşlarımı silmişti.

---

* Kişinin sahip olduğu her şeyin şans eseri olduğunu ve kendini sahtekâr gibi hissettiği psikolojik bir rahatsızlıktır. (ç.n.)

Ama hiçbiri böyle değildi. Asla bir kukla olduğumu fark etmekten kaynaklı olmamıştı. Hayatımdaki herkes bana *mücevher kutusundaki minik balerin* gibi davranmıştı. Ruh halinize uyduğunda bakması hoş ve dinlemesi şirin, ama yapacak başka bir şeyiniz olduğunda kolayca kapatılacak bir şey.

Birisi kutuyu her açtığında gülümseyip döndüğüm için kendime kızgındım. Parmaklarına vurup akılsızca dönmeyi reddetmediğim için kendime kızgındım. Başka kimseye kızgın değildim.

Hepsi bana yönelikti.

Ve bir şekilde kendimi affetmek daha zordu. Sanırım içten içe kendimden daha iyisini beklemiştim.

Acaba Jasper da böyle mi hissediyordu? Siktir, bu taşıması çok zor bir yük olmalıydı.

Geniş eli yanağımda kaydı, başparmağı ve işaretparmağıyla çenemi kavrayıp başımı kendine doğru çevirdi. "Sunny, bana bak."

Kusursuz sıcaklıktaki suda oturuyor olmama rağmen, sesindeki otorite sırtımdan aşağı bir ürperti yolladı. Gözlerim açıldı ve anında onunkileri buldu.

Onu gördüğüm ilk güne döndüm: uzun boylu, sırık gibi ve çocuksu. O zaman bile bir sporcu gibi hareket ederdi. Yürüyüşü, tavırları. Ondaki her şey güç ve çeviklik diye bağırırdı. Şimdi de öyleydi ama on kat fazlasıydı.

Şu an ona bakmak neredeyse katlanılmazdı.

Gece göğünün altında koyu safirler gibi görünen gözleri yüzümde gezindi. Gözlerim. Ağzım. Boynum. Ve aşağısı.

Soğuk bir kar tanesi burnumun ucuna düştüğünde, "Sana nasıl daha iyi hissettireceğimi söyle bana," dedi.

Bir arabanın sıfırdan yüze çıkması gibi kalbim göğsümde hızlandı. Sebep sesiydi. Elleri. Yakınlığı. Az önce sorduğu açık uçlu soru.

Ona beni odamıza taşıyıp becermesini, tek düşünebildiğim "o ve nereme dokunduğu" olana kadar beni mahvetmesini söyleyebilirdim ve bunu yapardı.

Söylemek için ağzımı açtım, ama boyumu kat kat aşan bir noktaya geldiğimi düşünerek kendimi tuttum. Sarsılmışım resmen. Düşüncelerimi toparlamam gerekiyordu, yoksa aptalca bir şey söyleyebilir veya yapabilirdim.

Bu arkadaşlığı tamamen mahvetmek gibi.

"Gidip duş alacağım," dedim çatallı bir sesle, gözlerine baktım ve hafif bir baş onayıyla çenesini eğdiğini gördüm.

Ardından havuzun karşısına ilerledim, su tenimi ipek gibi okşuyordu. Havuza doğru sığ adımları attığımda gözlerinin sırtımda ve kıçımda gezindiği hissi baş döndürücüydü.

Vücudum ona dönmek için haykırıyordu. Ama onunlayken mücevher kutusundaki balerin olmak istemiyordum. Beni kurtarması gerektiğini hissetmesini istemiyordum.

Kendimi kurtarmak istiyordum.

* * *

Sıcak buhar eşliğinde banyodan çıktım. Sıcak suyla yıkanıp iyice ovaladığım için cildim pembe ve hassastı.

Orada bir kat derimi soymuş gibi hissediyordum. Altında ufak bir güç cevheri bulmuş ve ona sıkı sıkıya sarılmıştım. Etrafındaki herkesin istediği yöne sürüklenen o kız olmamaya karar vermiştim.

Sesimi çıkaracaktım.

Kendimi hayal kırıklığına uğratmaktan kaçınmak için başkalarını hayal kırıklığına uğratmaktan rahatsız olmayacaktım.

İşleri kendi istediğim gibi yaptığım için özür dilemeyecektim.

Pişmanlık duymayan kendim olmaya ve şu an olduğum kişiyi onaylamayan insanları hayatımdan çıkarmaya hazırdım.

Jasper hızla başını kaldırdı, gözleri bedenimde ve üstüme sardığım küçük beyaz havluda dolaştı. Bakışlarımdan kaçınma ya da her hattına kazınmış yoğun istek dolu ifadeyi saklama zahmetine bile girmedi.

Bunun tadını çıkarmaya karar verdim. Küçük bir yanım bunun acıtmasını umdu. Aynı anda neden hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olduğunu söylemeden etrafımdayken; benim ona duyduğum özlemin bir kısmını onun da bana hissetmesini umuyordum.

"Duş tamamen senin. Banyonun kilidi çalışmıyor." Omzumun üzerinden başparmağımla işaret ettim ve çantama doğru ilerledim, kendi kendime orada uyuyacağımı söylediğim berbat katlanır yatağın yanında duruyordu.

Neyi kanıtlamaya çalıştığımı bilmiyordum. Yeni ben, Jasper'ı o yatak denen ufacık şeyin üzerinde bir güzel yatırırdı. Ama ona ve iri bedenine tek bir bakış atınca, bunun bir seçenek olmadığı anlaşılıyordu.

Ona bunu yapamayacak kadar onu seviyordum. O da hayır demeyecek kadar benden hoşlanıyordu.

Tanrım. Boku yemiştik.

"Teşekkürler." Odanın diğer ucuna doğru hareket ettiğini duydum, o geçerken sık dokunmuş halının altındaki döşeme tahtaları gıcırdıyordu.

O yürürken dönüp onu süzmemek için kendimi zorladım.

Ama başarısız oldum.

Sefil bir şekilde.

Gözlerim geniş ve biçimli omuzlarına, yürürken sırtındaki kasların kasılma şekline takıldı. Omurgasındaki girintiler... Kollarını

saran gri tonlamalı dövmeler ve göğüskafesinin üzerinden görünen tek bir dövme... Görebilmemin tek nedeni, kolunu kaldırıp elini saçlarından geçirmesiydi ama bu fena halde şeye benziyordu...

Hayır.

Başımı iki yana sallayarak çantama döndüm. Banyo kapısının kapandığını gösteren klik sesini duyunca aceleyle siyah bir Calvin Klein şort pijama ve siyah dar bir askılı tişört giydim. Sutyen takmadım. Göğüslerim küçük olduğundan bu sorun olmazdı. Bu dar kıyafet onları sıkıntı olmadan yerinde tutardı.

Katlanır yatağa oturdum ve ince döşekten bir yay kıçıma battı. Sorun değildi. Yıllarca kendime bale ayakkabısıyla işkence yapmışken, ufak bir rahatsızlıkla başa çıkabilirdim.

Ve gıcırdayan yatağa sırtüstü uzanırken, Jasper'ın dövmesinin gördüğüm kısmı aklımda belirip duruyordu. Jasper'ın bir sürü dövmesi olduğunu hep biliyordum. Bir taneyle başlayıp çoğalmışlardı. Pazılarını kaplıyor, omuzlarında kıvrılıyor ve ön kollarına iniyorlardı. Hepsi siyahtı, eskiler yenilere göre daha soluktu.

Bana göre onun cazibesini arttırıyorlardı. Sterling gibi adamlar dövme yaptırmazdı. Cilt bakımı yaptırırlardı. Babamın söyleyeceği üzere, Jasper "bizden biri değildi" ve artık gözümdeki perde kalktığından bu yorum bana daha aşağılayıcı geliyordu.

Jasper, büyürken gördüğüm adamlardan çok farklıydı. Kaba ve nezaketsizdi, kendini incitecek kadar şiddetle seviyordu.

Ve o lanet dövmenin ne olduğunu bilmek istiyordum.

Ayağa kalktım, hızla odada ilerleyip banyo kapısını açtım ve içeri adım attım.

Jasper'ın güçlü ellerinden biri duşun duvarına yaslanmış iri bedenini desteklerken, diğer eli aletini kavramış aşağı yukarı pompalıyordu.

Başı bana doğru döndü.

Islak karamel saçları yüzünü çerçeveliyor; duştan gelen su, omurgasına çarparak sıkı kaslı sırtına ve mükemmel yuvarlak kıçına akıyordu.

Jasper'ın bedeninin harika olduğunu hep biliyordum; uzun saatler antrenman yapıyor, çalışıyor, kendine bakıyordu, ama o... dergilere çıkacak türdendi. Vücudu taştan yontulmuş gibiydi.

Aleti de öyle.

"Üzgünüm," dedim hemen, olduğum yerde kalakalmıştım ve gözlerim orantılı vücuduna çakılmıştı. O iri bir adamdı ve haliyle şeyi de...

"Hayır, değilsin." Bana odaklanırken gözlerinde haylaz bir pırıltı vardı. Doğruldu ama eli ağır ağır, rahat bir tavırla yukarı aşağı devam etti, sanki ben izlerken mastürbasyon yapması son derece normaldi.

"Buraya öylece dalmak istememiştim."

"Evet, istedin." Şimdi bana sırıtıyordu ve dizlerimin bağı çözüldü.

Aptala yatamayacağım kadar iyi tanıyordu beni. Ayrıca kendim olduğum için özür dilemeyeceğime dair kendime söz vermiştim.

Ve canım *gerçekten* Jasper'ı çıplak görmek istiyordu.

Orada öylece dikildim, sudan çıkmış balık gibi ağzım açılıp kapandı, ne yapacağımdan emin değildim, çünkü... eli hâlâ hareket ediyordu. Eliyle pompalarken önkolundaki kaslar ve damarlar belirginleşti.

"Sloane, kapıyı kapat ve tezgâha otur."

Pompa.

"Pardon?" Kalbim göğsümde çılgınca atmaya başladı.

"Kapıyı kapat."

Pompa.

"Ve o küçük sıkı kıçı tezgâha yerleştir."

Pompa.

Yanaklarım alev aldı.

"İzlemek istediğini ikimiz de biliyoruz."

İnkâr etmek istedim, ona çıldırdığını ve kalın kafalı olduğunu söylemek istedim. Arkadaş olduğumuzu ve ilişkimizi mahvetmek istemediğimi...

Ama aslında mahvetmek istiyordum. Fena halde...

Beynim şirret moduna geçmiş olabilirdi ama kalbim? Kalbim sürtük modundaydı.

Birkaç adım atıp *sıkı küçük kıçımı* tezgâha yerleştirdim.

Pompa.

"Uslu kız," diye duştaki Adonis beni övünce, parmaklarım tezgâhın kenarını tırnağımı kıracak kadar sertçe kavradı.

O kadar küstah, tanıdığım sessiz ve karamsar adamdan o kadar farklıydı ki. Gözleri tenimi ateş gibi yalıyordu ve beni yakarken mastürbasyon yapmayı hiç bırakmadı. Vücudundaki her kas belirgin, her hattı keskindi. Göğüs kasları. Karın kasları. O tüm aksiyonun gerçekleştiği aşağılara doğru inen keskin V-şekli.

İçimdeki kuralcı ses, yapılacak kibar şeyin başını çevirmek olduğunu söyledi.

Ama bu gece, bana olmam söylenen o kibar kadın olmayacaktım.

Bu yüzden baktım. Her şeyi dikkatle izledim. Yuvarlak, pürüzsüz başı. Kalın genişliği. Biçimli karnına giden ufak kıl öbeği.

Dalgın bir şekilde dudaklarımı yalayınca inledi. Bakışlarım çok iyi bildiğim lacivert gözlere yükseldi. Beni esir ettiler. Daha önce görmediğim bir sıcaklıkla parlıyorlardı. Bana arkadaş gözüyle bakmakta iyi bir iş çıkarmıştı ama şu an hiç öyle değildi.

Bana *onunmuşum* gibi bakıyordu.

"Sloane," dedi hırıltılı bir sesle, parmakları fayans duvarda kıvrılıyordu. "Bana bak. Konuş benimle."

Tekrar dudaklarımı yaladım, kıpırdanarak onu izlemekten ne kadar ıslandığımı düşünüyordum. Şortumun içine elimi kaydırsam kendimi saniyeler içinde boşaltabilirdim. Tek söylediğim, "Devam et," oldu ve artan hızından kaynaklanan ıslak çarpma seslerinin tadını çıkarırken bacaklarımı birbirine bastırdım.

"O şortun altına bir şey giydin mi tatlım?" Sesinin daha da alçalabileceğini düşünmemiştim ama alçaldı.

"Hayır." Başımı hızla iki yana sallayarak yutkundum.

Jasper'ın karşılık olarak çıkardığı inleme safi erkeksiydi. "Onu kolaylıkla kenara çekip her şeyi görebilirdim." Sözleri bedenime bir titreşim gönderdi ve neredeyse acı verici bir özlem darbesiyle merkezime çarptı. *Buna* özlem. Tam olarak anlattığı şeye...

Bakışları indi ve ağırlığı altında kıvrandım. Bacaklarımın arasına büyük dikkatle bakıyordu, şortum biraz fazla sıkı bir şekilde oranın şeklini almıştı. Ardından ısınmış bakışları sert meme uçlarıma, göğsümün çılgınca inip kalkışına kaydı ve oradan da gözlerime ulaştı.

Göz teması korkutucuydu.

Erotikti. Vahşi ve çözülmüş görünüyordu.

"Siktir," diye küfrettikten sonra tekrar, "Sloane," diye mırıldandı. Vücudu kaskatı kesildi ve aletine vahşice asılırken her sert hattı kasıldı.

Ve ardından ilk meni atışı önündeki cam duvara sıçradı. Görüntü karşısında boğazımdan bir inleme kurtuldu. Başka bir atış. Ve bir tane daha.

Görüntü dağınık ve hayvaniydi; dudaklarında adımla dağılmasını izlemek sinirlerimi bir ateş topuna çevirdi.

Biri için kendimi hiç bu kadar önemli hissetmemiştim ve adam henüz bana dokunmamıştı bile.

Başı göğsüne düştü ve sığ nefesler alışını izledim, vücudu inip kalkıyordu. Ben de aynı şekildeydim. Az önce tam yoğunlukla bütün bir koreografiyi tamamlamış gibiydim.

Gözlerim vücuduyla camdan aşağı akan meni arasında gidip geldi.

Duş başlığını çevirdi, kasları gerilerek camı duruladıktan sonra duşu kapattı ve sudan çıktı. Kendini örtme zahmetine girmedi. Onda utangaçlığın zerresi yoktu.

Aslında gözlerimi ona diktiğimi görünce *sırıttı*.

Su damlacıkları beni saçma bir şekilde kıskandıracak şekilde tenini kaplıyordu. Sonra bir havluya uzandı ve yeniden gördüm.

Dövme.

"Bunu görmek istediğim için buraya geldim." Titreyen elimle göğüskafesini işaret ettim.

Kendini havluyla kuruladı. "Ben elimi, bu küçük şort içindeki sen olduğunu hayal ederek becerirken beni izlemek mi istedin? Buraya dalmanın nedeni bu mu?"

Merkezim kasılırken ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu ve şakaklarımda soğuk terler birikti. Yutkunarak devam ettim. "Dövmeden bahsediyorum Jas."

Başını kaldırıp gösterdiğim yere baktı ve sol kolunu kaldırdı. Tenine boyanmış minik balerini tam olarak gördüm. Daha önce düşündüğüm mücevher kutularının içinde olanlara benziyordu.

"Ah." İç çekti. "Bu."

"Evet. Bu."

Jasper havluyu bırakıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Çırılçıplak ve özgüven doluydu, aleti hâlâ sertti ve fena halde lezzet görünüyordu. Her elini birer dizime koyup bacaklarımı araladı.

Onları birbirine bastırmak merkezimdeki sızıyı dindiriyordu ve sızlanınca kendimi susturmak için altdudağımı ısırdım. Sırılsıklamdım ve onun da bunu bildiğine emindim.

Oraya ait olduğunu biliyormuş gibi aralanmış bacaklarımın arasına girdi ve bana dövmeyi yakından göstermek için sol kolunu kaldırdı.

Balerin zarifti ve yüzünde sakin, oyuncak bebek benzeri bir ifade vardı; elleri mükemmel bir dönme pozisyonunda duruyordu. Bale ayakkabılarının kurdeleleri dönerken ayak bileklerine dolanmıştı ve küçük noktalar tütüsünün dantelini oluşturuyordu.

Elimi uzattım ve kumaş gerçek olabilirmiş gibi parmak uçlarımı mürekkepten tülde gezdirdim. Ama tek karşılaştığım pürüzsüz ten, sıkı kas ve önümde duran güzel adamın keskin iç çekişi oldu. Ben parmaklarımı kolunun altına güvenle yerleşmiş, küçük balerinin her detayında kaydırırken Jasper onları izledi.

"Ne..." Başımı iki yana sallayarak kelimeleri anlaşılır bir sıraya koymaya çalıştım. "Nedir bu?"

"Sana tanıdık geleceğini düşünmüştüm," diye espri yaptı ve bunu sindirmeme müsaade ederken kalçaları bacaklarımın iç kısmına çarptı. Kalın aleti fena halde yakındı.

Başımı eğip onu inceledim. "Neden?"

Geri kalanı desenlerden oluşuyorken –bana kaleydoskopu hatırlatan sarmallar, çizgiler ve geometrik şekiller– neden tenine balerin yaptırdığını sorduğumu biliyordu.

Âdemelması hareket etti. "Çünkü ilk profesyonel dansını kaçırdım." Boğazını temizledi, gözlerimden kaçınarak ellerime bakıyordu. "Senin yanımda olduğun onca zamandan sonra ben de fena halde yanında olmak istedim, bu yüzden gittim ve o gece kendime göre bunun anısına bir şey yaptım."

Gözlerimi netleştirmek için kirpiklerimi hızla kırpıştırdım. "Oyunun kasetini izleyeceğini söylemiştin."

Sağ eli dizimi sıktıktan sonra bacağımdan yukarı kaydı, parmakları şortumun kenarından içeri süzülerek öncekinden daha yukarılara çıktı. "Büyük geceni kaçırıp kasetten izlediğimi mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Ben..." Sesimi kestim, çünkü hayır. Eğer gerçekten düşünseydim, bunu yapmayacağını bilirdim. O her zaman yanımdaydı ve o gece uç noktaydı. Geriye dönüp bakınca, kaçırmış olması hiç mantıklı gelmiyordu. "Ama ondan sonra hep geldin."

"Babanın beni yakalamak üzere orada olmayacağını anlayınca gelmeye başladım. Sahneye ilk çıktığın gece çok riskliydi. Ama gösteriyi gördüm. Arka arkaya birkaç hafta gelip uzak koltuklarda tek başıma oturdum."

Göğüskafesinin üstünde avucumu açıp yüzümü ona doğru kaldırdım, nefesi ıslak dudaklarıma çarpıyordu. "Neden?"

Gözbebekleri gözlerimin arasında gidip geldikten sonra iç çekti ve "Bunu anlamam biraz zaman aldı," dedi. "Duygularımı ayırt etmek, onları bir mantığa oturtmak, nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini anlamak yıllar sürdü aslında. Senin sadece bir arkadaş olduğunu düşünüyordum. Ama onun bana uzak durmamı söylemesi? Sana sahip olamayacağımı söylemesi? İçimde bir şeyleri kırdı. Senin için yeterince iyi olmadığımı söylemesi? Bunların hepsi senin için yeterince iyi olmayı istememe neden oldu."

İnledim. "Sen benim için her zaman yeterince iyiydin."

Çenemi kavradı ve parlak ışıkların altında beni dikkatle inceledi. "Hiç öyle olduğumu hissetmedim. Ama artık hissediyorum."

İtirafıyla başım döndü. Heyecan hüsrana karıştı. Arzu, kendini koruma içgüdüsüyle savaştı.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye karşılık vererek onu nazikçe ittim.

Ve banyodan çıktım.

Yıllarca Jasper Gervais'e özlem duyduktan sonra şoktaydım. Ve çıplak bedeni bana yaslanmışken düzgün düşünemiyordum.

Hırpalanmış hissediyordum. Üzgün hissediyordum. Kızgın hissediyordum.

O kadar azgın hissediyordum ki patlayabilirdim.

21

Sloane

Gıcırdayan katlanır yatağa kıvrıldım ve sallandığını hissederken, bu cılız küçük çocuk yatağının –muhtemelen birkaç gece kazası yaşamıştı– Jasper'la aynı yatakta uyumaktan daha iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar inatçı olduğum için kendimi azarladım.

Odada Jasper'ın ayaklarının yere vuruşu yatağımı gerçekten salladı. Ona arkamı dönüp gözlerimi sımsıkı kapatmıştım, bu yüzden işitme duyum artmıştı. Kıyafetlerini aldığını duyabiliyordum. Çantasının fermuarı. O büyük aptal kafası tişörtünün yakasından çıkarken duyulan hafif hışırtı sesi.

O kafa son zamanlarda ne zaman gözlerimi kapatsam zihnimde beliriyordu. Bu kadar uzun zamandır beni böyle gördüğü halde nasıl bir şey söylemezdi? Başka adamlarla çıkmamı izlerdi? Biriyle neredeyse evlenmemi?

Galiba kendime de aynı soruyu sormalıydım. Belki benim de küçük aptal bir kafam vardı. Belki ikimiz de saklama ve karşıdakinin asla aynı şekilde hissetmeyeceğine kendimizi ikna etme

konusunda o kadar iyiydik ki, yıllarca birbirimize uzaktan bakmıştık.

Bütün olay sapına kadar aptalcaydı.

Aniden arkamda vücudunun sıcaklığını fark ettim, katlanır yatağın yanında diz çökerken verdiği yumuşak nefes enseme değdi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Yakınlığı. Sesi. Çok fazlaydı. Omurgamdan aşağı bir ürperti indi ve dudaklarımdan artık hangi çaresiz küçük ses çıkacaksa, onu engellemek için birbirine bastırdım.

"Uyumaya çalışıyorum. Sen de yapmalısın. Uzun bir gün oldu," diye boğuk bir sesle fısıldadım.

"Bu şaka gibi yatakta yatmana izin vereceğimi mi sanıyorsun gerçekten? Ya da bunun arkasından yürüyüp gideceğimi?"

"Gerek yok..."

"Yatağa gel," diye ısrar etti, geri adım atmıyordu.

"Yataktayım zaten," diye inatçı bir şekilde homurdandım.

"Büyük yatağa Sloane."

"Cidden siktir git Gervais. Git de sırlarına sarıl, seni yorucu, kötümser pislik. Ben bu yataktan çıkmıyorum. Kafama koydum."

Dönüp omzumun üzerinden ona baktım ve bana hafifçe sırıttı. "İşte ta kendisi."

"Evet," diye oflayarak döndüm ve yatağın gıcırdadığını duydum. "İşte ben."

Elleri ince döşek ile altındaki metal bobinlerin arasma uzandı. Vücudum kaskatı kesilirken Jasper ağzını kulağıma götürdü. "Sana burada uyumayacağını söyledim. Ve son derece ciddiydim."

Beni kaldırınca cıyakladım. Yatak o kadar boktandı ki, etrafımda kıvrılarak benden küçük bir Sloane sandviç yaptı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye ona bağırdım, bu tutarsız pozisyonda fazla kıvranmak istemiyordum.

Beni, hem yatak hem de tüm yatak örtüleriyle birlikte kuvvetle kavrayarak döndü ve yatağa doğru üç uzun adım attıktan sonra yavaşça battal boy yatağın üzerine bıraktı.

Doğrulup oturarak ona pis pis baktım ama hiç fark etmedi. Aslında döndü, ek yatağın karyolasını alıp kapıya sürükledi ve gürültülü bir metal çarpma sesiyle koridora fırlattı. Sonra da kapıyı kilitleyip kasılarak yatağa doğru yürüdü.

Fena halde kibirli ve memnun görünüyordu.

"Beni duydun mu Gervais? Sana ne halt ettiğini sandığını sordum."

Yatağın kendi tarafındaki örtüleri açtı, yanında uzandığım yerden sadece birkaç santim uzaktaydı ve yatağa girdi.

"Gülümsüyor musun?" Sesim artık fazlasıyla tizdi.

"O yataktan çıkmayacağını söyledin, Sunny. Ben sadece isteklerine saygı duymaya çalışıyorum."

Koluna bir yumruk attım ve *güldü.*

"Ruh halindeki değişimler kontrolden çıktı. Bunu biliyor musun?" Tekrar yatıp ona sırtımı döndüm. Yastığımı yumrukladım, her hareketimde asabiyet vardı. "Herkes kadınların fazla duygusal olduğundan bahsediyor. Fazla hormonal. Ben problemin erkekler olduğu kanaatindeyim. Siz bizi darmadağm etmeseniz, biz kadınlar gayet iyi olurduk."

Ben yan tarafıma uzanıp duvarı izlerken, onun kahkahasını bastırmaya çalıştığını duydum. Sessizlik aramızda uzadı ve uyuyup uyumadığını merak ettim.

"Haklısın," diye karşılık verdi sonunda.

"Öyle mi? Ne konuda?" Bugün pek çok şey hakkında konuştuğumuz, geçmişte kalan pek çok şey hakkında tartıştığımız için

beynim çalışmıyordu. Artık ne konuda haklı olduğumu bile bilmiyordum. Ya da haklı olmayı umursayıp umursamadığımı.

"Her konuda."

Cevap vermedim. Karanlık odada onun yanında uzanarak düşündüm. Ve düşündüm. Düşündüm. Bu da birçok rahatsız dönmelere ve tekmelere yol açtı. Çünkü düşündüğüm şey, onun sperminin cam duşakabinden aşağı damlamasıydı. Vücudunun kasılması. Dudaklarından dökülen adım.

Düşündüğüm şeyler beni altüst etti ve yanında yatmıyor olmayı dilememe neden oldu. O fazla yakındı ve ben çok fazla şey görmüştüm. Keşke azgınlığımı dindirebilseydim. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Sloane, bu gece uyumayı planlıyor musun?" Sesi sessiz odada yayıldı. "Rahat edemiyor musun? Senin için o boktan döşekten kurtulmamı ister misin?" Sesindeki iğnelemeyi duyabiliyordum.

"Son derece rahatım. Çok teşekkürler."

Demek istediğim şuydu: *Küçük şovun sağ olsun, acı verecek kadar azgınım ama şu an bir de kızgınım.*

Kıkırdadı, karanlıkta derin ve yumuşak bir gürlemeydi. Yaklaştığını hissettim. "Çok mu gerginsin Sunny?" Parmak ucu kulağımın üstüne dokununca irkildim. Kulak kepçemin dışını takip etti.

Hafif ve saygılı dokunuşu boynumun yanına kayınca ürperdim.

Başımı hayır anlamında salladım.

Parmağı aşağı inerek köprücükkemiğimin çıkıntısını araştırdı. "Sana el vermeme ihtiyacın var mı?"

Sesli olarak hayır demek üzereydim, ama parmağı ağzıma gelerek dudaklarıma bastırıp beni susturdu.

Başını kulağıma doğru eğdi. "Seni orada beni izlerken gördüm Sunny. Bacaklarını birbirine bastırdığını gördüm. Fena hal-

de ihtiyaçla." Parmakları ağzımı bırakıp omzumda duran ince askıyla oynamaya başladı. "Artık gördüğüme göre, görmemiş gibi yapamam. Artık benim için oyun başladı. Bu yüzden sana bir kez daha soracağım. Sana el vermeme ihtiyacın var mı?"

İç çektim ve bir anlığına da olsa teslim olduğumu hayal ettim. Teslim olmak istiyordum ve kendi kendime istediğimi almaya başlayacağımı söylemiştim.

"Öfkeliyim. Kafam karışık. Hayatımın geldiği duruma kızgınım. Ama ben... evet, bunu istiyorum."

Askıyı indirip omzumun tepesine bir öpücük kondurdu. "Öyle olduğunu biliyorum." Ürperdim. "Ama olan bitene birlikte kızabiliriz. Çünkü parmağında onun yüzüğünü görmeye dayanamıyorum."

Yastığın üzerinde duran elime bakıp yüzüğe uzandım, aniden onu umutsuzca çıkarmak istedim, ama Jasper'ın diğer eli kolumu geri indirdikten sonra askılı tişörtümün altına kaydı.

Göğsümü avuçlayıp meme ucumu sıkıştırdı. Vücudumu örten çarşafa doğru bükülerek inledim. "O pisliğe son kez siktiri çekmek için *onun* yüzüğü parmağındayken gelmeni sağlayacağım. Sonra tekrar dünyaya kızmaya dönebilirsin. Seni azıcık bile suçlamam. Ve sen bunu sindirdikten sonra konuşacağız."

Dudak büktüm ama içinde sertlik yoktu. "Bu da ne demek oluyor? *Konuşacağız?*"

Dişleri omzumu sıyırdı. "Seni istiyorum demek oluyor Sloane. Ama ben karmaşığım. Hoşlandığım şeyler, istediğim şeyler, kafamın çalışma şekli... Sen çok saf ve parlaksın. Seni kirletmek istemiyorum. Seni incitmek istemiyorum." Dişleri omzuma battı ve nefesim kesilerek ona doğru büküldüm. "Her şeyden öte seni kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum kaybetmeyeceksin," diye soludum, o meme ucumu acı verici olmanın eşiğine gelecek kadar sert bir şekilde bükerken nefesim kesildi.

Jasper kıkırdadı, çok fazla vaat barındıran karanlık bir gülüştü. "Tutamayacağın sözler verme Sloane. İnsanları uzaklaştırmak konusunda özel bir kabiliyetim vardır. Hep giderler. Ve beni arkada bırakmak onları hiç de üzüntüye boğmaz."

Gerçekten böyle mi düşünüyor? Kalbim onun için sızladı. Her zaman olduğu gibi.

Elini tişörtümün altından çıkarıp vücudumun yanından aşağı doğru kaydırdı ve ince çarşafı da beraberinde götürdü. Çok sakin ve özgüvenliydi.

Çok tecrübeli.

Dizlerim önümde kıvrılmıştı, şortumun kenarını yukarı sıyırarak kıçımın kıvrımını ortaya çıkardı ve avuçladıktan sonra hafif bir iniltiyle sıktı.

Sonra bana dokundu, merkezimi okşayarak orada olduğunu bildiği ıslaklığı yaydı. Onu, kadınlığımın her yerine yaydı ve bir şey kanıtlamaya çalışır gibi beni kendi uyarılmamla boyadı.

Alnını omzuma yasladı ve bana dokunmak ona fiziksel bir acı veriyormuş gibi derin bir şekilde inledi. "Benim için fena halde ıslanmış," derken dudaklarını omzumdan yukarı kaydırdı ve boynuma öpücükler kondurarak kulağıma doğru çıktı.

Parmaklarını kıvırarak klitorisime dokundu, beni o kadar sıkıca avuçlayınca sızlanmama neden oldu. Fena halde muhtaç görünmeme neden oldu.

Boynumu emdi, orada iz bırakacağından emin olduğum kadar sertti.

İtiraz etmek üzereydim, ama iki parmağını içime sokarak nefesimi kesti. Vücudum ona uyum sağlamak için büküldü.

"Bütün bu yıllar boyunca başkalarını benmişim gibi mi düşünüyordun? Tıpkı benim gibi. Bahse varım, yapıyordun."

"Ah Tanrım..." İnleyerek kendimi parmaklarına doğru ittim. Onları çıkarıp geri soktu, acı verecek kadar yavaştı. Her hareketteki katıksız özlemin tadını çıkardım.

Bu enfes bir işkenceydi. Ve hoşlandığım şey buydu.

"O zaman da onun yüzüğünü takıyor olabilirsin, ama zihninde benim aletime bindiğini ikimiz de biliyoruz," diye boğuk bir sesle tenime doğru fısıldadı.

Utanç tahrike karıştı. Haksız değildi. Şey... ama tam olarak değil. Sterling'le öyle çok seks yaptığımız konusunda yanılıyordu. Birlikte olduğumuz kısa süre boyunca, pek çok kez fena halde migren atakları yaşamayı ve geç saatlere kadar stüdyoda çalışmak zorunda kalmayı başarmıştım.

Parmakları üzerimde çalışıyordu ve artık sızdırdığımı hissettim, o bana dokundukça daha da tahrik oluyordum. O benimle konuştukça...

Tek dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. "Bana bak Sloane."

Şimdiye kadar gözlerimi önümdeki karanlık duvarda tutmuştum. Ona bakmak... fazla hissettiriyordu. Ben ona çok şey anlatmış, o ise çok az şey açık etmişken önünde çıplak yatıyormuşum gibi.

Yüzüm duvara dönük kalmaya, kalbimin ve haysiyetimin hâlâ bana ait olabilecek küçük parçalarını korumaya karar verdim. Çünkü Jasper Gervais benim her parçamı tüketiyordu.

Parmaklarını çıkarınca sırtüstü döndüm, devam etmesini istemeye hazırdım, ama gözlerine bakar bakmaz ellerini tekrar üzerime yerleştirdi.

"İki kez istemekten hoşlanmam," dedikten sonra parmaklarını içime soktu. Kasılarak inledim, tekrar içimde olmasına rahatlamıştım. "Gözler bende tatlım."

Tek yapabildiğim, sıkıca bana odaklanmış koyu mavi gözlerine bakmaktı. Vücudu becerikli bir şekilde vücudumda çalı-

şıyordu ve o şiddetli baskı birikerek vücudumun her köşesinde kıvrıldı.

Bana söylemediği şeyler için ona kızgındım.

Ama aynı zamanda ona bağlıydım.

Muhtemelen onu çoktan affetmiştim.

Büyük ihtimalle geri dönülmez bir şekilde ona âşık olmuştum.

"Başkasını becerirken kimi düşünüyordun?" dedi hırıltılı bir sesle. "Söylediğini duymak istiyorum."

"Neden? Kıskanıyor musun?" diye onu kışkırttım, kaçınılmaz olandan kaçınmaya çalışarak her zaman bu kadar sıkı kilit altında tuttuğu duygularından birazını bana açık etmesini sağlamaya çalışıyordum.

Tereddüt etmedi. "Kıskançlık sadece buzdağının görünen kısmı. Sana dokunan adam olmayı kaç defa dilediğim konusunda hiçbir fikrin yok." Konuşurken elleri kıvrımlarımda bir tura çıktı. "Bu güzel memeleri avuçlayan adam. Bu güzel bacakların arasına kafasını sokup sana çığlık attıran adam. Her gece bu sıkı küçük amı dolduran adam."

Nefesim sığlaştı.

"Söyle bana Sloane."

Bu, zihnimin karanlık köşelerinde, günışığından uzakta sakladığım şeylerden biriydi. Ve şimdi tutup itiraf etmemi mi istiyordu?

Üçüncü bir parmak daha eklerken, başparmağıyla da klitorisimi ovarak çılgınca bükülmeme neden oldu.

"Sen... Her zaman sendin..." Kelimeleri güçlükle çıkarabilmiştim. Beynimin bana bu sırları sıkı bir şekilde kilitli tutmamı söyleyen mantıksal kısmını geçmelerini sağlamanın tek yolu buydu.

"Tabii ki öyle," diye homurdandı. "Ve şimdi sana nedenini hatırlatacağım."

Ardından dudaklarını dudaklarıma bastırarak her zaman yapmasını düşlediğim şekilde beni sahiplendi.

Kendimizi öpücüğe akıttık. İyi. Kötü. Hasret. Acı. Aşk.

Vücudu yumuşadı ve kendini üzerime kapattı, bir eli saçlarıma dolanırken diğer eli bacaklarımın arasındaydı. Kendimi açarak ve ona daha iyi erişim sağlayarak uyum sağladım. Ben kendimi ona verdim, o da bana kendinden küçük bir parça verdi.

Ne de olsa o Jasper'dı. Hüzünlü gözleri olan altın kalpli çocuk.

Ona hep güvenmiştim ve hep güvenecektim.

Onu ve bizi düşünmek, parmaklarının bana dokunuşu gibi sihirli bir şekilde etrafımı sardı ve ben de o sınıra doğru gittim. Görüşüm bulanıklaştı, dudaklarım uyuştu ve kalça kemiklerimin arkasında bir sızı belirdi.

"Jasper," diye fısıldadım yumuşak ve araştıran öpücüklerin arasında. "Ah Tanrım. Ah siktir. Ah, ah..."

Ve sonra serbest düşüşe geçtim. Güçlü bir rahatlama beni ele geçirirken vücudum yığıldı. Hayatımın en yoğun orgazmının tadını çıkarırken görüşümün kenarları bulanıklaştı. Ve Jasper beni sıkı sıkı tutarak yaptığım her küçük hareketi büyük bir hayranlıkla izledi.

Tapınmayla.

Ardından dudakları inerek tüm yüzüme öpücükler kondurdu. Parmaklarım ıslak saçlarına daldı ve sözleriyle vücudum rahatladı: "Gördün mü Sloane? Başkasının yüzüğünü takıyor olabilirsin, ama ikimiz de biliyoruz ki sen her zaman benimdin."

22

Jasper

Kendime, ona sadece dört saniye dokunacağımı söylemiştim.

Kendime, onu sadece dört saniye öpeceğimi söylemiştim.

Kendime, o ışıltılı lanet yüzüğün *benim* dövmemin üzerinde gezindiğini görmeye sadece dört lanet saniye delireceğimi söylemiştim.

Ve görünüşe göre büyük bir yalancıydım.

Ona hâlâ dokunuyordum. Parmaklarım hâlâ daracık içindeydi. Dudaklarım hâlâ onun yumuşak teninde geziniyordu.

Ve o kocaman yüzüğü taktığı için hâlâ öfkeden kuduruyordum.

Benim.

Ne bok yemeye ona bunu söylemiştim? Ne bok yemeye nişanlandığını öğrendiğim saniyeden itibaren bu kadar sahiplenici olmuştum? Neden onu her zaman benim olarak görmüş ve *o herife* kadar bu konuda tehdit altında hissetmemiştim?

Yüzde yüz kontrolden çıkmıştım ve bu histen *nefret* ediyordum. Davetsiz düşünceler hızla kafama sızarken duvarlarım çöktü.

Arkadaşlığımızı mahvediyorum.

O beni terk ediyor.

O benden nefret ediyor.

Dört saniye boyunca bunları düşünmeme izin verdim. Sonra onları bir kutuya koyup içimi kemiren diğer düşüncelerle birlikte sakladım; Sloane hakkında sıkıca kilitlediklerim de dahildi.

Yumuşak ve sıcak vücudundan geri çekildim, çünkü verdiğim sözü tutmuştum –benim istediğimi, onun *ihtiyacı* olanı almıştım– ve artık uyuyacaktık.

Yarın sabah öfke ve yıllardır biriken cinsel hüsran bizi yönlendirmediğinde, ayık kafayla her şeyi konuşacaktık.

Bu hüsran iki taraflıydı. Çünkü ben aptal değildim. Sloane Winthrop yıllardır bakışları üzerinde toplardı ve şüphe götürmez şekilde ben de ona bağışık değildim. Yüzü. Vücudu. Onunla ilgili her şey dışarıdan çekiciydi.

Fena halde dikkat dağıtıcı.

Ama bu kadar özel olan şey içindeydi. Kalbi. Beyni. Empati kapasitesi.

O sıradışıydı. İnsanların ona söylediklerini yapmaya o kadar meyilliydi ki tüylerini bile kabartmıyordu. İster farkında olsun ister olmasın, hayatında onu kontrol edecek bir adama daha ihtiyacı yoktu.

Ve kontrolü ele alma ihtiyacım, içimde ve resmen taptığım kızdan uzakta kilitli tuttuğum bir canavardı. İkimiz de bu kadar hassas hissederken, değer verdiğim tek kızla bu saçmalığı test etmeye pek hevesli değildim.

Çünkü ya denersem ve o beni terk ederse?

Bundan sağ çıkamazdım.

Sıcak yanağına son bir öpücük kondurarak geri çekildim, uzun saniyeler süren delilik anımda ne halt ettiğimi kavramaya çalıştım. Eğer dört saniye kale ağları olsaydı, onları geçip gitmiştim.

"Daha fazla," diye mırıldandı, sesi arzuyla kalınlaşmıştı.

Başımı geriye atıp tavana bakarak şey için dua ettim... bir şey işte. Bedenim isyan ediyordu. Ona daha fazlasını vermek istiyordum. Onu tatmak. Onu yuvarlayıp bedenimle bedenini örtmek. Onun tekrar tekrar dağılmasını izlemek.

Elleri bana uzandı ve karşılık olarak ona uzanma dürtümle mücadele ederken göğsüm sızladı.

"Bu gecelik bu kadar Sunny," derken sesim yumuşak ama katıydı. "Gel buraya." Kollarımı açtım, o rezil döşeği yere atıp bütün gece ona sarılmaya hazırdım.

"Bu kadar derken neyi kastediyorsun?" Dönüp bana baktı.

"Bu kadar demek istiyorum. Bu gecelik." Endişe beni delip geçerken elimi saçlarımın arasından geçirip sertçe çektim.

Bunu çoktan mahvettin, seni azgın gerzek.

"Sen bana öfkeliyken daha fazlasını yapmayacağım. Seni incitmek istemiyorum."

"Beni asla incitmezsin."

Tıslayarak bir nefes verdim. Onun bunu söylediğini duymak bana fiziksel acı verdi. Ortalıkta dolaşmaktan hoşlandığım tüm suçluluk duygusunu baltaladı, çünkü haklıydı. Onu *asla* incitmezdim. Verdiğim aptalca cevap, "Bu karmaşık," oldu.

İç çekti. "Seninle işler hep öyle." Eli kolumda yukarı çıktı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle Jas. Orada kafayı yediğini görebiliyorum." Çenesiyle kafamı işaret etti. Ne zaman kafayı yediğimi hep anlardı. Sanki bunun için bir altıncı hissi vardı.

"Ben sadece... Şeyden hoşlanıyorum..." *Siktir.* Rasgele bir kadına cinsel olarak nelerden hoşlandığımı rahatlıkla söyleyebilir-

dim. Hoşlandığım şey güçtü. Kontrol. Tam olarak dediğim şeyi yapmasını izlemek. Bu sadece seks değildi, birine bir şey yapmasını söylediğimde güzel sonuçlar verdiğini kendime kanıtlamaktı. Durumu onlar için fena halde güzelleştirebilirdim.

"Neyden hoşlanıyorsun?" Gözleri kocaman açılmıştı; yüzü kusursuz, ses tonu çok kabulleniciydi.

Onun beni farklı görmesinden nefret ederdim. Onu istiyordum ama bu süreçte *bizi* değiştirmekten korkuyordum.

"Yarın konuşuruz. Hadi uyuyalım." Vücudum uğulduyordu. Ona el vermiş olabilirdim ama tek yaptığım, kendimi bu süreçte yeniden sertleştirmek olmuştu.

Bakışları birkaç saniye yüzümü araştırdı. Dudaklarından hüsranla dolu bir kahkaha çıktı ve yastıkta başını iki yana sallayarak çarşafı üstüne çekti. "Pekâlâ, en azından duygularmdan bahsetmek konusunda berbat olmakta istikrarlısın." Oflayarak döndü, "Erkekler fena halde aptal," diye mırıldandı. "Orgazm için teşekkürler."

"İyi bir orgazmdı, değil mi?" Onaylamasına gerek yoktu. Öyle olduğunu biliyordum. Ben de hissetmiştim.

Birkaç saniyelik bir sessizlikle karşılandıktan sonra hüsran dolu bir "Aaah," diyerek kıvrıldı ve bana yüz vermedi.

Gülümsedim. En azından yanımdaydı. Mükemmel bir şekilde geniş olan battal yatağın üstünde çocuk boyutunda bir yatakta öfkeli halde yatması, odanın diğer ucunda rahatsız bir şekilde yatmasından iyiydi.

Burada yatıp tüm bu gecenin nasıl da özünde bizi ifade ettiğini düşündüm. İnişler ve çıkışlar, zevk ve acı, mutluluk ve üzüntü. Sırlar ve gerçekler.

Sloane'layken dünyanın geri kalan boktan şeylerinin bir önemi kalmıyordu, çünkü onun yanında olmak hep doğru hissetti-

riyordu. Bu beni yatıştırıyordu. Sloane beni yatıştırıyordu. Her zaman yapıyordu.

Benim için o kişiydi.

Onunla boyumu aşan sulardaydım ama bu Sloane'dı. *Benim Sloane'um.* Ne olursa olsun, birbirimizin yanındaydık.

Benim Sloane'um.

Tekrar düşündüm ve Tanrım, çok iyi hissettirdi.

* * *

Uyandığımda Sloane'un vücudu üzerimdeydi. Küçük dökün-tü döşeği yatağın ucundan sarkıyordu, çünkü belli ki gecenin bir yarısı onu itelemişti.

Onunla böyle uyandığın son seferde, kuyruğumu bacakları-mın arasına sıkıştırıp sıvışmıştım. Gerçi bugün böyle bir eğili-mim yoktu.

Onun yerine orada uzanıp vücudunun sıcak baskısının tadını çıkardım, yumuşak göğüsleri göğsüme bastırıyordu ve parmak-ları bana onu hatırlatması için yaptırdığım dövmenin üzerine yayılmıştı.

En sevdiğim dövmeydi.

En sevdiğim insan içindi.

Dün gece vücudunun parmaklarımın etrafında kasılmasını hâlâ hissedebiliyordum. Başka biriyle birlikteyken beni hayal et-tiğini ona itiraf ettirdiğimde daha da ıslamasını.

Kesinlikle benim de bir yanım bundan tahrik olmuştu. Parmağında o herifin yüzüğüyle parçalara ayrılmasını izlemek tatmin ediciydi.

Berbat bir şeydi.

Ama tatmin ediciydi.

Sessiz bir kahkaha göğsümde titreşince Sloane kıpırdandı. Farkındalığın onu ele geçirdiğin izlediğime yemin edebilirdim, her uzvu hayata döndü ve elini hızla tişörtümün altından çekti.

Benden uzaklaşırken söylediği ilk şey, "Aaah," oldu.

Kahkahama engel olamadım. "Seni görmek de güzel Sunny."

"Sen ve değişken ruh hallerin şimdiden başımı ağrıtıyorsunuz Gervais." Bana bazı erkekleri sindirebilecek bir bakış attı ama ben... beni korkutup kaçırmak için yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyordum.

"Orgazmların buna faydası olduğunu duymuştum," diye karşılık verdim, ruh halinin beni yıldırmamasına kararlıydım.

Dudak büktü. Belki de gülmüştü. Emin değildim, çünkü çoktan ayaklanıp banyoya doğru ilerlemeye başlamıştı. Gözlerim onun dar gövdesine ve dün gece kolaylıkla kenara çekilen siyah pamuklu şortuna doğru kaydı.

Yuvarlak kıçının yürüyerek uzaklaşmasını izlerken aletim sertleşti.

Bu sabah, bastırılmış hayal kırıklığımızın her bir yılını hissediyordum ve bizimle ilgili her şey bu kadar kaçınılmaz görünürken neden direnme zahmetine girdiğimi merak ettim.

23

Jasper

Jasper: Haber var mı?

Harvey: Hâlâ bir şey yok.

* * *

Eşyalarımızı toplarken benimle konuşmadı. Arabada benimle konuşmadı. Dağlardan Violet'in Ruby Creek'teki çiftliğine giden tüm yol boyunca benimle konuşmadı.

Sloane radyoyu açıp gözlerini camdan dışarı dikti. Her zaman bana yaptığımı görebildiğini söylediği şeyi, şimdi onun yaptığını görebiliyordum. Kafayı yiyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Üzerine çok fazla şey yüklemiştim.

Babasının boktan bir herif olduğu.

Ona olan duygularımı sakladığım.

Ardından onu parmaklarımla boşaltırken, nişanlısını becerdiğinde beni düşündüğünü ona itiraf ettirmiştim.

Bu kısımda haddimi aşmış olabilirdim, ama bundan mantıksız bir şekilde memnundum.

Kıskanç tarafım piyasaya çıkmıştı ve onu hiç dizginlememiştim. Pençelerini iyice geçirmesine müsaade etmiştim ve şimdi onu bu süreçte utandırmış olabileceğimden endişeliydim.

Bana çok fazla şey anlatmıştı ve ben karşılığında çok az şey vermiştim.

Her zaman yaptığım gibi.

Talih Kuşu Çiftliği'ne çıkan yola döndüğümde onu telefonuna bakarken yakaladım, çünkü ikimiz de baz istasyonundan sinyal alamıyorduk.

Ona kimin mesaj attığını görmek için bakmak istedim. Woodcock bunu bırakmamıştı, babası da öyle. Ama şu anda bana kızgını oynuyordu, bu yüzden sormadım.

Geniş, gösterişli yarış atı eğitim tesisine yaklaştığımızda ona bir kez daha bakma riskine girdim. Yüzündeki tüm kan çekilmişti, gözleri ekrana kilitlenmiş ve parmağı titreyerek ekranın üzerinde asılı kalmıştı.

Tekrar bakışlarımı kusursuz bir şekilde asfaltlanmış dairesel araba yoluna çevirdim, römorku bir köşeye çarpmaması için geniş dönecek kadar dikkatliydim. Bu yerin tamiri pahalıya patlar gibi görünüyordu.

Dilek Kuyusu Çiftliği ahşap direkler, toprak yollar ve taşra işi kaplamalarla doluydu; buradaysa cam, beyaz vinil çit direkleri ve her yerde modern dokunuşlar vardı.

Ahırın girişinde lanet bir avize vardı.

Altında da Violet.

Gülümsüyordu.

Ve hıçkırıklara boğulmuştu.

Ben aracı park yerine sokar sokmaz kamyonete koştu, kapıyı hızla çekip açarken kızarmış yüzü yanımda belirdi.

Botlarımı daha asfalta doğru düzgün basamadan kelimeler ağzından fırladı: "Onu buldular! Güvende!" *Güvende* kelimesi bir hıçkırıkla çıktı ve ufak bedenini bana doğru fırlatarak kollarını boynuma dolarken ben de onu kaldırdım.

Onu buldular. Güvende.

Onu buldular. Güvende.

Onu buldular. Güvende.

Kelimeler beynimde yankılandı. Yeterince tekrarlarsam gerçekten idrak edebilirdim.

Violet'in gözyaşlarının ıslaklığını hissettim. Küçük kız kardeşim. Göğsüm sızladı. Çünkü Beau'nun kayboluşunun bende uyandırdığı duygulara o kadar odaklanmıştım ki başkalarını düşünmeyi unutmuştum.

Bencillik etmiştim. Fena halde bencildim.

"Onu buldular. Onu buldular Jas!"

O omzumda ağlarken kollarımı ona doladım, benim gözlerim de dolmuştu. "Nerede? Nasıl?" diye mırıldandım saçlarma doğru.

"Bilmiyorum. Hepimiz seni aramaya çalıştık ama telesekretere düşüp durdu. Çekmedi sanırım. Bildiğim tek şey, onu bulmuşlar ve tıbbi müdahale görüyormuş. Eminim babam daha fazla haber alır."

İkimiz de iç çektik ve onu yavaşça yere indirdim. Çok ufak tefekti, ama şu an bir şekilde daha da ufak görünüyordu.

Başını çevirince Sloane'un kamyonetin önünde durmuş, yüzünden yaşlar akarak bizi izlediğini gördü. "Beau iyi mi?" Sesi çatladı ve bir hıçkırığı tutmak için elini ağzına kapattı.

Violet başıyla onaylayarak kuzenine sarılmak için kollarını açtı. Sloane ona doğru koştu ve iki kadın ağlayarak birbirini kucakladı.

Burnumu sildim ve gözyaşlarının her nereden geliyorsa oraya geri akmasını umarak başımı göğe kaldırdım.

Gökyüzü kusursuz bir maviydi, tıpkı Sloane'un gözleri gibi. Göz alabildiğine tek bir bulut bile yoktu. Beau'nun şu an neye baktığını ilk merak edişim değildi. Parlak hastane ışıkları? Bir çeşit helikopter ambulans? Kapalı gözkapakları?

Violet'in kocası Cole'un bize yaklaştığını gördüm. Tamamen karanlık ve tekinsiz görünüyordu ama değildi. Şey... tabii aptal bir hıyar gibi karısına saygısızlık etmezseniz, ki onda da bir ordu üyesi olarak Beau'daki şalter vardı.

O şalter attığında sizi çıplak elleriyle öldürebilecek adamlara dönüşüyorlardı.

Bana baş selamı verdi ve elini Violet'in kafasının arkasına kaydırdı, ben de Sloane'a aynı teselli ve aynı sahiplenicilikle dokunmak için yanıp tutuştum.

Karısı dönüp kollarının kafesine gömüldüğünde, dönüp bana bakan Sloane oldu.

"O iyi," dedi tekrar.

Başımı sallarken boğazıma bir yumru oturduğunu ve burnumun direğinin sızladığını hissettim.

Benim ona uzandığım an o da bana uzandı. Birbirimize bu kadar çaresizce ihtiyacımız varken, aramızdaki tüm gerilim akıp gitti. Bir eli gömleğimi tutarken sağ eli ceketimin içine girip dövmenin üzerine doğru kaydı. Onu iyice sıktım ve alnını göğsüme yaslaymca, dudaklarımı saçının tepesine bastırdım.

Her zamanki gibi.

"Hepimiz iyiyiz," diye kabaca saçlarına doğru karşılık verdim.

Safi bir rahatlama damarlarımda dolaştı.

O burnunu bana sürttü, ben de ona sürttüm. Hayatımızın büyük bir bölümünde yaptığımız gibi birbirimize sıkıca tutunduk.

Çünkü dünyada başka ne olursa olsun, o kollarımdayken her şey daha iyiydi.

24

Sloane

Sloane: Erkeklerinize benim için sarılın. Kendinize de. Buna inanamıyorum. <3

Summer: Ağlamadan duramıyorum. Çok rahatladım. Biz de sana kocaman sarılıyoruz.

Willa: Sen Jasper'ı benim için becerirsen, ben de Cade'e senin için sarılırım.

Sloane: Jasper'ı becerdiğim zaman kendim için bececeğim.

Summer: Ooooooo!

Willa: Sahiplenici. Hoşuma gitti.

Willa: Bekle. Sen BECERDİĞİM ZAMAN mı dedin?

* * *

Aynı anda hem mutluydum hem de bitap düşmüştüm. Yine devasa bir kamyonetteydim ama bu defa direksiyonda Violet vardı. Ben yan koltukta oturuyordum ve onun en yakın üç arkadaşı arka koltuktaydı.

Hepimizi güldürmek konusunda yeteneği olan Billie, saman balyalarını indirmenin bir "erkek" işi olduğunu ve bizim de gidip şarap alarak doğruca şişeden içmemiz gerektiğini duyurmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse biraz korkutucuydu.

Willa'ya benziyordu.

Çatlak.

Sonra siyah saçları, keskin gözleri ve bilmiş sırıtışıyla Mira vardı. Bana attığı bir bakışla, en derin ve karanlık sırlarımı bildiği hissine kapılmıştım.

Ve biraz daha genç olan Nadia o kadar güzeldi ki, ona bakmadan duramıyordum. Sanki Victoria's Secret defilesinden çıkıp doğruca çiftliğe gelmiş gibiydi.

Onlar arkada mutlu mesut gevezelik ederken, Violet ve ben ön tarafta samimi ama sersemlemiş bir sessizlik içinde oturuyorduk. Sanki o ağırlık üzerimden kalkana kadar Beau için ne kadar gerildiğimi fark etmemiştim.

Şimdi parmak uçlarımdan ayaklarıma kadar tüm vücudumu saran bir yorgunluk beni ele geçirmişti. Bir hafta boyunca uyuyabilirdim.

"Sen iyi misin?" Violet bana bir bakış attı ve bunu yaparken tepeden topladığı atkuyruğu omuzlarına çarptı.

"Evet." İç çektim. "Sadece çok ama çok yorgunum."

"Uzun bir yolculuk yaptınız."

"Aynen öyle."

Bu yolculuğa uzun demek az kalırdı.

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Hep ikinizin birbirinizi ne zaman fark edeceğini merak ederdim."

Başım ona doğru döndü. "Ne?"

"Sen ve Jasper. İkiniz de uzun çok uzun zamandır birbirinize çok âşıksınız. O sarılmayı gördüm. Ayrıca nişanlandığın haberi-

ni ilk patlattığımda onun yüzündeki ifadeyi de gördüm. Ve senin düğün gününde?" Bir homurtu çıkardı. "Bence oraya dalıp seni kaçırmak için bir bahane arıyordu. Duygusal olarak gelişmemiş zavallı aptal şey."

Sadece gözlerimi kırpıştırdım, zihnim dönüyordu. "O duygusal olarak gelişmemiş değil." Ne olursa olsun, her zaman Jasper'ı savunmak için öne atılırdım.

Violet bana yandan bir bakış attı. "Evet, öyle. Ben de onlardan biriyle evlendim, bu yüzden nerede görsem tanırım."

"Dur biraz," dedi Nadia. "Siz kuzen değil misiniz?"

Mira'nın parmağı ileri geri hareket etti. "Hayır. O evlat edinilen kardeş."

Dikiz aynasından Nadia'nın gülümsemesini gördüm. "Siktir. Seksi bir durum."

İnledim ama tek kelime etmeye fırsat bulamadan Billie araya girdi: "Onu becermelisin."

Elimde olmadan güldüm. Vücudum bu kahkahayla sarsıldı, çünkü bu senaryo çok fazlaydı. Duygular çok yüksekti. Çılgına dönmüş gibiydim.

Violet de güldü. "Billie, hep bu tavsiyeyi veriyorsun."

"Denedim," dedim ellerimin arkasmdan, çünkü itiraf ederken saklanmak daha kolay gelmişti. "Önce konuşmamız gerektiğini söyledi."

"Ama bir şeyler oldu?" Violet merakını saklayamadı. Her zaman kız sohbeti gevezeliklerini seven tipte biri olmuştu.

"Evet." Ellerimi indirdim. Ellerimi indirip gözlerimi kamyonetin tavanına diktim. "Bir şeyler oldu."

Billie arkamdan hım sesi çıkardı. Bilgece bir tavsiye verecekti sanki. "Ondan seni becermesini talep etmelisin."

Homurdandım ve gözlerime farklı türde yaşlar doldu. Gülmekten ve kendini tutmaya çalışmaktan kaynaklanan iyi türden yaşlardı. Dikiz aynasından arka koltuğa baktım.

"Bende işe yaradı," dedi Mira, yüzünde kedi gibi bir gülümseme vardı.

"Iyk. Bana abim hakkındaki böyle şeyleri söyleme lütfen." Nadia dönüp pencereden dışarı baktı, yüzünde abartılı bir tiksinti vardı. "Benim yaptığımı yapabilir ve kafası atana kadar onu delirtebilirsin."

Billie tekrar lafa daldı: "Hayır. Ona bir Violet çek. Çıplak fotoğraf gönder."

Violet, daha gençken olsa yapacağının aksine, Billie'nin bu açıklamasından utanmadı. Bunun yerine, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle karlı yolda ilerleyerek şimdiye kadar gördüğüm en köhne bar ve içki dükkânı olan Neighbor's Pub'a yanaştı. Işıklı bir tabelada "SOĞUK BİRA VE ŞARAP!!!" yazısı yanıp sönüyordu.

Ünlemlerle filan.

Üzerinde çalıştığım yeni versiyonuma uygun bir şekilde köhne bir havası vardı.

Şimdiden beğenmiştim.

"Ya da benim yaptığımı yap ve onu iyice kıskandır, aklını yitirsin, kapına dayansın, sonra da seni mutfak tezgâhına dayasın," diye ekledi Billie.

Daha şiddetle güldüm, diğerleri de gülüyordu ve göğüme bir sıcaklık yayıldı. Hayatımda böyle arkadaşlıklar isterdim. Sanırım Willa ve Summer'la bunu yapabilirdim.

Kamyonetten inerken, karman çorman özel hayatım ve dumanı tüten bir *arkadaşlık tire ilişki tire artık kim bilir hangi boka dönen ömürlük karasevda* şeklindeki facia üzerine yapılan şaka-

lardan daha hafif bir ruh halindeydim. "Sizce burada Buddyz Best Bira satıyorlar mıdır?"

Billie, "Herhalde yani satıyorlar," diye omzunun üstünden seslendikten sonra ahşap kapıyı iterek açtı.

Aniden hiçbir şey için o kadar kötü hissetmiyordum. Sevdiğim herkes güvende ve memnundu. Violet'in burada mutlu bir ekibi vardı. Beau'yu bulmuşlardı. Jasper'la aramızdakiler şu an karmakarışıktı ama... biz buyduk.

Her zaman bir şekilde bir araya gelirdik.

Sadece bir şekilde buna direnmeyi bırakmalıydık.

* * *

Mira'nın kocası Stefan bize kocaman bir gurme yemeği yapmıştı. Yemekte Billie ve Vaughn'un pahalı evindeki herkes belli ki benim rahatlık duygumu paylaşıyordu.

Vaughn, ortamı epeyce rahatlatan şakalar yapıp durmuştu. Cole ve Griffin sessiz ama sıcakkanlıydı. Arkadaşlarla çevrili aile hissi kalbimi ısıtmıştı. Şarap da tıpkı sohbet gibi hızla akıyordu.

Yemek odasının pencereleri bozulmamış çiftliğe bakıyordu ve bütün çocuklar devasa, alçak oturma odasında sızıp uyumuştu; bu arada ekranda bir Disney filmi oynuyordu.

Sıcak ve rahatlatıcı bir ortamdı, bu grubun sık sık bu şekilde bir araya geldiğini anlayabiliyordum. Aralarında sokulmak istediğim bir rahatlık vardı ama yine de kendimi her şeyin biraz dışında hissediyordum. Ben burada davetsiz misafir gibiydim hâlâ.

Burası Chestnut Springs değildi.

Masanın karşısından Jasper'a bakışlar atıyordum sürekli; onun gülümsediğini, haftalarca perişan halde gördükten sonra rahatlamış ve mutlu halini görmek istiyordum.

Bu gece şapka takmamıştı, bu da yüzüne dokunan her ifadeyi görmeyi çok kolaylaştırıyordu. İyi olduğunu bilmek istiyordum, ama yine de gözleri benimkilere kilitlendiğinde hızla bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

Yanaklarım yanıyordu ve omurgam karıncalandı. Beynim beni, parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırıp hiç olmadığım kadar şiddetle boşalttığı o ana geri götürdü.

Ben ona çok şey söylemiştim, o ise çok az şeyle karşılık vermişti. Hâlâ geri duruyordu ve bu can yakıcıydı. Kendimi her zaman onun insanı, her şeyi anlattığı güvenli alanı gibi hissetmiştim, ama şu son birkaç günde onun hâlâ çok fazla şeyi sıkıca sakladığı dikkatimden kaçmamıştı.

Bana her şeyi anlatmamıştı ve bu sorun olmamalıydı. Hepimizin sırları vardı galiba.

Ama sorundu işte. Bilmek istiyordum. Her zaman onun hakkında en çok şeyi bilen kişi olmak istiyordum. Bu onda sahip olduğum ve başka hiçbir kadının iddia edemeyeceği tek şeydi her zaman.

Vücudunu bilmiyor olabilirdim. Bütün dövmelerini ezberlememiş olabilirdim. Ama kalbini biliyordum. Yıllar boyunca bana verdiği tüm parçaları yakından tanıyordum.

Ama yeterli değildi.

Gerisini de istiyordum.

Sohbette bir durgunluk yaşanınca esnememi bastırdım.

Yanımda oturan Violet dizime hafifçe vurdu. "Yorgun musun?"

Başımla onayladım. "Evet. Sanırım bu gecelik yatacağım."

"Tamam. Çantalarınızı derenin yanındaki çatılı küçük kulübeye koydum. Bu şekilde çocuklar sizi sabahın beşinde uyandırmazlar."

"Harika."

Billie eğilip kulağıma fısıldadı: "Buralarda o kulübe Aşk Yuvası olarak anılmaya başladı."

Violet ona etkilenmemiş bir bakış attı. "Senle Vaughn burada yaşarken öyle diyorduk."

Billie teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Doğru. Ben sadece oranın iyi bir 'becer beni' tılsımı olduğunu söylüyorum."

Onların antikalıklarına gülümseyerek ayağa kalktım ama donakalarak arsız esmere gözlerimi diktim. "Dur biraz. Orası şu mutfak tezgâhı yeri mi?"

Bilmiş bir sırıtışla omuz silkti. "Ben temizlik manyağıyım. Merak etme. Sterilize ettim."

Kahkahayı patlatmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım ama masanın karşısından Jasper dikkatimi çekti. "Seninle geleyim." Masanın öteki ucundaki erkeklere başını salladı. "Yemek için teşekkürler. Muhteşemdi."

Kucaklamalar ve iyi geceler dilekleri sunuldu ama hepsi kalbimin şiddetli atışına karışmıştı, çünkü birkaç dakika sonra sadece Jasper ve ben, karanlık gece göğünün altındaki sessiz bir çiftlikte yürüyorduk.

Daha önce de buradaydık.

Karanlıkta birlikte.

Ama hiç bu kadar sessiz gelmemişti.

* * *

Jasper kapının kilidine şifreyi girdi. Aramızdaki gerilim şu an o kadar yoğundu ki şifrenin 6969 olmasına gülmedik bile. Hem yorgun hem de tedirgindim.

İçeri girdik, ayakkabılarımı iterek çıkarırken gözlerimi yerden ayırmadım. Geldiğimizde ana evde duş alıp üstümü değiştirmiştim ama bu kulübeye hiç girmemiştim.

Açık ahşap kirişlere sahip rahat ve açık konsept bir yerdi. Merdivenlerin bir yatak odasına çıktığını tahmin ettim. Ya da birden çok yatak odası? Emin değildim çünkü birden fazlası için yeterli alan yok gibi görünüyordu.

Ama kimse bize bunu sormamıştı bile. Yani ya kesinlikle iki yatak vardı ya da kuzenim ve arkadaşları kahrolası Aşk Yuvası'nda çöpçatanlığa soyunmuşlardı.

"Şirin kulübe," dedim dalgınlıkla etrafa bakınırken.

Jasper, buzdolabının üzerindeki sebilden kendine bir bardak su doldururken, sımsıkı kaslı sırtı üzerindeki lacivert tişörte baskı yaptı. Bir an durup geniş omuzlarına, her zaman kusursuz olan duruşuna ve beline doğru daralan şekline baktım.

Ve oradan da yuvarlak hokeyci çocuk poposuna.

Başımı kaldırıp gözümü tavana, ahşap kalaslara ve kirişlere diktim. Endüstriyel ferforje aydınlatma armatürleri ve bir vantilatör üstümde asılı duruyor, ayaklarımın altındaki İran halısıyla müthiş bir tezat oluşturuyordu. Rahat deri koltuklar uzun A şeklinde çerçeveli pencerelere bakıyordu.

"Beau konusunda rahatlamış olmalısın," dedim, Jasper dönüp mutfak tezgâhına yaslandığında. Düşünceli bir tavırla bunun *malum* tezgâh mı olduğunu merak ettim, ama şu an gündeme getirmemeye karar verdim.

"Evet. Onu görmek güzel olacak. Umarım oraya gittiğinde Harvey'den daha fazla bilgi alırız."

Başımla onayladım. Günün ilerleyen saatlerinde Harvey'in, Beau'nun yanında olabilmek için onu naklettikleri bir askeri hastaneye gitmek üzere Doğu'ya uçtuğunu öğrenmiştik.

"Burada biraz takılmak ister misin? Yoksa hemen dönecek misin?"

Başını yana eğdi ve buz üzerindeyken takındığı ifade tüm hatlarına yansıdı. O odaklanma. O keskinlik. O kısılmış bakışlar.

"Bilmem Sloane. Sen ne istiyorsun?"

Ağır bir iç çekerek omuzlarımı geriye attım ve ön kapının yanında durduğum yerde başımı dik tuttum. "Bir kez olsun, kafanda neler döndüğünü bana anlatmanı isterim. Yoruldum Jasper. Tahmin etmekten yoruldum, başka herkesin duygularına hassas davranmaktan yoruldum, çok fazla şey verip karşılığında çok azını almaktan yoruldum. Ve sadece senden değil, herkesten. Bir kez olsun bana gerçek bir şey söyleyebilir misin? Ne hissediyorsun? Planımız nedir? Burada mı kalıyoruz? Yoksa geri mi dönüyoruz? Gerçekten o kadar karmaşık değil. Ama takımla programın olduğu için bir planın olduğunu tahmin ediyorum. Çünkü her zaman vardır."

Bana dikkatle bakmaya devam ettiğinden konuşmayı sürdürdüm. "Sadece *her zamanki* gibi bu konuda konuşma ihtiyacı hissetmiyorsun." Elimi önümde salladım, sesimden hüsran akıyordu. "Ya da bu durumda herhangi bir konuda. Sanırım her şeyi içinde kilitli tutmak ve sonra bütün her şeyle beni gafil avlamak senin için çok daha iyi. O zaman bana bir uyarı filan verebilir misin?"

Çenesinin gerilmesini, parmaklarının su bardağının etrafında kasılmasını ve bardağı sıkarken ön kolundaki kaslarm belirginleşmesini izledim. Gözlerimizi birbirimize diktik ve *bir şey* söylemesini dileyerek çok iyi bildiğim o gözlere daldım. Yıllarca o dinlerken ben monolog yapmıştım, ama artık onun için bu rolü üstlenmekten bıkmıştım. Hüsran göğsümde toplandıktan sonra yayılmaya başladı.

"Aman Tanrım Jasper! Lanet olası bir şeyler söyle!"

"Seni hayal kırıklığına uğratmama isteğinin ağırlığı altında ezilecek gibi hissediyorum. Seni kaybetme korkum yüzünden felç olmuş gibiyim."

Sözleri odadaki bütün havayı çekti. Karnıma yumruk yemek gibiydi. Çocukken çiftlikte teker salıncaktan düşüp nefessiz kalışımı hatırladım.

O yetişmişti... sırtımı ovalayarak sakin olmamı söylemişti.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Seni bu kadar fena halde istemek ve seni hayal kırıklığına uğratmak düşüncesi..." Başını sallayarak bakışlarını kaçırdı. "Beni öldürüyor."

"Beni asla kaybetmeyeceksin," diye fısıldadım, ileri fırlayıp ona dokunmak için can atıyordum ama ona alan tanımak istedim. Onu köşeye sıkıştırmak ya da boğmak istemiyordum.

"Seni neredeyse kaybediyordum." İleri birkaç adım atınca onun bana geldiğini düşündüm. Ama su bardağını mermer adaya koyduktan sonra ellerini oraya yerleştirdi, sanki onu tekrar odanın karşısına bana doğru ilerlemekten alıkoyan tek şey o adaydı.

Sanki kendini benden uzakta tutmak için mücadele ediyordu.

"O dağdaki kaçış rampasında. Babanın hilelerine. O *herife*," diye eklerken bakışları parmağımdaki yüzüğe kaydı; belli ki bu yüzük Jasper'la o çizgiyi geçmeme hiç de engel olmuyordu.

"O zaman beni geri alsana! Kelimenin tam anlamıyla yıllardır senin hayalini kuruyorum ve senin beni arkadaştan öte bir şey olarak gördüğünü hiç bilmiyordum." İrkildi ama kendimi tutmakla işim kalmamıştı artık. "Bu yaraları çok uzun zamandır sarıyorum ben Jasper. Ve sen bir şey söyleyemeyecek kadar ödleklik ediyorsun. O zaman söylesene. Bana ne istediğini söyle!"

İnleyerek başını eğdikten sonra gece yarısı gözleriyle beni hedef aldı. "İstediğim bu. Ben bundan tahrik oluyorum. Sana ne yapacağımı söylerim ve sen de dinlersin. Kontrol." Kirli sakalının altında yanakları kıpkırmızı oldu. "Yapmamaya çalıştım. Ama hayatımda olup biten şeylerle, bu sadece..." Elini telaşla saçlarından geçirdi. "Bir parçam haline geldi. Ama sırf bana bunu

vermek için seni rahatsız edecek bir şey yapmanı istemiyorum. Senin için bunu istemem. Ben seni görüyorum. Neler yaşadığını görüyorum. Hayatında sana ne yapacağını söyleyen, seni piyon olarak kullanan adamları görüyorum. Ve ben sana ne yapacağını söyleyen başka bir pislik olmak istemiyorum."

Arzu karnımda yayılmaya başladı, ısı her uzvumun ucuna kadar yayılıyordu. "Anlamıyor musun Jas? Ben senin her karanlık yanını gördüm ve hâlâ buradayım. Hâlâ daha fazlasını istiyorum. Beni korkutup kaçırmaya çalışmaktan vazgeç. İşe yaramıyor."

Şimdi kederli görünüyordu.

"Ben sana ne yapacağını söyleyen başka bir adam..."

Elimi önümde kaldırarak lafını kestim. "Bana ne yapacağımı söylememekten, beni hayal kırıklığına uğratmak istemediğinden bahsediyorsun, ama ben çok kırılgan ya da çok el değmemiş gibi davranılmaktan usandım. Başı dertte olan küçük hanım olmak istemiyorum! Bu yüzden bana öyleymişim gibi davranmayı bırak. Ben bir ödül değilim. Bana ne yapacağımı *söylemiyorsun*! Sana beni almanı istediğimi söylüyorum ve sen burada oturmuş, aptalın tekiymişim gibi başımı okşayıp ne istediğimi bilmediğimi söylüyorsun. Eğer hoşuma gitmeyen bir şey olursa, seni karşıma alır söylerim. Ama Tanrı aşkına, neyin hoşuma gideceğine neyin gitmeyeceğine karar vermeyi bırak. Neye katlanıp neye katlanamayacağıma. Neyin iyi hissettirip neyin hissettirmediğine. Benimleyken kendini tutmayı bırak."

Bitirdiğimde nefes nefeseydim. Aklımdan geçenleri söylemek *iyi* gelmişti. Özgüvenli, hüsran dolu ve... canlı hissediyordum.

"Bana inanman için sana kaç defa söylemem gerek? Ben karşılığını duyana kadar?" Çok iyi tanıdığım ama yine de hiç tanımadığım bu adama inanamayarak başımı iki yana salladım. "Benim için her zaman sendin Jasper. Her zaman sen olacaksın."

Derin bir iç çektim. "Lütfen bana bununla ne yapacağımı söyle."

25

Jasper

Sloane'u dinledim, hararetli ve kararlı bir şekilde beni azarlıyordu ve fena halde haklıydı.

Bana istediğimi almamı, onun istediğini almamı söylüyordu ve beni durduran bir şey yoktu. Beau'yu bulmuşlardı. Takıma dönebilecektim. Nihayete ermeyen tek şey Sloane ve bendik.

Ona bakarken içimdeki dizginler koptu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Yanakları kızarmıştı. Çok sıkı bağlanmış ayakkabı bağı gibiydi. Çok sert çekince sabit elimin direncimin gücüyle bana geri çarpması gibi.

Adil, adil değil. Münasip, münasip değil. Biriken öfke ve bu kadınla yitirilmiş onca yıldır biriken arzunun altında hepsi solup gitti. Çok daha fazlasını kaybetmeye çok yaklaşmıştık.

Bir saniye daha kaybetmek istemiyordum. Ve o bana kendimi tutmayı bırakmamı *söylemişti.*

Konuştuğumda sesim sert ve çatallı çıktı: "Kıyafetlerini çıkar Sloane."

Hafif de olsa irkildi, ama üst dişleri altdudağına battı ve bunu en az benim kadar fena halde istediğini biliyordum.

Açık oturma alanını daha iyi görebilmek için kendimi arkamdaki tezgâha doğru ittim ve tezgâhın kenarının avuçlarıma battığını hissettim. Madem istediği buydu, acele etmemeyi planlıyordum.

Onun tadını çıkarmayı planlıyordum.

Madem Sloane benimle başa çıkabileceğini söylüyordu, o zaman haklıydı... Ben kimdim de ona yapamayacağını söyleyecektim?

Geniş kotunun üst düğmesini açıp ince bileklerinden çıkardı ve içinden çıktı. Berrak mavi gözleri bir an olsun benden ayrılmıyordu. Gözlerime bakarak üstündeki yumuşak kareli gömleğin düğmelerini çözdü, açık pembe ve krem rengi kumaş aralanarak göğüslerini saran dolgusuz pembe dantel bir sutyeni ortaya çıkardı.

Gözlerimi uzun ince uzuvlarında gezdirdim. Bütün geceyi geçirmeyi planladığım yerleri önemsiz pembe parçalar örtüyordu.

Gömleği bileklerinden sıyrılıp arkasındaki zemine düştüğünde, dudaklarında bir sırıtış belirdi. Azıcık güvensizlik hissetmeden orada öylece durdu.

Aslında dilinin dudaklarının üzerinde kayışı, bana onun son derece hevesli olduğunu gösteriyordu.

Soluk yanaklarında cezbedici bir kızarıklık vardı ve sadece köşedeki yer lambasından gelen ışıkla aydınlanan teni altın bir ışıltıya sahipti.

"Hepsini." Bir elimle vücudunu işaret ettim ve kızarıklığın köprücükkemiklerinden narin kumaşı zorlayan meme uçlarına kadar yayılmasını izledim.

Sutyeni çıkardığında vücuduna bakmıyormuş gibi yapma zahmetine girmedim. Göğüsleri mükemmeldi, küçük ve diriydi,

soluk koyu renkli meme uçları doğruca bana bakıyordu. İlgim için yalvarıyordu.

Görüntü karşısında inledim ve bacaklarını birbirine bastırışını izledim. Karnı kasıldı.

"Bahse varım, fena halde sırılsıklamsın," diye mırıldanarak başparmaklarını uyumlu külotunun beline takmasını izledim.

Başını eğerek bana nazlı bir tavırla omuz silkti. Aletim seğirdi.

Külotu ait olduğu yere, ayaklarının dibine düştüğünde, bacaklarından yukarı doğru inceleyerek kadınlığında ve yumuşak dudaklarının arasındaki ıslaklıkta duraksadım. "Mükemmelsin."

"Teşekkürler," diye fısıldadı nefes nefese.

Dudaklarımı yalayarak pantolonumda kendimi düzelttim. Bu safi işkenceydi ama sanırım ikimizin de hoşuna gidiyordu. İkimiz de beklentiyi seviyorduk. Hâlâ aramızda duran üç metrelik mesafe bununla uğulduyordu.

"Bir parmağını kullanarak –sadece birini– bana ne kadar ıslak olduğunu göster Sloane."

Göğsü hızla inip kalkarken gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Her yerinden arzu okunuyordu ve "bu hükmeden tarafımı serbest bırakırsam benden nefret edebileceğini" söyleyen kafamdaki küçük ses, şu anda memnun edici bir şekilde sessizdi.

Gözlerinde bir ışıltı gördüm. Tereddüt yoktu. Aksine meydan okuma vardı.

Elini karnından aşağı kaydırdı ve inleyerek ince parmağını içine soktu.

Parmak kolayca girerek zaten bildiğim şeyi doğruladı. Saniyeler sonra titreyen elini kaldırdı, işaretparmağı arzusuyla sırılsıklamdı.

"Gergin misin?"

"Hayır. Tanrım, hayır," diye yanıtladı.

"Güzel. Şimdi o parmağı ağzına sokup temizle."

Hafif ve inanamayan bir şekilde kıkırdadı, ben de elimde olmadan gülümsedim. Şu an sadece o gülebilirdi. Avucunu yüzüne doğru çevirerek bana elinin tersini gösterirken, gülümseme yüzümden silindi. Çünkü parmağını dudaklarından kaydırırken oradan yansıyan parlak bir ışıltı dikkatimi çekmişti.

Parmaklarım arkamdaki tezgâhı acı verecek kadar sertçe kavrarken, kıskanç canavarı dizginlemeye çalıştım.

Ama başaramadım.

"Sloane."

"Hım," diye mırıldandı, hâlâ parmağını emiyor ve bana masum mavi gözlerle bakıyordu.

Ona tadının nasıl olduğunu sormak istedim.

Onun yerine koptum.

Ayağımın dibinde yeri işaret ederek, "O sikik yüzükten kurtul ve sürün," dedim.

Ağzı aralandı, elini indirdi ve az önce söylediğim şeyi idrak ederken kirpiklerini birkaç kez kırpıştırdı.

Ama tereddüt etmedi. *Sırıttı.*

Yüzüğü parmağından çekip çıkararak odanın karşısına fırlattı ve dizlerinin üstüne çöktü. Bocalayacağını zannetmiştim. Sanırım bir parçam haklı olduğumu kendime kanıtladığımı ve onun benden nefret edeceğini düşünüyordu. Onu çok zorladığımı ve bana siktiri çekeceğini.

Ama ellerini yere koydu ve bana doğru emekledi. Kafasında bir müzik çalıyormuş gibi vücudu büyük bir zarafetle hareket ederken, küçük ev ölüm sessizliğindeydi.

"Böyle mi?" Kalp şeklindeki dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılırken, düzgün kolları önünde gerildi ve gördüğüm şey karşısında gözlerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım.

Kedi gibi hareket ediyordu ve hiç utangaç değildi. Yıllarca sahnede performans göstermişti.

Yumuşak ve sessiz, utangaç anlamına gelmek zorunda değildi.

Ve benim kız şu an hiç utangaç görünmüyordu.

"Evet," diye homurdandım, bu görüntü karşısında bedenim daha da kasıldı. Ayaklarımın dibinde diz çökecek kadar yaklaştığında, tüm vücudum dizginlenmekten titriyordu.

Ve niçin?

O başını kaldırmış hâlâ bana *küçük dağları ben yaratmışım* gibi bakıyordu.

Her zaman yaptığı gibi.

"Siktir Sloane..." Altımda çırılçıplak soyunmuş görüntüsü neredeyse dayanılmayacak kadar iyi hissettiriyordu. Tezgâhı bırakıp çömeldim, çenesini kavrayarak herhangi bir rahatsızlık belirtisi var mı diye gözlerini araştırdım, ama tek görebildiğim ihtiyaçtı.

Diğer elim bacaklarının arasına kaydı, parmaklarım ıslak katmanlarını nazikçe ayırdı. Sırılsıklamdı.

Kıvrandı ama bakışlarını kaçırmadı, ben de orasıyla oynamaya devam ettim. İçeri girmedim, sadece sataşıyordum. Kıvranmasını izledim, kalçalarını elime sürtmeye çalışıyordu.

Ama oyunu mükemmel bir şekilde oynuyordu. Sadece orada durup araştırmama izin verdi.

"Benim için sürünmek hoşuna gitti mi?" diye sordum.

Gülümsedi ama gözlerinde bir parça hüzün vardı. Göğsüme ani bir darbe gibi indi. "Jasper, zaten yıllardır bir nevi peşinden sürünüyorum. Benim için yeni bir şey değil."

Sözleri hiç beklemediğim bir darbeydi.

Parmaklarım hareket etmeyi bıraktı ve başını avuçlayarak çatlak bir sesle, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Onun için diz çökerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Tanrım. Çok ama çok özür dilerim."

Ağzını ele geçirip çıplak vücudunu kendime çektim, keşke zamanda geriye gidip hissettiklerimi tam da o ânda ona söyleyebilseydim. Ama şimdiye odaklandım, çünkü elimdekinin en iyisi buydu.

Öpücük bir araya gelme ihtiyacıyla ağızlarımızı birbirine kilitlememizle başladı, ama hızla hararetlendi. Bir hayal kırıklığı patlamasıyla dişleri altdudağımı sıyırırken elleri tişörtümün ucunu kavradı.

Saniyeler içinde çıkarılıp atılmıştı. Sonra ayağa kalkarak onun ufak bedenini de beraberimde kaldırdım ve mutfağa doğru birkaç adım attım.

Kolumun tek bir savruluşuyla ada tezgâhtaki her şey gürültülü tangırtı eşliğinde yere uçtu. Meyveler. Bir kâse. Bir dergi. Su bardağım odanın karşısına uçarak ahşap parke zeminde bin parça oldu. Kusursuz bir şekilde tertemiz olan kulübe saniyeler içinde altüst olmuştu.

Belime dolanan bacaklar yüzünden bunların bir önemi yoktu. Yüzümün her yerine ve boynumdan aşağı öpücük konduran dudaklar yüzünden. Saçımı çeken parmaklar. Bana daha önce hiç tecrübe etmediğim bir coşkuyla saldırıyordu.

Sloane'dan önce asla karşılığını vermeye istekli olmadığım bir coşkuydu.

Seks her zaman bir oyundu. Kontrolde olmak için başka bir etkinlik. Ama şu an bizde kontrol namına hiçbir şey yoktu.

Ve umurumda değildi.

Keşfetme isteğiyle onu adada sırtüstü yatırdım. Tıslayarak sırtını soğuk mermerden yukarı büktü ve bu arada mükemmel memelerini yukarı itmiş oldu.

Önce nereye bakacağımı bilemedim ama her zamanki gibi ilk olarak gözleri dikkatimi çekti. Tüm o maviler... Gözlerim zarif boynundan aşağıya, ıslak ve dolgun dudaklarına yapışmış yumuşak sarı saçlara kaydı.

Ellerim belinin üzerinden kayarak onu kavradı ve ellerimin ona dolanmış halde ne kadar büyük göründüğünün keyfini çıkardım. Göğüslerini avuçladım, kavramak için ideal boyuttaydılar.

Sıktım ve başparmağımı sertleşmiş meme uçlarında gezdirdim, bunu yaparken sırtının tekrar büküldüğü gözümden kaçmadı. "Hoşuna mı gitti?"

"Evetttt," diye tısladı, şimdi gözleri kapanmıştı ve dili fazlasıyla dikkat dağıtıcı bir şekilde dudaklarının arasından çıkmıştı. O dudakların aletimin etrafında nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Ama önce ellerimi vücudunun üzerinde yukarı kaydırmaya devam ettim ve geçtiğim yerlerde tüylerinin diken diken olduğunu gördüm. Omuzlarına ulaştığımda parmaklarımı köprücükkemiğinin üzerinde gezdirirken, diğer elim yukarı doğru hareket etmeye devam ederek o güzel, ince boğazı sardı. Sloane'un duruşu her zaman çok muhteşemdi.

Buraya bir elimi doladığımı hayal etmiştim.

Bu yüzden ben de yaptım.

Fazla sert olmayan bir şekilde sıktım ve ona doğru eğilerek kulak kepçesini hızlı bir şekilde ısırdıktan sonra, "Peki ya bu Sloane?" diye sordum. "Bu hoşuna gitti mi?"

"Evet."

Kesin cevabı aletime doğrudan bir şok dalgası gönderdi. Parmaklarımı biraz daha bastırarak yanaklarının yumuşak bir kırmızıya dönmesini izledim. Bacakları belimin etrafında sıkılaştı. Elimi gevşetip dudaklarımı onunkilere indirdim ve yumuşak bir şekilde boğazını okşadıktan sonra öperek tekrar göğüslerine doğru indim. Tırnakları saygıyla sırtımdan yukarıya, omuzlarımın üzerinden ve kollarımdan aşağı kayıyordu.

Yalayarak ve öperek bir meme ucuyla hafifçe ilgilenmeye başladım, inleyip kıvranmasının tadını çıkarıyordum. Tırnaklarının tenime batmasının da tadını çıkardım; sadece birazcık vahşiydi.

Sonra meme ucunu sertçe emdim ve bırakırken dişlerimi sürttüm. Nefesi kesilerek kıvrılma şekli beni gerçekten ele geçiren şey oldu.

"Çok hassas," diye mırıldanarak diğer tarafa geçtim ve aynı muameleyi uyguladım. Onu rahatlattıktan sonra hafif bir baskı uyguladım. Hafif bir ısırık.

Tırnakları saçlarımın arasına dalarak kafa derimi sıyırdı.

Sonra yalayarak karnına indim. Dilimi kalça kemiğinin hemen altındaki çizgide gezdirirken kıvrandı ve ben de keşfetmeye daha çok zaman harcadım. Oraya dişlerimi sürttüğümde sızlanan bir ses çıkardı.

Göğsünün ortasına avucumu bastırarak onu geriye yatırdım. "Kıpırdamadan yat Sloane. Keyfime bakmama izin ver."

"Siktir Jasper," diye oflayarak daha da şiddetle kıvrandı.

Kıkırdayarak elimi tekrar boğazına doladım. "Sikeceksin zaten Sloane. Ama ben söyleyene kadar olmaz."

26

Sloane

O diğer kalçaya geçerken aynı lanet sesi çıkardım. Bunun benim için hassas bir yer olduğunu hiç bilmiyordum, ama Jasper hemen oraya ilerlemişti. Nabzım avucunun altında atıyordu. Dişleri kalça kemiğimi sıyırırken nabzım hızlandı, her hareket ettiğimde boğazımdaki tutuşunu sıkılaştırıyordu.

Her uzvuma ısı yayıldı. Nabzım her yerde atıyordu. Dans ettiğim zamanlar dışında tek bir şeye hiç bu kadar odaklanmamıştım. Ama şu an öyleydim. Zihnim yapılacaklar listemde ya da en sevdiğim dizinin bir sonraki bölümünde dolaşmıyordu. Tamamen Jasper'da ve vücudumu tüm hayatı boyunca bildiği bir enstrüman gibi çalışındaydı. Tıpkı bir virtüöz gibi.

Yıllarca Jasper'la zihnimde seks yapmış olmama rağmen onun bana sadece okuduğum, izlediğim ama asla istemeye cüret edemediğim şeyler yapmasını beklemiyordum. Daha önce çıktığım çocukların arzumu yerine getireceğinden de emin olamamıştım.

Ama Jasper çocuk değildi. O bir erkekti.

Elini boğazımdan çekti ve neredeyse geri koyması için ona yalvaracaktım. Aşağı kaydırarak vücudumun ortasına geldi ve sonra kalça kemiğime hafifçe vurarak, "Şimdi bu güzel bacakları benim için arala," dedi.

Loş aydınlatmalı mutfakta gözlerine bakınca kalbim tekledi.

Şu an kara kara düşünen Jasper değildi ama tatlı Jasper da değildi.

O şeydi... Bilmiyorum. Bu bakışını tanımıyordum ama hoşuma gitti. Bayıldım. Özellikle de bu bakışın yöneltildiği kişi olmaya bayılmıştım.

Hiç düşünmeden bacaklarımı beline doladım. Benden tekrar uzaklaşabileceğinden korkarak onu kendime çektim, ama bu gece o aşamayı geçmiş gibiydik.

Sanki artık bana başka gözle bakıyordu.

Bütün utangaçlık kırıntılarından sıyrıldım ve bacaklarımı ayırarak kendimi ona açtım. Nefes nefese ve sırılsıklamdım.

Tam bana dokunması için yalvarmaya hazırdım ki, büyük ve sıcak avuçlarını bacaklarımın içine yerleştirip dizlerime doğru okşadı ve iterek beni daha da araladı.

"İnanılmaz esnek." Başparmakları tenimi okşadı ve yemin ederim, sadece ellerimi üzerinde gezdirmesiyle boşalabilirdim.

Patlamaya hazırdım ve henüz doğru düzgün bir şey yapmamıştık.

"İnanılmaz güzel." Koyu mavi gözleri tıpkı parmak uçları gibi tenimde gezindi, bakışlarının boğucu ağırlığı tenimi ısıtırken beni kaldırıp oturttu. "Doğum kontrol yöntemi kullanıyor musun Sloane?" Bacaklarımı açık tutmuş, gözlerini aralarına dikmişti. Kıvranmama neden oldu.

"Evet," diye tısladım, "evet, spiral." Belli ki şu an tek kelimelik cevaplar verebiliyordum.

"Bana söylemen gereken başka bir şey var mı?" Ne sorduğunu biliyordum. İncelikle sormaya çalışıyordu. Sorumluluk sahibi biri gibi davranıyordu ama yine de sinirime dokundu.

Doğruldum. "Bilmem Jasper. Neden sen söylemiyorsun? Etrafta sürekli farklı kadınlarla düşüp kalkan sensin."

Parmakları bacaklarımın üstünde zonkladı ve gözleri hızla gözlerime çıktı. Dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. "Pençelerini çıkarman hoşuma gidiyor Sloane." Ellerimi tezgâhın üstünde durdukları yerden aldı ve her birini bir dizime yerleştirdi. "Bu rahatsız mı? Burada oturmak?"

Rahatsız mı? Benimle dalga mı geçiyordu? Rahatlığın ne demek olduğunu bile bilmiyordum artık. Düşünebildiğim tek şey, elleri benim üzerimdeyken boşalmaktı. "Hayır."

"Güzel." Dudaklarını yalayarak bana baktı, sırıtışını bastırmak için dudağını ısırıyordu. "Böyle kal."

Ardından döndü ve... yürüyüp gitti.

Onu izlemek için başımı geriye attım. Ona patlamaya hazırdım. "Sen ne..."

"Sana hiç prezervatif kullanmadan seks yapmadığımı söyleyecektim Sloane." Eğilip kâseyi yerden aldı. "Sana daha güzel görünmenin tek yolunun, o sıkı küçük amdaki menim olduğunu söyleyecektim."

"Tanrım..." diye mırıldandım, kızarıklığın tüm bedenimi ele geçirdiğini hissediyordum.

Rahat bir tavırla bir muzu kaldırıp kâseye koydu ve onu iki elma takip etti, şimdiye kadar ezilip mahvolmuşlardı zaten. "Ama sen o küçük ukala yorumu yapmak zorundaydın. O kıskanç küçük kinaye. Yani şimdi bekleyebilirsin."

Başını iki yana salladı, ellerim dizlerimin üzerinde titriyordu. Burada böyle açıkta –beni becermesini bekleyerek– oturmanın beni daha da azdıracağını kim bilebilirdi?

Nefesim hızlandı ve o köşeden bir süpürgeyle kürek alıp oturduğum yerin altındaki cam kırıklarını dikkatle süpürmeye girişti.

"Sen ne halt ediyorsun?" diye sordum, durumun çılgınlığı karşısında neredeyse gülecektim.

"Benim kızın cama basmasına izin veremem, değil mi?" Çöpe giderken durup üstüme çullandı ve boynumu emdi. İz bıraktığından emin olacağım kadar sertti.

Öncesinde kalbimin hızlandığını düşünmüştüm. Ama şimdi? Sanırım hepten durmuş olabilirdi.

Ellerini mutfak lavabosunda yıkadıktan sonra geri gelip tepemde dikildi, bütün oyunbazlık izleri gitmişti.

Eğilip omzumun tepesini öptü. "Uzun bir süre seni hak etmediğimi düşündüm," diye fısıldadı. Daha da eğilerek dudaklarını hâlâ dizimde duran elimin tersine bastırdı. "Benim gibi biri için fazla iyi olduğunu düşündüm."

"Jasper..." Elimi uzatıp yanağını avuçladım ve o doğrulurken bir bacağımı ona dolayarak kendime çektim. Böyle şeyler söylerken gözlerini görmek istiyordum. Talimatlarını yerine getirmek zerre umurumda değildi aslında.

Ama hiç sitem yoktu. Aksine, başını dokunuşuma doğru eğdi; iri ve sıcak vücudu benimkini sardı.

"Artık böyle düşüncelerden mustarip olduğumu sanmıyorum. Bana ait olduğun ve her zaman bana ait olduğun bu kadar açıkken birdenbire seni hak etmeyi gerçekten umursamamaya başladım."

Başını çevirip avucumun ortasına bir öpücük kondurdu ve beni sabit bir şekilde tekrar soğuk tezgâhın üzerine yatırırken

vücudumda aşağıya doğru hareket etti. Zorlukla nefes aldıkça taş gibi sert göğüs uçlarım yükselip alçalıyordu. Açılmış kadınlığımın önüne doğru eğildi ve beni tezgâhın diğer ucuna doğru iterken bacaklarımı omuzlarının üzerine çekti.

Koyu maviler hâlâ benim bebek mavilere odaklıydı.

"Ama Sloane?"

"Evet?" diye yanıtladım hemen, onu daha iyi görebilmek için dirseklerime dayanarak doğrulmuştum.

"Paylaşmaktan bıktım."

Ardından başını kadınlığıma eğdi ve her mükemmel konumlandırılmış yalamayla, vücudumu titreten her homurtuyla bana yıldızları gösterdi. Bacaklarıma saplanan parmak uçları bile beni çılgına çeviriyordu. Elleri hareket etmeyi, araştırmayı ve beni delirtmeyi hiç kesmedi.

Klitorisimi güçlü bir şekilde emerek ağzına çekince tezgâha çöktüm. Dili yumuşak bir şekilde çalışıyor, sonra keskin bir darbe vuruyordu. Doğruca içime kaydırarak beni diliyle becerdi. İki parmak ekleyip onları içeride kıvırarak malum noktaya sürttü ve orayı daha önce sadece ben, malum oyuncaklardan birini kullanarak bulmuştum. Ama Jasper? İlk denemesinde bulup beni rahatlamaya doğru yöneltmişti. Coşkuya götüren raylarda yokuş aşağı giden buharlı bir tren gibi.

Bütün bunların telaşı bedenimi sarstı.

"Jasper, ben sanırım..."

Geri çekildi. Ağzı gitti. Eli gitti. Bedenim *sızlıyordu.*

"Ne yapıyorsun?" diye sızlandım, hayal kırıklığıyla başım geriye düştü.

Bana sırıttı ve kasıtlı bir şekilde dudaklarını yalarken doğrularak tepemde dikildi. Elleri kotunun düğmesindeydi, rahat bir tavırla açtı ve fermuarı indirdi. Acı verici görünen bir ereksiyon gördüm, koyu renk kotunu delip geçmeye hazır gibiydi.

"Seni bekletiyorum," diye cevap verirken kotundan kurtuldu ve boxerının kumaşının üzerinden aletini okşadı.

Sesindeki hırıltı karşısında kasılıp gevşedim ve gözleri bacaklarımın arasına indi.

"Neden?" Kendime dokunmak için elimi uzatırken sesim nefes nefeseydi. Utanmazca kendi klitorisimde daireler çizerken gözleri alev aldı.

Birkaç saniye bunu yapmama izin verdikten sonra elimi kaldırıp o yaramaz parmağı ağzına sokarak emdi. Gürültülü bir *pop* sesiyle çıkardı. "Çünkü kıvrandığını izlemek hoşuma gidiyor. Seni bekletmek hoşuma gidiyor."

Boxerını çekerek indirdi ve... gözlerim... onun o sert uzunluğuna kilitlendi.

Keşke bu gece bana söylediği onca şeyden sonra şimdi benim de söyleyecek havalı ve seksi bir şeyim olsaydı. Ama aleti... kelimenin tam anlamıyla dilimi yutmama neden olmuştu.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı Sunny?"

"Acayip seksisin," diye çıkıverdi ağzımdan.

Sadece Jasper Gervais titan gibi bir vücuda, model gibi bir yüze ve porno yıldızı gibi bir alete sahip olabilirdi.

Derin bir şekilde kıkırdayarak onun kalın başını yarığımda yukarı aşağı gezdirdi, klitorisime sertçe bastırırken fazladan birkaç saniye oyalandı. İnlememek ve çok çaresiz görünmemek için dudağımı ısırdım.

Aletini kadınlığımın her yerinde gezdirmesini izledim. Sıkıca bastırdı. Ucuyla bana sataştı. İçime bastırarak vücudumun onun için açılmasını izledi ve ardından geri çekti.

"Seni becermemi istiyor musun Sloane?"

"Eveeeet," diye tısladım.

Kalın aletini kaldırdı ve onu ıslak merkezime ahlaksızca vurdu. "Kibarca iste."

"Çok küstahsın Gervais," dedim, hararetim tavan yapmıştı.

Devam et, der gibi tek kaşını kaldırdı. Buraya kadar sırf geri çekilmek için gelmemiştim, bu yüzden tereddüt etmeden, "Evet, *lütfen*," dedim.

Tüm vücudum tek bir kocaman kalp atışı olmuştu. Çaresiz etin sarmaladığı tek bir nabız. Kendimi hiç bu kadar iffetsiz ve bu kadar arzulanabilir hissetmemiştim.

Bir mıknatısın iki zıt kutbuymuşuz gibi çekime hiç direnç yoktu. Artık bizim ötemizde olan güçler devreye girmişti ve onların merhametindeydik.

Belki bu bilimdi.

Belki kader.

Ama Jasper, kendini içime kaydırıp oyunbaz bir gülümsemeyle, "Ne kadar kibar bir kız," diye mırıldandığında, tek bildiğim bunun *doğru* olduğuydu.

Biz doğruyduk.

Boyutlarına alışmaya çalışırken gözlerim titreşerek kapandı. Bacaklarım titreyerek beline dolandı ve sert kıçının üstünde birleşti.

İçimde öylece dururken ellerini bacaklarımdan başlayarak vücudumdaki tüm kıvrımlarda kaydırdı. Parmakları göğüslerimde titreşirken gidebileceği kadar ilerlemiş olmasına rağmen kalçalarını ileri itti. Kollarını göğüskafesime dolayıp beni kendine çekti ve sahiplenici bir tavırla ellerini sırtımda genişçe açarken içimdeki doluluk hareket etti.

"Jasper, bu çok fazla," diye mırıldanarak alnımı göğsüne yasladım.

Saçlarıma bir öpücük kondurdu ve bana biraz rahat vermek ister gibi geri çekildi. Başını kulağıma doğru eğerek, "İçine alabilirsin," diye fısıldadıktan hemen sonra tekrar ileri atıldı.

Kendini ileri geri hareket ettirirken, "Ah Tanrım!" diye bağırdım. Fazla hızlı değildi ama fazla yavaş da değildi. Her hareket ölçülüydü –kontrollü– ve o söz konusuyken, elbette öyle olacaktı.

Kariyeri.

Zihinsel oyunu.

Korumacı yanı.

Travması.

Hepsi çok mantıklı geliyordu.

"Siktir, Jasper!" O benim üzerimde çalışırken nefesim kesildi. Beni sertçe öptü. Beni sınıra götürdü ve ikimizi de geri çekti. Benimle ihtiyaç duyduğu şekilde ilgilenmesine izin vererek bunun tadını çıkardım. Ona tamamen güveniyordum. Benim için çok kolaydı.

Ellerinin tenim üzerinde hareket etmesinin, dudaklarının benimkilere mükemmel bir şekilde oturmasınm, bana doğru hareket ederken kulağıma adımı söylemesinin, bana verdiği tüm dikkatin keyfini sürdüm. Kalçaları birkaç saniye boyunca kıçıma sertçe çarparak şaplak sesi çıkardı, ardından yavaşladı ve yavaş, derin vuruşlarla beni aptala çevirdiğinde baskı, fazlasıyla enfes bir şekilde merkezimde toplandı.

"Fena halde mükemmelsin," diye mırıldandı. "Fena halde darsın."

Okyanusta dalgaları sürüyor gibi hissediyordum, vücudum yumuşak ve gevşekti, kulağımda çınlayan suyun beyaz gürültüsüne onun tapınma dolu derin homurtuları eşlik ediyordu.

Vücudum benden çok ona ait gibiydi ve bu fikirle tamamen barışıktım.

İçimdeki her çıkıntısını, her damarını, her zonklayışı hissedebiliyordum. Ve bu beni çıldırtıyordu. Tırnaklarımı sırtından aşağı sürterek onu çizdim. Bana daha fazlasını vermeye zorladım. Onu ısırdım. Ona olan ihtiyacımla düpedüz yabanileşmiştim.

"Daha yakına. Daha derine. Daha fazla," diye yalvardım ve o her istediğimi hatta fazlasını verdi. Gözleri sürekli gözlerime gelerek beni çok yakından izliyordu. Her ufak hareketi, her zevk iniltisini kaydediyordu.

Ben onu öğrenirken o da beni öğrendi.

"Jasper..." diye inlerken, beni dikkatle serin mermerin üzerine yatırdı, elleri büyük bir saygıyla üzerimde geziniyordu. Bir an boğazımda oyalandıktan sonra kalçalarıma indi. "Lütfen durma. Çok yakınım."

Ellerimi damarlı önkollarına sardım ve gözlerim mükemmel biçimli bedeninde gezindi. Terle kaplanmıştı ve kalçaları benimkilere doğru her hareketinde kasılıyordu.

Sol elime baktıktan sonra yoğun bir göz temasıyla beni tekrar vurdu. "Benim olduğunu söyle Sloane." Hamleleri yavaştı ve bana bakışında anlık bir özgüvensizlik parıltısı gördüm.

Orada olması gerekmeyen bir ifadeydi.

Hiç tereddütsüz o kelimeleri söyledim. "Seninim Jasper. Her zaman senindim."

Koyu renk irislerinde tatmin parlarken üzerimde kendini serbest bıraktı; bir eli aşağı inerek klitorisimi ovdu, bu arada beni vücudumu kaydıracak ve mermere yapıştıracak kadar sertçe becermeye başladı.

"Ve her zaman öyle kalacaksın," diye homurdandığı sırada alev aldık, sarsılarak içime boşaldığını hissederken ikimiz de kendimizden çok birbirimize aittik.

27

Jasper

Onun aşırı kusursuz bedenine doğru tekrar eğilerek terle kaplı göğsüne yumuşak ve ıslak öpücükler kondurdum. Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü düzeltmeye çabalarken, kalp atışlarımın sakinlemesini diledim.

En ateşli cinsel fantezilerim Sloane'u içeriyordu.

Ve hiçbiri, gerçeği kadar ateşli değildi.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Sadece yirmi sekiz yaşındayken zirveyi görmüş olmam yazık oldu," derken hırıltıyla nefes alıyordu. "Bundan sonraki her cinsel deneyimin daha aşağılarda olacağından eminim."

Ona doğru kıkırdadım ve bu, vücudunu titretti. Şu an onunla bu kadar bağlı olduğumu hissetmeye bayılmıştım. Ona subliminal mesajlar göndersem, *anlayabilecek* gibiydi.

"Sunny, daha yeni başlıyoruz." Geri çekildim ve aletim kayarak onun sıcaklığından çıktı. Onun peşinden bir miktar meni döküldü. Bir an gözlerimi gözlerinden ayırmadan dökülenleri bir parmağımla geri içeri soktum. Onun üzerinde çalışırken ale-

tim sertleşti, Sloane sızlanarak etrafımda kasılırken tekrar harekete geçmeye resmen hazırdım.

Şu an ona bakmak için doğruldum. Benim olmakla kalmıyordu, gerçekten benimmiş gibi görünüyordu.

Gözlerim, önümde benim için sere serpe uzanan vücudunun üzerinde gezindi. Sakalımın göğsünde bıraktığı izler. İçindeki spermim. Ve yarattığımız dağınıklıktan tamamen tatmin olmuş halde sırıttım.

Parmağımı içine sokup çıkarmaya devam ederken, gözleri kapanarak "Siktir," diye soludu.

"Bu bir rica mı Sloane?"

Dudakları bir sırıtışla büküldü ve büyüleyici mavi gözlerinin içinde kaybolmak istediğim hülyalı dalgın bir bakış belirdi. "Hayır Jasper. Bir talep."

Anında ona uzanarak kendime çektim ve kollarıma alıp kaldırdım. Onu oturma alanına taşırken saçlarına doğru, "Benim kız ne isterse," diye fısıldadım.

Ardından onu kanepeye indirip dört ayak üstüne yerleştirdim, kıçını çekerek istediğim pozisyona getirdikten sonra tüm taleplerine teslim oldum.

Tekrar tekrar.

* * *

Sloane'un başı göğsüme yaslanmış olarak uyanmayı bekliyordum. Ama onun yerine, çıplak vücudunu üstüme çıkmış halde buldum; ellerini göğsümün her yerinde gezdiriyordu ve mükemmel memeleri, altlarındaki cezbedici C-şeklindeki yuvarlıklarıyla ortadaydı.

"Gözler yukarıda Gervais." Parmaklarını göğsümdeki bir parça kıla dolayıp hafifçe çekerek dikkatimi yüzüne yönlendirdi.

"Gözlerini bulmaya çalışmıyordum Winthrop." Ona yaramaz bir şekilde sırıttım, pek gösterdiğim bir sırıtış değildi.

Genel olarak pek gülümsemediğimi fark ettim. Kendimi buna meyilli hissetmezdim. Ama Slone'layken, oradan buradan gülümsemeler çıkıyordu adeta. Sadece var olarak birini güldürebilmek özel bir güçtü.

"Domuz," diye soluyarak çenesini utangaç bir tavırla eğdi ve parmaklarını dövmelerimin hatlarının üzerinde dolaştırmaya geri döndü.

"Gözlerinde kaybolarak yıllar geçirdim Sloane. Ama geri kalanın? Hepsi çok yeni. Sanırım bu Disneyland'e ilk kez gitmeye benziyordur. Aşırı uyarıcı."

"Memelerim..."

"Mükemmel," diyerek sözünü kestim, başını eğip kendine değersiz gören bir bakış attığı gözümden kaçmadı.

Gözlerini devirerek duraksadı. "Dur biraz, hiç Disneyland'e gitmedin mi?" Bir elini ağzına kapattı ve gözleri şokla fal taşı gibi açıldı; çocukluğumun nasıl geçtiğine dair düşünmeden konuşmuş gibiydi. O günden önce bile paralı aile gezileri bizim için ihtimal dahilinde değildi. "Siktir, özür dilerim."

"Dileme. Disneyland'in bu versiyonunu fazlasıyla tercih ederim. Sıra beklemek yok. Binişler sadece benim için." Elimi uzatıp göğsünü nazikçe avuçladıktan sonra bir elimi çarşafların altına kaydırıp kıçına şaplak attım. "Sindirella'nın böyle bir kıçı var mı? Çünkü yoksa ilgilenmiyorum."

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi ve başını eğip bana bakarken yumuşak saçları köprücükkemiklerini süpürdü. Güneş, üstündeki tavan penceresinden ışıldayarak onu parlatıyordu.

Aramızdaki her şeyin ne kadar farklı hissettirdiği karşısında bir kez daha çarpıldım. Ama bir şekilde aynıydı. Hiç tuhaflık yoktu. Genellikle yalnız kalmak istediğimde beni çarpan o his kesinlikle yoktu.

Orada öylece uzanıp ona bakmayı tercih ederdim.

"Selam Sunny." Ellerimi kalçalarına koyarak onu nazikçe tuttum, parmaklarımı omurgasının bittiği yere bastırdım.

"Selam Jas." Parmaklarını göğüskafesimdeki balerin dövmesinin üzerinde açtı ve birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. "Bugün ne yapacağız?"

"Sen ne istersen." Ellerim titredi ve aletim onun altında sertleşirken Sloane'un yanakları kızardı.

"Bu kulübeden çıkacak mıyız?" Bana bu soruyu sorarken başını eğmişti.

"Muhtemelen çıkmamız kibarlık olur."

"Kibar olmak ne zamandan beri umurunda? Genellikle kimse seninle konuşmasın diye şapkanın siperliğini aşağıya çekip bir köşede tek başına oturursun."

"Evet ama o bir işe yaramıyor. Benimle yine de konuşuyorsun."

Şakacı bir tavırla göğsüme vurdu. "Peki, tamam. Gidip herkesi görürüz..." Gözlerini göğsüme indirdi, parmakları meme ucuma ilerleyip hafifçe çimdikledi. "Ama henüz değil."

Bir hım sesi çıkardım ve ellerimi üzerinden çekip başımın arkasına koyarak bir sahilde filan uzanıyormuşum gibi öylece yattım. "Kesinlikle henüz değil."

Gözleri hızla gözlerime yükseldi ve yüzümü araştırdı. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Öyle mi?"

Kendini bana sırıtmaktan alıkoymak için dudağını ısırdı. "Evet."

"Ağrın var mı?"

"Sen aletini hiç gördün mü?"

"Soruya cevap ver Sloane."

Dudak bükerek gözlerini devirdi, bunu yaparken şımarık bir velet gibi görünüyordu. "Evet. Yani... biraz ağrım var..."

"Güzel. Şimdi buraya gel ve yüzüme otur."

İleri atılıp onu yakalayınca cıyakladı.

Ve sonra gelmesini sağladığımda adımı haykırdı.

* * *

"Bu adil değil!" diye Sloane göletin karşısından bağırdı, sıcak nefesi önünde küçük bulutlar halinde çıktı. "Sizin takımda gerçek bir NHL oyuncusu var!"

Billie'nin kocası Vaughn bizim taraftan, "Adil olmak gerekirse, takımı bu yıl NHL'ye dahil değil!" diye bağırarak karşılık verdi.

Cole inleyerek gözlerini devirdi.

Nadia'nın kocası Griffin, ki kendisi de emekli bir futbol oyuncusu olarak tanınırdı, "Hıyar!" diye homurdanarak onun omzuna vurdu.

"Üzgünüm dostum." Vaughn kıkırdadı. "Doğuştan Vancouver Titans taraftarıyım. Kişisel değil."

Sopamı buza vurarak ona sırıttım. "Sorun değil. Anlıyorum. Biri Titans taraftarıysa ondan zevk beklenmez."

"Oooooofff!" seslerinden oluşan bir koro etrafımızı sardı.

Herkes bir gün izin yapmanın iyi olacağına karar vermişti. Yapmak istedikleri şey donmuş gölette bir amatör hokey oynamaktı, ben de buna kızmamıştım.

Beau'nun kayboluşunun ağırlığı omuzlarımdan kalktığından, tekrar buzun üstüne çıkmaya sabırsızlanıyordum. Ancak elimde birinci sınıf ekipmanlar yerine, engebeli buz üzerinde dandik patenler, eski ve ağır bir sopa, antika koruyucular ve iş eldivenleri vardı.

"Tamam, bu kadar gevezelik yeter." Grubun en zarif görünüşlüsü olan Stefan kayarak yaklaştı ve bütün erkeklere, kendisine yaklaşmalarını işaret etti.

"Sen kimsin? Başımıza kaptan mı oldun? Sırf gruptaki en fena beyinsin diye mi?" Vaughn gözlerini devirdi, şaka yaptığı belliydi.

"Boğazlı kazaktan." Griffin son derece gösterişli adamın kazağını işaret etti. "Kaptan olacak kadar taşaklı olan bir adam bunlardan birini hayatta giymez."

"Beyler!" Stefan güldü. "Boğazım üşümüyor, yani beni rahat bırakın. Siz Mira için endişelenin." Çenesini omzumun üzerinden, krem rengi beresinin altından salınan uzun siyah saçlarıyla duran kadının kendisine sırıttığı tarafa doğru çevirdi. "İyice delirdi, yüzündeki rekabetçi ifadeye bakın. Bu kadınları tanıyoruz. Hepsi çılgın."

"Ağzına sağlık!" Vaughn coşkuyla başını salladı.

"Onlara güvenilmez."

Cole dikleşti. "Sikik ağzını topla Dalca."

"Her neyse, G.I. Joe.*" Elini şöyle bir sallayıp devam etti. "Kazanmamız lazım. Yoksa bu kadınların bizi tamamen hadım etmesi riskine gireriz." Stefan saçma sapan motivasyon konuşmasının bu son kısmını gülmeden söyleyemedi.

"Boğazlı kazağı giymişsin zaten." Griffin başını iki yana salladı.

"Siz küçük dırdırcı bebekler hazır mısınız?" diye seslendi Billie göletin karşısından. "Yoksa biz burada beklerken, bir çember halinde durup duygularınızdan mı bahsedeceksiniz?"

---

* Bir Amerikan medya imtiyazı ve oyuncak şirketi Hasbro'nun sahibi olduğu ve ürettiği bir dizi aksiyon figürüdür. (ç.n.)

"Bebeğim, sen öldün!" diye ona karşılık verdi Vaughn.

Billie sırıtarak ona göz kırptı.

Onlar pakı koymak için buzun ortasına ilerlerken bu gevezelik devam etti. Ama ben bunu izlemiyordum.

Sloane'u izliyordum.

Az önce paltosunu çıkaran ve *benim* formamı giymiş olan Sloane. Bordo üzerinde altın renkler saçlarıyla uyumluydu ve öndeki büyük boz ayı, onu olduğundan daha tehlikeli gösteriyordu.

Bir şekilde o büyük beden formayı almış ve acayip iyi görünmesine neden olmuştu. Fazla iyi.

Ve sırtında Gervais yazarken arkasını dönünce? Kaskımın arkasından gülümsedim.

Adım da onun üzerinde iyi görünüyordu.

Oyun herkesin şutlarını uyurken bile durdurabileceğim kadar amatörceydi, ama heyecanı korumak için birkaçının içeri girmesine izin verdim.

Şakalaşmalar ve samimiyet en çok keyif aldığım şeylerdi.

Sloane'un üzerinde formamla buzun üstünde oradan oraya kayması, yarı ereksiyon olmama neden olan şeydi.

Ve bana doğru kayıp kulağıma, "Jas, o kulübeye geri döndüğümüzde, beni dizlerimin üstüne çöktürüp aletinin tam olarak nasıl ağza alınmasından hoşlandığını bana göstermeni istiyorum," diye fısıldaması, Mira'nın benim ve tek yöne giden aklımın etrafından dolanıp maç sayısı olan golü atmasına neden olan şeydi.

"Kandırdııııııııım!" Sloane ellerini başının üstüne kaldırıp diğer kadınlarla beraber tezahürat etti; *"sadece bir avuç çocuk-adam, kızlara karşı erkekler maçı yapmak isteyeceği"* için Billie'nin "Kreş Kupası" adını koyduğu kupayı kazanmalarını kutladılar.

Sloane gülüyordu. Rahat ve parlaktı. O Sunny'ydi. Beni o kadar şiddetle gülümsetiyordu ki yanaklarım acıdı.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

28

Sloane

Willa: Resmin bütününü görebilmek için Violet'i bu sohbete ekledim. Küçük-tatlı Sloane ile huysuz hokeyci çocuğun Chestnut Springs'e gelmeden önce takılması konusunda ihtimaller ne durumda?

Summer: Neden buna bu kadar taktın?

Willa: Kimse Woodcock soyadını hak etmez. Bana göre bunu telafi etmek için adamın Henry Cavill gibi görünmesi ve Peter North gibi becermesi lazım.

Violet: Öğğğ. Peter North'u gördün mü? Fazla bronz. Fazla yağlanmış.

Willa: O yüzden Henry Cavill gibi görünmesi gerek dedim ya.

Summer: Bekleyin, lütfen. Peter North'a Google'dan bakıyorum.

Violet: Ahahahahaha. Dikkatli ol.

Summer: Şey, kendisi... yetenekli görünüyor. Fena değil.

Willa: Sadece Sloane'un cevap vermemesi fena.

Violet: Bugün Jasper'la birbirlerine bakışlarına dayanarak söylüyorum, sanırım biraz meşgul olabilir.

Sloane: Hepiniz bir avuç meraklı, pis sürtüklersiniz!

Summer: Doğru söze ne denir?

Willa: Hadi söyle! Birden Peter North'a kadar ölçekte, Jasper'ın şeyi ne kadar büyük?

* * *

Duştan çıktım, Jasper'la yatmaya başladığımızdan beri bu yüzüncü olmuştu sanki. Görünüşe göre beni kirletmek en sevdiği meşgalesiydi. Ve kesinlikle şikâyetçi değildim.

"Yatağa geç," dediğini duydum arkamdan.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi ve sonra dönüp ona baktım. Sesindeki sertlik merkezimin beklentiyle kasılmasına neden oldu ve ona bakmak için döndüğümde anında ıslandım.

Boxer ve önü açık bir ekose gömleğin içinde ağız sulandırıcıydı. *Benim* dövmemin bir kısmını göğüskafesinin üzerinden görebiliyordum ve kör edici ani bir kıskançlık beni vurdu; kaç kadının elini bu dövmenin üzerinde gezdirdiğini düşünürken, boğazımın gerisinde acı verici bir şekilde yoğunlaştı.

"Tek ben miyim?" deyiverdim, yatağa gitmem için verdiği emri görmezden gelmiştim.

Başını yana eğdi, artık neredeyse yırtıcı görünüyordu. "Tek ne misin?" Bu sohbet için havasında olmadığını söyleyebilirdim. Aklının olmaması gereken bir yere gitmesine müsaade ettiğinde bunu görebiliyordum. Ve bu bakış, oydu.

Jasper sınırdaydı ve muhtemelen bunu göstermek üzereydi ama yine de onu zorladım.

"Hayatında? Birlikte olduğun kişi?" Başlattığım bu tehlikeli sohbetten beni koruyabilirmiş gibi üstümdeki sade beyaz havluya iyice sarındım.

"Yatağa geç," diye tekrarladı. "Şimdi."

Bana cevap vermesini talep etmek istiyordum, ama aynı zamanda bunu hiç söylememişim gibi yapmayı da istiyordum. Yatağa yürüyüp kenarına oturdum, muhtemelen aniden hissettiğim kadar somurtkan görünüyordum.

Belki de buradaki misafirliğimizin iki kısa günün ardından bitmesi yüzündendi. Bu sabah eşyalarımızı toplamıştık ve Jasper boş römorku kamyonete bağlamıştı.

Belki de Violet ve diğerleri işe gitmeden önce bu sabah hepsine veda etmek zorunda kaldığım içindi. Kuzenimle görüşmeyi özlemiştim. O benim en yakın ve en vefalı kadın arkadaşımdı.

Ya da belki sadece şu son birkaç haftanın karmaşası birikmiş ve duygusal olarak biraz zorlanmış hissetmeme neden olmaya başlamıştı.

"Uzan. Ama dön. Kafanın yatağın yan tarafına gelmesini istiyorum."

Dediğini yaptım. Emretme şeklindeki heyecan, aklımdaki şüpheyi bir kenara itiyordu. O hâlâ Jasper'dı. *Benim Jasper'ım.* Yıllardır güvendiğim, hüzünlü gözleri olan altın kalpli çocuk.

Orada uzanmış beklerken, yürüdüğünü duydum. Saniyeler içinde görüş alanıma girerek tepemde dikildi. Gözleri ciddi, çenesi gerilmişti.

Eğilip beni öptü ve başımı doğru açıya getirmek için ıslak saçlarımı çekti. Öpücük yumuşak ya da araştırıcı değildi; sahipleniciydi.

Bittiğine karar verdiğinde geri çekilerek kulağıma fısıldadı, "Sen teksin Sloane. Bundan asla şüphe etme."

Sesinde tartışmaya yer yoktu ama yine de kendimi tutamadım, "Biliyorum, bir sürü..."

İlgisiz bir tavırla elini sallayarak sözümü kesti. "İkimiz de yetişkiniz Sloane. Hayatımızı yaşamamış gibi yapmayalım. İkimiz de başka insanlarla olduk. Ama asıl soru şu..."

Başparmağıyla çene hattımı okşarken, havluyu çekip atarak vücudumu ortaya çıkardı ve her santimimi gözleriyle yiyip bitirdi.

"Asıl soru şu: Ben sadece seni görürken, o insanların bir önemi var mı? Ben sadece seni düşünürken? Senden uzak durmam söylendiği için hiçbir şey yapmadan giderek seni daha da çok takıntı haline getirirken?"

Sızlandım. Ya da inledim. Ya da birinin karnını yumrukladığınızda çıkaracağı türden bir ses çıkardım.

"Var mı Sloane? Onların önemi var mı? Şu anda aramızda olanlar karşısında bunların herhangi biri önemli görünüyor mu? On sekiz yıllık arkadaşlık karşısında? Bu kadar uzun süre birbirini istemenin karşısında? Tek bir kişi bile unsur olabilir mi? Ya da radardaki bir nokta?"

"Hayır," diye fısıldadım hemen. O bu şekilde söyleyince, hayırdı.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

"Hiçbirinin önemi yok."

"Bu doğru." Parmakları dudaklarımın üstünde gezindi. "Cevap hayır. Bu boktan şeylerin hiçbirinin önemi yok. Çünkü biz, 'sen ve ben'iz. Biz biziz. Hem ihtimal dışı hem kaçınılmaz. Biz 'sonsuza kadar'ız."

Gözlerimde aniden beliren batmanın geçmesini dileyerek başımı salladım. Çünkü Jasper fazlasıyla duygusal bir adam değildi ve bu, bütün bunların onun için ne anlama geldiğini itiraf edişini *gerçekten* ilk duyuşum olabilirdi.

Benim onun için ne anlama geldiğimi.

Boğazımı hızlıca sıkarak saçlarıma doğru fısıldadı: "Şimdi kafanı yatağın kenarından sarkıt ve ağzını aç."

Boxerından kurtulurken aletinin üstümde yukarı aşağı sallanışını mest olmuş bir hayranlıkla izledim. Dün gece ondan istediğim üzere, beni dizlerimin üstüne çöktürüp bana onu nasıl ağzıma alacağımı söylemişti. Onu emerken, söylediği müstehcen kelimelerden ve bacaklarımı birbirine bastırmanm zevkinden boşalmıştım. Bu birinin beni *konuşarak* boşalttığı ilk seferdi kesinlikle.

Ben dudaklarımı yalarken aletini yüzüme doğru indirip pozisyonumu düzeltti. Ardından vücudumun üzerinden eğilerek ellerini yatakta her iki yanıma yasladı. Gömleğinin açık kenarları yüzümün her iki yanına perde gibi indi. Hevesle ağzımı açtım ve pürüzsüz uzunluğu dudaklarımın arasından kaydı. Temiz ve topraksı kokusu etrafımı sardı. Baş döndürücü bir karışımdı.

"Memelerinle oyna Sloane. Ağzına sahip olurken seni izlemek istiyorum."

Uzunluğuna doğru inledim ve göğüslerimi yoğurmaya başladım. Meme uçlarımı büktüm. Dudaklarımın arasında ağır bir ritim tuttururken aklımı yitirdim.

Bu açı benim için yeniydi ve bu kadar ileri itebilmesi karşısında gözlerim yaşardı, ama benimle her zaman dikkatliydi. Fazla sert veya fazla ileri itmemek konusunda dikkatliydi. Canımı yakmamak ya da beni korkutmamak konusunda dikkatliydi.

Yine de beni bu zamana kadar herhangi birinin yaptığından daha fazla zorladı ve buna bayıldım. Okulda ben kendimi zorlardım. Balede de öyle.

"Acayip iyi. Bu küçük sıcak ağız Sloane... Bunun için yaratılmışsın gibi ağzına alıyorsun. Aletimin etrafında ne kadar iyi hissettirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Acayip tiryaki edici."

Sertçe girdi ve ufak bir öğürme sesi çıkardım, yaşlar görüşümü bulandırırken meme uçlarımı çimdikliyordum. "Bu fazla ileri mi oldu tatlım?"

Başımı şiddetle iki yana sallayarak aletine doğru inledim, bacaklarımı birbirine bastırınca, aralarında ıslaklığın aktığını hissettim. Yani... fazla ileri olmuştu, mantıken.

Ama hoşuma gidiyordu. Gerçekten ama gerçekten hoşuma gidiyordu.

Kıkırdadı, elleri belime yerleşmişti. "Acayip istekli." Parmaklarını hafifçe bacağımın üstüne vurdu. "Benim için aç."

Elini bacağımın içine bastırarak yatağa doğru itti ve böylece o ağzımı durmadan becerirken tamamen gözlerinin önüne serildim. Yine ileri giriyordu, ama tekrar öğüreceğim kadar ileri değildi.

"Bu am kimin Sloane?"

Oraya şaplak attı, ne kadar ıslak olduğumu iniltilerimin üzerinden duyabildim. Bana biraz rahatlık sağlamak için geri çekilmediğinden, aletinin etrafında boğuk bir "Senin," diyebildim.

"Bu doğru." Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse onu duyamayacaktım. Çok fazla şey vardı. Çok fazla şey hissediyordum.

O çok fazlaydı.

Usta parmakları merkezimde geziniyordu ve kalçalarım yataktan kalkarak ona doğru büküldü. Gelmeye hazırdım, beni parçalara ayırmasına ve bunun oluşunu seyretmesine izin vermeye hazırdım.

Şu son birkaç günde bir şey öğrendiysem, o da Jasper'ın bana ne yapacağımı söylemekten ve onu yapışımı izlemekten keyif aldığıydı.

Bu tek başına onu sertleştiriyordu. Bu tek başına ıslanmama neden oluyordu. Yani galiba ikimiz için de işe yarıyordu. Tıpkı bu pozisyon gibi.

Aleti ağzımdaydı ve bu ritmi bacaklarımın arasında tek parmağıyla da yakalamıştı. Yetmiyordu. Daha fazlasını istiyordum. Patladığım zaman o doluluğu istiyordum. Ve acayip yakındım.

Vücudum beni ele verdi, bacaklarımdan akan ıslaklık yanağımdaki tükürükle mükemmel bir şekilde denkti.

"Seni tamamen doldurmamı mı istiyorsun Sloane? İstiyorsun gibi görünüyor." Öne eğilerek o yaramaz ağzını çıplak kadınlığımın tepesine bastırdı. "Ama şımarmışsın gibi görünüyor."

Ağzını karnımın alt kısmına doğru sürterken ve onun altında kıvranmamı sağlarken, sakalı olması gereken tüm sinirlerime dokundu. "Biraz sabırlı olmayı öğrenmesi gereken şımarık küçük bir prenses."

Göbeğime son bir öpücük kondurarak vücudumdan uzaklaştı.

Yataktan, etrafımdan, ağzımdan...

Beni boş, zonklar ve acayip muhtaç halde bıraktı.

"Jasper!" Adını söyleyerek sızlandım. "Şu an sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Arkamda kıyafetlerin hışırtısını duydum ve sonra, "Hadi gidelim Sunny," dedi. "Yola çıkmamız lazım."

"Tek ihtiyacım..."

"Sloane." Sesindeki soğuk ton, elimi vücudumda daha aşağı kayarken durdurdu. "*Benim* amıma sadece ben söylediğimde dokunma iznin olduğunu söylememe gerek olmadığını biliyorum."

Elimde değildi. Kahkaha attım ve çileden çıkmış halde ellerimi yüzüme kapattım. "Tanrı yardımcım olsun Gervais. Keşke geriye dönüp ergenlik çağındaki halime on yıl sonra ne durumda olacağını anlatabilseydim. Oracıkta düşüp bayılırdı."

Derin gülüşünü duydum, bu her zaman beni iliklerime kadar ısıtırdı. Bana onun ergen ve mahcup halini hatırlatırdı. Bugün olduğu bu karmaşık adamın bir yönüydü hâlâ.

"Zamanda geriye gidersen, ona yüzünde salya olduğunu ve o güzel kıçını yataktan kaldırması gerektiğini söylemeden geçme."

"Senden nefret ediyorum," diyerek ona güldüm.

Ama hep yanlış zamanda gülerdim. Ama şu an gülüyordum, çünkü Jasper'dan hiç nefret etmiyordum.

Onu seviyordum. On yıl önceki kızın asla hayal edemeyeceği gibi seviyordum.

* * *

"Dans etmeyi özlüyor musun?"

Konuşmamız eve doğru uzun yolculuğumuz sırasında yapmacık bir şekilde başlamıştı, çünkü tek düşünebildiğim Jasper'ı yatırıp bu sinir bozucu, tüketen orgazmı yolumdan çekene kadar onun aletine binmekti. Sonunda ereksiyonu küçülerek kot pantolonu daha az gergin hale gelmişti. Ama ne yazık ki iç çamaşırımın kurtarılacak durumda olduğunu sanmıyordum.

Ama sonra hokey hakkında konuşmaya başlamıştık ve nihayet bacaklarımın arasındaki sızı dışında bir şey ilgimi çekmişti: Calgary'ye döndüğü zaman uygulayacağı planlarından bahsetti. Antrenmanlar. Spor terapisi... Belirli türden yemek yiyordu ve bu da kulağa berbat halde çok fazla hindi ve somon varmış gibi geliyordu.

Heyecanı bulaşıcıydı. Şimdi olduğu gibi hayat dolu ve kaygısız olduğu zamanlarda ona kapılmamak çok zordu.

Güneş parlıyordu ve yollar kusursuzdu.

Onunla böyle ânlar benim için çok kıymetliydi.

"Düşündüğüm gibi değil. Ya da *önceden* özlediğimi söylemeliyim, ama sanırım evlenmek istemediğim biriyle düğün planlamaktansa bana Rusça bağırılırken aynı anlamsız koreografiyi tekrar tekrar yapmayı tercih edeceğim için özlüyordum sadece."

Offf. Rahat bir ânı nasıl mahvedeceğimi iyi biliyordum, değil mi? Jasper'ın direksiyonda bir an elleri kasıldı ve yoğun bir sessizlik oldu. Nasıl ortalığa dalıp hiç çaba harcamadan mutlu yolculuğumuza atom bombası attığıma gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Ama yine de keyifli bir kıkırtı dudaklarımdan kurtuldu.

"Yüce Tanrım Sunny." Jasper'ın dudakları yukarı kıvrılırken başını iki yana salladı.

Bir süre ellerime doğru güldükten sonra kendimi topladım. "Her neyse, son birkaç haftadır aynı şekilde özlemiyorum. Üzgünüm ama stresli değilim, tabii bunun bir anlamı varsa? Vücudumdaki tüm kaygıyı atmak için dans etmek, düşüncelere dalamayacak kadar kendimi yormak istiyorum. Ama Summer'ın spor salonunda çalışmak bir şekilde... rahatlatıcıydı. Kimse izlemedi. *Benim* istediğim müziği açtım. *Benim* istediğim koreografiyi yaptım. Sadece kendim oldum ve bu terapi gibiydi sanırım. Kimse bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemedi."

"Ben piyasaya çıkana kadar," diye homurdandı Jasper karanlık bir şekilde.

Hafifçe güldüm ve konsolun üzerinden uzanıp bacağına güven verici bir şekilde vururken yanlışlıkla aletini ovup bundan paçayı sıyırmayı umuyordum.

Elimi kaslı bacağına koyup içe doğru kaydırdım. "Evet ama buradaki fark, sen yapınca hoşuma gidiyor. Senin yapmanı istiyorum. Sana yapmanı söyledim."

Gülümsemesini saklamaya çalışırken yanağı seğirdi. Parmaklarım bacaklarının arasına doğru biraz daha ilerledi, serçeparmağım dışa doğru kıvrılarak etkileyici uzunluğunda ilerlemeye başladı.

"Sunny."

Başımı kaldırıp ona bakarken yüzüme sahte bir masumiyet ifadesi yapıştırdım. "Efendim Jas?"

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bacağına vuruyorum." Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi mümkün olduğunca açtım.

"Sadece saatler önce dört direkli karyolada başını kenardan sarkıtıp aletimle boğulmanı izlemişken, yüzündeki şu masum ifade gerçekten çok sevimli."

Anında sıcaklık yüzüme yayılmaya başladı. Bir elimi göğsüme koyarak dramatik bir şekilde ondan uzaklaştım. "Şoka uğradım."

"Evet." Kıkırdayarak dikiz aynasına baktı. "Birazdan uğrayacaksın. Koltuğuna otur ve o pantolondan kurtul."

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. "Peki ya sen?"

"Bana ne olmuş? Araba kullanıyorum."

"Rahatsız değil misin?"

"Yıllardır senin yanında sertleşmekle mücadele halindeyim zaten. İyi olacağım. Pantolon çıksın. Beklemekten yoruldum bile."

Gözlerimi bir kez kırptım. *Yıllardır.* Nasıl fark etmemiştim? Benimle hiçbir zaman ilgilenmeyeceğine, ona gerçekten bakmayı bırakacak kadar mı ikna olmuştum?

Cevap "evet"ti. Durum, ona o kadar yakından bakmanın canımı yaktığı bir raddeye varmıştı. İşleri o kadar belirli olarak düşünmek can yakıcı hale gelmişti.

"Sloane." Sesi otoriterdi ve bunun "Babacık" sesi olduğuna karar verdim. Bir düğme vardı ve ona basınca, sessiz ve mesafeli Jasper'dan *buna* dönüşüyordu.

Bu ses her neyse, beni anında harekete geçiriyordu. Botlarımı zaten çıkarmıştım ve yumuşak termal çoraplarımı da çıkarıp ayak boşluğuna koyduktan sonra, ağır yünlü kazağımın ucunu kaldırdım ve üstümdeki siyah taytı çıkarmaya koyuldum.

Gözleri yoldaydı ama külotumu çıkarmak üzereyken, "Hayır, o kalsın," dedi.

"Ama bu..."

"Ne kadar çaresiz durumda olduğunun rahatsız bir hatırlatıcısı mı?"

"Ha?" Dudaklarımdan bir kahkaha kurtuldu. "Evet, öyle de denebilir."

Kısa bir an bana bakarken yüzünde kibirli bir sırıtış belirdi. "Güzel."

İnleyerek başımı koltuğa yasladım, beklerken çıplak bacaklarımı birbirine bastırdım. Daha fazla talimat gelmeyince ona bir bakış attım. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi orada oturup bana şehre döndüğümüzde ne yapmayı planladığını anlatacaksın."

"Ama... bu seksi bir şey değil."

Güldü. "Değil. Ama gerekli bir sohbet."

"Neden bunun için taytımı çıkarmam gerekti?"

Kayıtsızca omuz silkti ve şerit değiştirmek için dönüp omzunun üzerinden baktı. "Kıvranmanı izlemek hoşuma gidiyor sadece. Bana planını anlat."

Derin bir iç çekerek dudağımı ısırdım ve dönüp yan pencereden dışarı baktım. "Sterling'in çatı katına gidip orada bıraktığım eşyalarımı almam gerek."

Jasper yanımda taş kesildi. "Seninle geleceğim."

"Tabii." Bir homurtu çıkardım. "Böylesi gerçekten iyi geçerdi. Ben halledebilirim."

"Halledebileceğini biliyorum. Ama yine de geleceğim."

Nefesimi yavaşça bırakarak şimdilik bunu öylece bıraktım.

"Ve babamı da aramak zorundayım. O cephede de sonuçlarla yüzleşmem lazım."

"O, senden özür dilemeli."

Ciddiyetle başımı salladım. "Bu doğru olabilir. Ama Robert Winthrop özür dilemeye düşkün değildir, yani pek bir şey beklemiyorum. Ağustos ayının sonunda kira sözleşmem sona erdiğinde dairemden taşıdığım eşyaların çoğu ailemin evinde kutular halinde duruyor. Haliyle ne yapacağıma karar vermem lazım. Nereye gideceğime..."

"Benim evime."

"Öyle hemen birlikte yaşamaya başlamak iyi bir fikir mi sence?"

Tanrım. Bu konuşmadan gerçekten nefret ediyordum.

"Neden olmasın? Şimdi bacaklarını arala. Bir elinle külotunu kenara çek, ötekiyle de yavaşça klitorisini okşa."

İnanamayarak bir kahkaha patlattım. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır Sloane. Gergin görünüyorsun. Biraz rahatla."

Başımı iki yana sallayarak söylediğini yaptım. Bu sabah beni cidden asabi halde bırakmıştı ve bu oyunu oynamaktan gizliden gizliye ne kadar hoşlansam da yardımcı olacak bir orgazmı geri çevirmeyecektim.

Ayrıca haksız da sayılmazdı. Anında gerginlik yerini beklentiyle titremeye bırakmıştı. İki parmağımla ıslak kumaşı kenara çekerek şişmiş klitorisimi buldum.

Sertçe bastırdıktan sonra daireler çizmeye başladım, sessiz kalmak için dudağımı ısırıyordum.

"Chestnut Springs'te evlerim var," dedi, ben kendimle oynarken bu sohbeti sürdürmek tamamen normalmiş gibi. Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Jasper'ın bu yönünü hiç beklemiyordum ama artık resmen aklım gidiyordu. Kontrolü

elinde tutmayı seviyordu ve onunla bunu seçmek bana, kendime dair hiçbir zaman teslim olmadığım bir parçamı geri alıyormuşum gibi hissettiriyordu. Kendi kontrolümü... "Birden çok. İşe gidip gelmen gerekecek. Ya da önümüzdeki birkaç ay Summer'ın spor salonunda dans edebilirsin. Ama birini alabilirsin."

"Birden çok ev mi?"

Başıyla onaylarken boğazını temizledi. "Okşamaya devam et Sloane. Bütün bloğu satın aldım. Bir tarafında bir dizi işletme -Summer'ın spor salonu dahil- diğerinde de evler var. Nihayetinde emekli olunca bir şeyler yapmam gerekeceğini anladım ve sevdiğim kasabada bir grup eski bungalova tadilat yapmak keyifli bir projeydi. Ellerimi meşgul edecek bir şey."

Ve lafı geçmişken, bakışlarını ellerime indirdi. Çenesi gerildi ve sonra bakışlarını tekrar gözlerime çevirdi. "Ayrıca babanın o bloğu satın alıp yerine salak bir alışveriş merkezi filan dikmek istediğini öğrendim. Kasabayı o ışıltılı seri üretim saçmalıklarıyla mahvedecekti. Ben de tam bu süreçte emlakçıya şahsen giderek babana havasını aldırdım. Küçük kasabalarla ilgili mevzu budur. Tanıdıkları kişilerden hoşlanır ve onlara güvenirler. Ve kadın beni tanıyordu."

Söylediği şey beni biraz şaşırtmıştı, ama parmaklarım bacaklarımın arasındayken doğru düzgün düşünemiyordum. Üstelik eşofmanının kollarını yukarı iterek, ellerinden dövmeli önkollarına uzanan damarların seksi bir görüntüsünü bana sunmuştu. "Ama bütün o parayı aslan avına harcayabilirdin," diye espri yaptım, o siyah mürekkebin altında kasların gerilmesini izliyordum.

"Bir parmağı içeri sok," dedi hemen sertçe.

Ve yaptım.

"Şimdi iki."

İnleyerek ikinci parmağı kolayca içime kaydırdım ve birkaç kez sokup çıkardım.

"Ayaklar arabanın ön paneline," dedi kısaca ve elini indirip kotunun üstünden aletini düzeltti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Yanaklarımdaki kızarıklık anında göğsüme, memelerime ve karnıma yayıldı. Tüm bedenim onun için alev almıştı.

Ayaklarımı oraya koymak, parmaklarımın içeriye daha zor girmesine neden oldu. His karşısında inledim.

"Buna bayılıyorsun. Biliyorum." Çenesiyle beni işaret etti. "Dizlerini aç ki görebileyim."

"Bunun güvenli olduğuna emin misin?" diye soluk soluğa ona sataştım.

"Seni bu kadar fena halde istememde güvenli bir yan yok Sloane. Hiç olmadı. Şimdi üçüncü parmağı ekle. Çabalamanı görmek istiyorum."

Başı tekrar yola döndü. Harika bir şekilde güneşli bir öğleden sonra, dümdüz uzanan bir yoldu. Jasper asla gereksiz riskler almazdı.

Üçüncü parmağı kaydırdığımda vücudumun gerilmesinin verdiği sızıyı hissettim. Bu riskin çok gerekli olduğuna karar verdim. Boşalmak çok gerekliydi. Ve onun emirlerini bu şekilde yerine getirmek vücudumu daha önce hiç hissetmediğim kadar titretiyordu.

"Nasıl hissettiriyor Sloane?"

Gözlerimi kapattım ve vücudunu vücudumun üzerinde hayal ederek inledim. "Çok iyi."

"Şu an seni dolduranın parmakların değil de ben olduğumu düşünüyorsun?"

Gözlerim hızla açıldı ve ona bir bakış attım.

"Parmaklarını becer ve soruma cevap ver."

Elim ağır ağır girip çıkıyor ve acayip iyi hissettiriyordu. Müstehcen, sapkın ve çekingen halime hiç uymayan bir şeydi. Etra-

fımdaki tüm bu saçmalıkların etkisi altında başka biri olmuştum, bu yüzden kendimi kirli hissetmenin ve istediğimi almakta özgür hissetmenin keyfini çıkardım.

"Evet. Seni düşünüyordum. Hep seni düşünüyorum."

Dudaklarında yumuşak, tatmin dolu bir gülümseme belirdi. Ondaki her şey fazlasıyla erkeksi, sert ve hükmedici ama aynı zamanda aşırı sevgi doluydu. Jasper bana, *düştüğümde beni yakalayacağını* hissettiriyordu. Hep böyleydi.

"Boşalmak istiyor musun?"

"Evet," diye soludum, parmaklarımı hâlâ ahlaksızca içime sokup çıkarıyordum.

"Çok kötü." Kıkırdadı. Siktiğimin *kıkırdamasını* duydum. "Pantolonunu giyip bekle."

Boğazımdan derin bir inleme kurtulurken kafamı koltuğa vurdum ve merkezimde biriken zevk şişkinliğini bastırmak için bacaklarımı hemen birbirine bastırdım.

Bunu bastırabilirmişim gibi. Ya da bitirebilirmişim gibi.

Ama işe yaramadı. Her sinir ucum alev almıştı. Gördüğüm her şey Jasper'dı.

"Bu sadece acımasızlık. Sen epey rahatsız değil misin?"

Omuz silkti, düpedüz kendisinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "Evet. Ama yıllardır seni eziklerle çıkarken izlemekten kötü değil."

Buna dudak büktüm. "Sen bir mazoşistsin."

İrkilmedi bile. "Galiba terapislerden biri, bir keresinde bunu öne sürmüştü."

"Ya da gizliden gizliye benden nefret ediyorsun." Giymeyi hiç istemediğim tayta titreyen ellerle uzandım. Kumaşın sürtünmesi bile beni delirtecekti. Beni sadece daha çok azdıracaktı.

"Güven bana Sunny. Sende nefret ettiğim tek bir şey yok. Ama kendine dokunurken o *heriften* bahsetmenden nefret ediyorum."

"Bahsetmedim... Ah. Aslan avı."

Bana göz kırptı. Oyunbaz, yakışıklı ve acayip gıcık edici bir hareketti.

"Senden nefret ediyorum!"

Dilini şaklattı ve başını hafifçe eğerek kalın saçlarının uçuşmasına neden oldu. Bugün şapka yoktu. "Bu sabah bundan bahsetmiştin. Nedense bu beni pek endişelendirmiyor. Yürüyemeyeceğin kadar sert bir şekilde boşalmanı sağladığımda sözünü geri alacaksın."

Gerçekten de bu sabah bunu söylediğimin hatırlatılmasını bir kenara itmek isteyerek iç çektim. Söylemiştim ve daha o an, bunun doğru olmadığını biliyordum.

Bunun yerine onu seviyordum.

Onu sevdiğimi biliyordum.

Ama onun da beni aynı şekilde seveceğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum.

* * *

"Hava kararda. Hadi geceyi geçirmek için yine burada duralım." Jasper, Rose Hill'e dönmek için sinyal verdi, sesinden bitkinlik akıyordu. Evden sadece birkaç saat uzaktaydık ama haklıydı. Hava kararmıştı ve on saatlik bir yolculuktan sonra sohbetimiz hem sessiz hem de yorgun bir sükûnete dönüşmüştü.

Düşünebildiğim tek şey seksti.

Titizlikle dans etmekten ve uzun saatler çalışmaktan dolayı aklımdan bile geçmeyen şeye bu kadar vahşice kafayı takmış olmam ise gerçekten şaşılacak bir mucizeydi.

Artık bu olguya "Jasper Gervais Etkisi" adını vermeye karar verdim.

Sizi bir gün boyunca yavaş yavaş çıldırtır ve mutlu çaresiz bir orospuya dönüştürür! Bu onun sloganı olabilirdi.

Şu aşamada bunun kanlı canlı, kıvranan ve gergin kanıtıydım.

Aracı Rose Hill Inn'e çektiğimizde, arkamızdaki boş römorka yer açmak için otoparkın ağaçlarla kaplı tarafına park ettik.

Aniden umutsuzca temiz hava almak istedim. Kamyonetin içi fazlasıyla nane ve okaliptüs aromalı duş jeli kokuyordu. Ayrıca asabiydim, telaşlıydım ve...

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Aramızdaki boğucu cinsel gerilimden kurtulmak için kapı koluna uzandığımda Jasper'ın sesi beni durdurdu.

İrkilerek dönüp ona baktım. "Dışarı." Başparmağımla omzumun arkasını işaret ettim.

"Hiç şansın yok. Bence yeterince bekledik." Bir parmağını kıvırarak beni çağırdıktan sonra kazağımı yumruğunun içine alarak beni kendine çekti. Derin bir şekilde iç geçirerek orta konsolu aştım ve kaçış rampasındaki o gün gibi kucağına oturdum.

Parmakları yüzümün yanlarını okşadı, elmacıkkemiklerimin üstünde gezindi ve saçlarımı kulaklarımın arkasma itti. "Ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunu bilmiyorsun. Bütün gün talimatlarımı yerine getirmeni izlemeyi ne kadar sevdiğimi," diye mırıldandı, gözleri her hattımda gezinirken taş gibi sert aletini popoma bastırıyordu. "Bunu tekrar denemek istiyorum. Acelemiz yok. Gitmemiz gereken bir yer yok. Kıl payı kurtulduğumuz bir trafik kazası yok. Sadece sen ve ben." Sesi çok yumuşak, elleri çok şefkatliydi.

"Sadece sen ve ben," diye fısıldadım.

"Kucağımda boşalırken, gözlerini gözlerimde istiyorum." Başımı nazikçe kavrayarak dudaklarımı açlıkla dudaklarına çekti. Sağlam elleri beni kuşatmıştı. Bir şekilde, mükemmel biçimde bana uyuyordu. Bana kendimi çok güvende hissettiriyordu. El üstünde tutulduğumu hissettiriyordu.

Ona doğru eridim. Ellerim göğsünde, boynunda, saçlarında geziniyordu. Ona özgürce dokunmak büyük zevkti.

Geri çekildiğinde her seferinde bir bacağımdan sıyırarak taytımı çıkardı. Onu külotum takip etti. Beni soydu ve sadece farların aydınlattığı görüntüyü aklına kazıdı. Parmaklarının her teması saygı dolu, attığı her bakış duygu yüklüydü.

Önce beni öptü ve tatlılığı karşısında yüreğim sızladı. Dudakları hem katı hem yumuşaktı.

Koltuğunda geriye kayınca pantolonundan kurtulmasına yardım ettim, aletini okşayıp hayalarını avuçladım ve bir elimi gömleğinin altına kaydırıp benim için yaptırdığı balerin dövmesinde parmaklarımı gezdirdim.

"Sensiz bu kadar uzun süre nasıl dayandığımı bilmiyorum," diye mırıldanarak saçlarımı kulağımın arkasına itip başımı kavradı. "Bir daha asla sensiz olmak istemiyorum," diye ekledi ve kendini avucunun içine alarak aletinin kalın ucunu merkezimden kaydırdı.

"Asla bensiz kalman gerekmeyecek," diye fısıldayarak onu öptüm, onun hassaslığına kendiminkiyle karşılık vermeye çalışıyordum.

"Söz ver bana." Gözleri gözlerime delercesine bakarken, başımla onayladım.

"Söz veriyorum."

Sonra içime doğru hafifçe bastırarak sadece birkaç santim içeri itti, ama yine de sırtım ona doğru kıvrıldı. Beni olduğum

yerde tutarken vücudum onun dokunuşu altında büyük istekle bükülüyordu ve her santimini hissederek kendimi yavaşça onun çelik gibi kalınlığından aşağıya doğru ittiğimde, sesi tekleyerek, "Sloane..." diye fısıldadı.

Karanlık kamyonette vücutlarımız birbirine karıştı. Ağır ağır hareket etmeye başladık. Sevgiyle. Ama kısa sürede ellerimiz ve öpücüklerimiz hararetlendi. Vücudum patlamaya hazırdı.

"Jasper ben birazdan..."

Çenemi kavrayarak yüzümü kendinden çok az uzaklaştırdı. "Klitorisini okşa, tatlım. Benim için gel."

Nefes verdiğinde, ben o havayı soludum. Birçok şekilde içimdeydi. Farkında olup olmadığını bilmiyordum.

Aleti o noktaya vururken, ben de parmaklarımla o şişmiş sinir yumağını ovuşturuyordum ve gözlerim gözlerine kilitlenmiş halde dağıldım. "Ah! Siktir. Jasper."

"Sloane," diye homurdanarak elini boğazıma götürdü ve beni ateşli bir şekilde öptü.

Kendini içime boşaltırken dudaklarından dökülen ismim kulağa birazcık dağılmış gibi geliyordu.

Birazcık kontrolden çıkmış gibi.

Ve bu bana, Jasper Gervais'in onu sevdiğim şekilde beni sevebileceğine dair birazcık umut verdi.

29

Jasper

Jasper: Sağ salim eve geldik. Beau nasıl?

Harvey: Ah, iyi. İkinizin dönmüş olmasına rahatladım. Her şey göz önüne alındığında, Beau iyi bir ruh halinde. Seni aramak istiyor. Ama şu an uyuyor.

Jasper: Biz buradayız. Her zaman. Ne zaman eve gelecek?

Harvey: Biraz sürebilir. Burada iyi ellerde.

* * *

Dilek Kuyusu Çiftliği'ndeki boş büyük eve döndüğümüzde yaptığım ilk şey, Sloane'u ergenliğimi geçirdiğim odama sürükleyip üzerinde formamla onu becermek oldu.

Yüzünde alaycı bir sırıtışla o soyunma kabininden formamla çıktığından beri tek düşünebildiğim buydu. Aletim ağzındayken sırıtması zor olmuştu. Ama sonrasında bana gösterdiği tatmin dolu gülümsemenin büyük bir hayranıydım.

Ardından adeta sızmıştık, küçük yatakta uzuvlarımız birbirine dolanmıştı. Derin bir uykuya daldık. Onun neredeyse evlendiği günden beri aylardır durum buydu sanki.

Şimdi çantalarımızı boşaltıp soğuk birer Buddyz Best'in tadını çıkarıyorduk. Sloane aşağıda çamaşırlara girişmişti ve ben de az önce yukarı getirdiği sepettekileri katlarken kendimi gerçekten acayip evcimen hissediyordum; üstelik bu durumdan gayet memnundum.

Bunu sonsuza dek yaptığımızı görebiliyordum. Beraber yolculuğa çıkıyoruz. Beraber uyuyoruz. Beraber ev işi yapıyoruz. Ben gidip sırf yapabildiğim için yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra da işimin başına dönüyorum. Sıkıcı işleri yapmak bile, Sloane yanımdayken çok daha az sıkıcı oluyordu.

"Jas! Harvey görüntülü arıyor! Açabilir miyim?" diye seslendi alt kattan.

Giydiğim için Cade'in beni tefe koyduğu çirkin tişörtü katlarken donakaldım.

"Evet!" diye bağırdıktan sonra tişörtü atıp uzun adımlarla odadan çıktım ve koşmadan gidebildiğim kadar hızla ilerledim. Arada bir Harvey'den mesaj alıyorduk ama pek bir bilgi yoktu. Bizi endişelendirmemeye çalıştığını biliyordum ama azı-karar -çoğu-zarar stratejisi beynimin çalışma şekli yüzünden pek de güven verici olmuyordu.

"Selaaaaam!" Sloane'un neşeli sesinin mutfaktan geldiğini duyduğumda arkasından yaklaşıyordum. "Şu haline bak Beau! Tanrım, seni görmek çok güzel."

Ekranı görebilecek kadar yaklaştığımda göğsüm sızladı. Harvey, Beau'nun yanında oturmuştu ve ikisi Sloane'a sırıtıyorlardı.

Yaklaştıkça Beau'nun ne kadar zayıf göründüğünü fark ettim, ifadesi biraz bitkindi. Ama oradaydı. Nefes alıyordu. Konuşuyordu. *Yaşıyordu.*

"Ah! İşte geldi!" Sloane, yaklaştığımı ekranın üstündeki küçük dikdörtgenden görmüştü. Hiç düşünmeden onun dibine kadar yaklaşıp kolumu karnına doladım ve arkadaşıma -kardeşime- baktım.

Beau'yla yakındık ama öyle aşırı duygusal değildik. O aşırı duygusal bir adam değildi. Bazen onun da benim kadar karanlık olduğunu ama bunu daha iyi sakladığını düşünürdüm. Başka bir deyişle, kötü bir gün geçirdiğinde somurtkan bir hıyar gibi davranmazdı.

Ama ben de buydum, bu yüzden, "Hey, pislik herif," diye söze başladım. "Bok gibi görünüyorsun."

Beau kıkırdadı, dudaklarında alaycı bir sırıtış belirdi. "Eve geldiğimde kıçını tekmeleyeceğim Gervais. Kask ya da koruyucular da yasak olacak."

"Eve gelmen için gereken buysa ben tamamım. Seni özledim dostum."

Şimdi zorla gülümsüyordu, gözlerinde tanıdık bir kaygılı bakış vardı. "Ben de seni özledim."

Ekrandaki yansımada gördükleri yeterli değilmiş gibi Sloane dönüp omzunun üzerinden yüzüme baktı. Bir an için gözlerimiz kilitlendi. Orada gördüğü şeyle gülümsedi ve o telefon ekranına geri dönerken Harvey gürültülü bir ıslık çaldı.

"Pekâlâ, ben..." Harvey başını iki yana salladı.

Beau bir homurtu çıkardı.

"Ne?" diye sordum, bir adım geri çekilip kollarımı göğsümde kavuşturarak. Çünkü aptal değildim. Az önce ne gördüklerini biliyordum.

Harvey biraz fazla genişçe sırıtarak, "Gidip şu *öpüşen kuzenler* deyimini gerçek hayata taşımışsınız," dedi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Harvey ve kötü şakalarına karşı bağışıklığım yoktu, ama ana hedefi olmaktan kaçınmak için hep radarına takılmamaya çalışırdım. Bir an Cade'in böyle mi hissettiğini merak ettim.

Sloane'un nefesi kesildi. "Biz kuzen değiliz!"

Beau babasına dirsek attı, her zamanki gibi ona sataşıyordu. "Bence öpüşmekten fazlasını yapıyor olabilirler. Baksana kız nasıl kızardı."

Onun yüzünü görmek için telefonun köşesine bir bakış attım ve Sloane kesinlikle en iyi domates taklitlerinden birini sergiliyordu.

"Biz kuzen değiliz." Ona arka çıkmıştım ama dudaklarım seğirdi. Bu şakaya çok uzun süre maruz kalacaktık, belki darbelere ayak uydurabilirdik.

"Yani... tabii ki. Kuyruklu bir bebeğin filan doğmasına neden olacak türden değil," diye söze girdi Harvey, hepimiz tepki verdikçe ivme kazanıyordu. "Ama bana sorarsanız, yine de biraz *kuzen-imsi* bir durum."

"Harbiden sana soran yok Harv."

"Hey, baba." Beau'nun kafası Harvey'e doğru eğilince, o da oğlunun ensesine elini koydu. Harvey hem bitkin hem rahatlamış görünüyordu. Burnumdaki batmayı geçirmek için hafifçe burnumu buruşturdum.

"Efendim oğlum?"

"Birden kuyruklu-bebek-kuzenlere kadar olan ölçekte, Jasper ile Sloane'a kaç verirsin?"

"Aman Tanrım!" Sloane tezgâha çöktü ve telefonu başının üzerine kaldırıp onu almam gerekiyormuş gibi salladı.

"Beş filan herhalde."

"Beau," diyerek araya girdim, eğlenmiş bir tavırla başımı iki yana sallayarak telefonu Sloane'un elinden aldım. "Ne kadar kötü yaralandın? Çünkü bu şakayı sana ödeteceğim."

Bunu şakacı bir tavırla söylemiştim ama sözlerimin ikisini de ciddileştirdiğini söyleyebilirdim. Ortamın modunu mahvetmek konusunda gerçek bir yeteneğim vardı. Sloane doğruldu ve omzunu göğsüme yaslayarak tekrar ekranda göründü.

Beau boğazını temizledi. "Bazı ufak tefek yanıklar." Bacaklarını işaret etti. "Birkaç aya ihtiyacım olabilir. Sonra seni alt edebilecek hale gelirim."

Bir serum hortumunun elinin üstünde kaybolduğunu fark ettim. "Durum nedir?"

"Biraz burada kalacağım. Sonra beni eve nakledebilecekler. James Bond olarak ek iş yaptığım günlerimin sona erdiğini bilmek siz yaygaracıları mutlu edecektir."

Sloane anlayışla başını salladı. Daha fazlasını açıklamaya pek hevesli görünmüyordu ve ben de birisi işleri gizli tutmak istediğinde onu zorlayacak biri değildim, o yüzden ısrar etmedim. Normal ilişkimize dönüş yaptım.

"Evet, ama Bond hatunları götürüyor."

Beau bir kahkaha patlattı ve bu ses beni gülümsetti. Siktir, onu görmek ve kahkahasını duymak güzeldi.

"Dostum, sen kuzeninle aşna fişnesin. Bence hiç ağzını açma."

Sloane öfkeli küçük bir ejderha gibi önümde parmak uçlarında yükseldi, tamamen korumacıydı. "Beau Eaton! Jasper'ı boş ver. Seni gördüğümde kıçını *ben* tekmeleyeceğim. Sana sıkıca sarılıp seni ne kadar sevdiğimi söyledikten hemen sonra."

Beau gülümsedi, tüm bu konuşma sırasında yüzünde gördüğüm en doğal gülümseme buydu, ama yorulduğunu görebiliyordum. "Denediğini görmek hoşuma gider Sloaney. Ama sarılmaya tamamım."

Harvey de Beau'nun güçten düştüğünü fark etmiş olmalıydı, çünkü sohbeti böldü. "Tamam, sonra Cade ile Willa'yı arayaca-

ğız, o yüzden burada araya giriyorum. Siz çifte kumrular keyfinize bakın. İkinizin de bunu anlamasının zamanı geldi. Jasper yıllardır o lanet şapkanın altından seni kesiyor. Sadece korunun. Ve Harvey Dede'nin, kuyruğuyla filan o bebeği seveceğini bilin."

"Harvey! Sen..."

Harvey sözümü keserken Beau gülüyordu. "Siz iki holiganı seviyoruz. Hoşça kalın!"

Ardında monoton bir vınlamayla görüntü kesildi.

Başımı eğip baktığımda Sloane gözlerinden yaş gelecek kadar şiddetle gülüyordu, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Kahretsin. Harvey tam bir canavar."

"Beau'yu boş ver. Harvey'i öldüreceğim," diye şaka yaptım, bunu asla yapmayacağımı biliyordum.

"Hey, Jas?"

"Efendim?" Başımı eğdim ve dönüp vücudunu bana bastıran kadına baktım.

"Gerçekten de o şapkanın altından beni mi kesiyordun?"

Omuz silkerek başını göğsüme çektim. Her zaman çektiğim yere, başını kalbime bastırarak dudaklarımı saçında gezdirdim. "Yani, Sunny... sen kıçını gördün mü?"

* * *

"Burada olmaman gerek, Gervais. İki hafta dolmadı. Seni görmemiş gibi yapacağım." Roman dikkatini elindeki kâğıtlara çevirerek antrenman tesisimizdeki siyah koridorda yanımdan geçmeye çalıştı.

"Yine de buradayım. Bana ihtiyacın var koç."

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme Jasper. Bu senin işin değil."

"Bir mağlubiyet serisi yaşadık." Sanki bilmiyordu. Kenarda oturup olanları izleyen oydu. Bana gelince, kendimi izlemeye ikna edememiştim. Fazla zordu. Fazla delirtici.

"Evet." *V* harfini bastırarak söylemişti, hâlâ dikkatini bana vermiyordu. "Sen oynarken de kaybediyorduk."

"Oynamaya ihtiyacım var. Sizin de oynamama ihtiyacınız..."

Yaşça büyük adam önümde durdu, tek kaşını kuşkuyla kaldırarak sözümü kesti. "Hayır, senin bu kafası tamamen karışık halinden *daha iyi* olan versiyonuna ihtiyacım var. Ve bunu yapabilmek için senin de uzaklaştırma cezanın bu son birkaç gününe ihtiyacın var."

"Uzaklaştırma cezası mı? Neyim ben? Yedi yaşında bir velet mi?"

Roman başını iki yana sallayarak önündeki kâğıtlarda artık hangi süper ilginç bok varsa ona döndü. "Bazen hepiniz bir grup yedi yaşında veletmişsiniz gibi geliyor."

Neredeyse gülecektim.

"Onu buldular. Yaşıyor."

Bunun üzerine koç hızla başını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Öyle." Dudaklarımın mahcup bir sırıtışla kıvrılmasına engel olamadım.

"Hey bu harika Jasper." Roman gülümserken gözlerinin kenarında cildi kırıştı. "Bu uzun zamandır duyduğum en iyi haber."

Bir kez omzuma vurdu. İki kez. Ve beni sertçe kendine çekerek sarıldıktan sonra geri çekildi, iki elini omzuma koyup gerçekten gözlerimin içine baktı.

"Oynamak istiyorum."

Başıyla onayladı. "Antrenman yapıyor musun?"

Roman'ın kızlara karşı erkekler olarak oynadığımız amatör maçı –ve bir de rekor sayıda sevişmeyi– antrenmandan saya-

cağına şüpheliydim ama egzersiz egzersizdi. Bu yüzden, "Evet," dedim.

Beni kuşkuyla süzdü, ben de yüzümü bir şey belli etmeyecek şekilde tuttum. Yönetimin karşısında gerçeği çarpıttığım ilk sefer değildi bu.

Kontratımda ata binmemem de yazıyordu. Bu beni kalkıp her yaz damgalama işlerine ve her sonbahar aile buluşmalarında sığırlar üstünde çalışmaya yardım etmekten alıkoymuyordu.

Rhett ya da Cade kadar –ya da Violet– iyi değildim, ama yüreğimde hâlâ bir taşra delikanlısıydım. Bir ata eğer vurabilir ve inek güdebilirdim.

"Pekâlâ. Önümüzdeki üç gün antrenmana gelip çalışacaksın. Bana tekrar odaklanabildiğini göster, oynamana izin vereyim."

"Evet koç." Yüzümü sabit tutarak bu akşam oynamayı gerçekten çok istediğimi belli etmemeye çalıştım. Mümkünse hemen şu an. Hokeyi aklımdan çıkarmıştım. Ona ihtiyacım olduğunu hissetmemiş ve onu özlememiştim, çünkü beynim fazlasıyla keder ve kendine acımayla doluydu. Ama şimdi? Şimdi parmaklarım oynamak için kaşınıyordu.

Başımı salladım ve dışarıya, Sloane'un SUV'umun içinde güvenle beklediği yere dönmek için arkamı döndüm.

"Hey Gervais?"

Çıkış kapısının metal kolunu itmek üzereyken Roman'ın sözleri beni durdurdu. "Efendim?"

Başını işaret etti. "Şapkan nerede?"

Bir kez gözlerimi kırparak sorusunu düşündüm. Kontrol etmek için elimi kaldırıp avucumu saçlarıma bastırdım. Takımımın şapkasını takmak hayatımın çoğunda kimliğimin bir parçası haline gelmişti.

"Bilmem. Sanırım takmayı unuttum."

Adam bana başını eğerek baktı ve gülümsedikten sonra uzaklaştı.

Bu defa ona doğruyu söylemiştim. Bu sabah hazırlandığımız zaman şapkamı takmak aklıma bile gelmemişti.

Galiba ona ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim.

30

Jasper

Cade: Bu akşam leziz ev yemeği yemek için gelmek ister misiniz? Sizi görmek hoşumuza gider!

Jasper: Neden böyle tuhaf konuşuyorsun?

Cade: Nasıl yani?

Jasper: Boş ver. Sloane'a sorarım.

Cade: Siz henüz sevişmediniz mi?

Jasper: Tanrım Willa. Cade'e telefonunu geri ver.

* * *

"Hayır." Volvo'mun sürücü koltuğunda kollarımı kavuşturarak Sloane'a dik dik baktım.

"Evet." Çenesini kaldırdı.

"Küçük bir çocuk gibi arabada beklemeyeceğim Sloane."

"Dinle, sen kendi dertlerinle uğraşıyorsun. Benim de benimkilerle uğraşmam gerek."

İnleyerek bir elimle yüzümü ovuşturdum. "Beni baskıcı bir hödük gibi gösteriyorsun."

"Yarası olan gocunur," dedi ve dudaklarını birbirine bastırarak omuz silkti.

Başımı geriye attım. "Sadece güvende olmanı istiyorum. Woodcock'tan hoşlanmıyorum. Ona güvenmiyorum."

"Muhtemelen evde bile değildir." Yan pencereye dönüp omzunun üzerinden önündeki uzun cam binaya baktı. "Gün ortasındayız ve o tam bir işkolik."

"Ya evdeyse?"

"Evdeyse, o zaman bu onunla yapacağım bir konuşma. Arkamda durup kızgın bir boğa gibi homurdanmana ihtiyacım yok."

"Dışarıda bekleyeceğim," dedim ödün vererek.

"Binanın dışında mı?"

"Hayır." Emniyet kemerimi çözdüm ve aracın etrafından dolaşarak kapısını açtım. "Onun evinin hemen dışında olacağım."

Sloane iç çekti. Ama dudaklarının seğirdiği gözümden kaçmadı. Ona el kaldırırsa kendimi asla affetmezdim ve o şerefsize zerre güvenmiyordum.

"Tamam," diye ofladı ve elimi tutarak arabadan indi.

Elini bırakmadan arka kapıyı açıp yanımızda getirdiğimiz koliyi aldım. Lüks binaya girip doğruca asansöre ilerledik. Kapılar kapanırken ufak alanın aynalı duvarında yansımamızı gördüm ve Sloane'un beden dilini okudum. Bana iyice sokulması, uzun saçlarının yüzünü örtmesi, dişlerinin altdudağını sürekli kemirmesi.

Bu kadın sahnede binlerce insanın önünde dünyanın özgüveniyle dans edebiliyordu, ama şimdi gerilmişti. Onunla ilgilenmesi gereken –onu sevmesi gereken– insanlar tarafından harap edilmişti.

Güvensiz hissetmesine neden olmuşlardı.

Ve bu yüzden o insanlardan nefret ediyordum.

Elimin içindeki elini güven verici bir şekilde sıktım ve hızla başını kaldırdı.

Aynada bakışlarımı yakaladı. "Selam Jas."

"Buraya gel Sunny." Onu nazikçe kendime çekerek göğsüme doğru çevirdim; bu şekilde nefesini göğsümde, kalp atışlarını göğüskafesimde hissedebiliyordum.

Bu yeni ilişkiye bu kadar kolayca kaymamız neredeyse gerçekdışıydı. Başından beri birlikteydik sanki ve sanırım bazı açılardan öyleydik de.

"Bütün eşyalarımı alınca daha iyi hissedeceğim."

"Bana müsaade etsen..."

"Jasper, dur. Kendim için bunu yapmalıyım. Hayatıma kendi başıma sahip çıkmalıyım. Koridorda kalacaksın, bunu kabullen."

Tekrar başını sıkıp yanağımı saçlarına yasladım. Aynadan bizi seyrettim.

Onun parlak sarı, benim sıcak kahverengi saçlarım; onun porselen, benim daha bronz tenim. Bana uyma ve beni tamamlama şekli. Bir tesadüf olamazmış gibi hissettiriyordu.

Bizden daha büyük bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

"Senin de geri inerken bu asansörde o kotu indirip seni yalamamı kabullenmen gerekecek," diye mırıldandım kafasına doğru.

Gülerek göğsümde gergin duran koyu gri tişörte alnını sürttü. "Bazen tam bir mağara adamı oluyorsun."

Asansör *ding* sesi çıkararak otuz birinci katta yavaşça durunca Sloane gerildi. Kapılar kayarak küçük bir girişe açıldı. Önümüzde duran büyük gösterişli kapıdan başka kapı yoktu.

Üst köşede bir güvenlik kamerası duruyor ve kırmızı ışığı meydan okuma gibi bana göz kırpıyordu.

Kutuyu gösterişli girişe doğru atıp Sloane'un başını kavradım ve onu duvara yaslayarak ağzımı sertçe ağzına bastırdım.

Çıkardığı ilk ses şaşkındı, ikinci ses ise inleme oldu. Elleri göğsümden yukarı tırmandı ve geri indirirken tırnaklarını sürttü. Dudakları yumuşadı ve çenesi elimin altında gevşedi.

Asla onu korkutup kaçıramamıştım. Kararlı ve sadıktı.

Beni kaç kişi terk etmiş olursa olsun, o asla terk etmezdi.

Ne söylediğimin, ne yaptığımın -ya da nelerden hoşlandığımın- bir önemi yoktu. Sadece kalkıp benimle buluşuyordu. Sadece haftalar önce eski nişanlısıyla paylaştığı çatı katına onu göndermeden önce aklını başından alırcasına öperken, ellerimde macuna dönmüştü.

* * *

Orada otuz dakika bekledim, telefonumda bir şeylere bakınamayacak kadar gergindim. Onun yerine tam bir sapık gibi kapıyı dinleyerek ses duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. Evden gelen bir sürtünme sesi ve büyük ihtimalle bir uğultu duyabiliyordum.

Sanırım Woodcock orada olsaydı, daha çok dırdır ve inleme duyardım.

Kendimi bir Herkül yiğitliğiyle içeri dalmaktan alıkoydum. Bu noktada artık kıskançlıktan ya da onun güvenliğinden endişelendiğimden değildi, çünkü orada yalnız olduğuna neredeyse emindim.

Ondan ayrı olmaktan hiç hoşlanmadığımı fark ettiğim içindi. Bunun kaybedilen zamanı telafi etme ihtiyacı mı olduğunu, yoksa sadece yapışkan bir piç kurusu gibi mi davrandığımı bilmiyordum. Ama orada eşyalarını toplamasına yardım etmek, burada durup hayatımın her küçük parçasını kara kara düşünmekten iyiydi.

Ve onun hayatının da.

Kapı kolunun döndüğünü duydum ve minyon bedeni kapıdan göründü. Kutunun ağırlığı altında zorlanıyordu ama bir şekilde rahat görünmeyi başardı. "Selam!" Sesi neşeli ve biraz nefes nefeseydi.

İleri atılarak kutuyu kollarından aldım ve umutsuzca onu hissetmeyi isteyerek dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. İçim rahatladı. Onu çekip almak ve yola düştüğümüzde içinde sadece ikimizin olduğu baloncuğumuza geri götürmek istedim.

Evet o sırada ikimizin de özel hayatı bok gibiydi. Ama ikimiz baş başaydık. Uğraşmayı gerektiren diğer şeyler yoktu.

"Hepsi tamam mı?"

"Evet."

"Evde yok muydu?"

"Hayır." Başını hızlıca iki yana sallayarak asansörün düğmesine bastı. "Sadece ben vardım, eşyalarımı bulmak için orayı talan ettim. Komik..." dönüp omzunun üzerinden kapıya baktı.

"Ne?"

"Ben sadece... Oraya eşyalarımı almak için gittiğimi düşünmüştüm. Eşyalarıma ihtiyacım olduğunu. Ama oraya girer girmez, çıkmak istedim. Senin yanına gelmek istedim. Kahretsin, bugün burada olmayı hiç istemedim ve kendi kendime *sadece önemi olan şeyleri alacağımı* söyledim. Bana bir şey ifade eden şeyler. Bu yüzden onları arayarak etrafta dolandım ama... onları bulamadım."

"O pislik, eşyalarına bir şey mi yapmış?"

"Hayır, hayır. Sadece... oradaki hiçbir şeyin benim için bir anlamı yok. Orada birkaç ay yaşadım ve *hiçbir şeye* bağlanmadım. Orada önemli bir şey... yoktu. Onunla geçirdiğim zamandan istediğim tek bir şey yoktu. İnsanlar benim aşırı duygusal

olduğumu söyler, ama orada duygusal hissettiğim tek bir şey bulamadım."

Siktir, bu üzücüydü. Sterling'den hoşlanmıyordum ama Sloane bambaşka bir hikâyeydi. Ve onun için çok az anlam taşıyan bir hayat yaşadığını duymak can yakıcıydı. Boştaki elimi güven verici bir şekilde beline kaydırdım. "Peki, ben bu kutuda ne taşıyorum?"

"Ah o mu? Evet. Sonunda benim olan her şeyi alıp içine attım."

Bir homurtu çıkardım. "Hiçbirinin önemli olmadığını sanmıştım."

Yüzünü kaldırdı, çenesini yüksekte tutarken kraliyetten biri gibi görünüyordu. "Değil, ama orada kendimden tek bir parça bırakmayacağım. En sevdiğim cipsi. Diş fırçamı. Onun hayatından yok olmak istiyorum. Sadece pufff..." Parmaklarını şıklattı. "...ve sonra çatı katında hiç bulunmamışım gibi ortadan kayboldum. Bir süre için onun bir açıklamayı hak ettiğini hissettim. Ama artık böyle düşünmüyorum. İhtiyacım olan tek kapanış buydu."

Bana doğru ufak bir adım atarak yaklaştı ve bana gereken tek onay buydu. İçten içe bunun asla ikimiz arasında bir seçim olmadığını biliyordum.

Ama yine de seçilmek iyi hissettiriyordu.

Ayrıca dönüp omzumun üzerinden yanıp sönen kırmızı ışığa göz kırparken, elimi kaydırıp onun Levi's kotla kaplı kıçını tamamen avuçlamak da iyi hissettirdi. Çünkü Sterling Woodcock'un bu kayıtları izleyeceğini biliyordum.

31

Sloane

Jasper: Benim kız nasılmış? Bu gece döneceğim. Çiftlikte bulu şur muyuz?

Sloane: Evet. Gerçekten iyiyim. Özellikle de sen bana böyle söy leyince.

Jasper: *Benim kız* mı?

Sloane: Evet. Hahaha. Bunu duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Jasper: Sunny, sen her zaman benim kızdın.

* * *

Sessiz stüdyoda ter sırtımdan akıyordu.

Bar yoktu ve yerler bale ayakkabısı için fazla yumuşaktı.

Ve dans etmeyi bu kadar sevdiğim başka bir zamanı hatırlamıyordum.

Muhtemelen çocukken, bu iş rekabetçi bir hal alıp vücudumla ilgili eleştirilere gelmeden öncesinde olabilirdi. Ayaklarımı yürüyemeyecek kadar hırpalamadan öncesi.

Bir aydan fazla süredir, nasıl dans etmek istersem öyle dans etmiş, her bir sorumluluğu yok saymış, bağımsızlığın her anının tadını çıkarmıştım.

Locada durup Jasper'ın her maçını izliyordum.

Çıkışta bekliyor, uzun ve iri bedeninin kapıdan belirdiğini görünce kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum.

Doğruca bana gelmesinin, beni öpmesinin, beni sıkıca göğsüne çekmesinin tadını çıkarıyordum.

Ne zaman istesem onunla sevişiyordum.

İstediğimde dans ediyordum.

İstediğimi yiyordum.

Sadece istediğim aramaları açıyordum.

Kaça kadar istersem uyuyordum.

Alın terimle kazandığım paramı istediğim şekilde harcıyordum.

Nihayet kendim için yaşıyordum ve bu konuda özgüven dolu hissediyordum.

Yeniden doğmuş gibiydim.

Jasper ve ben, onun sahibi olduğu bloğun sonundaki eve yerleşmiştik. Summer'ın spor salonunun hemen arkasındaydı, böylece hem kolayca sosyalleşebiliyor hem de dansımı da buna dahil edebiliyordum.

Jasper maçlar için gidince, Willa ve Summer'la kızlar gecesi yapıyor ya da Harvey'le akşam yemeği yiyor veya Cade'in çiftlikteki bütün elektrikli fıskiyeleri kontrol etmesine yardım ediyordum. Ya da geç saatlere kadar uyumadan Jasper'ın sahip olduğu bungalovların duvarlarına bir kat boya çekiyordum.

Yeni muslukların nasıl takılacağına dair YouTube videoları izlemiştim ve Jasper bana bunu yapamayacağımı, yapmamam gerektiğini, bunun bir erkek işi olduğunu asla söylemedi.

Kimse söylemedi.

Onun yerine içeri girdi, elleri rahat bir tavırla ceplerinde durup eve doğru hafifçe sırıttı ve ne kadar muhteşem göründüğünü söyledi. Ne harika bir iş çıkardığımı. Ne kadar becerikli olduğumu.

Kendime inanmamı sağlıyordu.

Sonra yatakta bana patronluk tasladı, ama bu kısım hoşuma gidiyordu.

Geri kalanı ise hayatım boyunca nasıl da güçsüz olacak şekilde yetiştirildiğimi fark etmeme neden oldu. Bu, içimde aşina olmadığım bir öfke uyandırıyor ve beni babamın tüm aramalarına cevap vermekten alıkoyuyordu.

Babamı özlemiştim ama ona çok öfkeliydim. Olduğunu sandığım kişiyi -sahip olduğumuz sandığım ilişkiyi- özlemiştim ama yine de kazandığım bu yeni bakış açısı ondan tiksinmeme neden oluyordu.

Anneme karşı nasıl kontrolcü davrandığını, ona her zaman nasıl yaklaştığını düşünecek zamanım ve alanım olmuştu. Hizmet veren personelle konuşma tarzı, kendisinden aşağıda gördüğü herkesi ezip geçme tarzı...

Ve bu korkutacak kadar bana davranma şekline benziyordu. Buradaki tek fark, beni daha tatlı bir ses tonu kullanarak ve "canım" diyerek istediği yerlere sürüklemesiydi. Ona fazlasıyla kazanç sağlarken benim ruhumu emen yerlere.

Araya mesafe girmiş olmasaydı bunu hiç fark etmeyebilirdim. Hâlâ onun dünyasında boy göstermek için doğup büyüyen sevimli küçük bir cansız manken olabilirdim.

Ama o dönem kapanmıştı. Bir noktada onunla yüzleşmeyi ve bana asla göstermediği saygıyı talep etmeyi planlıyordum. Ve her geçen gün buna yaklaşıyordum. Her geçen gün güçleniyordum.

Mesafe bakış açısı getirmişti, ama becerilerime ve zekâma dair tamamen yeni bir gurur da vardı. Etrafımdaki Summer ve Willa gibi kadınlar da içsel cesaretimi körüklüyorlardı.

Ve Jasper, Harvey, Rhett ve Cade gibi adamların desteği bu *yeni versiyonum* hakkında kendimi daha özgüvenli hissetmemi sağlıyordu. Bu versiyonum bir spor salonunun arka odasında tuhaf danslar yapıyor ve gece on birde kahve içiyor, böylece gecenin ikisine kadar kusmuk yeşili halıyı söküp altındaki parke zemine hayran kalabiliyordu.

Kendimi... bulunmuş gibi hissediyordum. Çiftlikte Cade ve Harvey'e yardım etmekten keyif alıyordum. Gündelik işler yapmaktan keyif alıyordum. Dans etmeyi hâlâ seviyordum ama kendim için yapıyordum. Artık dans ederken bedenim isyan etmiyor, adeta onunla dile geliyordu.

Bütün bunların uzun vadede bana nasıl görüneceğini bilmiyordum ama anlık olarak mutluydum. Anlık olarak iyimserdim.

Yere oturup bacaklarımın üstüne eğilerek esnemeye başladım. Vücudum tamamen sıcak ve terliydi, derin bir başarı duygusu hissediyordum, sanki bugün dans ederken kafamdaki buruşuk hayat haritamı biraz daha düzeltmiştim.

Jasper bir deplasman maçından dönüyordu ve Dilek Kuyusu Çiftliği'nde bayram yemeği yiyecektik. Noel bir hafta sonraydı, ama çiftlikte her gün Noel'miş gibi hissettiren bir hava vardı.

Sıcak. Rahat. Aile.

Etraf balo kıyafetleri ve havyarlı kanepelerle dolu değildi, filmlerdeki gibi tam bir Noel'di.

Parmaklarımı ayak kemerime sarıp göğüslerimi bacaklarıma bastırdım, kalça kemiklerim yerdeydi.

Odanın karşısından telefonum çalınca görmezden geldim. Dans ederken de çalarak kulaklıklarımdaki müziği kesinti-

ye uğratmıştı ama durmak istememiştim. Bu defaki her kimse vazgeçmiyordu. Tekrar çalmaya başladı. İç çekerek egzersizimi tamamladığıma ve bırakabileceğime karar verdim. Doğrularak büyük ses sisteminin olduğu köşedeki masaya yürüdüm ve telefonu kaldırdım.

Ekranda *Royal Alberta Bale Topluluğu* yazıyordu. Yıllardır yetiştirdikleri ve para döktükleri başbalerinin boş boş takılmayı bitirip bitirmediğini merak ediyorlardı muhtemelen. Bahar sezonu için onlara dönüş yapmamıştım. E-postayı görmüştüm ama... cevap vermek istememiştim.

Ekranın altındaki yeşil telefon sembolünü kaydırarak telefonu açtım.

* * *

Jasper'la Ruby Creek'ten dönünce anlattığımız hokey maçını herkes kıskanmıştı, bu yüzden bu öğleden sonrayı Rhett'in birkaç amatör hokey maçı için Beau'nun hâlâ boş olan evinin yakınındaki derenin sığ ve donmuş kısmını temizlemesine yardım ederek geçirdim.

Anladığım kadarıyla Beau yeni yıla kadar gelmeyecekti. Bize "ufak tefek yanıklar" demişti, ama Harvey'in dönüşünden sonra bu *ufak tefek* ifadesinin biraz yetersiz bir açıklama olabileceği anlaşılmıştı.

Tek bildiğim, iyileşeceği ve eve döneceğiydi. Jasper onu görmek için sabırsızlanıyordu. Ama göreceği adamın uğurladığı kişiyle aynı olacağından emin değildim.

Rhett on dakika önce beni ana eve bırakmıştı. Dışarısı karlıydı ama dilek kuyusunun yanındaki bank temizlenmişti. Gökyüzü o kadar çok yıldızla doluydu ki, kar kıyafetlerimle oturup başımı geriye attım ve Jasper'ın gelişini beklerken parlak ışık parçalarına baktım.

Takımyıldızlar. Gezegenler. Uydular...

Chestnut Sprigs'te her şey daha netti. Sadece yıldızlar da değil.

Yağmurlu bir yaz gününde Jasper'ın tam burada oturduğunu hatırlıyordum. Bana her şeyi anlattığı geceydi. Ne diyeceğimi bilemediğim için ona dans ettiğim geceydi. Geri dönülmez şekilde birbirimize bağlandığımız geceydi.

Çakıllı anayoldaki karla kaplı lastiklerin gevrek çıtırtısını ve ardından ana eve giden asfalt araba yoluna çarpan lastiklerin yumuşak yuvarlanma sesini duydum. Parlak beyaz ışıklar eve yöneldiğinde kalbim göğsümde tekledi.

Jasper Gervais'i on sekiz yıldır tanıyordum ve hâlâ onu göreceğim zaman heyecanlanıyordum. Hâlâ eve gelmesini dört gözle bekliyordum. Hâlâ ondan bir mesaj geldiğinde gülümsüyordum.

Ondan asla sıkılmayacaktım. Bundan emindim.

SUV'unu tam önüme çekti ve pencereden bana sırıttı.

Mutlu görünüyordu.

Onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Ve mutluluğunda benim de payım olduğunu umut etmeye engel olamadım.

Bizim onu mutlu ettiğini umdum. Çünkü biz, beni acayip mutlu ediyordu.

Siyah bir takım elbisenin üstüne devetüyü bir paltoyla çok şık bir şekilde arabadan indi. Ayaklarında kahverengi klasik ayakkabılar vardı. Bu adam safi seksti.

"Doğruca havaalanından geldim," diyerek aracının önünden dolandı, gözleri günlerdir yiyeceği ilk yemekmişim gibi üzerimde dolaşıyordu.

Bakışlarının yoğunluğu altında ürperdim. İrisleri, üzerimizde battaniye gibi uzanan lacivert kış göğüyle kusursuz bir uyum içindeydi. Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatırken klasik ayakkabıları biriken karı eziyordu.

"Bunu görebiliyorum. Afili görünüyorsun Gervais." Sırıtarak bir parmağımı döndürdüm. "Bir dön bakalım. Bana o kıçı göster."

Kıkırdadı, bu alçak uğultunun aramızdaki havayı titrettiğine yemin edebilirdim ve ardından beni kucağına alıp yerime oturdu. "Seninkini kavramayı tercih ederim," diye soludu ve beni kolaylıkla kucağına yerleştirirken dudağıma basit bir öpücük kondurdu.

Bacaklarım ata biner gibi iki yanındaydı ve geniş avuçlarıyla popomun her bir yanağını kavrayarak bakışlarını yüzüme çevirdi, "Seni özledim Sunny," diye fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. "Sadece iki gün oldu."

"Çok uzun..." diye homurdanarak bana o her zamanki kasvetli bakışını attı.

"Tek yaptığın oraya gitmek, hokey oynamak ve geri dönmekti."

"Evet ama maçlarımda olman hoşuma gidiyor."

"Daha iyi oynuyorsun zaten, şeyden beri, seninle ben..." İmalı bir tavırla kaşlarımı kaldırıp indirdim ve parmakları popomda titredi.

"Galibiyetimizden kendine pay çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu bilim Gervais. Buna karşı çıkamazsın. Önceden berbattın ve şimdi değilsin. Bu gidişle galibiyet seriniz rekor kıracak. Malum yerim iyi şans getiriyor. Kral yapıcı. Hayır..." Bir elimi kaldırdım. "Stanley Kupası Yapıcı."

Jasper bana düz bir bakış attı. "Orana Stanley Kupası Yapıcı demeyeceğim Sunny."

Çocukluk aşkımın kucağında, karda, yıldızların aydınlattığı bir gökyüzünün altında otururken kendimi küçük bir kız gibi ve uçarı hissediyordum, sanki bu dünyadaki en normal şeydi. Sonra onu öpmek için başımı eğdim ve soğuk burunlarımız sürtündü. Yakışıklı yüzünü kavradığımda, yanaklarındaki sakalı eldivenlerimin ince kumaşına batarak avucuma sürtündü.

Çocukken burada onun için çocukluk koreografimi sergilerken onu öptüğümü; ellerinin üzerimde ve sıcak, sağlam bedeninin altımda olduğunu hayal etmiştim.

O zamanlar onu sevdiğimi düşünüyordum ama şimdi bundan o kadar emin değildim. Ona karasevdalıydım. Peki ya bu? Ya şimdi?

Bu farklıydı. Biz farklıydık.

"Ben de seni özledim Jas," diye fısıldadım dudaklarına doğru ve geri çekilerek ellerimi saçlarında gezdirdim, en son ne zaman şapka taktığını hatırlamaya çalışıyordum. Belki egzersiz yaptığında? Ya da ev üzerinde birlikte çalışırken? Şapkası artık arkasına saklanmanın değil, saçlarını yüzünden çekmenin bir yolu olarak işlev görüyordu.

Belki de saklanmaya bir son vermiş gibi görünüyordu.

Belki ikimiz de son vermiştik.

"Bugün bir telefon geldi," diye devam ettim, kalın kaşlarına ve alnındaki ince çizgilere doğru konuşuyordum.

"Öyle mi?" Elleri popomun yuvarlaklarında sert daireler çiziyor ve beni termal taytımdan daha iyi ısıtıyordu.

Hafif kar yağıyordu ve kristal bir kar tanesinin koyu renk kirpiklerine konmasını izledim, göz kırpana kadar bir an orada kaldı.

"Evet. *Fındıkkıran*'daki Şeker Perisi için yedek dansçı grip yüzünden ayrılmış ve asil dansçının da Aşil tendonu iltihaplanmış, istirahat etmesi gerekiyormuş. Geçen yıl o rolde ben dans ettiğim için, yarın Noel'den önceki son gösteride benim yer almamı istediler."

"Ve? Bundan memnun musun?"

Birlikte olduğun kişinin bir şey hakkında nasıl hissettiğini sorması büyük bir mesele olmamalıydı. Ama o an oracıkta, daha önce kimsenin bana gerçekten bunu sormadığını fark ettim.

Bu benim için yeniydi. Hemen atlayıp bir şeyden memnun olmam gerektiğini veya gerekmediğini söylememişti. Sadece *nasıl hissettiğimi* sormuştu. Sanki aklımdan –kalbimden– geçenler onun dikkatine ve saygısına değerdi.

Ve sanırım bunun için onu daha çok sevdim.

"Evet," diye fısıldadım, ona bakarken tamamen erimiştim, "sanırım memnunum."

Jasper'ın dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi; o dudaklar ona kondurduğum gelişigüzel ve mutlu hoş geldin öpücüklerinden dolayı hâlâ dudak parlatıcımla parlıyordu. Sakallarının arkasından gamzeleri görününce neredeyse oracıkta bayılacaktım.

Şu an bana bakış şekli, soğuk havaya rağmen yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Anın aşırı tatlılığına dayanamayarak yüzümü göğsüne yasladım. Kendine özgü kokusunu içime çekerek burnumu ona sürterken kollarını etrafıma doladı.

Arabaların garaj yoluna geldiğini duyana kadar bu şekilde oturduk. Onlar yaklaşırken başımı aniden beliren farlara çevirdim. Öndeki araç inci beyazı Audi sedandı, arkasında kalın kış lastikleri ve gürültülü bir motoru olan kocaman gümüş rengi bir kamyonet vardı.

Audi garaj yolunun dairesel kısmında tiz bir sesle durdu ve minyon sarışın bir kadın parmağını kamyonete doğru tutarak sürücü tarafından fırladı, elinin altındaki anahtarlık şıngırdıyordu.

"Sen kafayı mı yedin?" diye haykırdı.

Jasper altımda doğrularak beni korumacı bir tavırla göğsüne çekti. Harekete geçmek üzere fırlamaya hazırmış gibi her kasının gerildiğini hissettim. Motoru durdurduktan sonra kocaman gürültülü kamyonetten yakışıklı ve koyu saçlı bir adam indi. Öyle sıradan bir yakışıklılık değildi, yolda yürürken kafaların dönmesine neden olacak türden biriydi.

Bahçe ışıkları yüzündeki sırıtışı aydınlattı ve Jasper onun yüzünü görünce vücudu rahatladı.

"Sakin ol Tink," dedi adam iyi huylu ama hafiften alay eder bir tavırla. "Ayağını böyle yere vurarak bir kan damarını çatlatacaksın."

"Tink mi?" diye bağırdı kadın ve adamdan iki metre kadar uzakta durdu, tipinden etkilenmemişe benziyordu.

Adam sıradan bir tavırla elini salladı. "Evet. Sende şu öfkeli Tinkerbell havası var. Hoşuma gitti." Gözleri ahlaksızca değil ama beğeniyle kadının vücudunda gezindi.

"Sen bir kaçıksın, bunu biliyor musun? Sağlam bir on dakikadır arkamda bir pislik gibi sürüyorsun ve şimdi bir de beni buraya kadar takip mi ediyorsun? Sırf... sırf... beni süzüp bir Disney perisiyle kıyaslamak için?"

Kadın, oyuncak bebeğe benzeyen yüz hatları öfkeli bir maskeyle çarpıtılmış halde onu azarlamaya devam etti. "Bu tehlikeliydi. Birini öldürebilirdin."

Karşılıklı atışırlarken başım bir ona bir diğerine dönüyordu.

"Bence bu kadın gerçekten bir peri. Ve kayıtlara geçmesi için söylüyorum; hız limitinin yirmi kilometre altında sürmek de tehlikelidir ve birinin ölümüne neden olabilir. Daha çok beni... Sıkıntıdan..." diye dalga geçti, kalçasını kamyonete yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve zerre endişeli görünmüyordu.

"Hava karanlık ve kar yağıyor! Bölgeyi bilmiyorum. Yabani hayvan olabilirdi! Dağdan inme bir köylü küçük-aletine-telafi kamyonetini kıçıma bindirerek uzun farlarını gözüme sokmadığında yavaş sürmek güvenlidir."

Jasper'ın vücudu kahkahayla sarsılırken ben de kaçmaya hazır homurtu-kahkahamı bastırmak için elimi ağzıma kapattım. "Kim bu kadın? Sanırım onu sevdim."

"Summer'ın ablası Winter."

Gözlerim tekrar ön kapının yakınındaki konuşmaya döndü. Jasper'ın SUV'u bizi saklıyordu, ama yine de bu sıradışı ama seçkin tatil eğlencesini iyi bir açıdan görebilecek bir noktadaydık.

"Ahh. *O* Winter mı?"

"Evet. O Winter."

Adamın koyu renk kaşları alnına kadar yükseldi ve gülmemeye çalıştığını söyleyebilirdim. "Duyduğuma göre kıçına bindirmek için en iyisi küçük aletlermiş. Belki de ihtiyacın olan adam benimdir."

Winter'ın ağzı komik bir şekilde açık kaldı ve kıkırtılarımı bastırmak için tüm yüzümü ellerimle örttüm. "Ve adam kim?"

Jasper hırıltıyla kahkaha attı, bu atışmadan benim kadar keyif aldığı belliydi. "O da Theo."

"Onu tanıdığımı sanmıyorum." Sinekkaydı tıraşlı adama bir kez daha baktım. Gözleri parlatılmış oniks gibi parlıyordu, kirpikleri kıskanmama neden olacak kadar koyu ve uzundu. "Tatlıymış."

Jasper kıçımı çimdikledi. Sertçe. Ve göğsüne doğru ciyakladım.

"Theo Silva. Boğa rodeocusu. Rhett bir süredir onun akıl hocası."

Winter sol elini kaldırarak kalçasını eğdi. "Ben evliyim, seni lanet domuz! Şimdi defol!"

Theo omuz silkerek gülümsedi. "Şimdilik evlisin, galiba."

Rhett'in sesi dikkatimi ön kapıya çekti. Ne kadar zamandır orada durup izlediğini bilmiyordum. "Evet, merak etme Winter. Biz kesinlikle seni o kocadan kurtarır ve o herifi arka bahçeye gömeriz. Dixie Chicks' şarkısı gibi olur. Rob da yeni Earl olur."

Winter parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Küçük kardeşimi mutlu ettiğin için çok şanslısın Eaton." Rhett kıkırdadı ve Winter

---

* Dixie Chicks adlı kız grubunun burada atıfta bulunulan "Goodbye Earl" şarkısı, iki kadının aile içi şiddet uygulayan kötü koca Earl'ü öldürmesini anlatır. (ç.n.)

aniden çok bitkin hatta harap göründü. Dağılacak gibiydi. Yolu geçip ona sarılmak istedim, ama kulak misafirliği pozisyonumuzu bozmak da istemiyordum.

"Ama Theo hâlâ bebek. Onu yoldan çıkaramazsın Winter." Rhett konuşmaya devam ederken Winter ona bıkkın bir bakış atıp derin bir iç çekti.

Theo gözlerini devirdi. "Ben bebek değilim. Yirmi altı yaşındayım."

Rhett dudak büktü. "Hayır, değilsin. Yirmi iki yaşındasın."

"Dostum. Seninle turnede tanıştığım zaman yirmi iki yaşındaydım. Yaşlandım. Annemin evcil hayvanlarına yaptığı şeyi yapıyorsun. O hayvanlar da bir yaşa geliyor ve sonra onlar ölene kadar annem hep o yaşta olduklarını söylüyor."

Rhett kıkırdadı. "Pekâlâ, yaparım. Şu el kadar kıyafetler satan mağaza gibi olursun sen de. Forever 22.*"

"Evet. Sen kesinlikle yaşlanıyorsun. O mağazanın adı Forever 21."

Rhett bir sineği kovalıyormuş gibi elini salladı. "Neyse ne. Ben sadece el kadar elbiseleri biliyorum."

"Siz ikiniz tamam mısınız? Bütün gece burada kalacaksam bir içkiye ihtiyacım olacak." Winter kollarını korumacı bir tavırla karnına sardı. Bildiğim kadarıyla o ve Summer, hayatları boyunca genel olarak birbirlerinden uzaklaşmışlardı ve bunun da iyi bir nedeni vardı. Ancak son aylarda bu köprüyü onarmaya çalışıyorlardı.

"Ah evet, Winter seni çırağım Theo Silva ile tanıştırayım. Theo, bu da Winter Hamilton, müstakbel baldız..."

"Winter Valentine," diye sertçe düzeltti Winter.

Theo, "Şimdilik," diye vurgulayarak ona göz kırptı. Kadının gözlerini dramatik bir tavırla devirmesi, Theo'nun sırıtışının büyümesine neden oldu ve onunla tokalaşmak için elini uzattı.

---

* "Sonsuza kadar 22" anlamına gelmektedir. Mağazanın adına uyması için orijinal haliyle bırakılmıştır. (ç.n.)

Winter ona bakmadan Theo'nun uzattığı elinin yanından geçip gidince, genç adam uyum sağlayıp sanki niyeti onun elini sıkmak değilmiş gibi elini saçlarından geçirerek şaka yaptı.

Winter, "Köpeğini geri çağır Eaton," diye mırıldanarak Rhett'in yanından geçti ve çiftlik evine girdi.

"Hav!" Theo karlı gece göğüne doğru gürültülü bir şekilde havladı ve Winter gözden kaybolurken Rhett ona güldü.

"Sen bir aptalsın Theo."

"Dostum. Sanırım baldızına âşık oldum. Çok ateşli."

Rhett başını iki yana sallayarak döndü ve eve girdi, Theo hemen arkasındaydı. "Dediğim gibi dostum, sen bir aptalsın."

Kapı kapandı ve sessiz bankta Jasper'la tekrar birbirimize sokulduk. "İçeri girmeli miyiz? Yemeği kaçırmak istemiyorum. İyi bir yemek olacak. Şimdiden anlaşılıyor."

"Evet." Kıkırdayarak onun sakallı yanağını öptüm. "Hadi gidelim."

Kucağından kalkmak üzere harekete geçtim ama ellerini bastırarak beni olduğum yerde tuttu.

"Öncelikle, *Fındıkkıran*'a gelebilir miyim? Dans edişini izlemek istiyorum. Orada olmak istiyorum. Ön sırada. Büyük bir gül buketiyle. Her şeyiyle."

"Orada olsan iyi edersin Gervais." Kalbim göğsümde kabararak ona sırıttım. Sevdiğim insanların seyirciler arasında olması işin en iyi kısmıydı ve birdenbire ailemin söz konusu olduğu yerde hissettiğim kayıp nedeniyle kalbim sızladı.

Orada olmayabilirlerdi ve yirmi sekiz yıldır ilk defa bir Noel'i onlarsız geçirecektim.

Doğum günüm de bu haftaydı. Dalgın bir şekilde, *bunu da onlarsız mı geçireceğim* diye düşündüm.

Ama ayağa kalktığımızda Jasper elimi sıkarak beni kendine çekti. Ve dünyada hiçbir şey hiç bu kadar doğru gelmemişti.

Onlar yanımda olmayabilirdi ama Jasper vardı. Ve kendi hayatımı yaşayarak daha uzun zaman geçirdikçe, bunun yapılabilir bir takas olduğunu düşünüyordum.

Jasper buna değerdi.

32

Jasper

Beau: Babam az önce Sloane'un dansını izlemek için ön sıradan bir bilete, nominal değerinin dört katını ödediğini söyledi. Keskin bıçaklarla buz üzerinde koşmanız için size çok fazla para ödüyorlar.

Jasper: Bu bir yatırım.

Beau: Neye?

Jasper: Bize.

Beau: Ah, dostum. Fena abayı yakmışsın.

Jasper: Tam bir hıyarsın.

Beau: Sadece sen bu kadar uzun süre beklersin. Senin kadar yavaş anlayan birine âşık olmak zorunda kaldığı için ona neredeyse üzülüyorum. Sabır için olimpiyat madalyası veriyorlar mı? Kendi madalyanı ona verebilirsin.

Jasper: Onun, o sik kafalı babasının bana ne söylediğini biliyorsun.

Beau: Evet. Ama o eskidendi. O herif artık bir bok değil. Sen de kahrolası Jasper Gervais'sin. Müstakbel Stanley Kupası Şampiyonu. *Sports Illustrated* kapağı modeli tipi. Kuzen becerici.

Jasper: Hayatta olmana gerçekten memnunum. Ama ayrıca senden nefret ediyorum.

Beau: Ben de senden nefret ediyorum kardeşim. <3

* * *

Sloane inanılmazdı. Sahnede sihir yaratıyordu.

Son birkaç aydır vücudunu iyice tanır olmuştum, ama hâlâ hareketlerine ve detaylara gösterdiği ilgiye hayran kaldım. Çaba bile harcamadan baştan ayağa her hareketinde son derece kontrollüydü.

O rolü kabul etmiş ve bunu kıyas götürmez derecede zahmetsiz göstermişti. Sahnede yukarı sıçrayıp yumuşak bir hareketle indi ve ön sırada otururken yanındaymış gibi hissettim.

O anda... şatafatlı salondan veya etrafımdaki insanlardan bihaberdim.

Ama onun her zaman üzerimde böyle bir etkisi vardı. Sadece konuşarak ya da dans ederek ya da başını omzuma yaslayarak beni kafamın içinden çıkarma kabiliyeti vardı.

Sanki ikimiz bir iple birbirimize bağlanmıştık ve o güçlü olandı. Sütun oydu. Ve bulanık sular beni akıntıya sürüklediğinde tek yapmam gereken, beni ona bağlayan ipe tutunarak dönmekti.

Bu ip beni hep ona yönlendiriyordu.

Sevdiği bir şeyi yapışını, o en ücra köşelerden değil de ön sıradan izlemek çok özeldi. Üstümde dövmesinin olduğu yer karıncalandı ve kolumu oraya bastırdım.

İlk seferini kaçırmıştım, ama elimden geldiğince daha sonrakileri kaçırmayacaktım ve bu, koca bir adamın balede ön sırada tek başına oturması anlamına gelse de.

Onun için yapabileceğimin en azıydı bu.

Çünkü maçlarıma gelmesine bayılıyordum, onun da aynı şekilde hissettiğine emindim. Dansçılar son selamlarını vermek için sıralandıklarında Sloane'un gözleri gözlerime kilitlendi ve çarpıcı yüzüne kalp durduran bir gülümseme yayıldı.

O an fark ettim... Bu kızın gülümsediğini görmek için her şeyi yapardım.

Kadife perdenin kapandığı an ayağa kalktım ve sahne arkasına açılan soldaki kapıya doğru hızla yürüdüm, bana orada beklememi söylemişti. Ama ben beklemek istemiyordum.

Bekleyemezdim.

O sallanan kapıları iterek girdim. Parmaklarım ona dokunmaya can atıyor, göğsüm başının oraya yaslandığını hissetmek için sızlıyordu. Onun sıkı vücudunun sahnede süzülüşünü izlerken, bu kadar uzun süre baskı altında kalmaktan aletim sertleşmişti.

Bu topluluğa ilk katıldığında onu fazla izlememiş olmam iyi bir şeydi. Ellerimi ondan uzak tutamazdım, ama artık umurumda değildi.

Artık ellerimin olması gereken yerin o olduğunu biliyordum.

Loş koridorda elinde bir dosya olan ve gözlüğünü başının tepesine dikmiş yürüyen bir kadına, "Sloane Winthrop'un nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

Yüzünde boş bir ifadeyle beni tepeden tırnağa süzdü. "Kim soruyor?"

Tereddüdüm sadece bir an sürdü. "Erkek arkadaşı."

Beni tekrar süzdü, bu defa daha yavaştı ama dudakları hafifçe bükülmüştü. "Hah. Pekâlâ, aferin ona. Bu tarafta, aşağıda." Kadın dönüp geldiği taraftaki bir alanı işaret etti. "Yol bittiğinde sola dönün ve o koridoru geçin. Sağdaki son kapı."

Sloane ve ben yokken aralarında dedikodularm dönmüş olması gerektiğini bildiğimden ona sıkıntılı bir gülümsemeyle baktım. Sterling'le düğününü gazetede duyurmuşlardı. İş arkadaşları bunu bilirdi, hatta belki de o herifi tanıyorlardı.

"Teşekkürler." Başımı sallayıp kadının yanından geçtim, koridorda ilerlerken onun bana baktığını hissediyordum. Sahne arkasında bir hareketlilik yaşanıyordu. Koridorların her yerinde dansçılar vardı, gülüyor ve sohbet ediyorlardı. Noel tatili için şampanya patlattıklarında şişenin pop sesini duydum.

Sola döndüğümde çekimi hissettim. Sloane'a çekiliyordum. Yıllarca onun yakınlığının zevkini kendime yasakladıktan sonra bedenim bana karşı tüm sabrını yitirmişti ve umutsuzca ona yakın olmak istiyordu.

Şeker Perisi yazan kapıyı tıklattım.

"Bir saniye!" Sloane'un sesi sadece vücudumdaki gerilimi daha da arttırdı ve nihayet kapıyı açtığında üzerine atladım.

Tepesine dikilirken ellerim boğazına yerleşti ve dudaklarım dudaklarına yapıştı. Açıkça gafil avlanarak bir an gerildi ama ayak uydurması çok sürmedi. Ellerini takım elbisemin ceketinin kollarından yukarı kaydırırken, onu geri geri yürüterek soyunma odasına soktum ve kapıyı arkamızdan kapattım.

Onu hızla döndürerek kapının yanındaki duvara yasladım. Çünkü şu an bulunduğumuz yerden öteye gidemiyorduk.

Orada fazla iyi görünmüştü. Üzerinde çok fazla göz vardı. Benim gözlerimden fazlası. Ve kendimi biraz zincirlerimden boşanmış, epey de sahiplenici hissediyordum.

"Selam Jas," diye oyunbaz bir tavırla dudaklarıma doğru soludu ama verdiğim tek karşılık, alçak sesli bir homurtuyla ağzını yeniden ele geçirmek oldu. Ellerim, zarif vücuduna sardığı ince pamuklu sabahlığın içine kaydı. Birkaç doğru çekiştirmenin ardından sabahlık çıktı ve ait olduğu yere, ayaklarının dibine düştü.

"Mükemmeldin," diye solurken gözlerim üzerinde geziniyordu. İri gözler ve inip kalkan göğüs. Taytın üzerine giyilmiş ince bale mayosu. Terlikler yok. Süslü kostüm çıkarılmış.

"Öyle mi?"

"Evet." Başparmağımı mayosunun ince askısında gezdirdikten sonra aşağı indirerek biçimli kolundan aşağı sarkıttım. "Tüm ilgiyi üstüne çektin. Oradaki her göz sendeydi."

Güldü ve başparmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. "Şaka yapmıyorum. Herkes gözünü benim olana dikmişti."

Başparmağımın altında ağzı açıldı. Gülümseyerek başımı boynuna doğru eğdim ve burnumun ucunu eğimli kıvrımdan yukarı doğru kaydırdım. "Ve şimdi bunu geri almak istiyorum. Sana, kime ait olduğunu hatırlatmak istiyorum."

Hafifçe nefesi kesilirken önünde dizlerimin üzerine çöktüm, mayoyu kenara çekerek parmaklarımla ince taytında bir delik açtım.

Bir parmağımı içeri soktum ve kadınlığı kasıldı.

Henüz hazır değildi ama olacaktı.

Ben yırtarak deliği genişlettikten sonra bir bacağını omzuma çekip benim için aralanmasını izlerken, inleyerek parmaklarını saçlarıma indirdi. Uzun ve yavaş bir yalamayla ona yumuldum. Dilime doğru kıvrandı.

"Bu kime ait Sloane?"

"Sana, sana, sana..." diye şakıdı nefes nefese ve başımı kaldırıp baktığımda, coşkuyla kafasını geriye atmıştı. Çoktan benim için uçuşa geçmişti.

Benim için.

Öteki bacağını da omzuma aldım ve onu duvara yaslarken yüzüme binmiş oldu; bir elim onu sabit tutmak için karnındayken, diğeri de sağ bacağının etrafına dolanmıştı ve parmaklarım sıkıca tenine bastırıyordu.

Onu duvara yaslayıp kendime ziyafet çektim. Önce her kenarını yavaşça yalayarak başladım, sonra doğruca merkezine geçtim. Klitorisi hariç her yerle ilgilendim. Ona sataşmaktan keyif alıyordum ve o noktaya dokunayım diye çaresizce kalçalarını kıpırdatmaya çalışırken bana doğru kıvrandığını hissettim.

Ama teslim olmadım. Artan heyecanmın tadını aldım ve bacaklarının vücudumun etrafında kasılışındaki gerilimi hissettim. Elimi aşağı indirip iki parmağımı içine soktum. Şimdi kolayca giriyordu. Bu gece ikinci kez ön sıradan onu izliyordum. Soyunma odasının parlak ışıkları altında parmaklarımı içeride açarken, sıkı küçük kadınlığı aralanarak parmaklarımı sardı.

Islaklık dışarı akarak ikimizi de dağıttı.

"Jasper." İnledi. "Daha fazla. Lütfen."

"Acayip kibar," diye mırıldanarak başımı kaldırınca parlak ve ağırlaşmış gözlerle beni izlediğini gördüm. "Çok dar, benim için hazır ve muhtaç. Ayrıca herkes için çok güzel dans ettin. Sanırım bu gece daha fazlasını hak ediyorsun, değil mi?"

Başını salladı, üst dişleri yumuşak altdudağına bastırıyordu. Şu an bu kadar çaresiz görünmesi sırıtmama neden oldu.

Ben onun için ne kadar çaresizsem, o da benim için o kadar çaresizdi.

Ben de onu bunun için ödüllendirdim.

İki parmağımı tekrar onun içine daldırırken ağzımı da üzerine yerleştirdim. Parmaklarım onun içinde hareket halindeyken dişlerim klitorisine sürtündü ve Sloane ufak bir çığlık attı. İyice

yapışıp emerek onu ağzımın içine çektim, parmaklarımla dilim hâlâ onun üzerinde çalışırken çığlığının yüksek inlemeye dönüşmesinin keyfini çıkardım.

O inleme, "Ah Tanrım, Jasper. Gelmek üzereyim," diye bitti.

Parmaklarımı çevirerek hareket ettirdim ve bırakmadım. Etrafımda debeleniyor, bacakları titriyordu ve üstümde parçalara ayrılırken parmakları neredeyse acı verici bir şekilde saçlarımı çekti.

Ve sessiz de değildi. Olması gerekenden daha yüksek sesle adımı haykırdı ama umurumda değildi. İnsanların burada ne yaptığımızı bilmesi hoşuma gidiyordu.

Yıllarca bunu sır gibi sakladıktan sonra şimdi ortaya sermek iyi hissettiriyordu.

Bacakları gevşeyince başımı kaldırıp ona baktım, parmaklarım hâlâ içindeydi.

Gözleri bana doğru parladı. "Şey, bu beklenmedikti... Başka bir dövme yaptırmaktan daha iyi, değil mi?" Tek kaşını kaldırdı ve ben de aynı ifadeyi takınarak sıcak vücudundan çekildim.

"Çok daha iyi ve üstelik daha işim bitmedi." Onu da beraberimde çekerek ayağa kalktım, vücudunu duvara yaslarken tek elimle pantolonumla boğuşuyordum.

Kemer. Düğme. Gömlek. Boxer.

Hepsini yırtarcasına yoldan çektikten sonra bacakları belime dolanırken içine girdim. "Süslü başbalerini, aslında olduğu pis kız gibi duvara yaslayıp becermek? Yeni bir dövme yaptırmaktan çok ama çok daha iyi."

İçine doğru tekrar hamle yaparken kalçalarım kasıldı.

"Siktir." Kafası duvarda dönerken gözleri parladı ve titreyerek kapandı. Şu an kendini fazlasıyla kaptırmıştı ve birbirimizin vücudu bizi karşılıklı delirtmiyormuş gibi yapabileceğimiz noktayı geçmiştik.

"Gözler bende Sloane." Parmaklarım boğazını bularak uyarıyla sıktı.

Kirpikleri anında aralandı ve doğruca gözlerimin içine baktı. Tereddüt yoktu. Utangaçlık yoktu. Son birkaç haftada onu becererek tüm utangaçlığından kurtardığıma emindim.

"Daha sert," diye teşvik etti.

"Hangisi?" Kalçalarımı sertçe öne iterek onu duvara çiviledim. "Burası mı?" Ardından elimi boynuna sardım. "Boğazın mı?"

Deniz gözlerinde sıcaklık parlıyordu, bir meydan okumayla çenesini bana doğru kaldırırken acayip şiddetle yanıyorlardı. "İkisi de."

Koptum.

Bir ömür biriken gerilimi serbest bırakıyor gibi hissettim.

Delirmiş gibi hissederek acımasızca onu duvara karşı becerdim, yüksek sesli çığlıkları ve enseme batan tırnakları beni teşvik ediyordu. Ellerimle boğazının narin kıvrımını sadece biraz daha sertçe sıktım; tam onun sevdiği gibi.

Çok ufaktı, istediğim gibi evirip çevirmek kolaydı, ama Sloane'da kırılgan hiçbir şey yoktu. Vermeye mecbur olduğum her şeyi alıyor ve eşit bir ateşle beni karşılıyordu.

Vücutlarımızdan çıkan ıslak çarpma sesleri, vücuduna her girişimde duvardan gelen takırtıya karışıyordu.

Sert ve amansızdım.

Ama oluşturduğumuz melodiye onun, "Daha fazla!" ve "Daha sert!" diyen talepleri dahil oldu, ben de kendimi tutmadım. Şu an aramızda şefkatli ya da tatlı hiçbir şey yoktu, ama öyle çok anımız olmuştu. Gecenin bir yarısı birbirimize uzanarak ağır ağır hareket ederdik. Sabahları oyunbazdık, iç bacaklarına sürtünen sakalım kıkırdamasına ve nefesinin kesilmesine neden olurdu.

Ama şimdi?

Bu şifa vericiydi. Kaybolan birçok an ve yıl için birbirimizi cezalandırıyorduk.

Eğer daha fazla ve daha hızlı istiyorsa ona bunu verecektim.

Bu noktada benden ne isterse verecektim.

"Jasper, daha fazlasına ihtiyacım var." Gözleri gözlerime kilitlendi. Çılgınlığım o gözlerden yansıyordu. Ağzını sertçe öperek içinden çıktım ve arkasını çevirdim. Onu kuvvetimle evirip çeviriyordum ve o istediğim gibi hareket edince adeta bundan beslendim.

"Eller düz bir şekilde duvara Sloane. Eğil. Bacaklarını arala." İtaat etti ve elimi aşağı uzatıp taytındaki ıslak deliği daha da yırttım ve mayoyu iyice kenara çektim.

Davetkâr bir şekilde poposunu dışa doğru bükünce bir adım yaklaştım. "Seni doldurmamı istiyor musun Sloane?"

"Evet..." diye inleyerek kendini bana bastırdı.

"Söyle." Poposunun sıkı yanaklarını avuçlayarak onu araladım ve aletimin başıyla girişiyle oynadım.

"Beni doldurmanı istiyorum, lütfen."

Sırıtarak kulağının dibine eğildim. "Tabii ki istiyorsun. Bunun için acayip çaresiz durumdasın, değil mi?"

Dönüp omzunun üzerinden sırıtma sırası ondaydı. "Evet, ama sen de öyle."

Kalçalarını sataşırcasına döndürdü ve onları sertçe yakalayıp içine girdim. Çok az bir süre eğilmiş halde durduktan sonra aletim içine girip çıkarken onu duvara doğru doğrulmaya zorladım ve içinde çok sevdiğini bildiğim o noktaya çarptım.

Bunu çıkardığı seslerden biliyordum. Kendini bana doğru itişinden. Çığlık atışından.

Ellerini hâlâ ona söylediğim gibi duvarda tutuyordu, ama yine de omzunun üzerinden dönüp bana aşırı sevgi dolu gözlerle

baktı. Bu zamana kadar gördüğümden daha çok sevgi. Hak ettiğimden çok ve nasıl başa çıkacağımı bilmediğim kadar çok sevgi.

Benim kirletmekle ünlü olduğum bir tür sevgi.

Çenesini kavrayıp onu öptüm. Onu sertçe ve adını koyamayacağım kadar mahvolmuş olduğum duygularla öptüm.

Sonra birlikte uçurumun kenarından yuvarlanarak beni paniğe sürüklemesin diye uğraştığım bir şeye doğru düştük.

Fazlasıyla uyum içindeydik.

Birlikte fazlasıyla kusursuzduk.

O kadar kusursuzduk ki sırtımdan aşağı soğuk ürpertiler indi. Çünkü ben bendim. Ve ne zaman bir şey kusursuzsa hep boka sarardı.

Kapının çalınışı bunun kanıtıydı.

33

Jasper

"Bir saniye!" Sloane bana yaslandı.

Birbirimize yapışmış halde güçlükle nefes alırken, kapı bir kez daha sertçe çalındı.

Sırıtarak burnumu ensesinde gezdirdim, terle nemlenmişti ve sıkı topuzundan kurtulan birkaç saç teli oraya yapışmıştı. "Muhtemelen birileri çığlığını duydu ve iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyor."

Öpücük yağdırmakta olduğum omuzları kahkahasıyla sarsıldı. "İyi değilim ki. Beni darmadağın ettin ve eğer beni bırakırsan dizlerimin bağı çözülecek."

Derin bir kahkahayla çömelerek yerdeki sabahlığını aldım, onu giydirmenin en hızlı ve en kolay yolunun bu olduğunu biliyordum. Ben sabahlığı ona tutarken, kıyafetin geniş kollarından kollarını geçirdi ve ardından omzunu düzelttim.

Onu kendime doğru çevirip yağmalanmış dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra da bir adım geri çıkıp pantolonumu toparladım. Gömleğimi pantolonun içine sokma zahmetine gir-

medim. Sadece giyinik olduğumdan ve aletimi gözlerden saklayacak şekilde yerleştirdiğimden emin oldum.

Sloane'un marifetli parmakları hızla kuşağını bağladı, beni bir kez tepeden tırnağa kontrol ettikten sonra başını salladı. Kızardı ve inanamaz bir tavırla başını sallayarak topuzundan kurtulan küçük saçları geriye itti.

Bu ifadeyi bana karşı çok sık kullanıyordu, burada olduğumuza ve bunu yaptığımıza inanamıyordu sanki. Bazen ben de aynı şekilde hissediyordum. Hepsi bir rüyaymış gibi.

Sloane kapıyı açtığında bu rüya buza kesti. Yataktan düşmüşüz gibi aniden bu rüyadan uyandık.

Robert ve Cordelia Winthrop koridorda duruyordu. Robert kıpkırmızıydı, neredeyse öfkeden titriyordu. Sloane'un annesi ondan birkaç santim geride duruyordu ve yanaklarında utangaç bir kızarıklıkla gözlerini ayakkabılarına dikmişti.

"*Sen* burada ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordu Robert.

Sloane kollarını çaprazladı ve vücudu anında kaskatı kesildi. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim baba."

"Seninle konuşmuyordum Sloane. Gazetelerde senin, bale topluluğunda birinin yerine sahneye çıkacağını okuduk ve küçük kızımızı sahnede izlemeyi kaçırmamızın imkânı yoktu. Ben *seninle* konuşuyordum." Etli parmağını bana doğru doğrulttu. "Burada *benim* küçük kızımla ne halt ettiğini sanıyorsun *sen*?"

Bence küçük kızına ne yaptığını tam olarak duymuşsundur, demek istiyordum ama bunu yapmayacak kadar Sloane'a saygım vardı.

Ona ifadesiz bir yüzle bakarak ellerimi ceplerime soktum, bu da bakışlarının pantolonumun dışında sarkan gömleğime kaymasına neden oldu. "Uzun zaman önce yapmam gerekeni..."

Robert elleri titreyerek, Sloane orada değilmiş gibi onun omzunun üzerinden parmağını bana doğru salladı. "Sana ondan

uzak durmanı söyledim kahrolası!" Sarkık gıdısı öfkesinin gücüyle titredi.

"Belli ki bana bunu söylemeyi gözden kaçırmışsın." Sloane, babasının bana ulaşmasına engel olmak ister gibi ellerini kapıya yasladı. Her zamanki gibi beni koruyordu.

Kendi zararı pahasına.

"Sloane, iyi bir kız gibi kenara çekil. Bu seni ilgilendirmez. Ben şu çöpü çıkardıktan sonra tartışacağımız çok şey var."

İyi bir kız mı? Bu adam aklını mı yitirmişti de onunla köpekmiş gibi konuşuyordu?

Sloane'un nefesi kesildi. Onun boktan bir herif olduğunu her zaman biliyordum, ama sanırım kızı bunu ilk kez görüyordu.

İki uzun adımda Sloane'un yanında belirdim, eşiği tamamen kapatmıştım.

"Onunla bir kez daha böyle konuş da başına gelecekleri gör bakalım." İçimdeki öfkeli ve sorunlu ergen alev alev hayata dönmüştü. Yıllardır kendimi kontrol etmek için çok çabalamıştım. Ama lanet olası Robert Winthrop, gevşek bir dizgini tam yerinden çekerek bütün yaptıklarımı boşa çıkarmıştı.

"Sana söylediklerimi unuttun mu delikanlı? O kariyeri istiyor musun? O parayı kazanmak istiyor musun? Seni hâlâ mahvedebilirim. Bir saniyede her şeyi elinden alabilirim." Parmaklarını şıklatarak bunu vurguladı.

Mantıklı tarafım ona inanmak istemiyordu. Mantıklı tarafım, benim tanınan bir isim olduğumu biliyordu. Manşetlerde çıkanlara göre ulusal bir ünlüydüm. Takımım beni gözden çıkaramazdı, en azından iyi oynarken.

Sloane ise babasının karşısına dikildi, adamın boyutlarının yanında cüce gibi kalıyordu ama bunu fark etmemiş gibi başını yukarıda tuttu. Narin parmağını kararlı ve güçlü bir şekilde

babasına doğrulttu. "*Onunla* bir kez daha böyle konuş da *başına* gelecekleri gör bakalım!"

"Sloane, bırak da erkekler konuşsun." Onun için son derece önemsiz biriymiş gibi kıza doğru elini salladı.

Sloane ise babası ona vurmuş gibi geri çekildi. Ve sanırım bir bakıma öyle olmuştu.

Üstelik ona yapmamasını söylediğim halde onunla tekrar bu şekilde konuşmuştu.

Nazik bir tavırla Sloane'u bedenimin arkasma çektim, her yanımdan korumacılık akıyordu. "Defol."

"Seni mahvedeceğim Gervais. Ona dair yapılan planda senin yerin yok. Sen eğlence sektöründe çalışan bir yetimsin. O resmen Kanada kraliyetinden."

Başımı yana eğdim, Robert Winthrop bir pak da olabilirdi. Çünkü tek düşünebildiğim, onu durdurmam gerektiğiydi. Bu odaya doğru ileri hareketini durdurmak. Ve aptal ağzının çalışmasını durdurmak.

"Bence buna karar vermek Sloane'a düşer. Bence hepimiz Sloane'a kim olduğunu ve ne yapması gerektiğini söylemekten vazgeçmeliyiz. Bence Sloane çok zeki ve kendisi için ne istediğini bilecek kapasiteye sahip."

Bakışlarım kocasının omzunun üzerinden gözlerime bakan Cordelia'ya kaydı. Kızgın görünüyordu ama bana değildi. Bu, sıcak ve sessiz gözyaşlarına dönüşebilecek türden bir öfkeydi.

Bu öfkeyi tanıyordum. Bu gözyaşlarını tanıyordum. Pişmanlık kokuyorlardı ve bu, bütün yüzünde yazılıydı.

Kızına çok benziyordu ve aralarındaki paralellikleri görmek zor değildi. Onun, Sloane'un ilerideki yıllarda yaşayabileceği hayatı sürdüğünü anlamak zor değildi. Kendi kızının, mal gibi başkalarına verilmesini izlemek durumunda kalmıştı.

Başımı iki yana salladım. Hangi devirdeydik? Sanırım gerçekten de şehrin yanlış tarafındaydım, çünkü bu ticari evlilikler benim dünyamın bir parçası değildi.

"Öyle mi Sloaney?" Robert, küçümseyici bir tavırla eğilerek etrafımdan baktı; kızının sıkıntısı onu fazlasıyla eğlendirmiş gibiydi.

Yüzüne bir tane çakmak ve yere yığılışım izlemek istiyordum. Ama kötü yetiştirilme tarzıma ve *eğlence sektöründe çalışan bir yetim* olmama rağmen, aptal değildim. O tam da avukatının ofisine dalıp bu konuda yaygara koparacak türden bir adamdı.

Sloane parmaklarını parmaklarıma dolayarak bana yaklaştı, sinmeyi reddederek çenesini kaldırdı. "Gitmen lazım. Seninle konuşmaya hazır olduğumda konuşacağım. Ve benim adım Sloane. Sloaney değil."

Robert doğrulurken gözlerini bir kez kırpıştırdı. Kızının ona dudak bükmesini değil de sırtüstü yatıp ona karnını göstermesini bekliyordu.

Onunla gurur duyuyordum. Geçen birkaç ayda ne kadar da büyümüştü...

İri adam yakalarını çekiştirdi. "Çarşamba günü doğum günün için akşam yemeği rezervasyonu yaptırdım. Bizi varlığınla şereflendirmeye tenezzül edersen, doğum günü kızının orada olması hoş olur."

Büyük bir kolaylıkla küçümseyen bir pisliğe dönüştü. Dişlerimi gıcırdattım ve parmaklarım Sloane'un parmaklarının etrafında sımsıkı kıvrılırken diğer elim anında yumruk halini aldı.

"O gece Jasper'ın maçı var," dedi Sloane gerçekçi bir ses tonuyla.

Robert gülümsedi. "Sorun değil. O davetli değil zaten. İşini korumak istiyorsa tabii."

Sloane başını öne eğdi ve omuzları çöktü. Vücudunun her hattından hayal kırıklığı okunuyordu ama karşılık vermedi.

Robert neredeyse kapıdan çıkarken döndü ve öldürücü darbeyi vurdu. "İyi düşün *Sloane*. Kendi kaderinin efendisi olacaksan ya da artık bu dönem her neyse, bazı şeyleri iyice değerlendirmen gerekecek. Jasper Gervais'in geldiği yere dönmesinin sebebi olmak ister misin? Bu, bir adamın çok yükseklerden düşmesi demek."

Bunun üzerine parmaklarını kapı çerçevesine vurup, lanet yerin sahibiymiş gibi yürüyüp gitti.

Cordelia'nın hüzünlü gözleri göğse vurulan bir darbe gibiydi. Bana attığı yalvaran bakış hem yoğun hem de rahatsız ediciydi. Neredeyse bu konuşmanın ardından Sloane ile üstümüze çöken sessizlik kadar rahatsız edici...

Onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Kelimeler resmen dilimin ucuna kadar gelince kendimi tuttum. Ama yeterli değildi. Ya da belki çok fazlaydı.

Elbette onu seviyordum. Her zaman sevmiştim. Ama bu? Şimdi? Onu hayatımda herhangi birini sevdiğimden çok daha farklı bir şekilde seviyordum.

Bir kamyonet, otel, karla kaplı kaçış rampası hiç fark etmezdi... Benim evim oydu.

O, soluduğum havaydı ve bu beni acayip korkutuyordu.

Çünkü birini ne kadar şiddetle seversem seveyim, hep gideceklerini biliyordum.

34

Sloane

Baba: Çarşamba saat 19.00'da The Frontier'da. Akıllıca seçim yap.

Sloane: Benim için mi akıllıca? Yoksa senin için mi akıllıca?

* * *

Yoğun bir sessizlik içinde arabada ilerliyorduk, ellerimiz iç içeydi. Jasper'ın elini arada bir ve birkaç saniyeden fazla bırakabileceğimi sanmıyordum.

Ve bana uzanan o oluyordu. Her seferinde.

Ona yaklaşmaya çalışarak geçirdiğim yıllardan sonra şimdi o da bana karşılık veriyordu. Sadece elini tutmanın akıllıca bir seçim olup olmadığından emin değildim artık.

Coşkulu ve azgın, aşırı duygusal hislerle dolu olmaktan çıkmış; aşkımın bu adamın hayatını mahvedebileceğinden endişelenmeye geçiş yapmıştım.

Babam halıyı ayaklarımın altından öyle kuvvetle çekmişti ki tökezliyordum. Lanet olası tavşan deliğinden Harikalar Diyarı'na düşen Alice gibiydim ve burada hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Tek fark, bu durumla ilgili hiçbir şey büyüleyici ya da ilginç değildi.

Tadilatı için çok uğraştığım küçük bungalovun önünde durduk. İçinde evcilik oynadığımız yer. Onun babama sağlam bir *sıktır* çekmek için aldığı yer. Ve nedenini şimdi anlayabiliyordum.

Serseme dönmüş halde oturdum, evi yeni bir gözle görüyordum. Eskiden burada *yeni bir ev inşa ediyormuş* gibi hissettirirdi. Her odada sevişmeye özen göstermiştik. Ön kapıya bir çelenk koymuştum ve veranda korkuluklarının etrafına Noel ışıkları dolamıştım.

Babam benim için bunu bile lekelemeyi başarmıştı. Chestnut Springs. Jasper. Aşk hayatım. Bir kez daha farkındalığın o buz banyosuna dalıp mükemmel bir piyon olduğumu ve bunu fark edecek kadar akıllı olmadığımı görmüştüm.

"Sabah erkenden antrenman için şehre dönmeliyim," dedi Jasper.

Başımı salladım. Bana nerede olmak istediğimi sorduğunda, "Beni Chestnut Springs'e götür," demiştim.

Babamla aynı şehirde kalmak gibi bir arzum yoktu.

"Sen iyi misin?" Sıcak parmakları kalp atışı gibi zonklayarak benimkileri sıktı.

Jasper her zaman benim kalp atışım olmuştu ve hâlâ benim de onun için aynı şey olup olmadığımı merak ediyordum. Benim kadar yoğun şeyler hissediyor muydu?

Beni seviyor muydu?

O kelimeleri ne o ne ben söylemiştik. Bir açıdan temelsiz ve fazla huzursuz hissediyorduk. Hafif çarpık bir tuğla yığını gibi

kırılgan. Kısa bir sarsıntıyla her şey yıkılabilirdi. İkimizin de yüzleşmeye cesaret edemediği boktan sorunları vardı. Başımızı kuma gömmüştük.

Eğer bu, kariyerini ve tutkusunu kaybetmek anlamına gelirse beni sevebilir miydi? Başarmak için çok çalıştığı bir şeydi. Bunun için her şeyin üstesinden gelmişti.

"Hayır," diye fısıldadım, "değilim."

"Üzgünüm Sunny."

"Evet." Titrek bir şekilde iç çektim ve nihayet dönüp Jasper'a baktım. Keskin gece yarısı gözleri, çatılmış kaşlarının altından beni inceliyordu. Pahalı takım elbisesinin içinde acayip yakışıklıydı. O zıtlıkların adamıydı. Kaba ve kibar. Soğuk ve sıcak. Yumuşak ve sert. Mutlu ve üzgün. Dağılmış ve toparlanmış.

Sarılarak örtünmeyi çok sevdiğim yamalı bir yorgan.

Sadece ona bakmak bile yüreğimin sızlamasına neden oluyordu. Uğruna çok çalıştığı her şeyi elinde tutma özgürlüğünü ona verebilirdim. Bunu yapmak beni paramparça edecek olsa da.

Ama incinmeyi tercih ederdim.

Sırf elimde tutabilmek için kendisi için oluşturduğu küçük mutluluk yığınından onu çekip almaktansa, göğsümde Jasper şeklinde bir delik olmasını tercih ederdim. Hayat ona birçok açıdan adaletsiz davranmıştı. Tekrar ve tekrar.

Birine makul olarak verebileceğinden fazlasını alarak, ona haksızlık eden başka bir şey olmak istemiyordum.

"Sunny..." Koltuğunda dönüp nasırlı parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Neden ağlıyorsun?"

Boştaki elimi yüzüme götürdüğümde ıslandı. Ağladığımın farkında bile değildim. Elimdeki parlak suya baktım ve bu beni, düğün günümde elimdeki kan damlalarını izlediğim ana götürdü.

Jasper yanağımı avuçladı, parmak uçları ensemde geziniyordu. "Ailenle küsme nedenin olmak istemiyorum. Seni seçim yapmaya zorlamak istemiyorum. Çünkü ne kadar berbat olurlarsa olsunlar, aileni kaybetmenin ne kadar can yakıcı olduğunu bilirim. Sana ne yapacağını söylemek istemiyorum. Bu benimle ilgili değil. Ben sadece mutlu olmanı istiyorum. O yemeğe git. Arayı düzelt, köprüleri yak. Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ben maçıma giderim. Benim için sorun olmaz." Başparmağını yanağımda gezdirirken sesi çatladı. "Sadece seni nasıl mutlu edeceğimi söyle bana."

"Onun, senin kariyerini mahvetmesini istemiyorum." Burnumu çektim ve boğazımı temizleyerek on sekiz yıldır beni esir almış olan gözlere baktım.

Başını salladı. "Yapmayacak."

"Yapacağını söyledi."

"Yapamaz."

"Bunu bilmiyorsun!" Fısıltım telaşlı bir haykırışa dönüşmüştü. "Sahip olduğu nüfuzu bilmiyorsun. Bağlantılarını. Bunu tüm hayatım boyunca gördüm ve bir şekilde bu gücü nasıl kullandığını asla yargılamadım. O kadar aptalım ki. O kadar kör."

"Yapamaz. Ve sen birçok şey olabilirsin, ama aptal bunlardan biri değil. Şimdi bunu söylemeyi bırakacaksın, çünkü ben artık onun korkusuyla yaşamıyorum Sunny. Ve sen de korku içinde yaşamayı bırakmalısın. Yıllarca bu tehdit uykumu kaçırdı. Artık yeter. Kör müydün, belki? Ama anlayabiliyorum. Genellikle en çok sevdiğimiz insanlara karşı kör oluruz."

Şu an Jasper'ın yüzündeki ifade, safi bir odak ve kararlılıktı. Safi *aşktı*.

Ama bunu aştım. Uzaklaştırdım. Kalbimi dizginledim. Sevmek bazen kaybetmek demekti ve bunu yapacak kadar onu seviyordum. Eğer bunu yapmama ihtiyacı varsa yapardım.

"Ama ya yapabilirse? Ya sana büyük darbeyi indirir ve her şeyi yok ederse? Robert Winthrop söz konusu olduğunda bu hiç de ihtimal dışı değil. O zaman ne yapacaksın?"

Jasper bana boş bir ifadeyle baktı, sessiz SUV'un içinde donakalmıştı.

Elini sıkarak her şeyi masaya döktüm. Aklımdaki soru kalbimi ya kurtaracak ya da kıracaktı. "Bu kumarı oynamaya hazır mısın?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, Jasper'ın *elbette* bu kumarı oynayacağını söylemesini istiyordum. Ama aynı zamanda "hayır" demesini de istiyordum. Uğruna çok çalıştığı şeyi koruması-nı istiyordum, karasevdalı bir kız için çöpe atmasını değil.

Saniyeler uzarken Jasper hiçbir şey söylemedi. İfadesi acı doluydu ve gözleri uzaklarda bir yerlere dalmıştı.

Neresi olduğunu tahmin edebiliyordum. Uzun, çok uzun zaman önceki o güne. Hâlâ her kararında rol oynayan, etkisinden kurtulabileceğinden hiç emin olmadığım güne.

Jasper o gün, verdiği kararın sevdiği herkesi kaybetmesine neden olduğunu düşünüyordu.

Şimdi onu yeniden oraya geri döndürecek bir karar vermek zorunda kalacağından endişeliydim.

Ama hiçbir şey söylemedi. Bana duymak istediklerimi söylemedi. Ve duymak istemediklerimi de söylemedi.

Sadece donup kaldı. Tıpkı o kaçış rampasındaki gün gibi.

Ve nedense bu canımı daha çok yaktı. Kalbim göğsümde sızlıyordu, bedenimde olmanın acısından kaçmak için boğazımdan yukarı çıkmaya çalışıyor gibiydi.

Aklım onun kararsızlığını anlıyordu ama kalbim, "Evet! Bu kumarı oynamaya hazırım," demesini istiyordu.

Bunu söylemesine kalbimin *ihtiyacı* vardı.

Elini bir kez daha sıktım ve kendimi sakin bir ifadeye bürünmek için zorlayarak sertçe yutkundum. Eğer kanayan parmaklar üzerinde dans edebiliyorsam, bu araçtan da yere yığılmadan inebilirdim.

"Sorun değil. Anlıyorum. Ama bence bu akşam şehirdeki evine gitmelisin. Bu haftaki maçlarına hazırlan. Biraz zamanın ve alanın olur. İkimizin de buna ihtiyacı var. Seni ararım."

Seni ararım. Kulağa ne kadar klişe geldiğimi fark edince neredeyse gülecektim. Daha kötü ne olabilirdi? *Sorun sende değil, bende?*

Cevap vermeyince başımı kaldırıp yüzüne baktım. Tanıdık bir donuk ifade hatlarına yayılmıştı.

"Şu an harap olduğunu biliyorum. Gözlerimin önünde parçalara ayrıldığını görebiliyorum Jas. Ama aynı zamanda kendini toplayacak kişinin *sen olması gerektiğini de* biliyorum. Eğer bensem, kırıldığında seni onaran kişi sürekli ben olurum. Seni o uçurumdan çekerim. Ama hayatımızın geri kalanında bundan ben sorumlu olamam. Bunun senden gelmesi lazım." Sesim çatladı. "Bugünlerde kendimi bile toparlayamıyorum ki ben."

Bunun üzerine hafifçe eline vurup geri çekilerek aracının sıcaklığından ayrıldım, döndüm ve başım dik ön kapıya yürüdüm. Sabit ama zorlama bir tempoyla, burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Antrenmanla geçen yıllarıma güvenerek omuzlarım geride ve başım dik zarafetle yürüdüm.

Ancak ben ön kapıyı güvenle kapattıktan sonra motor çalıştı ve tekerlekler karla kaplı caddede çatırdadı. İşte o zaman hâkimiyetimin kayması için kendime izin verdim.

Ve ben de dağıldım.

35

Sloane

Summer: Bence içkili bir kahvaltıya ihtiyacımız var.

Willa: Ben. Hamileyim.

Summer: Her şey seninle ilgili değil Willa.

Willa: Ya başka kiminle ilgili olacak?

Summer: Winter az önce gelip *kahve içebilir miyiz* diye sordu. Onunla gerçekten konuşmak istiyorum. Ama... hangi konuda konuşacağımı bilmiyorum. Müdahale edecek insanlara ihtiyacım var.

Willa: Kocasının ne kadar boktan bir herif olduğundan bahsedebilirsin? Ya da Theo'nun ne kadar şirin olduğundan?

Summer: Bu konuların hiçbirine otuz santimlik sopayla bile dokunmam. Ayrıca Sloane ölmüş olabilir. Spor salonumda yerde yatmış tavanı izliyor.

Willa: Sloane. Telefonunu al. Ölmek bir seçenek değil. Bunun için fazla genç ve fazla seksisin. Ve ben Jasper'ın aletinin ne kadar büyük olduğunu hâlâ öğrenemedim.

Sloane: Neden ona sormuyorsun?

Summer: Ahahahaha. Evet Wils. Sıradan bir sohbetin arasına sıkıştırıver.

Willa: Yaşıyorsun! Adam çok uzun! Elleri çok BÜYÜK. Lütfen boyutu doğrula.

Sloane: Ayakları da büyük.

* * *

Tepemdeki neon ışıklar titreşti ve uzun bir lambanın tamamen sönmesini izledim. Onlara bu kadar uzun süre bakmaktan gözlerimin arkasında küçük noktalar oluştu.

Dans etmeyi bitirdiğimde sıcaklamıştım, ama şimdi tenimdeki ter soğumuştu ve her yanımdan rahatsızlık akıyordu. Yine de kıpırdamadım.

Rahatsızlık benim yeni normalimdi.

Saatlerdir bu stüdyodaydım, düşünemez hale gelene kadar dans etmiştim. Düşünmek istemiyordum. Bütün gece düşünerek yatakta öylece yatmıştım zaten.

Jasper'ın bu sabahki mesajını yanıtlamayı bile düşünmüştüm. Sonra yanıtlamamıştım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

Günaydın.

Aslında hayır. Gün filan aymamıştı. Boktan bir sabahtı. Onu o kadar çok seviyordum ki kolayca nefret eder hale geçebilmiştim. Acımasız bir şey söyleyebilirdim. Ona kendini kötü hissettirebilirdim.

Saldırmak bir anlığına bana kendimi daha iyi hissettirebilirdi. Onu da benim kadar incitmek.

Ama zaten incindiğini içten içe biliyordum. Onu *tanıyordum.* Paniklediğini biliyordum. Kendini kilitlemişti. Kaçış rampasında olduğu gibi donarak kaskatı kesilmişti.

Acı çektiğini biliyordum ve bu beni öldürüyordu.

Daha da kötüsü, onu ben uzaklaştırmıştım. Böylece onun için daha iyi olacağını düşünmüştüm. Şimdi bunun doğru olduğundan o kadar emin değildim. Hiçbir şeyden emin değildim; kendim de dahil.

Yıllardır Jasper'ın kafasına girmek istemiştim. Şimdiye kadar... Şimdi ise kafasının içinde dönenleri bilmemenin en iyisi olacağını düşünüyordum.

Böylesi daha az incitirdi.

"Tamam, çok uzun süredir burada öylece yatıyorsun. Ablam doktor, yani gelip sana bir bakacak."

Başımı yerde çevirerek Summer'a baktım, spor salonunun arka stüdyosunun kapısındaydı. Çerçeveye yaslanmıştı ve aynı derecede sevimli sarışın kız kardeşi de yanında duruyordu, önlüğü ve kabarık ceketiyle oldukça rahatsız görünüyordu.

Bana tuhaf bir şekilde el sallayarak gülümsedi, gergin bir gülümsemeydi ama onu ilk gördüğüm geceki gibi adam öldürmeye meyilli görünmüyordu.

Elimi onlara doğru kaldırdım. "Ben gayet iyiyim. Panik yapmaya gerek yok. Ama buraya bir lamba taktırman lazım." Tavanı işaret ettim. "Aslında doktor tavsiyesi alabiliyorsak... lambalara bakmak gözlerim için kötü müdür?"

Winter omuz silkti. "Muhtemelen ideal değildir."

"Tamam." İç çektim. "Gözlerimi kapatırım. Doktor tavsiyesi."

Winter kuru bir şekilde kıkırdadı ama Summer gülmedi. Ayak sesleri yaklaştı ve spor ayakkabısıyla ayağımı dürtünce gözlerimi açıp ona baktım.

"Gidelim," dedi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Başımı sallayarak gözlerimin tekrar kapanmasına izin verdim. "Evet. Bir zaman makinesine."

"Hayır. İçkili kahvaltıya."

"Summer, bugün pazartesi!" Winter panik olmuş gibiydi ve bu beni güldürdü.

"Yani? Uzun bir vardiyadan yeni çıktın ve ben de günlük danışanlarla işimi bitirdim. Willa sıkıldı ve sürekli penis boyutlarından bahsederek telefonumu bombardımana tutuyor. Ve Sloane yarı ölü gibi. Hangimizin bir yere yetişmesi lazım? Kimin yapılacak önemli işleri var? Şehre dönmeye çok mu heveslisin?"

Winter dudaklarını sıkıca büzerek başını iki yana salladı.

Onu işaret ettim, kendimi biraz çakırkeyif hissediyordum. Uykusuzluk bir kıza bunu yapardı. "Kızım, ben de öyle. Hadi seksi bir taşralı çocukla Chestnut Springs'te saklanalım ve bir daha asla şehre dönmeyelim. Şehir de orada yaşayan herkes de acayip berbat."

Winter'ın sakin yüzünde küçük bir gülümseme belirirken omzunu silkti ve bunu yaparken göğsünde kavuşturduğu kolları yükselip alçalmıştı. "Sanırım buna içebilirim."

"İşte bu!" diye haykırdı Summer. "Wils'i arayayım da onunla La Pamplemousse'ta buluşalım."

* * *

"İşte, bir tane daha iç." Willa masanın üzerinden bana bir tane daha mimoza uzattı. Sevimli, aydınlık ve Paris tarzında bir kafedeydik. Chestnut Springs'in işlek anayolu Rosewood Caddesi'nde daha önce dikkatimi çeken bir yerdi.

"Zaten bir tane içiyorum." Şampanya kadehimi ona doğru eğdim.

Öteki elimi işaret etti. "Evet ama bu elin boş. Ve ben içmeyeceğim. Hamileyim." Aptalmışım gibi gözlerini devirdi ve kadehi parmak uçlarıma sürtünecek şekilde yerleştirdi.

"Neden sipariş ettin öyleyse?" Mücadele etmedim. Parmaklarımı kadehin sapına sararak kendime çektim.

Willa hafif bir kahkaha atarak omuz silkti. "Bilmem, içkili kahvaltının bir parçası olmak istedim."

Yanında oturan Winter tek kaşını kaldırdı. "Tam olarak *buradasın*. İçkili kahvaltıda. Daha neye ihtiyacın var?"

Willa iki avucumda bulunan mimozalara özlemle baktı. "İçkiye. Belli ki."

"Peki ya şampanya kadehinde portakal suyuna ne dersin?" diye Summer tatlı bir şekilde önerdi.

Willa bir inleme sesi çıkardı. "Bu bildiğin hakaret."

Gözlerim bu üç kadının arasında gidip gelirken, kendimi şimdiden çok daha insan gibi hissettiğimi fark ettim. Gülümsemek daha önce olduğu gibi öyle Herkülvari bir çaba gerektirmiyordu.

Winter büyük bir yudum aldı. "Bu içkinin tadı bir harika. Bunu daha sık yapmalıyım."

Willa onun böğrüne dirsek attı. "Herhalde yani, yapmalısın."

Summer başıyla onayladıktan sonra utangaç bir tavırla ekledi: "Seninle dışarı çıkmak hoş oldu Winter."

Kadehimi masanın karşısına doğru kaldırdım. "Buna kadeh kaldıracağım. Biraz Winter ilhamı işime yarabilir. Geçen gece Theo'ya giydirişini izledim, bu tavrı hayatımdaki erkeklere uygulamalıyım."

Kadehini benimkine vurdu ama başını yana eğdi. "Erkekler konusunda ilham kaynağı olacak biri olduğumu sanmam." Tek kaşımı kaldırırken gözlerim parmağındaki yüzüğe indi. Bunu fark edince, "Evet. Bu," dedi.

"Ne zaman bitiyor?" diye sordu Willa rahat bir tavırla, sanki bir evliliği bitirmek sıradan bir durumdu. Winter'ın evliliğiyle ilgili bütün kirli detaylara hâkim değildim, ama fena halde kar-

maşık olduğunu biliyordum. Summer'la aralarının hassas olduğunu ve birlikte takılmanın onlar için yeni bir durum olduğunu da biliyordum.

Hepsi benim için dışarı çıkmıştı, ama Willa'yla benim burada olmamızın da kız kardeşlere fazladan tampon görevi gördüğü belliydi.

Winter büyük bir yudum daha alarak kadehini bitirdi. "Kim bilir? Bunu sürüncemede bırakmak onu sertleştiriyor filan herhalde." Summer mimozası yanlış boruya gitmiş gibi öksürdü. Winter bunun farkına varmadı gerçi. Alkol onu biraz gevşetmiş olmalıydı. Başını bana doğru eğdi. "Sloane'un Chestnut Springs'te saklanma fikri gerçekten ama *gerçekten* çok cezbedici. Bunun için nereye kaydolmalıyım?"

Fazladan mimoza kadehimi ona doğru ittim ve tek kelime etmeden aldı. Winter'a daha yakından baktıkça, onun içkiye benden daha çok ihtiyacı olabileceğini düşünüyordum.

Ben, suyum sıkılmış gibi hissediyordum ama o düpedüz yorgun gibiydi; sanki benim tek gecelik uykusuzluğum onun sıradan haliydi.

"Burada bir ev kiralamak ister misin?" diye sordum. "Summer'ın spor salonunun birkaç sokak aşağısında bazı evlerin tadilatında yer aldım."

Bu Winter'ın yüzünü aydınlattı. "Öyle mi?"

"Evet. İçkili kahvaltının ardından sana gösterebilirim."

"Jasper'ın evleri, ha?" diye Summer merakla sordu.

"Evet, neden bize bu konuda daha fazla şey anlatmıyorsun?" diye üsteledi Willa.

Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıp gözlerimi aşağı indirdim. "Şey, aslında tüm blok onun. Ben boyadım ve..."

Willa elini salladı. "Hayır, hayır, hayır. Bize Jasper'dan bahset."

"Evet!" Winter kadehini havaya kaldırdı. "Neden bir saat kadar yerde yattığını anlat bize."

Summer masanın altından uzanıp dizimi sıktı, her zaman çok tatlıydı.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"En azından söylesene, Jasper'ın kocaman bir aleti var mı yok mu?" Willa masanın üstünden eğildi.

Başımla onayladım.

Winter bir homurtu çıkardı.

Summer'ın nefesi kesildi.

"Biliyordum!"

Summer en yakın arkadaşına gözlerini belerterek azarlayıcı bir bakış attı. "Neden en baştan başlamıyorsun Sloane?"

Sandalyemde geriye yaslanıp benimle oturan üç kadına baktım. "Pekâlâ, on yaşındayken onu ilk gördüğüm ana dönmem gerekecek."

Herkesin göğsünden ortak bir ıslık çıktı. Kadehimi kaldırdım. "Evet. Buna kadeh kaldırılır, değil mi? Onca yıl süren karşılıksız karasevda. Sadece yakın zamanda bunun o kadar da karşılıksız olmadığını öğrendim."

Willa'nın elleri havaya kalktı. "Bütün bu kaçak-gelin-arkadaşıyla-işi-pişiriyor olayı da bu yüzden, değil mi?"

Başımı yukarı aşağı salladım. "Yani, evet. Bundan biraz daha karmaşık sadece."

"Mesele ne?" Willa'nın kafası karışmış gibiydi.

"Evet, o ne yaptı?" Winter'ın sesinden sertlik akıyordu.

"O hiçbir şey yapmadı. Sorun da bu. Sadece donakaldı. Bana her şeyi anlatabileceği kusursuz bir an yakalamıştı. Fazlasıyla harap durumda. Kendini çok sıkı kapatmış. Ve bunun nedenlerini

biliyorum. Onu gerçekten suçlayamıyorum bile. Ben sadece... onun bunları aşması için yeterli olmak istiyorum."

Gözlerimi arka arkaya kırpıştırarak büyük bir yudum aldım. "Benim için yaptığı her şey beni önemsediğini gösteriyor. Ama ihtiyacım olan şey..." Dilimi şaklatarak başımı sertçe eğdim. "...ne, hiç bilmiyorum. Sanırım yıllar boyunca beni istemediğine inandıktan sonra onun benimle mutlu, basit bir ritim yakalamasından daha fazlasına ihtiyacım var. Bensiz yaşayamayacağını hissetmek istiyorum. Beni elde etmek için hiçbir şey yapmadı sanki. Eğer kelimeleri bulamıyorsa, eylem istiyorum. Sadece... *bir şey* işte."

Kafalar sallandı ve ben de güvencenin, uykusuzluğun ve aç karnına içilen şampanyanın beni teşvik ettiğini hissettim.

"Dar görüşlü biri gibi görünme riskine rağmen söylemeliyim, onun da en az benim kadar aşk acısı çekmesini istiyorum. Onu çok uzun süre istedim. Asla fark etmemesi beni neredeyse öfkelendirdi. Artık fark ettiğini kanıtlamasını istiyorum."

"Yani siz ikiniz... ayrıldınız mı?" diye sordu Summer, sesi alçak ve tereddütlüydü.

"Hayır. Bilmem..." Benden karanlık bir gülüş kurtulurken omuz silktim. "Sanırım ikimiz de büyürken travmalar yaşadık. Ebeveynlerin ağzına sıçınca yetişkin olmak zor, biliyor musunuz?"

Summer'la Winter birbirine anlamlı bir bakış attılar ve sonra Winter, "Evet. Sanırım anlayabiliyoruz," dedi.

"Derinlerde bir yerde Jasper'ın beni asla bırakmayacağını biliyorum. En kötü halimde bile bırakmaz. Bizim olayımız da bu. En boktan tavırları sergileyebiliriz, ama asla uzun süre birbirimize kin tutamayız."

"Aaah. Buna bayıldım." Willa burnunu çekti.

"Bana kendimi güvende hissettirmesini istedim. Ama ona kendini güvende hissettirecek bir şey de söylemedim ve buna ih-

tiyacı olduğunu biliyorum. Temelde hiç planım yok çünkü... ne yapacağımı bilemiyorum." İç çekerek tepemdeki ışıklara baktım, onu uzaklaştırdığım için kendimi biraz sorumlu hissediyordum. "Babamla yüzleşmem lazım, böylece hayatıma doğru düzgün devam edebilirim. Yeniden başlayabilirim. Önce kendi güvenliğimi bulmam gerek. Sadece çok geç kalmamış olmayı umuyorum. Ama sonra onun hokeyi kaybettiğini düşünmek? Kariyerini? Tutkusunu? Benim uğruma hepsini? Buna karşı duramayacağımdan endişeliyim."

"Adamın sana nasıl baktığını görmedin mi sen?" Winter, sırıtmak için tuhaf bir zaman olsa da bana sırıtıyordu.

"Galiba hayır."

"İkinizle de henüzgeçen akşamki yemekte tanıştım, ama adam her kelimeni dinliyor. Her hareketini izliyor. O odada olup biten diğer şeylerin farkına vardığından bile emin değilim. Bu da beni... bu da beni, şey... dürüst olmam gerekirse beni üzdü. İzlemek neredeyse acı vericiydi. Ama, ha, bu benlik bir durum." Pencereden dışarı baktı. "Her halükârda ona ve büyük aletine güven oyu veriyorum. Güven bana. Karşı duracaksın. Bence yola gelecek."

"Ama ya gelmezse?"

Winter omuz silkti ve öteki iki kadın fal taşı gibi gözlerle bana baktılar. Ne söyleyeceklerini bildiklerinden şüpheliydim. Jasper çoğu insan için sırlarla kaplı bir muammaydı.

"O zaman hayatına devam edersin."

Hayatına devam edersin.

Mimozamdan büyük bir yudum aldım. Kulağa çok basit geliyordu. Çok kolay. Çok... bariz.

Ama bir o kadar da imkânsız.

Jasper Gervais'i aşıp hayatıma devam etmek bir seçenek olsaydı çoktan yapmış olurdum zaten.

36

Jasper

Willa: Selam. Ben Willa.

Jasper: Selam Willa. Ben de Jasper.

Willa: Sana mesaj atıp aletinin ne kadar büyük olduğunu soracaktım, ama Cade'in buna bayılacağını pek sanmıyorum.

Jasper: Acaba neden?

Willa: Onun yerine, bunun aletinin ne kadar büyük olduğunu *kanıtlaman* için bir fırsat olduğunu söylemeyi düşündüm.

Jasper: Tavsiye için teşekkürler.

Willa: Bu bir tavsiye değil. Bir motivasyon.

Willa: Ayrıca asla o kızdan daha iyisini bulamazsın. Ne kadar ünlü olduğun umurumda değil.

***

"Yani sana, *onunla bir şans yakalamak için kariyerinle kumar oynar mısın* diye sordu ve sen de hiçbir şey söylemedin mi?" Harvey, dumanı tüten kahve

kupasının üstünden sanki ömrü boyunca gördüğü en aptal şey benmişim gibi bakıyordu.

"Doğruca Roman'ın evine gittim ve işleri çözebilmek için takım yönetimini aradık. Her şeyi açıkladık."

"Kıza bunu söyledin mi?"

"Belki söylemem gerekirdi ama ona bir planla gitmek istedim. Bir *kanıtla.* Ona kariyerimin güvende olduğuna dair garanti vermek istedim. *Bizim* güvende olduğumuza dair."

Harvey planımın berbat olduğunu düşünüyor olmalıydı çünkü, "Siz delikanlıların hepsi geri zekâlı," dedi.

Sloane'u pazartesi günü aramıştım. Aramayı yok saymış, ama bana Summer ve Willa'yla dışarıda olduğunu söyleyen bir mesaj atmıştı. Ama bu beni, sırf ona yakın olabilmek için yandaki boş evde şişme yatakta uyumaktan alıkoymamıştı.

Salı günü sahada işim bitince evimize gitmiştim ama ön kapıya vardığımda, Sloane ile Winter'ı aralarına yığılmış altılı Buddyz Best ve Çin yemeği kutularıyla görmüştüm. Yere yatmış tavana bakıyor ve kontrolsüzce gülüyorlardı. Kapıyı çalıp araya girmenin aptalca olacağı bir andı.

Bir de belli ki ödlekliğim tutmuştu. Kafamın içinde takılı kalmış ve kendimden nefretimin beni ele geçirmesine izin vermiştim. Bir çözüm bulmak için gözlerimi ondan ayırmamaya karar vererek uzaklaştım. Yine yan evde uyumuştum.

Bugün ise çarşambaydı, bu geceki maçıma hazırlanmak için şehirde olmalıydım ama aklımı kaçırmak üzereydim. Sloane bu akşam babasıyla yemek yiyecekti ve benim de fazlasıyla ihtiyacımız olan iki puanın söz konusu olduğu bir bölgesel maçım vardı.

Ama işte buradaydım; gerçek bir tavsiye almak için yanma geleceğim tek adamla konuşuyordum. Çünkü her ne kadar mer-

hum karısı Isabelle'le tanışmamış olsam da onun harika bir koca olduğunu biliyordum. İlişkiler hakkında bir iki şey biliyor olmalıydı ama ben hiçbir şey bilmiyordum. Hayatımda pek de harika örnekler görmemiştim.

"Dondum. Panikledim." *Her zaman yaptığım gibi.*

"Jasper." Adım dudaklarında üzgün bir iç çekiş gibiydi.

"Onun isteklerine saygı göstermeye çalışıyorum," diye açıkladım.

"Evlat, sana bir şey söyleyeceğim ve bunu sadece senin kadar iyi bir adama söylerim." Duraksadı, gözleri yüzümü tarıyordu. "Bu defa *fazla* saygılı davranıyorsun."

"Bilgece sözler için teşekkürler." İnanamayan bir kahkaha atarak kendimi kanepeye bıraktım ve yüzümü ovuşturdum.

Ama gözlerimi her kapatışımda Sloane'u görüyordum.

Dans ediyor ya da yüzüme dikkatle kil maskesi uyguluyordu. Bazen Sloane'u rasgele bir barda, kızları benden uzaklaştırmak için korkuturken görüyordum. Başka zamanlarda bir dağ gölünde yüzerken. Sloane'u sahnede görüyordum.

Buzdaki çizgilerin rengi? Bana onun gözlerini hatırlatıyordu.

Geçen gün kahveme gereğinden fazla krema koyduğumda? Saçları.

En sevdiğim duş jelini kullanırken? Onun bana doğru eğilip derin bir nefes alışı.

Sloane *her yerdeydi.*

"Siz ikiniz ayrıldınız mı o zaman? Aile toplantıları tuhaf olacak şimdi. Violet seni öldürecek."

"Biz ayrılmadık," dedim tersçe.

Sesinin tonuna dikkat et, geri zekâlı, der gibi tek kaşını kaldırdı. "Ayrılmadığınızı nereden biliyorsun? Bu konuda konuştunuz mu?"

"Çünkü..."

"Ya da daha iyi bir soru: Ayrılmadığınızı Sloane nereden bilsin? Tanrım, birlikte olduğunuzdan bile haberi var mı?"

İnleyerek tavana baktım. Anksiyete göğsümde birikiyordu. Dağıtabilirmişim gibi göğsümü ovuşturdum ama faydası olmadı. "Evet. Biliyor."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Sadece bizi öylece ayıramazsın. Biz... bilmiyorum. Biz bundan daha büyüğüz."

"Yani o kuyruklu bebekleri filan görmezden gelebilirseniz sizi birbirinizden ne ayırabilir, pek emin değilim."

Başımı iki yana salladım. "Hıyar."

"O zaman siz..." Ellerini salladı. "Ara vermiş ruh eşlerisiniz. Evet, evet. Bu çok mantıklı."

Ruh eşleri. Bu ağır geliyordu.

Ama yanlış gelmedi.

"Onu seviyor musun?"

Harvey'e dik dik baktım, günlerdir yaptığım gibi kafamdakileri toparlamaya çalışıyordum. "Tabii ki onu seviyorum. Onu her zaman sevdim."

"Bunu ona söyledin mi?"

Karnıma bir yumru oturdu. "Hayır."

"Neden?"

Azarlanan bir çocuk gibi hissederek kayıtsızca omuz silktim.

"Nedenini biliyorsun. Bunu biliyorsun. Yüksek sesle söyle."

Beni alıkoyan şeyi nihayet söylerken sesim gergindi. "Çünkü sevdiğim insanlar ya öldü ya da beni terk etti."

Harvey iç çekerek geniş oturma odasında şöminenin yanındaki büyük deri koltuğa gıcırtıyla yayıldı. "Sen yirmi yıldır o

kızın gözbebeğisin ve seni hiç terk etmedi. Onu ne kadar kötü incitsen de gitmedi."

Batma hissinin ardından bulantı geldi.

"Asla onu incitmek istemedim. Yemin ederim, bilmiyordum... bundan bir şeylerin çıkabileceği zaman en azından. Yani o çocukken hepimiz biliyorduk. Ama yetişkinlikte? Herkes için bu kadar barizse, nasıl oluyor da siz pislikler şu ana kadar benimle bu konuda dalga geçmediniz?"

"Çünkü hiç aynı şekilde hissediyormuş gibi görünmedin. Kız ergenken yeterince dalga geçmiştik. Artık acımasızlık gibi görünmeye başladı. Bir noktadan sonra artık komik değildi. Birinin sana bunu söylediğinden emin değilim Jasper, ama okunması zor birisin. Huysuz ve değişken mizaçlısın. Kapalı kutu gibi. Özünde biraz özgüvensiz."

"Tamam. Evet, anlıyorum. Bu özgüvenime çok iyi geliyor. Lütfen devam et." Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı öne eğdim.

"Ayrıca hassassın."

Haksız değildi. Kafamın içinde yaşıyor ve her şeyi yoğun hissediyordum. Her zaman böyleydi.

"Ve korkuyorsun," diye ekledi, sırf işleri ne kadar fena halde berbat ettiğimi net bir şekilde açıklamak için.

"Evet. Öyle. Gerçekten acayip korkuyorum."

Harvey'in ağır ayak seslerinin odada ilerlediğini ve sonra onun kanepede yanıma çöktüğünü duydum. Elini sırtımın ortasına koyduğunda burnumun direği sızladı. "Neden?"

"Ya yanlış seçim yaptıysam? Ya her şeyi riske attıysam ve hepsi elimde patlarsa? Ya Sloane buna değmediğimi fark edip beni terk ederse? Ben... Ben tüm bu ihtimallerle felç olmuş durumdayım. Bu sadece *'Ya pakın geçmesine engel olamasam?'* da değil. O zaman maçı kaybederim. Hayat devam eder. Ama bu? Beni

seven ve benim de sevdiğim insanların hayatlarını mahvetmek konusunda üstün bir kabiliyetim var. Bu benim özel yeteneğim."

"Bu doğru değil. Olaya yanlış yerden bakıyorsun. Ben seni seviyorum ve sen hayatımı daha da güzelleştirmekten başka bir şey yapmadın."

Boğuk bir ses boğazımda takılı kaldı ve Harvey elini yukarı kaydırarak omzumu sıktı. Kafamı salladım ama başım hâlâ öndeydi.

"Ebeveynlerinle hiç tanışmadım Jasper. Ama şunu söylemeliyim; tanışmak da istemem. Seni arkada bırakabilen biri? Seni hak ettiğin şekilde sevmemişler. Ve Sloane'un da buna katılacağına eminim. O kız seni asla arkasında bırakmadı, bir anlığına bile. Ne kadar sevilmez olursan ol yine de seni sevdi. Aşkına karşılık vermediğinde de seni sevdi ve hiçbir şey istemedi. Bence şu an senden tek istediği, artık aşkına karşılık vermen. Ve sen bana zaten karşılık verdiğini ama bunu ona söyleyemeyecek kadar ödlek olduğunu anlatıyorsun. Kız yeterince uzun süre bekledi, ne dersin?"

"Ama ne yapmam lazım? Ona ailesinin yerine beni seçmesi için yalvarayım mı? Aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Pislik de olsalar, bir şekilde onların civarda olmasını istersin. Bu kararı Sloane için veren kişi olmak istemiyorum."

"Sloane adına tek bir karar vermen gerekmiyor, sadece kendi adına vereceksin. O kız yıllardır seni seçiyor. Sadece senin de onu seçmeni beklemekten usandı. Sloane'u suçladığımı söyleyemem. Bir şeyleri anlamakta kağnı gibi yavaşsın. Ve şimdi senden ayrıldı. Sloane'dan daha iyisini bulamayacağını sana söyleyen oldu mu?"

"O benden ayrılmadı. Ve evet, bugün Willa bana söyledi. Hepiniz çok düşüncelisiniz. Bunun için teşekkürler."

"Siz ikiniz konuşuyor musunuz?"

Dönüp ona pis bir bakış attım ama içten içe kalbim hızlandı. *Benden ayrıldı mı?* Gerçekten tam bir geri zekâlıydım.

"Yani, ortada sadece tek bir soru var Jasper." Kahvesini yudumladı ve beni öylece bekletti. İhtiyar bundan bir şekilde keyif alıyordu.

Hıyar.

"Soru ne?"

Bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi omuz silkti. "O kumarı oynar mısın?"

"Tekrar tekrar."

Hokeyi seviyordum ama Sloane'a olan sevgimin yanından bile geçemezdi. Hokeysiz iki haftayı, Sloane'sız birkaç günle kıyaslamak bana bir şeyi açıkça göstermişti: Hokeysiz yaşayabilirdim ama Sloane'sız yaşayamazdım.

Sevgi dolu bir tavırla kafamın arkasına vurdu. Öyle bir şey varsa tabii. "O zaman kıza söylesene, geri zekâlı."

Kapının çalınışı ikimizin de dikkatini çekti. Harvey dizime vurdu. "Ben kapıya bakayım. Sen de burada oturup kendi aptallığında boğul ve bunu düzeltmek için plan yap."

Kıkırdadım. Sadece Harvey duygusal bir motivasyon konuşması yaptıktan sonra beni güldürmek için benimle açıkça alay ederdi.

Kapmm menteşeleri gıcırdadı ve hiç beklemediğim bir ses duydum. "Harvey."

"Cordelia?"

Ayağa kalkıp ön kapıya doğru ilerledim ve Sloane'un annesinin elinde Louis Vuitton bir valizle köşeyi döndüğünü gördüm. "Acaba boş bir odan var mı?" dedi. Önce valizine, sonra Harvey'e baktı. Harvey'in gülümsemesi solgundu. "Eşyalarımı getirmek için güvenli bir yer çok makbule geçer."

"Elbette. Ben..."

"Ah," diye soludu beni fark edince. "Buradasın."

Ona bir baş selamı verdim, aniden arkasına saklanmak için keşke şapkam başımda olsaydı diye düşündüm. "Bayan Winthrop."

Bana rahatsız edici olacak kadar uzun bir süre baktı ve sonra gözleri yaşlarla doldu. "Senin korkutup kaçırmasına izin verme Jasper." Kızınınkilere çok benzeyen açık mavi gözleriyle beni olduğum yere çiviledi. "Seni de kontrol etmesine izin verme. O adam sana pençelerini geçirir ve bir bakarsın ki elinde pişmanlıklar yığınından başka bir şey yok. Bu noktada kızım için yapabileceğim en iyi şey, ona örnek oluşturmak. Sloane için o hayatı istemiyorum. Sloane için o *adamı* da istemiyorum. Onlardan kurtulurken yanında olmana ihtiyacı olacak."

"Onlar kim?" diye sordum, ne söylediğini bir araya getirirken panik içimde dolaşmaya başladı. Ne yaptığını anlamaya başlamıştım.

Bakışlarım Harvey ile Cordelia arasında gidip geldi. Harvey'in gözleri merhum karısının kız kardeşine, daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla kilitlenmişti.

"Sterling. Robert. Onlar gibi adamlar hiçe sayılmayı iyi karşılamazlar. Taktik yaparlar. Plan kurarlar. Bu akşam yemeği sadece bir doğum günü kutlaması olmayacak. Bir darbe olacak ve bu yüzden orada bulunamam. Kızımın onlar tarafından oynatılmaya devam ettiğini izleyemem."

Kalbim göğsümde sert ve ağır bir şekilde çarpıyordu. "Oynatılmayacak."

Annesi iç çekerek bana hüzünle baktı. "Belki, ama bu onları denemekten alıkoymayacak."

Ön masadan anahtarlarımı alıp bir baş selamıyla yanlarından ayrıldım.

"Jasper!" Cordelia bana seslendiğinde, arabamın sürücü kapısına ulaşmıştım. "The Frontier Et Lokantası."

Neredeyse gülecektim.

Her şeyin başladığı yer. O lanet restorandan nefret ediyordum, ama yine de oraya varmak için acele ettim.

Sloane beni asla arkada bırakmamıştı, ben de onu arkada bırakmayacaktım.

Şehre olan bir saatlik araba yolculuğu sırasında aklımdaki tek düşünce, Sloane'un bana ihtiyacı olduğuydu. Orada hemen onun yanında *olmama* ihtiyacı vardı.

Ve onu seviyordum.

37

Sloane

Anne: Orada olamayacağım için üzgünüm.

Sloane: Seni suçlamıyorum. Uzun bir yemek olacak. O kadarın söyleyebilirim.

Anne: Bana ilham veriyorsun Sloane.

Sloane: İlham mı veriyorum?

Anne: Başkalarının ne düşündüğünü daha az önemsemek için. Kendime öncelik vermek için. Daha güçlü olmak için.

Sloane: Güçlü hissetmiyorum.

Anne: Ah, canım benim. Ama güçlüsün. Ve sana o mesajı yolladığım için asla pişman olmayacağım, çünkü o gün ne kadar güçlü olabileceğini öğrendin.

* * *

Durduğum yerden babamla Sterling'in pencere yanındaki bir masada yan yana oturduğu manzarayı rahatlıkla görebiliyordum. Yüzlerinde gülümsemeyle kafa kafaya vermişlerdi, sınıfta fısıldaşan iki küçük oğlan gibiydiler.

İki küçük oğlan.

Bu, tam olarak oldukları şeydi. Gerçek adamların huzurunda geçirdiğim son birkaç ayın ardından, aradaki farkı her zamankinden daha net görüyordum. Bunun parayla, eğitimle ya da kişinin sosyal statüsüyle bir ilgisi yoktu. Tamamen içindekilerle alakalıydı.

Ruh. Yürek. Sözlerden daha etkili olan eylemler.

Bu iki pislik, canlarının istediğini söyleyebilirlerdi. Artık bunları yemiyordum. Altında yatanları görebiliyordum.

Fazlasıyla uzun bir süre yumuşak ve ağırbaşlı küçük bir güvercin olmuştum. Ve beni yakmışlardı. Beni kavurmuşlardı.

Ama görünüşe göre ben bir ejderhaydım ve küçük oğlanlardan da onların saçmalıklarından da bıkıp usanmıştım.

Omuzlarımı dikleştirerek The Frontier'ın karşısındaki Cartier'ın dış duvarına yaslandım.

Bugün biraz akşamdan kalmaydım. Winter'la dibine vurmuştuk. Görünüşe göre düşündüğümden daha çok ortak noktamız vardı. Winter eğlenceliydi ve çok fazla ucuz bira içip benimle yere yatmaya hazırdı.

Üstümdeki güç kıyafeti ve şehre bıraktığı için de minnettardım. Ayrıca onunla Chestnut Springs'te komşu olmaya sabırsızlanıyordum, çünkü bu lanet olası boktan yemekle işim biter bitmez doğruca o küçük eve dönecektim.

Ait olduğum yere. Kendim gibi hissettiğim yer. Gerisini giderken düşünecektim; kendim için.

Ve hiçbir kuralın olmamasında özgürleştirici bir şeyler vardı. Önüme serilen bir yol ve planla geçen bir ömürden sonra... paşa gönlüm ne isterse onu yapacaktım.

Bir kez daha omuzlarımı dikleştirdim, dört şeritli trafiğin her iki tarafını da kontrol ettikten sonra caddeye adım attım.

Yaya geçidi olmayan yerde karşıdan karşıya geçmek de iyi hissettiriyordu.

Restoranda yer göstericiye düz bir şekilde gülümseyerek tek elimi kaldırdım. "Hayır, teşekkürler. Nereye gideceğimi biliyorum." Adamın bana bir cevap vermesine fırsat tanımadan hızla yürüyerek, görmek istediğim son iki adamın oturduğu masaya doğru ilerledim.

Gergin olurum sanmıştım ama sadece... coşkuluydum.

"Baba, Sterling."

Beni gördüklerine şaşırmışlar gibi kafaları hızla bana doğru kalktı. Genellikle bir çalışan beni buraya getirirdi ama bunu kesinlikle istemiyordum.

"Sloaney..." Sterling beni baştan ayağa süzdü. "Bu kıyafetin içinde çok ciddi görünüyorsun."

Neredeyse gülecektim. Onu görmezden geldiğim aylardan sonra söylemesi gereken şey *buydu*.

"Teşekkürler." Ona alaycı bir gülümseme gönderdikten sonra babamın karşısında pencere yanı sandalyeyi çektim. Sterling'den mümkün olduğunca uzak.

Babamın gözleri üzerimde gezinerek beni değerlendirdi ve ne gördüğünü merak ettim. Gözümdeki perdenin kalktığını, onu artık hiç olmadığı kadar net gördüğümü anlayabilmiş miydi acaba?

Ondan *nefret* etmiyordum. Ona karşı kayıtsızdım.

Eskiden bana kızmadığını, hayal kırıklığına uğradığını söylerdi. Ve şu an, onun hakkında aynen öyle hissediyordum.

Derin bir hayal kırıklığı. Çünkü onu her zaman sevecektim. O her zaman örnek aldığım biriydi ve bunların hepsinin uydurma olduğunu, onun karakterine uygun düşmediğini fark etmek hayal kırıklığı yaratıyordu. Hayatımdaki diğer adamın da beni, babamın zırvalıklarını aşacak kadar *çok* sevmemesi can yakıcıydı.

Ama saçlarım geride toplanmış, tırnaklarım kan kırmızısı boyanmış ve parlak smokin yakalı siyah pantolon takımı giyerken daha az can yakıyordu.

Winter haklıydı. Karşımdakilere dayak atıp onları öttürmeye hazırdım.

Robert, "Doğum günün kutlu olsun Sloane," diyerek kırmızı şarapla dolu kadehini kaldırdı, bana içkiden teklif bile etmemişti.

Uzanıp kendime büyük bir kadeh doldurdum. Böyle yerlerde başka bir hata da garsonu beklememekti. Ya da benim yaptığım gibi kadehi aşırı doldurmak.

Bu adamların kendine gelmesini beklemekten yorulmuştum ve burada olduğum için bile sürahi dolusu şarap hak ediyordum.

"Teşekkürler baba," diye nihayet yanıtlamadan önce kadehimi doldururken, ikisini de kadehleri havada bekletmiştim zaten. İkisinin de benim yerime doldurmayı teklif edecek kadar centilmen olmadığı apaçık ortadaydı.

Kadehler tokuşturuldu ve içtik. Gözlerimi babama aşırı odaklayarak ve dudaklarımı aşırı titiz bir şekilde birbirine bastırarak şarabı tattım. Pahalı bir şeydi ama Buddyz Best'i kafaya dikmeyi tercih ederdim.

"Annem ne zaman geliyor?" Bakışlarımı restoranda dolaştırdım ve gerçekten bunu bir gösteriye çevirdim, ama gelmeyeceğini zaten biliyordum. Bana söylemişti. Ayrıca o videoyu babamın telefonunda bulduğunu ve düğün günü bana isimsiz bir şekilde yolladığını da anlatmıştı. Sanırım şantaj için yem bir videoydu.

Görünüşe göre annemle aynı dönemde aklımız başımıza gelmişti. Belli ki Robert Winthrop ikimizi de fazla zorlamıştı.

"Bugün biraz keyifsizdi. Bu gece sadece üçümüz olacağız."

"Aslında..." diye duymayı hiç beklemediğim bir ses ahenkle giriş yaptı. Kalbim göğsümde tekledi ve kendime hâkimiyetim bir saniye için dağıldı. Ağır çekimde hareket eder gibi dönüp

Jasper'ı masanın ucunda beklerken gördüm, kusursuzca dikilmiş takım elbisesinin içinde kalp durduracak kadar iyi görünüyordu, gözleri üstümdeydi ve dudaklarında kibirli bir gülümseme vardı. "Dördümüz olacağız." Otorite dolu bir tavırla bana doğru bir adım attı, eğildi ve çenemi ona doğru kaldırdı, gözleri vahşi bir bakışla gözlerimi yakaladı. "Sunny, üzgünüm geç kaldım."

Geç.

Çok basit bir sözdü. Ama yine de beni içten dışa sıcacık yaptı.

O burada.

Tek yapabildiğim katı bir baş onayı oldu; alnıma bir öpücük kondurduktan sonra o da aynı hareketi yapıp yanımdaki sandalyeye oturdu.

Benim kayam. Konfor alanım. Hüzünlü gözleri olan altın kalpli çocuk.

Ona doğru döndüm. "Senin maçın var." Bileğimdeki zarif Rolex'ime baktım. "Şu anda."

"O kamyonette bir söz verdik, unuttun mu? Sensiz asla devam edemem. Hiçbir şey burada seninle olmaktan daha önemli değil." Masanın altından dizimi kavradı ve başını kıyafetime doğru eğdi. "Bu arada büyüleyici görünüyorsun."

Hiçbir şey burada seninle olmaktan daha önemli değil.

Birkaç kez yutkundum, gözlerimi önümdeki adamdan ayıramıyordum. O söz. Haklıydı. Ve ben de ona söz vermiştim.

"Jasper..."

Eli güvence verircesine dizimi sıktı. "Cevap evet, Sloane."

Başımı yana eğdim. "Evet, ne?"

"O kumarı oynarım. Bütün gün. Her lanet gün."

Gözlerim batmaya başladı ve ıslaklığı uzaklaştırdım. Burada ağlamayacaktım. Babamla Sterling'i bu ana ortak etmeyecektim.

Dönüp o iki adama baktığımda, yüzlerindeki öfke barizdi.

"Sen bu konuşmanın bir parçası değilsin Gervais." Babam onu sindirebilirmiş gibi gözlerini dikti. Ama bu güç, gözlerinin önünde parmaklarının arasından kayıp gitti.

Jasper sandalyesinde geriye yaslandı ve sırıtarak iyice yerleşti. "En azından bir şeyde haklısın. Buraya müdahale etmeye gelmedim. Tek kelime etmeyeceğim. Sadece Sloane'un yanında olmak için buradayım."

"Haddini aşıyorsun," diye Sterling yakındı, öfkeden resmen titriyordu. "Buraya ait değilsin."

Jasper ona gülümsedi, soğukkanlılığını koruyordu ama bu arada karşısındaki adamlarla dalga geçiyordu.

"Yeter," diye patladım. "İkinizin bana söylemesi gereken bir şey mi var? Çünkü kendimi gayet net ifade ettiğimi sanıyorum. Sana..." Babamı işaret ettim. "...hazır olduğumda seninle konuşacağımı söyledim." Parmağımı Sterling'e çevirdim. "Ama seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum."

"Sloane, incinen duygularını aşman lazım."

Sterling'e tek kaşımı kaldırdım. "Anlamıyorsun, değil mi? Sikinle yaptığın şeyler benim duygularımı incitemez. Yaptığın şey sadece benim için bir uyanış anıydı. Seni zerre kadar önemsemediğimi fark ettiren bir uyanış. Seni görmezden gelmek kolaydı, çünkü seni aklımın ucundan *bile* geçirmiyorum."

Ben konuştukça Sterling'in yüzü, kadehindeki şarabın koyu kırmızısına çalmaya başladı. Jasper'ın parmakları geniş paça pantolonumun iç dikişlerine kaydıkça özgüvenim artıyordu. Sadece onun orada, hemen yanımda olması...

İstediğim tek şey buydu. Birlikteyken ayrı olduğumuzdan çok daha iyiydik.

"Bunun tek nedeni, bu karavan çöplüğüyle orospuluk ediyor olman."

Yanı başımda Jasper'ın bedeni tamamen kaskatı kesildi. Sterling'in sözlerinde ve sesindeki zehir karşısında ağzım açık kalmıştı. Bu, fıçıda yıllandırılmış viskiye ve egzotik hayvanları avlamaya gösterdiğinin dışında onu gördüğüm en tutkulu an olabilirdi.

Daha fazla şey söylemek üzereyken Jasper sıçradı ve Sterling'in nefesi kesilmiş ciyaklaması kulaklarıma ulaştı. Yaşadığı panikle yüzü geriye doğru kaydı, kırmızı şarabın sıçrayarak dökülmesi ve sandalyesinin yere çarparken çıkardığı yüksek takırtıyla Sterling gözden kayboldu.

Tükürükler saçarak kendini toparlamaya çalıştı.

"Sen az önce..."

"Sandalyesini tekmeleyerek devirdim mi?" diye Jasper, babamın sorusunu yarıda keserek tamamladı. "Evet. Çünkü onun kızınla bu şekilde konuşması senin için sorun olmayabilir, ama benim için sorun. Karavan parkında daha iyi terbiye veriliyor demek."

Babam en azından biraz sinmiş görünecek kadar aklı başındaydı.

Ama ben? Ben uygunsuz anlarda her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Sterling'i dört ayak üstünde kalkmaya çalışırken görünce kahkahalara boğuldum. Şık gömleği kırmızı şarapla kaplanmıştı. Saçları karmakarışıktı. Ve iyi anlamda da değil.

"Sen öldün Gervais." Sesinin sert çıkmasına uğraşıyordu ama bu adamla ilgili her şey o kadar sığdı ki.

Bu daha da şiddetle gülmeme neden oldu.

Âleme maskara olmuştuk ve ben durmadan kıkırdıyordum.

"Sloane, topla kendini. İnsanlar bakıyor," diye beni tersledi babam.

Gözlerimde yaşlar birikince ovuşturdum ama kahkahalar gelmeye devam ediyordu.

Jasper aşağı doğru eğilip kulağıma fısıldadı: "Eğer seni güldürecekse herkes izlerken onun kıçını tekmeleyebilirim."

Sesindeki keyfi duyabiliyordum ve bir elimi boğazımdan geçirerek Jasper'a durması için sessizce yalvardım. Çünkü artık beni kışkırtıyordu.

Çünkü beni tanıyordu.

Beni anlıyordu.

"Sterling," dedim hırıltıyla. "Seninle asla evlenmeyeceğim. Yani..." Bir kıkırtı beni ele geçirirken zorla bastırdım. Bu cümle gülerek söylenmeyecek kadar çok aşağılayıcıydı. Ama bunu o kadar bile takamadım. "Asla."

"Ve baba..." Başımı iki yana salladım, kahkahalarım yavaşlıyordu. "Artık bilmiyorum bile. Şu son birkaç ayda bana söylediklerin?" Elimi Jasper'ın elinin üstüne koydum. "Sevdiğim insanları tehdit edişin? Seni affedebilecek gücü kendimde bulabileceğimi düşünmek istiyorum. Ama bu doğru mu, yoksa yalnızca benim hâlâ itaatkâr oluşumdan mı kaynaklanıyor; karar vermek için biraz kendimi araştırmam gerekecek. Küçük bir kızın babasını sevmesi gerekir ama babası da onu sevmelidir. Ne pahasına olursa olsun onu korumalıdır. Ve şu son birkaç ay bana bir şey öğrettiyse o da sen beni, benim seni sevdiğim gibi sevmiyorsun. Ben daha iyisini hak ediyorum."

Şimdi dönüp Jasper'a baktım; sıklıkla olduğu gibi gözleri benim üzerimdeydi. Ama bugün hüzünlü değillerdi. Gururla parlıyorlardı. Tenimi yakıyorlardı.

Karşımda oturan iki adama döndüm. "Hak ettiğimden daha azına razı olmaktan bıktım. Sterling, sonsuza dek siktir git. Baba, benimle bir ilişkiyi nasıl hak edeceğini bir düşün. Belki bir gün konuşabiliriz."

Ben aniden ayağa kalkınca sandalye gıcırdadı.

Jasper'ın eline uzanarak, bunu onların önünde bariz bir gösteriye dönüştürdüm. Bu Tanrı'nın cezası restorandan sonsuza kadar kurtulmak isteyerek onu da beraberimde çektim.

Geçerken Sterling'in koluna sürtününce koluma yapıştı. "Yüzük nerede? Geri istiyorum."

Kolumu aniden döndürüp ondan kurtarırken Jasper bana yaklaştı, bana el sürmeye cüret ettiği için Sterling'i öldürmeye hazır görünüyordu.

"Kaybettim." Tekrar kahkaha atarken sorunumun ne olduğunu düşündüm. Acaba neden en uygunsuz anlarda gülmek zorundaydım? Şu an tam bir kaçık gibiydim.

Ama son kahkahayı koparan kişi Jasper oldu, eski nişanlımın kulağına eğilerek, "Becererek o yüzüğü parmağından çıkardım," diye fısıldadı.

Darbe yerini bulduğunda Sterling'in yüz ifadesini resmetmesi için keşke bir ressam tutabilseydim. Ona verilen para boşa gitmezdi.

Jasper beni restorandan çıkardı. Aylar önce ilerlediğimiz yolu kullandık. Sadece şimdi her şey çok farklıydı.

Çok muallaktaydı.

Çok plansız.

Çok... mutlu.

38

Jasper

Roman: Yönetim ve sahipler aynı fikirde. Konuştuğumuz her şeyi bildirdim. Sadece o şerefsize, *yaylanıp gitmesini* söylerlerken duvarda bir sinek olmak isterdim.

Jasper: Teşekkürler koç.

Roman: Sana her zaman arka çıkarım Jasper. Şimdi git ve kızı kap.

* * *

O ağır ahşap kapıyı iterek dondurucu aralık havasını içime çektim. Kar ve egzoz dumanı kokuyordu. Ve özgürlük tadındaydı.

"Beni bu lanet restorana bir daha getirme," diyerek Sloane'u kendime çektim. Dudakları tırnaklarıyla aynı kırmızı tonundaydı.

Gerçek bir fettan kadın havası vardı ve bundan acayip keyif almıştım.

Güldü, sesi sersemlemiş gibiydi ve gözleri kocaman açılmıştı. "Az önce tüm o şeyleri söylediğime inanamıyorum." Bir elini

yanağına götürdü. "Ona yüzüğü parmağımdan becererek çıkardığını söylediğine inanamıyorum!"

Artık ben de gülüyordum, çünkü o şey çok tatmin ediciydi. "Herifin yüzünü gördün mü?"

Sloane başını salladı, dudağını ısırdı, vızıldayarak yanımızdan geçen arabaların farlarının yansıdığı gözleri parlıyordu. "Benim için geldin," diyerek çenesini kaldırdı ve bana en güzel gülümsemesini gösterdi.

"Elbette. Sana asla sensiz olmak istemediğimi söylemiştim ve ciddiydim."

"Ben emin değildim..."

"Günlerdir hasta gibiyim. Evimize geldim ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Geçen gece arabada neden donup kaldığıma dair iyi bir neden bulmaya çalıştım. Gerçekten istediğim kelimeleri dilimin ucunda hissetmeme rağmen söyleyemeyişime dair bir neden. Ama bunun bahanesi yok." Saçını okşadım. "O kadar uzun süredir saklanıyor, o kadar uzun süredir seni şapkamın siperliğinin altından izliyordum ki orada rahat hissediyordum. Pek çok açıdan geç kaldığım için üzgünüm. Sadece bu yemeğe değil, kendimi anlamakta da geç kaldım. Ben..."

Bir an bakışlarımı kaçırıp yutkundum. "Korktum. Sana bu kadar fena halde ihtiyaç duymaktan korktum. Seni kaybetmekten gerçekten acayip korktum."

Derin bir iç çekerken gözleri titreşerek kapandı, başını kavradım, gözlerinin yerinden üzerimde olmasını istiyordum. "Biliyorum..."

"Hayır, Sunny. Korkmamam gerekirdi. Sen hayatımdaki korkutucu olmayan tek şeysin. Sen sadece tenime yapılmış bir dövme değilsin. Sen kalbime mühürlüsün. Varlığımın özüne işlenmişsin. Hayatımdaki en istikrarlı ve güven verici insansın. Gözlerimi kapattığımda seni görüyorum. Benden uzakta oldu-

günda seni düşlüyorum. Dayanacak birine ihtiyaç duyduğumda sen *her zaman* yanımdasın. Tanrım. Ben bile kendimi sevemediğimde sen beni sevdin." Ellerim yanaklarını sıkarken, gözyaşları o yanaklardan akıyordu. Ama bana küçük dağları ben yaratmışım gibi gülümsüyordu.

"Çok uzun zamandır bana *böyle* bakıyorsun. Ve ben de ne zaman bu bakışlara aynı şekilde karşılık verdim bilmiyorum ama verdim işte. Yıllardır kendimi başka yöne bakmaya zorlamak bambaşka bir işkence türüydü. Kendime çok uzun süre işkence ettim. Saklanmaktan bıktım, bunu kaçırmaktan bıktım. Bizi kaçırmaktan."

Dudaklarından sessiz bir hıçkırık kurtuldu ve başını göğsümün ortasına bastırdı.

"Sloane, sensiz olmayacağım."

"Asla bensiz olmadın Jasper. Seni gördüğüm ilk andan beri."

İtirafı karşısında göğsüm çatladı ve o kendini daha sıkı bastırdı. Sanki oraya uyduğunu biliyordu. Sanki oraya ait olduğunu biliyordu. Kırıldığım yerdeki bütün çatlakları dolduruyordu.

Ona sıkıca sarılıp yanağımı başının tepesine yasladım.

"Üzgünüm ama bana kendimi tekrar bir bütün gibi hissettiren tek şey sensin. Üzgünüm ama senden çok fazla şeye ihtiyacım var. Sunny, bu kadar geç kaldığım için özür dilerim. Ama beklediğin için teşekkürler."

Elini takım ceketimin içine kaydırarak göğüskafesimin üstündeki dövmeye koydu. "Tam zamanında geldin." Başını kaldırıp bana baktı. "Boş evlerden birinde mi uyuyordun?"

Dudaklarım seğirdi. "Belki."

"Orada bir yatak var mı?"

Omuz silktim. "Şişme yatak."

"Jasper!" Adımı inleyerek söylemişti ama sesinde keyif de vardı.

"Ne? Senden uzak olmak hoşuma gitmiyor. Aslmda daha erken gelirdim. Ama doğum günü hediyeni almam gerekiyordu."

"Bana doğum günü hediyesi mi aldın?" Gözleri ışıldadı.

"Tabii ki sana doğum günü hediyesi aldım. Ne tür bir pislik, kız arkadaşının doğum günü yemeğine hediyesiz gelir?"

Tek kaşını kaldırarak bana baktı ve ikimiz de gülümsedik. "Kız arkadaş mı?"

"Elbette."

Sonra cebimden anahtarlığın düğmesine basınca arkamdaki SUV hafif bir bip sesiyle yanıp sönerek canlandı.

Sloane'un bakışları beyaz Volvo'ya kaydıktan sonra tekrar bana döndü. "Bana bir araba mı aldın?"

"Bulunabilecek en güvenli araba. Çarpışma testleri filan yapılmış ve..."

"Jasper." Adımı kıkırdayarak söyledi. "Sana güveniyorum. Senin sözün benim için yeterli. Ben... ben bayıldım."

"Şehirde genellikle her yere yürüdüğünü biliyorum." Boğazımı temizledim, aniden utangaç hissetmeye başlamıştım. "Ama işe gidip gelirken daha güvende olacağın bir şey olsun istedim."

"İşe gidip gelirken, ha?" Artık sırıtıyordu. Ve bulaşıcıydı.

"Evet. Chestnut Springs'teki evimizden. Şehirde işine gelirken sana güvenli bir araba lazım. Ve istediğin yere gitme özgürlüğü lazım. İstediğini yapma özgürlüğü."

Bunun üzerine gözleri doldu. Gözlerini kırpıştırınca tek damla yaş yanağından süzüldü.

"Beni çok iyi anlıyorsun, bunu biliyor musun?" Başını yavaşça salladı. "Her zaman anladın."

Her yerim sızladı –kalbim, boğazım, göğsüm– bu yüzden sızıyı dindirmesi için aklıma gelen tek şeyi yaptım. "Seni seviyorum Sloane Winthrop. Her zaman sevdim. Seni o kadar çok seviyorum ki, nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Sen benim insanımsın. Ve sanırım ben de senin insanınım."

"Sen *her zaman* benim insanım oldun," dedi boğuk bir sesle. "Seni çok seviyorum."

Duraksamadım. İkinci kez düşünmedim. Başını kaldırıp onu öptüm.

Tüm dünyanın göreceği şekilde kalabalık bir caddede ve etrafımızda kar yağarken. Daha önce yürüyerek benden uzaklaştığı o noktada.

Ama bu defa biz vardık.

Birlikte.

39

Sloane

Sloane: O kıçlarınızı sahaya getirin!

Willa: Ben hokey oynamıyorum.

Sloane: Neden?

Willa: Güvenli değil. Sert buz. Keskin patenler. En iyi zamanlarının geçmediğini ispatlamaya çalışan bir grup adam. O gürültüyü siktir et. Ben kıçımın üstüne oturup Luke'a tezahürat yapacağım.

Winter: Bence zıplamak muhtemelen daha tehlikelidir. Tıbben konuşuyorum.

Sloane: Winter, geliyor musun?

Winter: Gelemem. Hastayım.

Willa: Evet. Ben de. Hastayım. *Öhö öhö*

Summer: Şey, hepiniz sıkıcısınız. Ben Sloane'un takımındayım! Mutlu Noeller! Hadi gideliiiiiiiiiiiim!

* * *

Geçirdiğim en iyi Noellerin çocuklukta olduğunu sanıyordum. Sihir hâlâ canlıyken ve etrafta uğuldarken. Ama bir şekilde bu Noel tacı kaptı. Bütün taçları kaptı. Bütün sihir de etrafta uğulduyordu.

Jasper'ın kollarında uyanmıştım. Bizim mükemmel, rahat, küçük evimizde. Birlikte yavaş yavaş yaptığımız yuva. Daha yataktan bile çıkmadan, dışarıda kar yağarken seviştik. Ve ardından *çok güvenli* SUV'larımızdan birine atlayıp doğruca Dilek Kuyusu Çiftliği'ne gittik.

Annem ve Harvey kapıda bizi sıcak kucaklamalar ve öpücüklerle karşılayıp curcunalı çiftlik evine aldılar. Herkes oradaydı.

Hepimiz tüm gün birlikteydik ve kalbimin hiç bu kadar dolup taştığını hissetmemiştim. Ne zaman çok uzaklaşsam Jasper bana uzanıyordu. O bana bir şekilde dokunmadan beş dakika geçiremedim. Herkesin görebileceği şekilde saçıma öpücükler konduruyordu. Bu... Şey, sihirli bir şeydi.

Neredeyse bu yeni gelenek kadar sihirliydi. Jasper'la yapmayı planladığım pek çok Noel geleneğinin ilki.

Noel amatör hokeyi.

"Kaymanın kolay olması gerektiğini sanıyordum? Siz pislikler bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsunuz!" Rhett yakınırken, bir yandan da buzun üzerindeki Bambi gibi sendeliyor, uzun bacaklarıyla tuhaf hareketler yapıyordu.

"Kötü kelime Rhett Amca!" diye seslendi altı yaşındaki yeğeni Luke, bu arada amcasının etrafında hızlı daireler çizerek kayıyordu.

Summer bir kahkaha attıktan sonra Willa'yla oturduğu kütükten kalktı. "Sana yardım edebilirim bebeğim!" diye bağırıp zahmetsizce Rhett'e doğru kaydı.

Rhett gözlerini devirdi. "Cidden mi? Bunda da mı iyisin?"

Summer sadece omuz silkti, ona göz kırparken son derece arsız bir tavrı vardı. "Ben her şeyde iyiyimdir."

Jasper'ın kalesine yaslandığım yerden gülüyor, her şeyi izliyordum. İçinde kaybolmuştum.

"Bu sadece liginin dışında takıldığının kanıtı!" Jasper'ın sesini duyunca başım buza açılan patikaya döndü. Cade gülüyordu ve her biri atıştırmalıkların ve sıcak içeceklerle dolu termosların yüklü olduğu plastik kızakları çekiyorlardı. Harvey ve annem hemen arkalarında, battaniyeler ve birkaç kamp sandalyesi taşıyorlardı.

"Sen de liginin dışında takılıyorsun Gervais!" diye bağırdı Rhett, Summer onun ellerini tuttu ve ona kaymayı öğretme çabasıyla geri geri kaymaya başladı.

Jasper omuzlarını silkti ve gözleri anında benimkileri buldu. "Evet, aradaki fark şu ki ben bunu biliyorum."

Ona doğru başımı iki yana salladım, çünkü hiç de liginin dışında takıldığını düşünmüyordum. Her şey *tam olarak* doğru geliyordu.

Dünyanın en saçma hokey maçını yaptık. Diğer herkese karşı; Summer, annem, Luke ve bendik. İnsanlar zoraki girip çıkıyordu. Cade sürekli oyundan çıkıp Willa'yı kontrol ediyor ve sıcak çikolatasını dolduruyordu. Annemle Harvey onun kask takmasının gerekip gerekmediği konusunda tartışıyorlardı. Annem hayır dedi, Harvey evet. Rhett defalarca kıçının üstüne düştü. Herkes onunla dalga geçiyordu. Jasper tek bir şutu bile kalesine sokmadı ve kendisine karşı oynamayı deneyen herkesin yüzüne güldü.

Luke hariç. Gol atabilen tek kişi Luke'tu ve Jasper her seferinde onu durdurmaya çalışmayı çok büyük ve çok sersem bir gösteriye dönüştürdü. Luke'la onu izlemek tapılası bir durumdu. Yumurtalıklarımın sızlamasına neden oldu.

Onu hiç bu kadar çok gülümserken gördüğümden emin değildim.

Ona hiç şu an olduğumdan daha fazla çekildiğimden emin değildim.

Onu hiç şu ankinden daha çok sevdiğimden emin değildim, çünkü ne kadar imkânsız görünse de beraber geçirdiğimiz her gün onu daha da şiddetle seviyordum.

"Senin için geliyorum Gervais!" diye seslendiğimde, Summer bana pakı paslamıştı.

"Getir bakalım tatlım. Bana ne yapabileceğini göster."

Ama gol atmaya çalışmak yerine koruyucu dolgularına buz parçaları püskürterek tam önünde durdum. Çılgınlar gibi birbirimize sırıtırken kafasındaki güzelce boyanmış kaskı çıkardım, metal çubuklarını parmaklarıma taktım ve elimi indirerek kaskı yan tarafımda salladım.

"Önce bir öpücüğe ihtiyacım var," dedim, ifademi sabit tutmaya çalışıyordum.

Çünkü beni asla reddetmeyeceğini biliyordum. Jasper Gervais söz konusuysa, beni mutlu etmek için *kelimenin tam anlamıyla* her şeyi yapacağını öğrenmiştim.

Aile içi hokey maçının ortasında, sırf istedim diye beni öpmek de buna dahildi.

Bu yüzden tek bir an bile tereddüt etmeden eldivenli elini yanağıma götürüp ağzını benimkine yaslayınca şaşırmadım. Çiftliğin ortasındaki küçük buz parçasında biz öpüşürken herkesin ıslık çalıp tezahürat yapmasına şaşırmadım. İşi bir adım daha ileri götürüp dilini ağzıma kaydırmasına şaşırmadım.

Ama hâlâ bir rakiptim. Ve kaybetmekten nefret ederdim. Bu yüzden o orada durup ondan istediğim gibi aklımı başımdan alırcasına beni öperken, sopamı uzatıp pakı ayaklarının dibinden öteye geçirdim.

Luke'un tezahürat yaptığını duydum. "Ahhhh! Bu çok iğrençti. Ama Sloane Teyze gol attı. Kazandık!"

Jasper dudaklarıma doğru kıkırdayarak başını hafifçe iki yana salladı. "İyi goldü Sunny."

"Teşekkürler Jas." Ufak bir reverans yaptım. "Dikkatinin bu kadar kolay dağıldığını kim bilebilirdi?"

Bakışlarımız kilitlendi, irisleri benimkilerin arasında gidip geliyordu. "Sen yıllardır dikkatimi dağıtıyorsun. Bu yeni bir şey değil." Ama sonra sesini alçalttı ve "Ama artık dikkatim tamamen sende," diye mırıldanınca, beklenti merkezimde uğuldamaya başladı.

Kaşlarım çatıldı ve ona gülümserken kızarmamaya çalıştım. Patenlerinin üstünde daha da uzundu, tepemde dağ gibi dikiliyordu. Soğuktan kızarmış yanaklar, parlayan gece yarısı gözler, alnına düşmüş karamel saçlar; o kadar yakışıklı görünüyordu ki can yakıcıydı. "Ah öyle mi?"

Ağzını kulağıma doğru indirdi. "Evet. Bu Noel, verme ruhunu gerçekten hissediyorum. Ve az önce sana bütün gece onu vermeye karar verdim. Aslında, belki de tüm öğleden sonra boyunca..." Başını hızla kaldırdı ve beni bedenine doğru çekerken, herkesin oturduğu tarafa doğru seslendi. "Oyun bitti! Sloane ve Summer'ın takımı kazandı. Biz gidiyoruz."

Bir kahkaha patlattım ama o göz kırparak kaskını aldı ve beni buzun dışına yönlendirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve Sunny. Eve gidiyoruz."

40

Sloane

Violet: İçki?

Sloane: Hayır.

Violet: Bir içkiye ihtiyacın var.

Sloane: İçemeyecek kadar gerginim.

Violet: Evet. Solgun görünüyorsun. Yanaklarına biraz renk lazım.

Sloane: Bu gece yanaklarımdaki renk kimsenin umurunda değil, Vi.

Violet: Bu şekilde haberlerde daha iyi görüneceksin.

Sloane: Ne?

Violet: Buddyz Best'leri var.

***

O kadar gergindim ki kusacak gibi hissediyordum. Dirseklerimi dizlerime yasladım, parmaklarımı gergin bir tavırla birbirlerine vuruyordum.

"Kızım, sana bakmak bile beni geriyor." Harvey sıcak elini sırtıma koydu.

"Hayatımda hiç bu kadar gerilmemiştim."

"Hiç mi?" Tek kaşını kaldırdı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hızla iki yana salladım. "Hiç."

"Yani, eğer kuyruklu bebekler seni germiyorsa o zaman bence Stanley Kupası çantada keklik olmalı."

"Harvey, yüce Tanrım." Başımı ellerime gömerek kahkaha attım. "Bu kuyruklu bebek mevzusu bir gün sana komik gelmeyi bırakacak mı acaba?"

Omuz silkti ve buza doğru gülümsedi. "Muhtemelen hayır."

Şaka komik değilmiş gibi davranmak istedim, ama aslında sinirlerim o kadar laçkalaşmıştı ki arkasında *Gervais* yazan bordo Grizzlies formamın üzerine kusabilirdim.

Aylar önce aldığım formaydı. Bir şekilde anıtsal bir şey olmuştu. *Uğurlu.*

Ve bu geceki Stanley Kupası Finalleri'nin altıncı maçının neredeyse son periyodu olduğu göz önüne alındığında, Grizzlies'in erişebildikleri tüm şansa ihtiyacı olacaktı. Bu, seriyi tamamlamak ve kendi sahalarında kazanmak için son şanslarıydı.

Sezonları mucizevi olmuştu. Noel'den hemen önce galibiyet serisi yakalamışlar ve öyle devam etmişlerdi. Bu puanlar onları yeterince ileri taşıyarak elemelere kadar çıkarmıştı.

Ucu ucuna. Ama başarmak başarmaktı.

Uzun zamandır zorlu bir mücadele veriyorlardı. Yorulduklarını biliyordum. Jasper hırpalanmıştı ve bir ara vermeye hazırdı.

Uzun ve yorucu bir yıldı, ama aynı zamanda en iyi yıl olmuştu.

Elemeler.

Şubatta ikinci olimpik altın madalya.

Ve biz.

Biz. Tanrım, bu sözcük kulaklarıma hâlâ çok güzel geliyordu. Hayatımızın "biz" kısmı fena halde iyiydi. Fena halde kolaydı. Fena halde iyi hissettiriyordu.

Bunu yüksek sesle kabul etmek, gerçekten kabul etmek Jasper'ın üzerinden bir yük kaldırmıştı. Hâlâ sessiz ve içine kapanıktı, ama artık gülümsüyordu.

Karanlık üzerimizi örttüğünde Chestnut Springs'teki küçük evimizin çatısına çıkıp hayattan konuşuyorduk. Korkular. Planlar. Bebekler... Her şeyden bahsediyorduk çünkü her zaman böyleydik.

"Neden gülümsüyorsun Sloane?" Harvey beni dürttü, ben dalıp gider ve gözlerimi buzun ortasındaki bozayı logosuna dikerken beni izlediği belliydi.

"Ben sadece..." Omuz silkerek, kalabalık arenaya baktım. "Mutluyum. Bu gece kaybetseler bile. Her şey çok..."

"İkiniz de duruldunuz. Hayatta neyin önemli olduğunu buldunuz. İnsanlar önemlidir. Nesneler değil. Alkışlar değil. İnsanlar."

"Evet. İnsanlar demişken. Annem seni hâlâ delirtiyor mu?" Annem artık altı aydır o evde yaşıyordu, o ve Harvey yıllardır evli bir çiftmiş gibi atışıp duruyorlardı. Bundan hiçbir anlam çıkaramıyordum.

Çıkarmak istediğimden de emin değildim.

"O kadın," diye mırıldandı, "sanki yıllarca fikirlerini kendine sakladıktan sonra aklına eseni sağa, sola, ortaya atıveriyor. Evde ihraç fazlası fikir satışı var gibi. Bir alıyorsun, on işitiyorsun."

Bir kahkaha attım ve ardından bize doğru ilerleyen insan grubu dikkatimi çekti. Beau bu akına öncülük ediyordu, sağ sa-

lim eve dönmüştü ama hâlâ dikkatli bir şekilde yürüyordu. Onu, Rhett, Summer ve sırf bu maça gelmek için onca yol kateden Violet takip ediyordu.

Birkaç sıra aşağıda Cade, göğsüne bağlı kangurusunda yeni doğmuş kızı Emma'yla birlikteydi. Tam bir gururlu babaydı, gözleri maçtan çok önündeki küçük kundağa odaklıydı. Onu izlemek yumurtalıklarıma tuhaf şeyler yapıyordu.

Willa her zamanki şakacı kişiliğindeydi. Luke'un yanında oturmuş, ona havaya bir mısır atıp nasıl ağzıyla yakalayacağını göstermeye çalışıyordu.

Ama mısırlar ikisinin de yüzüne çarpıp duruyordu.

Ne olursa olsun, herkesi Jasper'a tezahürat etmek üzere burada görmek kalbimi ısıtmıştı. Jasper'ın buna ihtiyacı vardı. Bunu hak ediyordu.

Yukarıdaki locada değildik. Ev sahibi kalesinin arkasında, stadyumunun neredeyse tüm sırasını satın almıştık. Hepsini Eaton'larla doldurmuştuk. Aileyle doldurmuştuk.

Belki içine doğduğu aile değildi, ama onu en çok isteyen aileydi. Onun için her şeyi yapacak olan aile.

Bir düdük çalarken Violet bana bir bira uzatıp yerine oturdu. "İşte. İç bakalım."

"İçeme..."

Plastik bardağı sallayarak tehlikeli bir şekilde dökülmesine ramak kaldı. "İçeceksin. Buddyz Best. O dandik şeye bayılıyorsun."

Altın renkli içkiye sırıtarak baktım. Bu biraya bayıldığım doğruydu. Tadı iyi olduğu için değil. Jasper'ın beni o düğün denilen maskaralıktan kaçırdığı gece içtiğimi hatırladığım için. Ben ellilik içerken, Jasper'ın üzerime eğilip bana bilardo oynamayı öğretişini hatırladığım için.

Etiketindeki köpek beni gülümsetiyordu ve aklımda canlandırdığı hatıralar tadının acayip iyi olmasını sağlıyordu.

Büyük bir yudum aldım ve erkeğimin kulübeden buza doğru kayışını izlerken sinirlerim yatıştı. Jasper başını kaldırıp bize doğru baktı ve Beau, Rhett'le yaptıkları devasa pankartı ona doğru salladı.

Pankartı yaparken onları izlemiştim. Tıpkı çocuk gibi kıkırdayarak kelimeleri hecelerine ayırmak için yapıştırıcının üzerine parlak simler dökmüşlerdi.

Üzerinde şöyle yazıyordu: *Jasper Gervais benim #1 numaralı aygırım!*

Jasper kaskını çekti, muhtemelen kafesin arkasından gözlerini deviriyordu.

Rhett, "Evlen benimle Jasper!" diye bağırırken, Summer onun böğrünü dirsekledi.

Delikanlıların çılgın maskaralıklarının olmadığı bir Eaton aile gezisi olmazdı.

Ama süre başladığında herkes yoğun bir sessizlikle duruldu. Maçı izlemeliydim ama zamanın büyük bir kısmını, kalesinde duran Jasper'a bakarak geçirdim.

İnanılmaz odaklanışına. Vücudunu taşıyışına. Reflekslerinin hızına. Hokeyde sadece iyi değildi, döneminin yeteneğiydi. Tüylerimi ürpertiyordu.

Ve tamamen dürüst olmam gerekirse, onun bu kadar üstün olması beni acayip kışkırtıyordu. Bu parçası beni fazlasıyla cezbediyordu. Sporunda bu kadar iyi olmaya olan bitmek tükenmek bilmez bağlılığı ve tutkusu.

Onun bu yönüne hayrandım. Bu düzeyde birbirimizle bağlantılıydık. Antrenman yapmamız gerektiğinde, ayrı kaldığımız zamanla ilgili bir kırgınlık veya yakınma olmuyordu. İkimiz de

tutkularımızın peşinden gidiyorduk ve birbirimizin desteğine sahip olduğumuz için yaptığımız işlerde daha iyiydik.

Rakip takım buzda Jasper'ın kalesine doğru ilerlerken kalabalığın sesi yükseldi. Hücuma gelenlerle yüzleşmek üzere savaş pozisyonu aldı. Boy avantajı sayesinde, adamların birçok gol atma fırsatını sadece kalenin önünde durarak engelledi.

29 numara pas attı ve 17 numara hızla öne çıkarak sert ve hızlı bir şut attı.

Ama yeterince hızlı değildi. Jasper'ın eldivenli eli bir bulanıklık halinde ileri hareket ederek pakı yakaladı, bunu çok kolay gibi göstermişti. O pakı hakeme gönderirken ben nefes nefeseydim.

Elim göğsümde, biramdan bir yudum aldım ve o gerginlikle bütün bardağı çoktan bitirmiş olduğumu fark ettim.

Pak atıldı ve zaman sayacı geri sayımına devam etti. Hepsi tek yürek olmuşlardı. Jasper bu gece oynarken yüreğini ortaya koyuyordu.

Bunu onun adına çok istiyordum. Bu büyük galibiyet. Bu taçlandırıcı başarı. Tanrım, bunu onun için o kadar istiyordum ki bedenim sızlıyordu.

Otuz saniye kaldı ve kalabalık sessizleşti. Böyle biterse mağlubiyet olmayacaktı ama galibiyet de değildi. Uzatmalara kalacak demekti. Daha çok fırsat demekti. Yorgunlukla yapılacak hatalara daha çok imkân.

Beklentiyi hissedebiliyordum. Bütün arenada yoğun olarak hissediliyordu. Bıçakla kesilebilirdi. Her bir saniye tribünlerde atan nabız gibiydi.

Gators bir şut attı ve Jasper karşıladı, ama bir ıslık çalacak kadar bile zamanlarını almamıştı.

Ve sonra... gerçekleşti.

Damon Hart buzda hızla ilerledi, sırıtarak omzumun üzerinden bakarak kalecisine hafifçe el salladı.

Ve kusursuz bir boşluk vardı.

Jasper pakı buza bıraktı ve o boşluk boyunca kaymasına izin verdi. Doğruca takım arkadaşının sopasının ucuna ulaştı.

Yemin ederim, herkes toplu olarak nefeslerini tuttu.

Saniyeler hızla geriye sarıyordu.

Ama defanstan kimse yoktu. Damon'un kayarak yanlarından geçmesine izin verdiler.

Paka ileri geri vurarak sağa sola kaydırdı.

Şut çekermiş gibi yaptı.

Kalecileri buna kandı ve kurtarış yapmak için yere yattı.

Damon üst köşeye vurdu ve sert plastik tüm arenada yankılanan bir sesle ağlarla buluştu.

Süre doldu ve tüm arena *patladı.*

Müzik. Işıklar. Çığlıklar. Konfeti. Her bir izleyici coştu.

Ama ben kıpırdamadan oturarak Jasper'ın sopasını, eldivenlerini, kaskını fırlatarak neşeyle sıçramasını ve yüzünde kocaman, yürek parçalayıcı bir sırıtışla takım arkadaşlarına doğru kaymasını izledim; onlar da kazandıran golü attığı için Damon'un ve pası verdiği için Jasper'ın üstüne atladılar.

Bu anı ve bu hissi, onu gördüğüm ilk günü hatırladığım kadar net bir şekilde hatırlamak istiyordum. O gün hüzünlü gözlerle acı verecek kadar yakışıklı görünüyordu.

Bugün, dönüp tribünlerde beni aradığında o farklıydı.

Mutlu gözlerle acı verecek kadar yakışıklıydı.

O kadar mutluydu ki, o gözleri yakından görmek istiyordum. O renkleri. Birbirine karışma şeklini. Yanlarındaki ince kırışıklıkları. Sakallarını yanaklarımda ve kafamı göğsüne yasladığımda kalp atışlarını alnımda hissetmek istiyordum.

Kalabalığı yararak ilerledim, sahanın sonundaki merdivenlerden indim ve oradaydı.

Beni bekliyordu.

Her zamanki gibi.

Beni buzun üzerine, doğrudan kollarına çekmesine izin verdim.

"Başardın bebeğim!" diye ona haykırırken, hiçbir şekilde içim içime sığmıyordu. Ellerim terli saçlarındaydı, bacaklarım beline dolanmıştı ve gözlerim gözlerindeydi.

Her zaman oldukları yerde.

"Biz başardık." Elleri popomu sıktı ve çatallı bir sesle kulağıma fısıldadı, "Yıllarca yaptığım antrenmanlar ve senin Stanley Kupası Yapıcın. Kusursuz bileşim."

Deli gibi gülerek boynunu öptüm. Kameralar ve medya her yerdeydi. Takım arkadaşları ve aile. Tam bir kargaşaydı. Ama tek gördüğüm *oydu*. Bu an. Hayatın hiç de adil davranmadığı iyi bir adam nihayet galip gelmişti. *Galipti.*

"Seni seviyorum Jasper Gervais." Başımı iki yana salladım, önümdeki adama hayretle bakarken gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Seni fena halde çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Sloane Winthrop," diyerek omzumun üzerinden girişe doğru baktı. "Ama ne hoşuma gitmiyor, biliyor musun?"

Kalbim hızlandı ve kafamda bir karışıklık belirdi. Nasıl olur da böyle bir anda birinin hoşuna gitmeyen bir şey olabilirdi? Bu an... her şeydi.

Elini arkama doğru uzattığının pek farkında değildim.

Beau'nun varlığının ya da yüzündeki bilmiş gülümsemenin pek farkında değildim.

Pek farkında değildim çünkü Stanley Kupası galibiyeti kutlamasının ortasında, üstündeki kaleci ekipmanlarıyla çocukluk aşkım önümde tek dizinin üstüne çöküyordu.

Elinde küçük bir kadife kutuyla.

"Ne hoşuma gitmiyor, biliyor musun?"

Gözlerime diktiği gözleri öylesine net, öylesine parlak, öylesine pişmanlık barındırmayan bir şekilde neşeliydi ki. Kafam hâlâ karışıktı, hâlâ şu an olup biteni anlamakta zorluk yaşıyordum, ama aslında gayet açıktı.

"Ne?" diye fısıldadım, beni duymayacağını düşünüyordum ama duydu.

Çünkü, "Soyadın, Sunny," diye karşılık verdi. "Soyadın gerçekten hoşuma gitmiyor."

Bunun üzerine küçük kutuyu açarak bana bir yüzük gösterdi. *Beğendiğim* bir yüzük. Başka bir adamın verdiği bir nişan yüzüğü takarken, onun SUV'unun yan koltuğunda berbat bira içerken ona bahsettiğim yüzük.

Mordu, oval kesim safirdi ve yatay olarak sarı altının içine yerleştirilmişti. Bütün kenarları çevriliydi. Alışılmadık bir şeydi. Eşsizdi. Türünün tek örneğiydi.

Aylar önce ona tarif ettiğim yüzüğün birebir aynısıydı.

"Sloane Gervais kulağa doğru geliyor, ne dersin?" Başını yana eğdi, nemli saçları alnına dökülüyordu. Çok çocuksu, tamamen utangaç ve gergin görünüyordu.

Etrafıma bakınırken şu anın bizden çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Bu onun hayatının çalışmasının doruk noktasıydı. "Jasper! Şu an kutlama yapıyor olman gerek!" deyiverdim.

"Sunny, kutlayacağım." Güldü ve onu eğlendiriyormuşum gibi başını iki yana salladı. "Ama nişanlımla kutlamak istiyorum. Lütfen Sloane, seninle evlenmeme izin ver. Bırak seni mutlu edeyim. Buna da geç kalmak istemiyorum."

"Jas." Güldüm ve elimi uzatarak parmağıma yüzüğü geçirirken etrafımızda neşeli kükremeleri duydum. "Geç kalmadın! Bunu hiç beklemiyordum."

Parmağımı gerip salladığımda taş parlak ışıkların altında ışıldadı.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi tamamen sıcak ve derindi.

Yüzükten başka yöne bakmaya kısmen üzülerek ona döndüm ve başımı salladım.

Gülerek ayağa kalkarken beni kollarında kaldırınca ciyakladım. "Zamanı gelmişti, ha? Bunca yıldan sonra bir şeyde erken davranmamı hak ettin."

Parmaklarımı kızarmış yanaklarında dolaştırdım. "Seni seviyorum Jas."

"Sunny, bana bunun bir evet olduğunu söyle."

"Her zaman evetti Jasper."

Bir sevinç narası atıp beni döndürdükten sonra öperek aklımı başımdan aldı.

Ve böylece uzun bacaklı, karamel saçlı ve hayatımda gördüğüm en hüzünlü gözlere sahip çocuk benim oldu.

Sonsuza kadar.

Sonsöz

Jasper

Jasper: Benimle araba yolunda buluş.

Sloane: Evet efendim.

Jasper: Bu cümleyi seni soyup kıvrandırdığım zamana sakla.

Sloane: EVET EFENDİM.

* * *

"Gergin misin?" Harvey beni kuşkuyla süzerken, Sloane'un evden çıkmasını bekliyordum.

Güneş parlıyor ve karlar eriyordu. Chestnut Springs'te mükemmel Şinuk* günlerinden biriydi, tişört giymek isteyebileceğiniz kadar sıcaktı, çünkü uzun kıştan sonra sıcaklık çok iyi hissettiriyordu.

Düğün günümüzdü ama geleneksel şekilde ilerlemiyorduk. Son geceyi çatıda konuşarak geçirmiştik. Tören arazide, resepsiyon da evde olacaktı.

Kuzey Amerika'daki Rocky Dağları'nın doğu yamaçlarında kış aylarında esen kuru ve ılık rüzgârdır. (ç.n.)

Evlenmeden önce ona göstermek istediğim bir şey vardı. Yani galiba onu gelinlikle de görecektim.

"Hayır. Sen?"

Dudak büktü. "Ben neden gergin olacakmışım?"

"Bilmem. Yaşlanıyorsun. Belki de Sloane'la mihraba yürürken takılıp düşmekten korkuyorsundur."

Robert'ın gelmeyi reddetmesi kimseyi şaşırtmamıştı. Dolayısıyla Harvey, Sloane için öne çıkmıştı. Desteği kararlı ve daimiydi. Gerçekten hayatımızdaki en iyi insanlardan biriydi.

"Ben olağanüstü bir fiziksel türüm evlat. Bu ihtiyara henüz takılmak yok."

Gülme sırası bendeydi. "Lütfen fiziksel becerilerinden daha az söz et."

"Bu kalıtsal bir şey. Yani, sana bir bak." Damatlığımı işaret etti; kahverengi fitilli kadife ceket, ince kordon kravat, sadece hafifçe şekillendirilmiş saçlar ve klasik ayakkabıdansa çizmeler...

"Harvey, kalıtsal sözünün anlamını kavradığından emin değilim."

"Hayatım boyunca sığır yetiştirdim. Anlamını biliyorum. Doğanın etkisini biliyorum. Ama bir de yetiştirme vardır."

Dudaklarımı birbirine bastırarak bir an için çakıl taşlı araba yoluna baktım ve sözlerine devam ederken bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Seni dünyaya getirmekte rolümün olmaması benim için önemli değil. Seni bugün olduğun adam haline getirmekte rolüm olduğunu yürekten biliyorum. Ve seninle fena halde gurur duyuyorum Jasper. Yıllarca sana bunu yeterince söylediğimden emin değilim."

"Teşekkürler Harv." Adını söylerken sesim tekledi.

"Daha bitirmedim," diye duyururken ağırlığını bir o ayağına bir ötekine veriyordu, o da bu sohbette kendini tuhaf hissedi-

yordu sanki. "Ben... Şey, zorluk yaşadığını biliyorum. Kalbinde olanlarla zorluk yaşadığını biliyorum. Ait olduğunu hissetmekte... Ve Sloane'la ait olacağın bir yer bulmana fazlasıyla mutluyum, ancak bilmeni istiyorum ki buraya da aitsin. Bizimle bu çiftliğe."

Burnumu çekerek sildim. "Neler oluyor Harvey? Beni ağlatmaya mı çalışıyorsun? Bu da yetiştirme şeklinin bir parçası mı?"

Güldü ama sertçe öksürerek boğazında biriken duyguları temizledi. "Evet. Sanırım öyle. Ama sana bunu vermek istedim."

Ceketinin cebinden beyaz bir zarf çıkararak bana uzattı. Aldığımda elini bana doğru sallayarak burnunu sildi. "Aç."

Boğazıma yumru oturmuş halde zarfı açıp içindeki tek parça kâğıdı çıkardım. Okudum ama kelimeler...

"Bu bir tapu," dedi.

"Bunu görebiliyorum."

"Kendi arazin için. Doğu tarafında. Güzel gündoğumu var. Siz ikinizin güneş doğarken çatıda oturup sohbet etmeyi sevdiğinizi biliyorum. Nihayetinde orada bir ev yaparsınız diye düşündüm. Yakında kalırsınız. Bilmiyorum... Kuyruklu bebeklerinize koşturacak geniş alanlar vermek istersiniz." Gözlerini sildi, belli ki en çok yaptığı şakayla duygularını saklamaya çalışıyordu. "Bütün çocuklarımın arazisi var. Ve sana bu zamana kadar vermediğim için kendimi budala gibi hissediyorum."

"Harvey, bu çok fazla."

Elini tekrar salladıktan sonra ikisini de beline koyup gözlerini ufka dikti. "Yok. Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar arazim var. Ayrıca sen benim oğlumsun Jasper." Uzanıp omzumu sıktı. "Her zaman burada olmanı isterim."

Kâğıt parçasına baktım, kendimi yıllar önce bu çiftliğe gelen o yıkılmış küçük çocuk gibi hissediyordum. Bir gün ne kadar

sevgi göreceği hakkında en ufak fikri yoktu. Onu gerçekten seven insanların, onu asla terk etmeyeceği hakkında en ufak fikri yoktu.

Hepsi tam olarak buradaydı.

Ve başımı kaldırıp büyük, geniş çiftlik evinin ön basamaklarından Sloane'un indiğini görünce kalbim göğsümde tekledi ve gözlerimdeki yaşlar anında kurudu. Görüş alanımda o varken, gördüğüm her şey çok netti.

"Orada görüşürüz. Seni seviyorum Jasper," diyerek Harvey sözlerini bitirdi ve beni sertçe kendine çekerek sarıldı.

"Ben de seni seviyorum Harvey," dedim boğuk bir sesle. Sert bir baş onayı vererek bana sulu gözlerle baktıktan sonra uzun adımlarla uzaklaştı ve aynısını Sloane'a da yaptı.

Sloane da ona sarıldı ama araba yolunda yürürken gözleri benim üzerimdeydi. Dilek kuyusu solunda, ev arkasında ve yüzüğüm parmağındaydı. Zarif bileklerinin etrafında süzülen dökümlü bir elbise giymişti. Saçları açıktı ve yüzünü çevrelerken çok yumuşak görünüyordu. Ayaklarında bale ayakkabısı vardı ve yüzündeki ifade rahattı. *Mutlu.*

Bu, hak ettiği bir gündü.

Hak ettiğimiz gün.

Her şeyin başladığı yerde.

"Mükemmel görünüyorsun," diye mırıldandım o yaklaştığında.

"Sen de tam yenmelik görünüyorsun. Ergenlik rüyası gibi." Gözlerini üzerimde gezdirirken dudaklarında ufak bir gülümseme vardı.

Zarfı kaldırdım. "Bundan haberin var mıydı?"

Tarafsız bir tavırla tek omzunu kaldırdı. "Küçük bir kuş bana anlatmış olabilir."

Yeterince yaklaştığında bana doğru uzandı, ben de zarfı cebime koyup onu kendime çektim.

Bizim sarılışımıza. Her zaman yaptığımız. Tek fark, artık her seferinde elini göğüskafesimdeki dövmenin üstüne koyuyordu.

"Hazır mısın?" Sesiyle ceketim titreşti.

"Tam olarak değil," diyerek onu çiftlik evine doğru çevirdim ve sırtını kendime yasladım.

Sol elimi onun önünde kaldırarak parmaklarımı salladım. Yüzük parmağımdaki taze mürekkep çizgileri dikkatini çekti ve anında parmağımı yakaladı. "Bu sabah senin için bir dövme daha yaptırdım."

"Jasper..." Parmakları siyah mürekkebin üstünü süpürürken sesi kesildi. "Bu..." Elimi fazlasıyla hürmet dolu bir tavırla tutan iki eli titriyordu. "Kalıcı."

"Biz de öyle. Bu yüzüğü asla çıkarmayacağım."

Bana daha çok sokuldu ve tüm vücudunu arkadan bana bastırırken gülümsediğini hissettim. Kolumu omuzlarma sarıp parmaklarımı parmaklarına kenetledim.

Sonra her zaman ona ait olan odanın penceresini işaret ettim. Benim odamın hemen yanındaydı.

"On sekiz yıl önce, küçük sarışın bir kız bana tam olarak bu pencereden baktı. O gün bana baktı, ben de ona baktım. Ne anlama geldiğini fark etmedim çünkü daha çocuktuk."

Parmaklarını boştaki elimle eşleştirerek hım sesi çıkardı. En sevdiği battaniyeymişim gibi bana sarınıyordu. Ben de ona teslim oldum çünkü Sloane'un etrafına sarılmak, olmayı en sevdiğim yerdi. "Beni görmüş müydün?"

Başımı ona doğru çevirdim, dudaklarım alnına öpücükler konduruyordu. "Evet. Seni gördüm Sloane. Seni fark ettim. O gün orada başımı kaldırıp bakmama ne sebep oldu bilmiyordum. Tüm bunların anlamına dair hiçbir fikrim yoktu."

"Ne anlama geliyordu?"

"Söz konusu sen olduğunda ben çaresizim."

Bonus Bölüm

Jasper

Altı yıl sonra...

"Hâlâ ağlıyor," diye fısıldadım Sloane'un kulağına; Summer kollarını Silas'a dolamış onu yatıştırmaya çalışırken, çocuğun arkamızda yumuşak bir şekilde ağladığını duyabiliyordum.

Sloane *güldü.*

"Yabani. Sırf acımasızlık, gerçekten."

"Jas, o her şeye ağlıyor. Çok hassas. Ve artık beş yaşında. Buna devam edemem."

"Sadece senin için ağlıyor. Çekirdek ailemizdeki her adamı parmağına doladın."

"Hepinizin ait olduğu yer tam orası." Bana göz kırptı ve dik patikadan tırmanışımıza başladık.

Elimi beline bastırdım ve bikini altının içindeki kıçına bir bakış attıktan sonra inledim. "Kahretsin Sunny. Sonrasında bu bikiniyi üzerinden yırtıp almak için sabırsızlanıyorum."

"Yabani olan sensin." Gülerek omzunun üzerinden bir bakış attı. "Tıpkı kızımız gibi."

Birkaç uzun adım sonra nehir yatağının tepesine ulaştık ve dönüp bu neredeyse katlanılmaz derecede sıcak yaz gününde, herkesin otağını kurduğu yere baktım. Eaton ailesinin her bir üyesi buradaydı ve ben buna "klan" diyordum, çünkü hepimiz bir aileden çok daha fazlasına dönüşmüştük. Kan. Evlilik. Arkadaşlık.

Eğer bizden biriyseniz bunların hiçbiri önemli değildi. Hepimiz bir şekilde birbirimize aittik.

Ve elbette sadece üç yaşında olan Skylar, Beau Amcasının tutuşundan kurtulmak için elinden geleni yapıyordu. "Sky, sakinleş yoksa seni kuduz aşısı yaptırmaya götüreceğim."

"Atlamak istiyorum!" Minik yüzü buruşmuş, elleri ufacık öfkeli yumruklar haline gelmişti.

"Hey Gervaisler!" Beau bize doğru bağırdı. "Bu tam bir vahşi. Kurtlar tarafından mı yetiştirildi?"

"Yok!" diye Harvey araya girdi, güneş yanığı elinde bir kutu Buddyz Best vardı. "O sadece içindeki Eaton! Hadi Sky, gidip taş sektirelim. Sen de Silas. Annen iyi olacak."

İki çocuğu da alıp onlarla nehrin daha sığ bir kısmına doğru yürüdü. Silas içini çekerken omuzları alçalıp yükseliyordu ve Skylar bana kendimi onu dışlayan bir hain gibi hissettiren pis bir bakış attı.

"Aklından bile geçirme." Sloane parmaklarını parmaklarımdan geçirip beni köprüye açılan dar patikaya doğru çekti.

"Neyi geçirmeyeyim?"

"Suç ortağını buraya getirmeyi. Daha üç yaşında. Yapabileceğine ne kadar ikna olmuş olursa olsun köprüden atlayamaz."

"Kötü hissediyorum. Ona bir baksana. Çok kırgın."

Sloane tekrar güldü. "Ah, evet. Öfkeden kuduruyor. Daha sonra bunun bedelini ödeyeceksin."

Bir an durup bugün sahip olduğum her şeyi düşünürken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm şeydi.

Mutluluk.

Bir aile.

Sloane.

Elini sıktım ve bana sırıtarak karşılık verdi. "Hadi ama... Burada çok uzun süre durup bana böyle bakmaya devam edersen ödlekliğim tutacak."

Eski demiryolu köprüsü ortaya çıkana kadar yolda sessizce yürüdük. Tamamı cilalı metal ve koyu renkli ahşaptan oluşuyordu. Katran gibi kokuyordu ve bu sıcak güneşli bir günde gelen neredeyse değişmez bir kokuydu.

El ele köprüye adım attık ve Sloane kirpiklerinin altından bana bir bakış gönderdi. Çok iyi bildiğim bir yüzdü, yıllardır ezberlediğim bir yüz.

Sevdiğim.

"İyi misin Sunny?"

Başıyla onayladı, dudaklarını birbirine bastırarak altımızdaki kıyıda duran herkese baktı. "En son buraya geldiğimde Violet'le sadece çocuktuk. Burada olmanın gerçekten komik olacağını düşünmüştük. Sen, Cade, Rhett ve Beau'yu dikizliyorduk."

"Bu, biz çıplak dalış yaptığımız zaman mıydı?"

Şimdi bile yanakları alev aldı. "Evet."

"Ve ne oldu?"

"Violet gözlerini kapatarak alçak bir öğürme sesi çıkardı ve köprüden koşarak kaçtı."

"Ama sen ne yaptın?" Bir adım yaklaşarak kollarımı karıma doladım ve ona baktım.

"Ah, ben baktım."

"İğrenç. Onlar senin kuzenin," diye dalga geçtim.

"Jas." Dramatik bir tavırla gözlerimi devirdi. "Onlara bakmıyordum ki. Sana bakıyordum." Sonra kollarını bana dolayıp avuçlarını kıçıma indirdi, parmaklarını her bir yanağa gömdü. "Ve bu yuvarlak hokeyci çocuk popona."

Göğsümden derin bir gümbürtü koparken onu kendime çektim. Kafasını kalbimin üzerine koydu, ben de dudaklarımı başının tepesine bastırdım. "Beni dünyadaki en mutlu adam yaptın Sunny."

"Güzel Jasper. Bunu hak ediyorsun," diye fısıldadı.

"Yani lütfen bu köprüden atlarken ölme."

"Jasper!" Gülerek beni itti ve atmosfer hafifledi. "Zavallı Silas'ın kendini kaybetmesine şaşmamak gerek. Onun yanında da böyle bir şey mi söyledin?"

Ardından korkuluklara doğru ilerledi ve dönüp bana baktı, sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Dönüp elini uzatırken gözleri gök gibi, buzul gölü gibi, kuzgun yumurtası kabuğu gibi parlaktı. "Ama elimi tutacak mısın?"

"Elbette Sunny." İleri bir adım attım ve ikimiz de başımızı eğerek korkulukların altından geçtik. Ve sonra hayatımızın çoğunda olduğu gibi birbirimize yapıştık.

"Yine de otuzlarına kadar bunu yapmaktan kaçınmış olmana inanamıyorum."

Başını iki yana salladı, altımızdaki derin suya bakarken biraz nefes nefese görünüyordu. "Kahrolası üç yaşındaki çocuğumun bunu yapmam için bana meydan okuduğuna inanamıyorum."

Bir kahkaha patlattım. "Üç yaşındaki bir çocuğun meydan okumasını kabul ettiğine inanamıyorum."

"Evet. Şey, onlar için her şeyi yaparım." Şimdi döndü ve bana baktı. "Ve senin için."

Ellerim ellerinde titredi. "Hazır olduğuna emin misin?"

"Evet. Sana güveniyorum." Artık neredeyse adrenalin coşkusuyla titriyordu. Beklentiyle.

"Ben sayınca. Atla dediğimde atla. Anladın mı?"

Kahkahası neredeyse manyak gibiydi. "Bu müstehcen bir şaka mı Gervais?"

İğnelemesini görmezden gelip karıma sırıttım. "Üç. İki. Bir." Duraksadım. Nefesimizi tutup şu an burada başka kimse başka bir şey yokmuş gibi gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Seni seviyorum Sunny. Atla!"

Ardından atladık ve serbest düşüşe geçtik. Midem boğazımdaydı. Ciyaklamaları kulaklarımı deliyordu. Eli elime sımsıkı yapışmıştı.

Ve siktir, onunla tekrar tekrar düşerdim.

Dakikalar içinde derin ve soğuk nehir suyuna daldık. Bir anlığına ellerimiz ayrıldı. Ama sonra elimi uzattığımda onu hissettim. Parmakları benimkileri sıyırıyordu.

Ve birbirimizi tekrar bulduk. Her zaman yaptığımız gibi.

Ve onca yıl önce bir buzul gölündeki o gün gibi...

Kimsenin göremediği bir yerde Sloane Gervais'e dokundum.

Teşekkürler

Daha genç Elsie hokey oyuncularıyla çıktı. Ama hiçbiri bir Jasper Gervais değildi. Onu yaratarak bu dünyadaki bazı yanlışları düzelttiğimi hissediyorum gerçekten. Bu da kitaplardaki erkek arkadaşların, kanlı canlı erkeklerden üstün olduğunun kanıtı çünkü bana göre Jasper kusursuz.

Bütün ciddiyetimle, umarım onu ve Sloane'u benim kadar sevmişsinizdir. Çünkü bu iki karakter beni gerçekten avucunun içine aldı. Her duyguyu, her kalp sızısını, her hasreti hissettim; bütün aşkı hissettim. Yazması kolay bir kitap değildi. Ama şiddetliydi. Bir kitap yazma konusunda bu kadar içten bir deneyim yaşadığımdan emin değilim, bu yüzden bu hikâye benim için sonsuza kadar özel kalacak.

Tüm okuyucularıma teşekkürler. Aklımı başımdan almaya devam ediyorsunuz. Siz olmadan ben nerede olurdum? Heyecanınız bulaşıcı ve tutkunuz ilham verici. Sizin için hikâyeler yazmayı seviyorum. Dünyada benim kafamda kurduğum

şeylere fazlasıyla ilgi gösteren insanlar olduğunu bilmek gerçekten mahcup edici.

Kocama ve oğluma, bana alan tanıyarak yaratıcı olmama -kendi insanım olmama- fırsat verdiğiniz için teşekkürler. Başka dünyalarda kaybolmama. Teslim tarihine yetişmek için gözlerim şaşı olana kadar çalışmama. İki delikanlım da benimle, siz ikiniz kadar gurur duymadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum. İkinize de sahip olduğum için çok mutluyum.

Annem ve babama; onuncu sınıftaki İngilizce öğretmenimin bana kötü bir yazar olduğumu söylediğini hatırlıyor musunuz? Belki de bana ilham vermeye çalışıyordu.

Asistanım Krista'ya; yemek, su, hava ve barınmanın temel insani ihtiyaçlar olduğunu söylerler (Google'da araştırdım, tamam mı?) ama yanılıyorlar. Seninle çalışmak için barınaktan vazgeçerim.

Spicy Sprint Sluts'ıma; yüzlerinizi seviyorum.

Catherine'e; #sonsuzadekbağışıklıkkolyeleri

Beta okuyucularım Jùlia, Amy, Trinity, Leticia, Josette ve Krista; bu kitabı mümkün olan en iyi hale getirmeme yardım ettiğiniz için teşekkürler. Notlarınız beni güldürüyor ve geribildirimleriniz beni daha iyi bir yazar haline getiriyor. Siz olmadan kaybolurdum.

Editörüm Paula'ya; eğer ben tereyağıysam sen de ekmeksin. Birlikte o kadar iyi gidiyoruz.

Kapak tasarımcım Echo'ya; hem bana hem de kapak ve grafiklerle ilgili sürekli sorularıma/fikirlerime hoşgörü gösterdiğiniz için teşekkürler. Bu serideki bu paket çok güzel ve bunun için size teşekkür etmeliyim.

Son olarak ARC okuyucularıma ve sokak ekibi üyelerime TEŞEKKÜRLER. Birçoğunuz bu çılgın yolculuğun en başından beri benimle birliktesiniz. Ve şimdi çoğunuz yenisiniz. Bir yazarı

bu şekilde desteklemek size büyük bir mesele gibi gelmeyebilir ama benim için *muazzam* bir mesele. Her gönderi, her TikTok, her inceleme tam anlamıyla hayatımı değiştiriyor. Nezaketinizin karşılığını ödeyebilir miyim bilmiyorum, ama bunu mümkün olan her şekilde ödemek için elimden geleni yapacağım.

İyi okumalar arkadaşlar.

Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki
QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.